

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Deliciously dark and romantic."
—STEPHANIE GARBER, #1 *New York Times* bestselling author

the
ROSE
BARGAIN

New York Times bestselling author
SASHA PEYTON SMITH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SASHA
PEYTON SIJITH

the
ROSE
BARGAIN

HARPER

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

Emilie için, sen olmasaydın bunu başaramazdım ve zaten yapmak da istemezdim.

Epigraf

Gel, ey insan çocuğu! Suların
ve vahşı doğanın olduğu yere
Bir peri ile el ele
Çünkü dünya, senin anlayabileceğinden çok daha fazla ağlamayla dolu.
—William Butler Yeats

Çaba göster. Mükemmel ol.
—William Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [İthaf](#)
4. [Alıntı](#)
5. [Sonra](#)
 1. [1471: Güller Savaşı](#)
6. [Şimdi](#)
 1. [Birinci Bölüm](#)
 2. [İkinci Bölüm](#)
 3. [Üçüncü Bölüm](#)
 4. [Dördüncü Bölüm](#)
 5. [Beşinci Bölüm](#)
 6. [Altıncı Bölüm](#)
 7. [Yedinci Bölüm](#)
 8. [Sekizinci Bölüm](#)
 9. [Dokuzuncu Bölüm](#)
 10. [Onuncu Bölüm](#)
 11. [On Birinci Bölüm](#)
 12. [Onikinci Bölüm](#)
 13. [On Üçüncü Bölüm](#)
 14. [Olive Lisonbee](#)
 15. [On Dördüncü Bölüm](#)
 16. [On Beşinci Bölüm](#)
 17. [On altıncı bölüm](#)
 18. [On Yedinci Bölüm](#)
 19. [Emmy Ito](#)
 20. [On sekizinci bölüm](#)
 21. [Marion Thorne](#)

22. [On Dokuzuncu Bölüm](#)
23. [Yirminci Bölüm](#)
24. [Yirmi Birinci Bölüm](#)
25. [Yirmi İkinci Bölüm](#)
26. [Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
27. [Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
28. [Yirmi Beşinci Bölüm](#)
29. [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
30. [Greer Trummer](#)
31. [Yirmi Yedinci Bölüm](#)
32. [Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
33. [Faith Fairchild](#)
34. [Yirmi Dokuzuncu Bölüm](#)
35. [Otuzuncu Bölüm](#)
36. [Otuz Birinci Bölüm](#)
37. [Prens Emmett De Vere](#)
38. [Otuz İkinci Bölüm](#)
39. [Lydia Benton](#)
40. [Otuz Üçüncü Bölüm](#)
41. [Otuz Dördüncü Bölüm](#)
42. [Otuz Beşinci Bölüm](#)

7. [Teşekkür](#)
8. [Yazar Hakkında](#)
9. [Geri Dön](#)
10. [The Rose Bargain için Ek Övgü](#)
11. [Telif Hakkı](#)
12. [Yayıncı Hakkında](#)

Sonra

1471

Gül Savaşı

Kral Edward'ın yüzü çamur ve kanla kaplıydı, kadın ağaçların arasında ilk kez görüldüğünde. Kılıcı bir anlığına yanına sarkık bir şekilde asılı kaldı, sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Midlands'tan gelen bir şövalyenin karnına kılıç saplandığından beri, Diğerlerinin savaşa karıştığına dair söylentiler vardı, ama inkar etmek kolaydı. Havanın ani değişimi veya derisi yüzülmüş ve başsız bulunan koyun sürülerinin makul açıklamaları vardı elbette. Ama büyükanneleri onlara ceplerinde çobanpüskülü dalı olmadan ormana asla girmemelerini öğretenler biliyordu. Aylardır, on yıllardır, nesiller boyu biliyorlardı.

Truva Savaşı'nda tanrılar insanların işlerine karıştığı gibi, Diğerleri de eğlence için ölümlülerin çatışmalarıyla oynuyorlardı.

O zamanlar onlara böyle deniyordu. *Diğerleri*.

Lancasterlar ve Yorklar, kendilerini Plantagenet hanedanının meşru varisleri olarak görüyorlardı. Ancak bir ülkede iki kral olamazdı ve iki taraf da taht hakkını birbirine bırakmaya yanaşmadığı için bayraklar çekildi ve kılıçlar bilendi.

Savaş, tüm savaşlar gibi acımasız, anlamsız ve zalimdi. İlk yıl içinde İngiltere toprağı kanla ıslandı. Ama savaş bitmedi. Çiftçileri katliama sürükleyen davul sesleri gibi, savaş devam etti.

Barnet Savaşı'na kadar savaşın gidişatı gerçekten değişmedi. Adadaki her okul çocuğı bu hikayeyi bilir. Buckingham Sarayı'nın dışındaki mermer taşlara oyulmuş ve herkesin okuyabilmesi için dik olarak yerleştirilmiştir. Kraliçe Moryen'in tüm İngiltere'yi kurtardığı günün hikayesi.

Hikaye şöyle:

Savaş alanı yanıyordu ve Edward çaresizdi.

Onu çağıranın çaresizlik kokusu mu yoksa kan kokusu mu olduğu hâlâ tartışma konusudur, ama önemli olan onun gelmiş olmasıdır.

Onun savaş alanına adım attığı anda tüm savaş alanı sessizliğe büründüğü söylenir. Kemik beyazı elbisesi arkasında tül gibi sürükleniyor, yaprakları yakalayıp peşinden sürüklüyordu. Oniks rengi saçları ve ondan daha da siyah gözleri vardı. Cildi hayalet gibi solgundu, keskin hatları o kadar güzeldi ki ona bakmak fiziksel bir darbe gibi geliyordu. Bazı erkekler onun görüntüsüne dayanamayıp eğilip kusmaya başladı.

O, terlikli ayaklarıyla savaş alanını yavaşça geçti, sanki hepsinin onu bekleyeceğini biliyormuş gibi.

Edward onun önünde diz çöktü.

"Ayağa kalk," diye emretti ve Edward ayağa kalktı. "Yardım etmeye geldim."

Sözsüz, derin bir minnettarlıkla başını sallarken, gözyaşları yüzündeki kirden izler bıraktı.

Kadın ona yaslandı, mükemmel profili savaş alanının kül dumanında silüetini oluşturdu ve kulağına fısıldadı.

Konuşma uzun sürmedi; kadın ne teklif ederse etsin, adam hemen kabul etti. Sonra kadın kemerinden bir hançer çıkardı ve adamın avucunu kesti. Anlaşma yapılmıştı.

Açıklığın diğer tarafında, VI. Henry yere yığılıp öldü.

Britanya'nın artık kesin olarak yeni bir kralı vardı: IV.

Edward.

Lancasterlar evlerine döndü ve York kampında zafer kutlamaları tüm gece boyunca devam etti.

Ama garip kadın onları izlemiyordu. O, kar beyazı atların çektiği bir arabayla çoktan yola çıkmıştı. Taç giyme törenini planlamak için kaybedecek zaman yoktu.

Yirmi dört saat ve bir dakika sonra, Edward IV de öldü. Gözlerini kapattı ve sanki bir ip kesilmiş gibi yere düştü.

Edward'a kral olacağına söz vermişti, ama ne kadar süreyle olacağına dair hiçbir şey söylememişti.

Ve böylece, Diğerlerinin Kraliçesi Moryen, yüzünde sakın bir gülümseme ve başında bir taçla Eltham Sarayı'nda tahta çıktı.

Ona karşı elini veya kılıcını kaldıran herkes, sanki bu hareket yasakmış gibi, birdenbire hareket edemez hale geldi.

savaşı sona erdi, ve Britanya bir yeni kraliçeye kavuştu. Ölümsüz. Aşılmaz. Kaçınılmaz.

Şimdi

Birinci Bölüm

Londra, Şubat 1848

Lydia sekiz gündür kayıp ve ben de sabah uyandığımızda annemle babamın benim yatağımın da boş olduğunu fark edeceklerinden korkmaya başladım.

Solumdaki karanlık sokakta duyduğum bir ses beni irkiltir, ama sadece bir fare çöp yığınının parçalamaktadır.

Şehri kilometrelerce titreyerek geçtim, sataşanları görmezden geldim ve yarı ölü dilencilerin üzerinden atladım. Genellikle ailem onlara aldırış etmememi, bizim gibi kraliçeyle pazarlık yapma fırsatı olduğunu söyler, ama bu gece onları görmezden gelmek daha zor.

Özgürlüğüm genellikle annemle kol kola parkta dolaşmakla ya da ailemizin arabasının kadife duvarları içinde güvenle saklanmakla sınırlıdır. Deneyim eksikliğimi özgüvenimle telafi ediyorum. O özgüven şimdi çok daha zayıf, kaybolmuş ve kemiklerime kadar soğuk hissediyorum.

Hyde Park'ın karanlığında tek başıma dolaşmak yerine ana yollarda kalmanın daha güvenli olacağını düşünmüştüm, ama virajlı bir yan sokakta yanlış bir dönüş yaptığım için umutsuzca yolumu kaybettim. Gaz lambalarının ışığı bile zayıf. Şubat ayının keskin havası kömür tozuyla dolu, alevlerin yaydığı az miktardaki ışığı bile engelliyor. Pelerininin kapüşonunu geri çekip, yönümü bulmak için başımı gökyüzüne doğru eğiyorum. Cassiopeia kuzeyde olmalı, ama yıldızların parıltısı çok zayıf, emin olamıyorum. Gözümün köşesinden bir damla gözyaşı akıp kulağımın çukuruna düşüyor.

Günlerdir Lydia'nın odasını arıyorum, onun ani ortadan kayboluşuyla ilgili bir ipucu bulmak için boşuna dua ediyorum. Sanki yok olmuş gibi, ama bunu kabul etmeyi reddediyorum.

Bu gece, annem, babam ve az sayıdaki personelimiz yatmaya gittikten sonra, pelerinimi giydim, babamın en kalın atkısını sardım ve geceye doğru yola çıktım.

Belki de Lydia ve benim küçük kızken okuduğumuz hikayelerdeki şövalyeler gibi cesur davranıyordum, asil ve aşkın güdüsüyle hareket ediyordum, ya da belki de kız kardeşim kaybolduğundan beri hissettiğim çılgınca dehşetten başka bir şey hissetmek istiyordum.

Polis, ya kaçtığını ya da öldüğünü söylüyor, ama ben onlara inanmıyorum. Kaçmayı planlasaydı bana söylerdi ve ölseydi bunu hissedebilirdim. Kız kardeşimin kalbi dururken benim hayatıma hiç bir değişiklik olmadan devam etmem mümkün değil.

Başka bir sokağa girerken nefesim buharlaşıyor. Nerede olduğumu sonunda fark edince rahat bir nefes alıyorum.

Kensington Sarayı'nın kapıları yakın mesafede bir ağız gibi beliriyor, yanında Kraliçe Muhafızları'nın karanlık gölgeleri.

Pelerinimin cebinin derinliklerinde bir tılsım gibi duran kolyenin serin yüzeyini parmağımınla okşuyorum. Akıllı davranmam gerekecek, belki Hyde Park'ı tekrar dolaşıp arka kapıdan gizlice girmeliyim. Saraya çok yaklaşmam gerekmiyor, sadece onu çevreleyen ağaçlara yaklaşmam yeterli. Botlarımın içinde ayaklarım uyuşmuş durumda, ama şimdi görüş alanıma giren muhafızlara şüpheli görünmemek için yürümeye devam etmeliyim.

Lydia ve ben küçükken ve ailemiz hala Oakham'daki kır evine sahipken, yazlarımızı ormanda geçirirdik, kurbağa yakalar veya ördek yavruları için yapraklardan küçük evler yapardık. Bacaklarımız sıyrılmış, saçlarımızda dallar takılı kalmış halde, ay doğup yarasalar ortaya çıkana kadar içeri girmezdik. Annemizin azarlamasını önlemek için mutfaktan girerdik ve orada, Bayan Osbourne adında, özellikle şefkatli yaşlı bir aşçı bize bakardı. Bayan Osbourne tanıdığım en yaşlı insandı ve bacaklarımızı sararken ve bize gizlice limonlu dondurma verirken bize hikayeler anlatırdı. En çok Diğerleri hakkındaki hikayeleri severdik.

Bize, yıpranmış adaçayı yeşili kumaşla sarılmış ve köşeleri ezilmiş eski bir kitaptan okurdu. Özellikle peri kapısı kavramı beni çok etkiliyordu. Hikayelere göre, Diğerleri, eşiklerine çok önemli nesneler bırakan zeki insanlar için, genellikle budaklı yaşlı ağaçlarda gizlenmiş olan dünyalarımız arasındaki kapıyı açmaya zorlanabilirdi.

Lydia'ya benimle birlikte denemesi için yalvardım. Çömelmış bir demir ağacı bulduk ve köklerinin çukuruna, biri küçük bir inci L harfi, diğeri ise ona uyan bir I harfi ile süslenmiş, birbirine uyan bebek kolyelerimizi bıraktık. Kolyeler, büyük kızların boyunlarına sığmayacak kadar kısaydı, ama yine de yataklarımızın direklerine asılıydılar. Günün geri kalanında heyecanla bekledim, pencerelerden dışarı bakarak, Onlardan birini görebilmek için çaresizce bekledim.

Ertesi sabah, Lydia ve ben iğle ıslanmış çimlerin üzerinden koştuk ve tombul ellerimizi ağacın dibindeki toprağa gömdük. Kolyeler yok olmuştı. Sevinçten zıpladım ve bağırdım, o kadar yüksek sesle ki annem bahçeye çıkıp neden başını ağrıttığımı sordu. Ona her şeyi anlattım. Tek kelime etmeden mutfağa gitti ve Bayan Osbourne'a peri kitabını yakmasını söyledi. O zamanlar sadece altı yaşındaydım ve böyle bir şeye sahip olmanın yasadışı olduğunu anlamamıştım. Günlerce ağladım.

Bir yıl sonra, Lydia'nın kolyesini gardırobunun arkasına sıkıştırılmış halde buldum. Benden iki yaş büyük olan Lydia, ellerini beline koydu ve bana sihir gibi çocukça şeyleri geride bırakmam gerektiğini söyledi. Bu, onun üç büyük ihanetinden ilkiydi.

Ben ona neden ikinci kolyeyi hiç bulamadığımı ya da o gece ağaçların yanında adamın silüetini görüp görmediğini sormadan odadan çıktım.

Soğuk bir rüzgar caddeden eserek ölü yaprakları savuruyor. Sarı buklelerim yüzüme dolanıyor ve pelerini boynuma daha sıkı sarıyorum.

Bayan Osbourne'un kitaplarındaki hikayeler, Diğerleri'nin serbestçe dolaştığı bir İngiltere'yi anlatıyordu. Kraliçe Mor, kendisi ve oğlunun şu anda burada yaşayan tek türleri olduklarına inanmamızı istiyor, ama onlar bir yerlerden geldiler ve kilitli kapılar bile tekrar açılabilir. Kuzeye, Oakham'daki eski evimize ya da Barnet Savaşı'nın anıt savaş alanına gidemem, ama Londra'da bir kapı varsa, kraliçenin konutunu çevreleyen ağaçlarda olmaz mı? Denemeden edemem.

Pazar günleri indirim kuyruklarının oluştuğu parkın halka açık girişine doğru geri dönüyorum. Ağaçlar karanlıkta hayaletler gibi duruyor, birbirlerinden ayırt edilemiyorlar. Hiçbiri dikkat çekici değil, rastgele birini seçmek zorundayım. Cebimdeki kolyeyi sıkıca tutuyorum.

Karanlıkta bir gölge hareket ediyor. "Kim var orada?" diye bağıyor Kraliçe'nin Muhafızlarından biri.

Kendi kendime küfür ediyorum, kız kardeşimin kolyesini en yakın ağacın dibine bırakıp koşturaya başlıyorum.

Yolu koşarak geçip geniş çimleri aşıyorum, sonra keskin bir sola dönüş yapıp sokağa geri dönerek saray arazisinden çıkıyorum.

Sessizlikten, kaldırım taşlarının üzerinde tekerleklerin çıkardığı ani bir gürültü geliyor.

Gölgelere saklanmak umuduyla geri atlarım, ama çok geç olana kadar gevşek taşı görmem.

Botum taşın kenarına takılır, tökezler ve düşerim, şakaklarım kaldırıma çarpar. Vücudum kir içinde bez bebek gibi yere yayılır.

İlk başta kör edici, keskin bir acı hissediyorum, sonra karanlık dışında hiçbir şey kalmıyor.

Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmeden, gözlerimi kırpıştırarak bilincime geri dönerim ve yanımda bir arabada oturan gölgeli bir figür görürüm.

"Bıçağım var," diye fısıldarım, dehşet içinde. Botuma soktuğum mutfak bıçağının, hiçbir şeyi kesemeyecek kadar kör olduğunu ve şu anda ulaşmanın çok zor olduğunu söylemiyorum.

"Beni bıçaklayacak mısın?"

"Duruma bağlı."

"Neye bağlı?"

Sol gözüme sıcak bir şey dökülünce görüşüm bulanıklaşır. Silmeye uzanırım ve elim kanla yapış yapış olur.

Şekil küfür eder ve ceketini çıkarır. "Al şunu. Beni sonra bıçaklayabilirsin."

Ceketini şakağıma bastırır. Hala vücut ısıısıyla sıcaktır ve soğuktan en ufak bir kurtuluş bile olsa rahat bir nefes alma isteğine direnirim.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Beni arabayla çarptın," diye zayıf bir sesle cevap veriyorum. "Ben çarpmadım, sen tökezledin."

"Senin arabandan ezilmemek için tökezledim..." Etrafıma bakmak için duraklıyorum. Araba devasa, en az altı kişilik, kalın kadife döşemeli ve cilalı piriñ aksesuarlı. "Devasa," diye bitiriyorum.

"Karanlıkta gizlenen ben değildim."

"Gizlenmiyordum. Kaybolmuştum."

"Nereye gidiyordun? Belki sana yardım edebilirim?" Yabancı, sürücü koltuğunun penceresine vurur ve pencere açılır.

"Nereye, bayan?" diye sorar şoför huysuzca.

Bir görevin başarısız olduğunu ben bile kabul edebilirim. "Belgrave Meydanı," diye cevap veriyorum ve ona evimin adresini veriyorum.

Atlar kişnedi ve sarsılarak yola çıktık. Ana caddeye doğru geniş bir sağa dönüş yaparken, sarı bir lamba ışığı arabanın penceresinden içeri süzüldü.

Oğlan dağınık saçlarını alnından çekiyor ve onu tanıdığım da bir darbe gibi bir his kaplıyor beni. Kafamdaki travma yüzünden başım dönüyor, ama dünyanın birdenbire eğilmiş gibi hissetmemin sebebi bu değil.

Karşımda oturan, ince yüz hatlarında endişe beliren adam, hayatım boyunca portrelerde ve kalabalık konser salonlarında gördüğüm bir yüz. Bu gece, onu daha önce gördüğüm den daha genç görünüyor. Genellikle sert kravatlar takar ve saçları düzgünce taranır. Bu gece saçları alına koyu dalgalar halinde düşmüş, ela gözlerini kısmen gizliyor, ama yüksek elmacık kemikleri, keskin çenesi ve somurtkan ağzı aynı. *Prens Emmett*.

"Sensin." Gözlerimi kırıyorum.

Yüzünde şaşkın bir gülümseme belirir.

"Kim?" "Sen Prens Emmett'sin."

"Kafanı oldukça sert bir yere çarpmış olmalısın," diye cevaplar. Sesinde kırılganlık hissedilir.

"Kim olduğunu biliyorum. Saklamanın bir anlamı yok."

Gözlerini bana diker. "Tanıştık." Bu bir soru değildir.

Aslında tanışmadık, ama onu uzaktan yeterince etkinlikte gördüm ki eminim - ve sonra Lydia ile olan olay vardı.

"Lady Benton." Başımı hafifçe eğerek selam veriyorum, ama o bu hareketimin alaycı olduğunu anlıyor ve ağzı yarı gülümsemeye bükülüyor. "Townshend Markisi'nin ikinci kızı."

"Kayıp olman gerekmiyor mu?" diye sordu Emmett. "Söylentileri duydum."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Ben diğeriyim. Kız kardeşimi arıyordum, bu yüzden dışarıdaydım." Arabamız Kensington Sarayı'ndan uzaklaştıkça keskin bir başarısızlık hissi duyuyorum. Lydia'nın kolyesini boşuna toprağa attım.

"Ah, evet, küçük kız kardeş." Yüzüme belirsiz bir şekilde işaret eder. "Benzerlik inanılmaz. Aynı gözlere sahipsin."

"Onu hatırlamana şaşırdım," diye gergin bir şekilde cevap veriyorum.

"Sence o dışarıda bir yerlerde mi?" diye sordu, benim sözlerime kasıtlı olarak cevap vermeden.

"Evet. Açıklayamıyorum, ama o gitmiş olsaydı bunu hissedebilirdim." Emmett bana bakıyor, rahatsız edici bir şekilde hareketsiz. "Hissetmek mi?"

Araba bir köşeyi daha dönerken sarsılırız.

"Anlamazsın."

"Bir kardeşim var," diyor. "Düşündüğünden daha iyi anlayabilirim."

Prens Bram'dan kardeşi olarak bahsetmesine şaşıyorum.

Emmett'in prens statüsü, doğumundan neredeyse yirmi yıl sonra bile hala dedikoduların odağı. O, Kraliçe Moryen'in kocası Prens Consort Edgar ve doğum sırasında ölen ilk insan eşi olan kadının insan oğlu. Kraliçe, Emmett'i sekizinci doğum gününde meşrulaştırdı, ancak bunun babasına bir iyilik mi, bir sevgi göstergesi mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğu kimse bilmiyor.

Adı, şehrin dört bir yanındaki salonlarda fısıldanıyor. *Aşırı çapkın bir prens, neden Bram gibi tatlı olamıyor?* Katılmaya tenezzül ettiği her türlü sosyal etkinlikte kiminle görüldüğüne dair sürekli yeni dedikodular çıkıyor. Geçen sezon Lord Tremaine'in gül bahçesinde bir mutfak hizmetçisi skandalı yaşandı. Sadece bir ay sonra, Cambere Dükü'nün çalışma odasında ailenin ortanca kızıyla perdelere sarılmış halde yakalandı. Daha geçen hafta, annemin bir balerin hakkında bir şeyler mırıldandığını duydum. Lydia'nın ilk sezonunda onunla nasıl davrandığını düşündüğümde yüzüm hala öfkeden yanıyor. Orada değildim, ama eve gözyaşları içinde döndüğünde bana her şeyi anlattı.

Başkasının itibarını lekelemediğinde, Oxford'da öğrenimine başlamayı reddetmesiyle ya da arkadaşları, diğer lordlar ve ikinci oğullarıyla yaptığı, daha çok bacchanalia'ya benzeyen av gezileriyle ortalığı karıştırıyor.

Emmett bana dönüyor ve ilk kez tüm bakışlarının gücüyle bana bakıyor. Onu kasabada hiç somurtkan bir ifadeyle görmemiştim. Ama şimdi hiç de öyle görünmüyor. Gözleri tuhaf bir ela renginde, koyu kirpiklerle çevrili ve ateşle parıldıyor. Bu kadar yakından, burnunun üzerinde yayılmış yumuşak çillerini görebiliyorum. Somurtkanlığının ardındaki zarif, yakışıklı yüzü hiç fark etmemiştim. Ama yakışıklı. O kadar yakışıklı ki, neredeyse nefesim kesiliyor.

At arabası, uyuyan Londra'nın sessiz sokaklarında gece boyunca gürültüyle ilerliyor. Kafamı koltuğun arkasına yaslayıp, annem veya hizmetçiler fark etmeden bu elbisenin üzerindeki kan lekesini nasıl çıkaracağımı düşünüyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Emmett. "Seni bıçaklamayı," diye cevaplarım, gözlerim kapalı.

"Bu pek kibar bir davranış değil."

"Beni ezmek de pek kibar değildi."

"Tekrar söylüyorum, sen tökezledin."

Aniden bir sıcaklık dalgası gelir ve gözlerimi açtığımda Emmett'in bana yaklağmış, dikkatle bana bakmakta olduğunu görürüm. Hâlâ kanayan başıma onun paltosunu tutuyorum ve o dikkatlice parmaklarını kaldırıp yünün kenarlarını çekip çıkarır. Yün yapışkanlağmış, yarı kurumuş ve o çekince saçımı da beraberinde çekiyor.

"Ah." Onu dirseğimle dürtme isteğine direniyorum.

"Kıpırdamayayı kes. Kanama yavaşladı," diyor. "Ama üzerine baskı yapmaya devam etmelisin."

Ceketini tutmayan elimle selam veriyorum.

Başını hafifçe eğdi, hala bana bakıyordu. "Biliyor musun, sen gerçekten çok güzelsin."

Göğsümdede sinir bozucu bir kızarıklık yükseliyor. "Şu anda beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun? Senin itibarını biliyorum, ama bu kadar cüretkar olacağını beklemiyordum."

"Şöhretim mi?"

"Seninle görölmek beni mahveder."

Gözleri kısılır. "Sen öyle şeyleri dert edecek bir kıza benzemiyorsun." Erkekler asla anlamazlar. Toplumdan dışlanmanın yavaş yavaş ölümüne katlanacak kadar güçlü olan çok az kişi vardır.

"Benim nasıl bir kız olduğumu hiç bilmiyorsun."

"Kız kardeşini aramak için gece yarısı evden kaçtığını biliyorum."

Araba yavaşladı. Perdeyi çekip ailemin şehir evini gördüm, beyaz kireçtaşı ve yüksek sütunlar gaz lambalarıyla aydınlatılmıştı.

Pencereye dokunup şoföre beni arka kapıda indirmesi için rica ediyorum. Bodrumdaki servis girişinden geçersen yakalanma ihtimalim daha az olur.

"Yardımlınız için teşekkür ederim," diyerek şoförün elini tutar ve arabadan atlarım.

Emmett kapıdan dışarı eğilir, parmakları arasında bir kartvizit tutar. Bana uzanır. "Lütfen. Seni tekrar görebilir miyim?"

"Kesinlikle olmaz," diye cevap veriyorum. "Lütfen, bir düşün."

Alışkanlıkla kartı alıyorum ve birkaç adım uzaklaşıp arka merdivene yaklağmışken, Emmett'in sesi karanlıktan geliyor.

"Ceketi alabilirsin."

Ona doğru dönerim. Gölgelele çevrilidir, ama sırtışı buradan bile görülebilir. "Hayır, teşekkürler, benim kendi paltom var." Paltoyu ona doğru fırlatırım ve göğsüne çarpar. Atış gücümle her zaman gurur duymuşumdur.

Ben içeri girene kadar bekledi.

Şömine soğuk, Bayan Osbourne'un mutfağındaki gibi değil, orada ocak kenarındaki tuğlalar hep sıcaktı. Artık altı yaşında değilim. Yaralarımı saracak kimse yok, içine girip yatabileceğim ablamın yatağı yok.

Bu evi musallat olan bir hayaletmişim gibi, kireçle boyanmış arka merdivenlerden ikinci kattaki yatak odama çıkıyorum.

Kan lekeli elbisesini çıkarıp, sıcak flanel sabahlığının kollarını giymeye çalışırken, fuayede bir gürültü duyuyorum.

Biri kapıyı yumrukluyor. Bir an için dehşetle donup kalıyorum, belki de Prens Emmett benim için geri dönmüştür diye düşünerek utanç duyuyorum.

Sonra ayak sesleri duydum. Biri çığlık attı.

Tam zamanında merdiven sahanlığına koşuyorum ve Lydia'nın mermer salona tökezleyerek girip arkasında çamurlu ayak izleri bıraktığını görüyorum.

İkinci Bölüm

Üç Ay Sonra

Atölyenin kapıları sokağa açılmış, içeride o kadar çok hareketlilik var ki, hepsini içeride tutmak imkansız. Kızlar ve anneleri kaldırıma taşmış, kalabalık o kadar yoğun ki, içeri girmek için dirseklerimizi kullanmak zorunda kalıyoruz.

Terzi, kız kardeşimin elbisesinin eteğini bana uyacak şekilde genişletmekte gecikti ve bunun nedeninin, son yıllarda yeterince para harcamadığımız için öncelikli müşteriler arasında olmadığımızdan kaynaklandığını çok iyi biliyorum. Annem de bunu biliyor, ama o sadece kendine özgü o sıkıntılı gülümsemesini sürdürüyor.

Keşke bunu başka bir gün yapabilseydim, saklanacak daha az insan olacağı bir gün, ama yarın 1 Mayıs ve kaybedecek zaman yok.

Tüm Londra tam bir heyecan içinde. Sezonun başlangıcı, yani debutantların kraliçeyle pazarlık yapmak için sıraya girdiği an, herkesin tek konuştuğu şey.

İngiltere vatandaşlarının çoğu pazarlıklarını başka bir tarihte yapacak. Kraliçenin taht odası her pazar öğlen saatlerinden gece yarısına kadar açık ve onunla pazarlık yapmak isteyen herkes bu saatlerde bunu yapabilir. Bazıları reşit olur olmaz pazarlıklarını yapar, bazıları ise yetişkinliğe kadar bekler, pazarlık yapmak için yeterince çok istedikleri bir şey bulana kadar.

Midlands'lılar, ayın ilk Pazar günü pazarlık yapmanın en şanslı olduğunu söylerler. Bristol'lu kızlar her zaman iki sol ayak ayakkabısı giyerek pazarlık yaparlar. Liverpool'lu insanlar saraya kendi saçlarından ördükleri kolyeler takarak gelirler. İlçeler, köyler ve aileler, dört yüz yılı aşkın bir süredir yerleşik olan bu gelenekle ilgili kendi batıl inançlarına sahiptir.

Bazıları ise hiç pazarlık yapmaz.

Ancak benim gibi, unvanı veya başka bir şekilde nüfuz satın alacak kadar parası olan kızların, topluma çıktığımız gün pazarlık yapmamız ve resmi olarak evlilik piyasasında mal olarak satışa sunulmamız beklenir.

topluma çıktığımız, evlilik piyasasında resmi olarak satılık mal olarak sunulduğumuz gün pazarlık yapmamız beklenir.

Daha parlak saçlar veya daha güzel ayaklar için yaptığımız akıllı pazarlıklar, *iyi kızlar* olduğumuzu kanıtlayan, eşlik eden özgeçmişlerimizin bir başka satırıdır. Bunlara Gül Pazarlıkları denir. Bizi güzel, narin, tatlı, mükemmel İngiliz gülleri yapan pazarlıklar.

Resmi debutante tanıtımı her zaman 1 Mayıs'ta yapılır. Kraliçenin huzuruna en güzel kıyafetleriyle dizilen aristokrat kızların etrafındaki bu coşku, *Pact Parade (Anlaşma Geçit Töreni)* olarak adlandırılır.

Dükkana girdiğimizde, sohbet sesleri arasında zar zor duyulabilen dükkan zili çalar.

Alton kardeşler, ben yaklaşıncı bakışlarını kaçırlar. Küçük olanı o kadar çabuk dönerek halının kenarına takılır ki. Utancımız bulaşıcıdır ve kimse buna yakalanmayı göze alamaz, özellikle de şu anda.

Köşede, ekşi suratlı annesiyle birlikte, eski en yakın arkadaşım Greer Trummer duruyor. Endişeli bir nefes verip, annemin onları görmemesi için dirseğinden çeviriyorum, ama çok geç.

Annem geniş bir gülümsemeyle başının üzerinde geniş bir yay çizerek el sallıyor. "Lady Trummer, Greer, sizi burada görmek ne güzel." Herkes bize dönüp yüzlerinde küçümseme ve acıma ifadeleriyle baktıkça yüzüm utançtan yanıyor.

"Buradaki kurdeleleri gördün mü anne?" diyorum, annemin dikkatini ipek ve dantel sergisine çekmeye çalışarak, ama çok geç.

Greer'in annesi bizi duymamış gibi arkasını döner. Greer utangaç bir gülümsemeyle karşılık verir, ama el sallamaya bile tenezzül etmez.

Annem yılmadan dükkânın içinden geçerek bir düzine insanı itip kakıyor.

"Lütfen anne, o meşgul," diye itiraz ediyorum, ama beni duymamış gibi davranıyor. "Greer, canım, Ivy bana yarın için gergin olduğunu söyledi.

Harika bir iş çıkaracaksın. Umarım bu sabah ikinizin parkta yaptığı yürüyüş sinirlerini yatıştırmaya yardımcı olmuştur."

Aylar sonra ilk kez Greer bana bakar. Yalanımı fark edince mavi gözlerinin arkasında bir şey parlar.

"Parkta yaptığımız yürüyüş mü?" Kafası karışık. Tabii ki karışık. Aylardır yalan söylüyorum, ahırda tek başıma oturuyorum ya da pelerinimi sıkıca çekip mahallede dolaşıyorum, evimizin boğucu mutsuzluğundan kaçmak için her türlü bahaneyi kullanıyorum. Anneme Greer'le birlikte olduğumu söylüyorum,

sanki o diğerlerinden daha iyiymiş gibi. O da herkes gibi, skandalın ilk kokusunu alır almaz beni terk etti.

Greer'in beni ele vereceğine hazırlıklı olarak kendimi topluyorum. Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, sonra anneme dönüyor. "Ah evet, parkın etrafında dönmek. Teşekkür ederim, Leydi Benton," diyor yumuşak bir sesle. "Ivy *çok* iyi *bir* arkadaş. Her zaman moral verici sözler söylemeye hazır." Bana geri dönüyor. Eskiden bir bakışla iletişim kurabilirdik, ama şimdi ne hissettiğini bilmiyorum. Aramızdaki bağ kopmuş. "Şimdi, izin verirsiniz, annem çağırıyor." Annesi kesinlikle çağırıyor, ama ikimiz de bunu söylemiyoruz.

O uzaklaşırken rahat bir nefes alıyorum.

Terzi bana eliyle işaret eder ve ben de elbisenin son rötuşları yapılırken üç yönlü aynanın önündeki podyuma çıkarım. Dükkândaki diğer anneler ve kızlarının fısıltılarını duymamış gibi davranırım: "*Bu sezon kesinlikle davet almayacaktır.*"

Terzi işini bitirdiğinde, annem kasaya doğru ilerler ve bir yığın banknotla ödeme yapar. Onu izlerken kendimi suçlu hissederim.

İkimizin de duyduğu fısıltıları konuşmadan eve dönüyoruz, sanki ailemizin talihsizliğini kabul etmezsek, bunun gerçek olmadığını kanıtlayabilirmişiz gibi.

Lydia, iki bahar önce sosyeteye giriş yaptı ve kraliçeyle anlaşma yaptı.

O gün, yüzünde şaşkın bir ifadeyle kabarık beyaz elbisesiyle geri döndü. Taht odasında neler olduğunu hatırlayamıyordu. Kraliçenin kendisine verdiği şey karşılığında bu anıyı feda etmiş olmalıydı, ama aradan geçen iki yıl boyunca, bu hediyenin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamadık.

Güzelliği aynı kaldı, ani bir yetenek veya beceri kazanmadı, sadece İsviçre peyniri gibi delik deşik bir hafıza ve evlilik teklifi almadan sona eren başarısız bir sezon vardı.

Eş bulamaması ve gizli anlaşması utanç vericiydi, aile için bir leke gibiydi. Annem iki yılın büyük bir bölümünü, Benton ailesinin tek umudunun ben olduğumu söyleyerek geçirdi, ancak Lydia'nın ortadan kaybolması skandalı patlak verdiğinde, benim de eş bulma şansım duman oldu.

Onun kaybolduğu haberi, güneş tam olarak doğmadan Londra sosyetesinin mermer salonlarına ulaştı. Mahalledeki tüm soylu hanımlar

o sabah kapıda, sepetler dolusu pasta ve endişeli bakışlarla bekliyorlardı. Kan kokusunu almışlardı.

Ve aynı hanımlar, Lydia'nın utanç verici dönüşünü çay partisinde petit fourlar gibi dolaştırdılar. Zarafetinin eğlencesi, birinin ondan düşüşünü izlemektir.

Evimizin giriş holüne girerken, onun geri döndüğü geceyi düşünmeden edemiyorum. Bazen o anı hiç terk etmemişim gibi hissediyorum.

Lydia'yı eve getiren, kir içindeki polis memuruydu. Alaycı bir gülümsemeye onu dirseğinden tutup kapıdan içeri itti. "Buranın saygın bir aile olduğuna sanıyordum."

Ben merdivenlerin tepesine çıkmıştım ki, Bayan Tuttle Lydia'nın döndüğünü tüm eve duyurdu.

Annem, bornozuyla odasından fırlayarak ağlamaya başladı ve babam, merdivenlerde dizleri tutmayınca onu yakaladı.

Onları geçip kız kardeşimin yanına koştum. Sevgili ablam, onun için ağladığım, onun için endişelendiğim, onu aramak için evden gizlice çıktığım ablam.

Yüzünü ellerimle kavradım ve cildinin soğuk ve nemli olduğunu hissettim, sanki sabah çiyiyle kaplıymış gibi.

Lydia sessiz ve hareketsizce bakıyordu, sanki orada değilmiş gibi, sanki bir hayaletmiş gibi.

Sonra kollarımda yere yığıldı.

Babam ve Bayan Tuttle onu odasına taşıdılar, ama onu yıkayan, temiz bir gecelik giydiren ve yatağına yatıran bendim.

Ayak tabanlarının kanlı olduğunu, sanki uzun zaman önce ayakkabılarını kaybetmiş gibi olduğunu ilk fark eden bendim.

Ve geri döndüğünden beri ilk sözlerini bana söyledi.

Bilinçini kaybedip geri kazanırken, dudakları solgun, bir anlığına uyanıp bana baktı. Gözleri benimkilerle buluştu, sanki sonunda bedenine geri dönmüş gibi.

"Buna değmedi," dedi boğuk bir sesle.

"Ne değmedi?" diye fısıldadım.

Yatağının başındaki mum titriyordu. "Anlaşma." Gözleri fal taşı gibi açılmış, beni dinlemem için yalvarıyordu. "*Buna değmezdi.*"

Üç gün boyunca uyudu ve ben yatağının başında nöbet tuttum, geri dönmesine duyduğum rahatlama ve içinde bulunduğu durumun yarattığı dehşet, hala adını koyamadığım bir duygu oluşturunuyordu.

Uzun uykusundan uyandığında, kayboluşu için makul bir açıklama ile kendine döneceğine dair umutlar yeşerdi içimde. Ama tek sunabildiği, bir sevgilisiyle, işçi sınıfından bir matbaacı ile kaçtığına dair kağıt kadar ince bir hikayeydi. Kaçmaya karar verdiklerini, ancak yolda saldırıya uğradıklarını ve damadının öldürüldüğünü söyledi. Kaybolmuş ve yalnız kalan kız, sonunda Londra'nın dış mahallelerine geri dönmeyi başardı.

Kız kardeşimin terli alnına yapışmış saçlarını eliyle kenara itti. "Neden bana yalan söylüyorsun?" Biz yalan söylemezdik. Birbirimize değil.

Kız kardeşim boş boş duvara baktı ve içimdeki bir şey öldü.

Annem ve babam, Lydia'nın açıklamasını kasabada acımasızca yaydılar. Hiçbirimiz buna inanmadık ve bu tam olarak kabul edilebilir bir hikaye değildi, ama *hiç yoktan* iyiydi.

Ancak Londra'daki dedikoducuların bolca boş zamanları vardı ve çok geçmeden Gretna Green'de Lydia Benton adında birinin evlilik kaydı bulunmadığını keşfettiler.

Babamın markiz unvanı nedeniyle, Pact Parade'e sadece nezaketen davet edildim. Ama annem inkar etse de, sezonun geri kalanında başka davet gelmeyeceğini biliyorum. Toplumdaki ilk çıkışım, daha başlamadan bitecek.

Akşam yemeği için giyinmek üzere yukarı koşarken, kız kardeşimin odasının kapısının önünden geçerken tereddüt ettim. Artık daha iyi biliyorum, ama kendimi tutamayıp kapı kolunu çevirip içeri girdim.

Lydia günlerinin çoğunu odasının karanlığında geçiriyor — "İyileşiyor" diyorlar. Zamanını boşa harcıyor, zilini çalarak gümüş tepsilerle getirilen kesilmiş meyveleri yiyor. Tek istediği bu. Açlıktan ölüyormuş ve başka hiçbir şey onu doyurmayacakmış gibi bütün portakalları, serada yetiştirilmiş ananas ve karpuz küplerini yiyor.

Ev hizmetçimiz Bayan Tuttle'ın aşçımız Bay Froburg'a, anne babamızın bizi şımartmasının ikimizi de yumuşak başlı yaptığından şikayet ettiğini duydum. Onun dedikodularına kızacak halim bile yoktu. Haklıydı. Ben çok yumuşak başlıydım. Kız kardeşim kaybolana kadar, dünyanın benim için iyi şeyler isteyen nazik bir yer olduğuna gerçekten inanıyordum.

Lydia'nın odasındaki perdeler çekilmiş ve o, yorganının altında sarı saçları zar zor görünen bir yiğit gibi duruyor.

Yatağının kenarına oturup elimi sırtına koyuyorum. "Lydia, Yarın Pakt Geçit Töreni var." Bana dönmüyor, ama omuzlarının inip kalkmasından

Omuzlarının inip kalkmasından uyanık olduğunu anlayabiliyorum.

Nefes alıyor. "Öyle mi?"

"Eskisi gibi saçımı yapar mısın? Annemin kolyesini kullanarak..."

Sonunda dönüp sözümü kesti. "Korkarım nasıl yapıldığını hatırlamıyorum. Bayan Tuttle'ın yapmasına izin versen iyi olur."

Fırtına bulutu gibi yüzünü avucuyla siler. Ağlamayı yeni bitirmiş mi, yoksa ağlamaya mı hazırlanıyor, bilmiyorum, ama gözleri kızarmış. "Çıkarken kapıyı kapat, lütfen."

Onu karanlıkta bırakıyorum.

Neden ona kalbimi kırması için fırsatlar verip durduğumu bilmiyorum.

Koca bulma şansımı mahvetti. Hiçbir saygın aile, oğlunun Benton ailesinden biriyle evlenerek itibarını zedelemesine izin vermez. Ciddi bir çeyiz yok, artık onur da yok.

Gerçek şu ki, onu dünyadaki herkesten daha çok nefret ediyorum. Öfke göğsümün duvarlarını sıcak ve şiddetli bir şekilde parçalıyor ve kapısını tekrar açıp bana bir açıklama yapana kadar onu sallama dürtüsüne direnmek zorundayım.

Ama kendi yatak odamın kapısına vardığımda, onu özlüyorum. Onu özlüyorum

onu

özl Ben de Lydia'yı dünyadaki herkesten daha çok seviyorum.

üyo O benim önümde olmadığında onu sevmek daha kolay. O yokken onu çok ru daha fazla seviyorum.

m.

daha çok seviyorum.

Babam, akşam yemeğinden hemen sonra yatmaya gider, benim ayaklarımın sinirli bir şekilde vurmasını ve annemin zoraki neşesini

Salonda sadece annem ve ben kalıyoruz. Dışarıda Belgrave Meydanı karanlık ve sessiz. İçeride ise benim çok iyi bildiğim sesler var: büyükbabanın saatinin tik takları, şöminenin çıtırtıları ve annemin kaleminin durmaksızın kağıdı çizdiği sesi.

Ben doğmadan çok önce de bunu yapıyordu, gün boyunca aklına gelen her düşüncüyü günlüğüne döküyordu. Evde, kitaplıklara sıkıştırılmış ve yıpranmış koltukların yanında dengesiz yığınlar halinde duran, sayısız ciltleri var.

Kendi yazışmalarımı yapıyorum; Ethel'e bir mektup borçluyum. Seksenli yaşlarının ortasında olan Ethel, Bradford'daki evinden nadiren çıkıyor, ama yıllardır ona perilerle ilgili ortak ilimiz hakkında mektuplar yazıyorum. Lydia ve Greer bana sadece bebeklerin büyüye takıntılı olduğunu ve

sadece alt sınıfların kraliçeyi taptığını söylediklerinde, artık benimle Diğerleri hakkında konuşmak istemediler.

En azından kısmen haklıydılar. Kraliçe Mor'un İngiltere'ye geldiği günü kutlamak için sahte sivri kulaklar takanlar, sadece ana illerin çok uzağındaki sıradan halk. Onlar, eski şapellere onun yüzünü asanlar ve onun adına anıtlar dikenler. Benim gibi unvanlı bir kızın perileri ilginç bulması çok yakışıksızdı.

Londra soyluları, bizim ona yakın bir konumda olduğumuzu düşünmekten hoşlanırlar, ama elbette öyle değiliz. Bence o, bize hala bir gücümüz kaldığı yanılsamasını vermek için, bir zamanlar insanlar tarafından yönetilen İngiltere'nin geleneklerini, örneğin debutante geçit törenimizi sürdürmemize izin verdi. Ölümsüz bir kraliçenin İngiliz yüksek sosyetesinin küçük ritüellerini sürdürmesine izin vermesi, ağlayan çocuğuna oyuncak veren hoşgörülü bir ebeveyn gibi.

Ethel'e yazdığım mektuplar bu tür düşüncelerle doludur. Lydia ve Greer beni reddettiğinde, geriye kalan tek şey babamın büyük teyzesinin komşusuna yazdığım gizli mektuplardı. Artık eskisi kadar sık yazışmıyoruz, ama onun iyi olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Lydia'nın peri kapısından düştüğü teorimi anlattığım tek kişi oydu. Beni gülmeyecek tek kişinin o olduğunu biliyordum.

"Sence diğer kızlar bu yıl ne isteyecek?" Annem, sanki yeni aklına gelmiş gibi, rahat bir şekilde soruyor, ama son bir saattir sayfasının üzerinden endişeyle bana bakıyor. "Itos'ların kızı çok güzel bir yüze sahip ve ne yapacağını bilemeyecek kadar çok parası var. Belki piyano çalmayı daha iyi öğrenmek isteyecektir. Geçen yılki yaz gündönümü konserinde pek etkileyici değildi."

"Hmm." Kararsızca başımı sallayıp çayımı yudumlamaya devam ediyorum.

"Greer kesinlikle birkaç santim boy istemek isteyecektir ve bu hiç de pahalı değildir. Gloucester Düşesi'ni tanıyor musun? Benimle aynı yıl sosyeteye girdi. Üç santim boy istedi, hepsi bacaklarında. Bu ona iki ayak başparmağını mal oldu, ama bir dükle evlendi, değil mi?"

Annem sol elinin küçük parmağının ikinci ekleminde aniden biten parmak ucunu parmağıyla okşadı. Daha iyi bir hafıza için bundan vazgeçmişti. Sezonun fırtınalı balolarında isimleri ve yüzleri unutmaktan ve kaba biri olarak tanınmaktan çok korkuyordu. Artık her şeyi hatırlıyor. Babam, geçmişteki konuşmalarının en küçük ayrıntılarını hatırlamasının onu ona aşık eden şey olduğunu söylüyor. Ona kendini görülmüş hissettirmişti.

Annem o dönemdeki herkesi hatırlar, yüzlerini, unvanlarını ve malikanelerinin adreslerini ansiklopedi gibi ezbere bilir, ama o insanlar artık onunla konuşmuyor. Onlar onu, onun onları asla unutamayacağı şekilde unutmuşlar. Bu yüzden günlüklerine yazıyor. Aşırı dolu beynindeki her şeyi kağıda dökerek bir nebze huzur bulmayı umuyor. Bunun yardımcı olduğuna pek inanmıyorum.

Port şarabından bir yudum daha alır ve dilini şaklatır. Bana bakışından hoşlanmıyorum. Bazen beni camdan yapılmışım gibi delip geçip, ondan sakladığım her şeyi göreceğinden korkuyorum. Her şeyi hatırlayan bir anneye dair sorun da bu; ona yalan söylemek neredeyse imkansız.

"Ve biliyorsun, annen olarak, bence sen mükemmelsin, ama yapacağın pazarlığı henüz kararlaştırmadın mı?"

Bu bizim yaptığımız dans. Cotillion dersinde kadril dansını çalıştığım kadar özenle adımları öğrendim, Lydia konusunu, kocasının olmamasını, hatırlayamadığı pazarlığı atlatarak.

Bu durumda olmamalıydım. Bu her zaman Lydia'nın göreviydi. Babam, bizim mirasçı ve yedek olduğumuzu şaka yapardı. Lydia, Benton ailesinin büyük umuduydu. Onun avantajlı evliliği önceden belli bir sonuçtu. Benim tek görevim, onun yoluna çıkmamak ve dizlerimi sıyırdığımda elbiselerimi yırtmamaktı.

"Henüz değil." Dramatik bir şekilde esniyorum, yatmaya hazırlanıyorum.

Ama annem bana bakmaya devam ediyor. "Bence daha düzgün saçlar ya da suluboya veya çello gibi zekice bir yetenek sana yakışır."

"Hmm, belki." Bu küçük oyun bizi çok üzüyor, ani gözyaşlarımı geri çekmek zorunda kalıyorum. O da benim kadar iyi biliyor ki, dünyanın en iyi suluboya ressamı olsam bile bu sezon hiçbir teklif almayacağım.

"Bunu bir düşün, olur mu? Fazla vaktin yok ve dürtüsel bir karar vermekten daha kötü bir şey yoktur."

İpek koltuktan kalkıp odayı geçerek kafasına bir öpücük konduruyorum. "Elbette anne."

"Hayatım?" diye sorar.

Kapıda duruyorum.

"Bu aile başka bir başarısızlığı kaldıramaz. Biz..." Zorlukla yutkunur. "Bir şey değişmezse, önümüzdeki on iki ay içinde evimizi kaybedeceğiz."

Donakalırım. İşlerin kötü gittiğini biliyordum, ama mali durumumuzun bu kadar vahim hale geldiğini bilmiyordum.

Odama çıkana kadar gözyaşlarımı tutuyorum. Şöminenin içindeki közler parıldıyor ve odamı uzun, karanlık gölgelerle kaplıyor.

Yatağımın başucundaki masada duran Pakt Geçit Töreni davetiyesine bakıyorum, altın harfleri ateşin ışığında kalın, robin yumurtası mavisi parşömen üzerinde dans ediyor.

Kraliçeye söylemeyi planladığım sözleri son bir kez yazdım, hafızama iyice kazınmalarını sağladım ve sonra kağıdı ateşe attım.

Bütün gece uykusuz geçirdim ama kuşların cıvıltıları beni uyandırdı. Yana dönüp Londra'nın bahar sabahının berrak mavi gökyüzüne bakıyorum. Bugün hayatımın değişeceği konusunda içimde bir his var, ayak bileklerimin eklemlerinde hissediyorum.

Lydia'nın sözleri kafamda yankılanıyor. *Buna değmezdi. Anlaşma buna değmezdi.*

Ben kardeşim değilim.

Anlaşmamın buna değdiğinden emin olacağım.

Bir peri ile anlaşma yapan kişi, bedelini ödemeye hazır olmalıdır. Tek bir umut ışığı var. Kaybedecek hiçbir şeyim yok.

Üçüncü Bölüm

Annem ve Bayan Tuttle bana kız kardeşimin Pact Parade elbisesini giydiriyorlar. Elbise, İsviçre noktalı şifondan yapılmış ve göğüs kısmı beyaz kumaş üzerine beyaz iplikle İngiliz kır çiçekleri ile işlenmiş. Bana uyması için tadil edilmiş, ama yine de Lydia Benton'ın kostümünü giyiyormuşum gibi hissediyorum.

Tuvalet masamın önündeki küçük tabureye oturuyorum ve annemin serin parmakları saçlarımı kafamın arkasında bir örgü yuvasına dönüştürüyor. Bayan Tuttle, bahçeden yeni koparılmış beyaz gülleri saçlarıma takmasına yardım ediyor. Sonuç çok güzel, ama diğer kızların takacağı elmaslarla süslü taşlar ve bandeau'larla boy ölçüşemez. Babam bana mali konulara kafayı takmamamı söylüyor, ama bütün gün çalışma odasında onun ve iş danışmanlarının tartışmalarını duyduğumda nasıl kafamı takmam?

On sekiz yaşına bastığı baharda pazarlık ettiği arazinin aşırı tarımdan dolayı verimsiz hale geldiğini nereden bilebilirdi ki? Babasının kiracıları hemen yanındaki tarlayı işlediklerinde bol ürün verdiğinden emindi, ancak çocukluk anılarını bu arazi karşılığında feda ettiği için tam olarak emin olamıyordu. Kiracı çiftçiler, daha verimli topraklar bulmak için toparlanıp gitmişlerdi.

Başkaları arkadaşlarına danıştırdı, ama babasının çocukluk anılarının olmaması, diğer soylularla bağ kurmasını zorlaştırıyordu. Onların yatılı okul hikayelerini veya gençliklerinde rugby zaferlerini hatırlamıyordu. Onda, diğerlerinin hissedebildiği bir boşluk vardı.

O da yıllar boyunca kitaplar ve felsefeyle bu boşluğu doldurmaya çalıştı. Aile yemeklerimizi siyaset ve Platon hakkında tartışarak geçirdik, ama bu sadece hepimizi biraz tuhaflaştırmaya yaradı.

"Ne isteyeceksin?" diye sordu annem, kendi annesinin incilerini boynuma takarken son bir kez.

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. "Senin istediğin şeyi isteyeceğim anne, daha iyi bir hafıza. Birini o kadar iyi tanıyacağım ki, benim onun için en iyi eş olacağımı görmekten başka seçeneği kalmayacak."

Annemin elleri hareketsiz kalır ve başparmağını küçük parmağının ucunda gezdirir. Artık aynada bana bakmıyor; gözleri uzaklarda, başka bir yerde. "Bu çok güzel bir düşünce, tatlım."

"O zaman neden hala bu kadar üzgün görünüyorsun?" Bunu söylerken gülümsüyorum, ama kalbim de acıyor.

"Sadece dikkatli ol." Başını sallar ve başıma tutturulmuş çiçekleri düzeltmeye geri döner. "Hatırlamak ağır bir yük. Çok uzun sürer."

Elbisemin geniş V yakası, dirseklerime kadar uzanan kollarda da devam eden fırfırlarla süslenmiş. Korse belimde sivri bir şekilde bitiyor ve eteği geniş.

"Mükemmel görünüyorsun," diye fısıldadı annem.

Lydia'ya benziyorum. Kıvırcık bal sarısı saçlarımız ve kahverengi gözlerimiz aynı, sadece Lydia'nın yüzü bir şekilde daha keskin, sanki benim yüz hatlarım onun yüzünde daha belirgin. Benim yanaklarım daha yuvarlak, gözlerimin kenarları biraz daha yumuşak.

Bütün sabah odasında kaldı. Saçımı yapmasını bir kez daha istemek için kapısını çaldım ve hayır dediğinde umursamıyormuş gibi davranmak zorunda kaldım.

Elbisenin eteğinin altından çıplak ayaklarımı dışarı çıkardım. "Eşleşen terlikler nerede anne? Atölyenin kutusunda göremedim."

Annem haliya garip bir şekilde bakıyor, yüzü benim sık sık kendimde gördüğüm lekelerle kaplı domates kırmızısı rengine bürünüyor. "Unutmuş olmalı. Kız kardeşininkini ödünç alabilirsin."

Satır aralarını gayet iyi okuyabiliyorum. Yeni bir elbise almaya gücümüz yetmiyordu, yeni ayakkabılar da alamazdık.

Son birkaç aydır o kadar çok utanç duydum ki, bu darbe beni pek etkilemedi. Sadece sinirliyim.

Birkaç dakika sonra Bayan Tuttle kapıdan içeri girer, Lydia'nın beyaz ipek terlikleri parmaklarında sallanmaktadır. "Al bakalım canım," der acıyarak. "Giymen için yardım ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diyorum gülümseyerek.

Arkasından kapıyı kapatır ve ben yüzümü buruştururum. Lydia'nın ayakları çocukluğumuzdan beri benimkinden daha küçüktür. On bir yaşındayken, özellikle utanç verici bir olayda, bir ayakkabıcı bana ayaklarımın L harfi gibi olduğunu söylemişti.

Ayak parmaklarımı narin ipek ayakkabalara sıkıştırmaya çalışıyorum, ama her yerimi sıkıştırıyorlar. İki adım atıyorum ve sol topuğum hemen çıkıyor.

Sarayda topallayarak dolaşmadan da bu gün yeterince zor geçecek.

Lydia'nın terliklerini gardırobumdaki bir şapkanın altına saklıyorum ve bunun yerine çoraplarımı ve güvenilir, eskimiş botlarımı giyiyorum. Elbisemin katmanlarının altında neredeyse hiç görünmüyorlar ve bugün kimse beni fark edecek kadar dikkatle bakmayacak.

Son bağcıkları sıkarken annemin sesi aşağıdan geliyor. "Ivy, geç kalamayız!"

"Geliyorum!"

Ayakkabılarımdaki ihanetimi görmemesi için dua ederek, merdivenlerden aşağı koşarak ona katılıyorum.

Araba tam saat on birde gelir ve annemle birlikte Kensington Sarayı'na doğru yola çıkarız.

Gri bir İngiliz kışının ardından, mükemmel bir yeşil bahar günü. Sarı nergisler yol kenarını süslüyor. Toplumun en seçkin evlerinin bahçeleri yeni canlanmaya başlamış. Pencere çiçekliklerinde pembe çiçekler patlamış, geçtiğimiz malikanelerin saçaklarından mor sümbül şelaleleri damlıyor.

Sarayın girişinde bir dizi arabaya katıldık ve bizi karşılamak için kapılardan gerçek bir uşak ordusu akın etti.

Bugün, Pakt Geçit Töreni geleneği gereği, tüm debutantlar beyaz giyinmiş: Kraliçe Mor'un Kral IV. Edward'ın yanan savaş alanında ilk kez görüldüğünde giydiği beyaz elbiseyi yansıtmak için beyaz.

Kalabalığın içinde tüm eski arkadaşlarımı, annelerini ve refakatçilerini görüyorum. Yaklaştığımızda hafifçe yer değiştirip bize sırtlarını dönüyorlar.

Lady Marion Thorne, yanından geçerken hafifçe nefesini tutar ve annesine fısıldar: "Onun davet edileceğini düşünmemiştim."

Bu oldukça makul bir yorum. Ben de davet edileceğimi düşünmemiştim.

Ama yanımdaki annem gerginleşir ve tanıdık acıma duygusu geri döner. O, ben daha doğmadan çok önce bu dünyaya aitti ve onlar, sanki bir zamanlar bu merdivenlerde elbiseleriyle toplanıp kıkırdayan kızlar değilmiş gibi, onu kovdular. "Ivy, yüzünü düzelt," diye fısıldar ve ben de somurtmakta olduğumu fark ederim.

Dışarıda, sarayın kapılarının açılmasını beklerken, garip bir şekilde sıraya girmiş gibi duruyoruz. Geleneklere göre, her kız kraliçenin taht odasına tek başına girmelidir. Ancak, belirlenen saatte, uşaklar sarayın ana salonunun çift kapısını açar ve eldivenli elleriyle hepimizin grup olarak içeri girmesini işaret eder.

Kensington Sarayı, kraliyet ailesinin ana ikametgahıdır, ancak resmi etkinlikler için Buckingham ve Eltham gibi daha büyük sarayları kullanırlar. Kraliçenin evine davet edilmek çok özel bir şey. İçeriye hiç girmedim, sadece çocukken yılda birkaç kez kapıya gidip süt dişlerimi bırakırdım. Ama herkes bilir ki, dişleri muhafızlara bırakırsınız; kraliçe asla dışarı çıkıp onları kendisi almaz.

Ana salona girdiğimizde, botlarım cilalı siyah-beyaz kareli mermer zeminde tıklıyor. Etrafımda kafa karışıklığına dair mırıldanmalar var, ama sarayın ihtişamını içime çekmekle o kadar meşgulüm ki, gerçekten umursamıyorum. Tavan dört kat yüksekliğinde ve büyük girişin ortasında, yüzlerce yıllık bir meşe ağacı var, kökleri bu sarayın temelleriyle iç içe geçmiş. Dalları üzerimizde yükseliyor, bahar yeşili yaprakları tavandaki bal peteği camına değiyor. Duvarlar, Kraliçe Mor'un büyüdüğü, hiçbir insanın ayak basmadığı Öteki Dünya'nın sahnelerini gösteren zümrüt ve altın rengi yemyeşil duvar resimleriyle kaplı.

Sanki sürü halinde götürülen koyunlar gibi, baş uşakın peşinden merdivenleri çıkarak taht odasına gidiyoruz. Eldivenli parmaklarımı, yukarı doğru kıvrılan asmalar gibi tasarlanmış pirinç korkuluğa sürüyorum.

Uşaklar taht odasının kapılarını açıyor ve hepimizin bir grup olarak içeri girmemiz için işaret ediyorlar. Kalabalıkta endişe dolu bir mırıldanma yayılırken annem bana sorgulayan bir bakış atıyor. Hepimiz birden değil, tek tek girmemiz gerekiyor.

Geniş taht odası bir şehir bloğunun uzunluğu kadar. Botlarım, altın ipliklerle yıldız takımları şeklinde işlenmiş gece mavisi halıya batıyor. Tavan, gün batımı pembeleri ve leylak rengi tonlarında bir duvar resmiyle boyanmış. Duvarlar, süslü altın kalıplarla yaldızlanmış ve etrafı, yemyeşil ormanlarda avlanan tanrıçaların, çıplak ayaklarıyla çiçekleri ezerek ilerledikleri resimleriyle çevrili.

Ve odanın sonunda *o* var. Hepimiz okulda hikayeleri öğrendik, Kraliçe Mor'un tüm İngiltere'yi nasıl kurtardığını, dünya tarihindeki herhangi bir ulusun en uzun barış dönemini nasıl başlattığını, küçük adamızı dört yüzyıldan fazla bir süredir nasıl güvenli ve müreffeh tuttuğunu.

Onu canlı olarak görmek son derece gerçeküstü bir deneyim. Hiçbir portre ona yakışmaz. Tahtında rahatça uzanıyor, tahtı da başlı başına bir sanat eseri: devasa bir orkide buketi, imkansız bir şekilde altın ve rengarenk mücevherlerle süslenmiş bir sandalyeye dönüştürülmüş.

Koyu renkli saçları örgülerle taç şeklinde örölmüş ve bunun üzerine tavuk yumurtası büyüklüğünde elmas ve turkuaz taşlardan oluşan bir taç takılmış.

Elbisesi mücevherlerle aynı mavi renkte, bileklerinden genişçe dökölen parlak ipek. Ama gözlerimi ondan alamıyorum.

Kral Edward'ın savaş alanında ilk kez göröndüğünden beri bir gün bile yaşlanmadığı, zamanın sınırları dışında var olduğı söylenir. Ölümsüz cildinde çiller veya çizgiler yoktur. Keskin, kadim gözleri olmasaydı, kendisi de bir sosyete kızı olabilirdi.

Evde yatağında yatan kız kardeşimi, babamın talihsizliklerini, annemin kayıp parmağını düşünüyorum. Onu görünce karnımda beyaz sıcak bir nefret birikiyor.

"Hoş geldiniz." Bizi selamlıyor. Sesi soğuk, ama geniş alanı kolayca dolduruyor. Hayatımız boyunca çalıştığımız gibi reverans yaparken, yanımda duran kızların gerginliğini hissedebiliyorum.

Sol bacağımı sağ bacağımın arkasına atıp dizlerimi neredeyse doksan derece büküyorum. Annemin bana öğrettiğı gibi, sallanmamak için gözlerimi birkaç metre önümdeki, halıya işlenmiş altın bir yıldıza odaklamaya çalışıyorum.

Odanın sol tarafında bir kargaşa çıkıyor. Bir çığlık. Bir güröltü. Sonra Opal Fitzherbert odadan dışarı koşuyor, hafifçe topallıyor, annesi de hemen arkasında.

Zavallı kız, reverans yaparken ayağı takılmış olmalı. İnsanlar bu sezon onun başarılı olacağını, bir baron ya da daha iyisini kapacağını düşünüyorlardı, ama böyle bir rezalet haberi çabucak yayılacaktır. Artık ikinci bir oğöl bulabilirse şanslı sayılır.

Havada gerginlik hakimdir. Kraliçe Mor, hepimizden sıkılmış bir şekilde izliyor, sanırım. Dört yüz yıl sonra nasıl sıkılmasın ki?

"Hepinizin bu protokol ihlalinin nedenini merak ettiğınızı biliyorum," diye başlıyor. "Sizi temin ederim ki, Pakt Geçit Töreni'ne kısa süre içinde başlayacağız, ancak önce sizden bu hoşgörüyü bana göstermenizi rica etmeliyim."

Acı verici bir sessizlikten sonra, tahtın yanında, yemyeşil duvar resimlerine uyum sağlamak için boyanmış gizli bir kapı açılır.

Prens Bram içeri girip podyuma çıkarak annesinin yanına durduğunda, tüm oda küçük bir çığlık attı. Odaya, ormanda hızlı bir yürüyüşten çıkmış gibi girdi.

Annesi gibi, o da insanüstü bir güzelliğe sahiptir. Geniş omuzları, geniş gülümsemesi, güneş ışığıyla ağartılmış altın rengi ışınlarla parıldayan dalgalı kahverengi saçları vardır. Gri gözleri çelik gibi parıldar, ama onda annesinden daha somut bir şey vardır

annesi kadar somut hissettiren bir şey var, sanki bu dünyanın bir parçasıymış gibi, üzerinde süzölmüyor gibi. Belki de sol yanağındaki gamze ve sağ yanağında aynı gamzenin olmamasıdır.

Hepimizi sıcak bir gülümsemeye selamlıyor. "Görünüşe göre tam zamanında geldim."

Yanımda, Olive Lisonbee'nin annesi, Olive onu görünce bayılmak üzereyken ve dizleri titreyince onu dirseğinden tutar.

Onu suçlamıyorum. Onlar gördüğüm en güzel insanlar.

İnsanlar. Aklım bu kelimeye, sanki bir iplik parçası gibi takılıyor.

Prens Bram ve Kraliçe Mor insan değiller, en azından bizim gibi değiller.

Kraliçe Mor boğazını temizler ve odadaki herkes dikkatini ona verir. "Kimsenin vaktini boşa harcamak niyetinde değilim. Bugün hepinizi, oğlunu derinden seven bir annenin mutlu haberini duyurmak için buraya çağırdım." Tahtında dik oturur ve Bram'a sevgi dolu bir bakış atar. "Bu sezon, oğlum, Prens Bram, Galler Prensi, bir gelin seçecek."

Dördüncü Bölüm

Oda çalkalanır.

Herkes kendini tutmaya çalışırken, nefes nefese kalma ve bağırma sesleri yükselir.

Olive Lisonbee'nin annesi bu sefer düştüğünde onu tutmayı başaramaz ve bilinçsiz bir şekilde yere yığılırken başı botumun burnuna çarpar.

Bram sadece on sekiz yaşında, bir prensin evlenmek için çok genç. Kimse bunu beklemiyordu.

Dört yıl önce, henüz on dört yaşındayken Öteki Dünya'dan saraya geldiğinde tüm İngiltere'yi şok etmişti. Kimse onun bir oğlu olduğunu bilmiyordu. Bir gün, güzel yeşil kadife bir ceket giymiş ve o kadar geniş bir gülümsemeyle geldi ki, bir haftadan kısa bir sürede tüm sarayın sevgisini kazandı.

Diğer Dünya hakkında bildiğimiz detaylar çok az, ama orada yaşayan ölümsüzler için zamanın farklı işlediğini biliyoruz. Burada dört yüz yıl geçen zaman, Bram için sadece on yıldır.

Son birkaç yıldır saraydaki varlığı, annesinin buzlarını biraz eritmiş gibi görünüyor. Annesi bazen gülümsüyor; pazarlıkları biraz daha az kanlı hale geldi.

Bram saraya o kadar iyi uyum sağladı ki, çoğu insan onun sarayda yetişmediğini unutuyor. Gazeteler onun çalışmaları, kahramanlıkları ve yakışıklılığı hakkında övgü dolu haberlerle dolu. Bütün ülke ona yarı yarıya aşık.

Onunla evlenmek, İngiltere tarihindeki herhangi bir kız için en büyük eşleşme olacaktır.

Bu sadece unvan, nüfuz, para ve güvenlik anlamına gelmez, tüm bunların *sonsuz kadar sürmesi anlamına* gelir. Bram ve Mor ölümsüzdür. Bu sadece bizimle ilgili değil, sonraki tüm nesillerle de ilgilidir.

Kraliçe Mor'un soğukkanlı sesi gürültünün üstüne çıkıyor. "Sakin olun."

Olive gözlerini kırıştırarak uyanır, ben onu ayağa kaldırıp annesine veririm. Herkes susar, ama düzensiz nefes yankılanır

boş odada.

Bram, gülmesini saklamaya çalışır gibi eline öksürür.

Kraliçe Mor, kraliçe olduğu günden beri insan bir prens eşine sahipti, ancak son kraliyet düğünü üzerinden on yıllar geçmişti. Kralları yaşlanıp yaşlı adamlara dönüşürken, o genç ve güzel kalır, sonsuza kadar kehribar içinde hapsolmuş gibi. Onlar öldükten sonra, birkaç ay bekler ve sonra evlenecek başka bir genç adam bulur.

Bazıları, Kral Edward IV ile yaptığı orijinal anlaşmanın, *kral* kelimesi etrafında akıllıca bir ifadeyle, insan bir eş almasını gerektirip gerektirmediğini merak eder, ancak kimse emin olamaz. Acaba sadece yalnız mıdır diye merak ediyorum. Kaleler büyük ve rüzgarlıdır ve sonsuzluk, yalnız kalmak için çok uzun bir süredir.

Şu anki kocası, Prens Emmett'in babası Prens Consort Edgar, kırklı yaşlarının sonlarında, nazik ve girişken birisi olarak bilinir, ancak kraliçenin resmi işlerinde ona eşlik etmez. Kraliçenin hükümdar, onun ise onun arkadaşı olduğu açıktır.

Bir an için, gözleri doğrudan benimkilere dikildi. Şok içinde başka yere baktım, ama tekrar baktığımda, o çoktan başka yere geçmişti.

"Devam ederken nezaket gösterilmesini rica ediyorum," diyor Kraliçe Mor, ama ağzı oğlu gibi seğiriyor ve ikisinin de bu sirk gösterisini eğlenceli bulduklarını hissediyorum.

"Sezon boyunca sadık bir kur yapma ve adil davranışın sağlanması için, potansiyel gelin adayı olarak değerlendirilmek isteyen tüm genç bayanlar aşağıdaki kurala uymak zorundadır: Seçilmezseniz, başka bir eş almayacaksınız. Hayatınızın geri kalanını bekar olarak geçireceksiniz. Koşullar budur."

Kalabalıktan bir kargaşa yükselir. Kafası karışmış kızlar, öfkeli anneler, "Neden?" ve "Bunu kızlarımıza yapmazsınız, değil mi?" diye bağırırlar.

Gülmemi tutamıyorum.

"Ne oldu sana?" diye fısıldar annem.

Göz yaşlarımı silerim, ama ağzımdan tek kelime bile çıkmaz. Bu kadar büyük bir salonda, bu şık elbiseyle durup, herkesin kraliçeye bağırarak tepki gösterecek kadar korkunç bir gelecekte paniğe kapılmasını izlemek çok saçma, ama bu benim için çoktan belirlenmiş bir gelecek.

Podyuma döndüğümde, Bram başını hafifçe yana eğmiş, doğrudan bana bakıyor.

Kraliçe Mor ayağa kalkar ve oda sessizliğe bürünür. Uzun boyludur, ama insanüstü bir boyu yoktur. Sadece, sanki su üzerinde yürüyormuş gibi, insanların ona bakmasını sağlayan bir şekilde hareket eder.

sanki su üzerinde yürüyormuş gibi. "Bir koca aldığımnda, taliplerim de aynı sözleşmeye uyarlar. Bu bir protokol."

Tabii ki, eş bulamayan erkeklerin hala seçenekleri ve finansal ve sosyal özgürlükleri var; biz fakir kızlar ise hiçbir şeye sahip olmayacağız.

"Bu kuralları kabul etmemeyi tercih ederseniz," diye bitirir, "her zamanki gibi sezona katılabilirsiniz."

Kraliçe, yüzüklerle süslü sol eliyle tembelce bir hareket yapar ve bir uşak, koltuğunun altında gövdesinin büyüklüğünde bir parşömenle öne çıkar. Başka bir uşak sağdan gelir ve parşömeni açmak için narin bir masa kurar. Üçüncü bir uşak ise masanın köşesine bir tüy kalem, gümüş bir hançer ve boş bir kristal mürekkep hokkası koyar.

"Dikkate alınmak isteyen kızlar şimdi sözleşmeyi imzalayabilir. Karar vermek için on dakikanız var, sonra işimize geri döneceğiz. Hepiniz yine de indirimlerden yararlanacaksınız."

Kraliçe oturur ve Bram'a yan gözle bakar. Bram'ın yüzünde hiçbir ifade yoktur, ama gözleri... Yemin ederim, gözleri sürekli bana takılıyor.

Oda, strateji tartışan anneler ve kızlarının sesleriyle doldu. Bizi yetiştirdikleri bu savaşta, bu nihai savaş.

Anneme dönüyorum. Kırk dokuz yaşından daha genç görünüyor, masmavi gözleri ve sarı saçları neredeyse hiç beyazlamamış. Ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Birçok yönden, ilişkimizde ebeveyn olan benimmişim gibi hissediyorum, onu sürekli sakinleştiriyor, her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Konuşmak için ağzını açıyor, ama ben kararımı çoktan vermişim.

Bugün için bir planım vardı. Kafamda milyonlarca kez prova ettim. Buna hazırlıklı değildim, ama yine de ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Bir adım öne çıkıyorum.

"Ivy!" annem arkamdan sesleniyor. "Canım, lütfen bunu bir düşün!"

Ama düşündüm. Kendimi bir talipli olarak tanıtarak, bu sezonun etkinliklerine davet edileceğim. Ailemi toplumun gözüne tekrar sokabilirim, annem arkadaşlarına yeniden katılabilir, babam iş arkadaşlarıyla tekrar görüşebilir, evi kurtarabilir ve belki Lydia bu kadar üzgün olmaktan vazgeçer.

Altı yaşındaki halimi, kolyesini budaklı demir ağacının dibine bıraktığını hatırlıyorum. Yüzümü cama dayadığımı ve ormanda yürüdüğünü gördüğüme yemin ettiğim gölgeyi hatırlıyorum. Yıllarca o figürü rüyamda gördüm. Kafamda o, beni hayatımın monotonluğundan kurtarmaya gelen bir prensdi.

Hayatımın monotonluğundan kurtarmaya gelen bir prens. Kafamın arkasında, o gece dilediğim dileği fısıldayan ses çok sessiz: Bir çocuğun dileği: *Belki yeterince özel olursan, onlardan biri seni sevebilir.*

"Her şey yoluna girecek," diye anneme fısıldıyorum. Belki yalan söylüyorum. Belki de yoluna girmeyecek. Ama bu, hayatımızın en küçük parçalarını bile bir araya getirmek için sahip olduğum ilk fırsat ve bunu boşa harcamayacağım.

Kalabalıktan ayrılıp masaya yaklaşırken bir sessizlik çöküyor.

Kraliçe tahtından bana bakar. "Dikkate alınmak mı istiyorsun?"

Kendimi sanki bir dürbünle, zamanın ötesine bakıyormuş gibi görüyorum ve gelecekteki halimin bu anı geriye dönüp baktığında hayatımın *bir öncesine* ve *sonrasına* bölündüğünü göreceği bilinciyle sarsılıyorum.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Prensin taliplisi olarak kendimi sunuyorum."

"Çok iyi." Bir uşak işaret eder, uşak beyaz eldivenli eliyle gümüş hançeri alır ve bana uzatır.

Kın, parmaklarımın arasında soğuktu.

"Şimdi sözleşmeyi imzalayacaksın." Bir an durup beni süzdü. Boş mürekkep hokkasına baktım ve... *ah*.

Belki de prensin önünde korkmuş, zayıf ve kız gibi görünmek daha iyi olurdu. Ama ben sadece bu işi bitirmek istiyorum.

Kristal mürekkep hokkasını kendime doğru çekerim.

Sonra hançeri kaldırıp avucumun ortasını kesiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bıçak derimi deldiğinde yüzümü buruşturuyorum.

Kalp atışlarım kulaklarımda çınlıyor. Sinirlerim o kadar gergin ki, ilk başta hiçbir şey hissetmiyorum.

Kan damlaları belirir, ama yeterince derine kesmemişim. Yine keserim, bu sefer daha yavaş ve daha fazla baskı uygulayarak.

Bıçağın ete batması mide bulandırıcı, ama aşağıya bakmıyorum. Sadece sıcak sıvının akışını hissettiğimde duruyorum. Mürekkep hokkasını bileğimin tabanına çekiyorum ve kanın içine akmasına izin veriyorum.

Kalemi daldırmak için yeterince dolduğunda, onu yere koyuyorum. Kan akışını yavaşlatmak için elimi kaldırmam gerekir, ama elbisemi lekelemek istemiyorum, bu yüzden kanayan elimi parlak maun masanın üzerine avuç içi aşağıya gelecek şekilde koyuyorum.

Sonra kalemi kendi kanıma batırıp parşömene indiriyorum. Oda sessiz. Tek duyduğum kalemin kağıdı çizdiği ses ve kendi düzensiz nefesim. Kızıl kırmızı renkle şunu karalıyorum:

Ivy Elizabeth Benton

Kraliçeye bakıyorum.

Gülümsüyor, ağzının kıvrımlarında korkunç bir şey var. "Sana bol şans dilerim, Leydi Ivy."

Beşinci Bölüm

Elimden akan kan, parşömenin kenarlarına sızar ve masanın ince ayaklarından aşağı damlar.

Anneme dönmek için arkayı dönerim, ama Bram kürsünün basamaklarından aşağı atlayarak peşimden gelir.

Göğüs cebine uzanır ve gece mavisi ipek bir mendil çıkarır. Soğuk parmaklarıyla hızla bileğimi kavrar ve beni kendine doğru çeker. Şaşkınlıktan hafifçe inlerim.

Bezi yaraya sıkıca sarar ve bir düğüm atarak bağlar. Sonra orta ve işaret parmağını, en çok ağrıyan avucumun ortasındaki beze bastırır. Aniden bir sıcaklık hissedirim, sonra ağrı kesilir.

Aynı anda hem şaşkın hem de rahatlamış bir şekilde hafifçe nefes alırım.

Bana bakar ve tek gamzesini göstererek gülümser. "Sizinle daha yakından tanışmayı dört gözle bekliyorum, Leydi Ivy."

Şaşkın kalabalık dağılır ve ben annemin yanına dönerim. Beklediğim gibi beni azarlamaz. Bunun yerine, eğilip yaralanmamış elimi sıkar.

Birkaç dakika geçtikten sonra, sessiz konuşmalar salonu böcek sürüsü gibi doldurur.

Olive Lisonbee bir adım öne çıktığında şaşırırım. O her zaman utangaç bir kız olmuştur. Onu hiç bu kadar kararlı görmemiştim.

Kraliçeye kendini tanıtırken kulaklarının uçları saçları kadar kızarır. Reverans yapar, sonra Bram'a döner. "Senin gelinin olmak istiyorum." Sesi sadece biraz titrer.

Bram gülümser ve sözleşmeyi işaret eder. "Devam et o zaman."

Uşaklardan biri önüne yeni bir mürekkep hokkası koyar. Kan akıtacak kadar derin bir kesik atmak için dört deneme yapar. Bıçak avucunu her kestiğinde irkilir, ama pes etmediği için ona saygı duyarım.

İşini bitirdiğinde annesinin yanına döner, ama gözlerinde kıskançlık ile elime bağlanmış Bram'ın mendiline bakışını kaçırmam.

Olive'den sonra Emmy Ito imza atar. Siyah saçları, vitray pencereden gelen ışıkla oniks gibi parlar.

Emmy'den sonra tanımadığım üç kız var. Bıçak onu deldiğinde sadece biri ağlıyor.

Sırada eski arkadaşım Greer var, annesi onu kanla ıslanmış masaya itiyor. Kalın halıya topuklarını sürüyerek yürüyor, yüzü zaten gözyaşlarıyla ıslanmış. Annesi elini kesiyor ve ben, "Ağlamayı kesersen seni seçecek" diye fısıldadığını duyacak kadar yakınlım.

Bir sıra oluşur. Hızla arka arkaya on kız daha gelir. Biri adını yazar, sonra tökezler ve Bram'ın ayaklarının dibinde bayılmış gibi yapar. Bram'ın ona uzanmasını bekler, ama bir uşak ondan önce davranır, onu ayağa kaldırır ve yoluna gönderir.

Sırada Lady Sara Middlebrook ve kuzeni Deidre Rutland var. Ellerini kesip isimlerini yazarken duyulabilir bir şekilde kıkırdıyorlar.

Kraliçe Mor, sadece beş dakika kaldığını duyurur ve Lady Marion Thorne öne çıkar. Başı dik, adımları telaşsız. Sanki çoktan kazanmış gibi hareket ediyor. Muhtemelen de kazanmıştır.

Marion her zaman bizim yaşımızdaki kızlar arasında en güzeli ve en zengini olmuştur. Sherwood Dükü'nün tek çocuğu olan annesi, kraliçeyle bir anlaşma yapmak için Akra'dan Londra'ya göç eden unvansız bir adamla evlendiğinde ailesini şok etmişti. Adam iyi bir anlaşma yapmıştı. Londra'da bir konak ve birkaç kır evi satın alacak kadar iyi. Kraliçe onu, neredeyse bir asırdır verilen ilk dük unvanıyla ödüllendirdi. Marion'un evliliği konusu hararetli tartışmalara yol açtı. Onu ve hatırı sayılır çeyizini alan kişi gerçekten şanslı olacak.

Ya geleceğini çöpe attı ya da kendini prenses yaptı. Kumarcı olsaydım, tüm paramı ikincisine yatırırdım.

Marion'un dükesesi ipek elbisesi, altın kahverengi teninde parlıyor ve koyu renk buklelerinin üstüne takılı tacındaki elmasların rengiyle mükemmel bir uyum içinde.

Marion o kadar mükemmel ki, onu nefret edebilmeyi dilerdim, ama o gerçekten sevimli ve eğlenceli biri. Geçen sonbaharda, kış ortasında düzenlenen bir koro performansından ikimiz de atıldık, çünkü o programa küçük figürler çizip beni güldürüyordu. Tabii ki, bu beni diğerleriyle birlikte terk etmeden önceydi. Şimdi onu nefret etmek daha kolay.

Odanın diğ er ucunda, annesinin yanında titreyen Greer'e bakıyorum. H     eteğinin ipek s  slemesi ile elindeki kanamayı durdurmaya  alışıyor.

Diğ erlerimizden farklı olarak, Marion elini kestiğ inde y  z  n   buruşturmuyor. Prensi, sanki ona bunu telafi etmesi i  in meydan okurcasına dik dik bakıyor.

"  ki dakikadan az kaldı," diyor Kraliçe Mor.

    kız daha sahneye koşar, zamanında kan akıtmak i  in bıçak i  in kavga ederler.

Sonra, sadece birkaç saniye kala, tanımadığ ım bir kız odanın arkasından kalabalığ ın i  inden itişip kakışarak ilerler.

Olağ an  st   g  zeldir, parş  men gibi soluk bir teni ve inciyle s  slenmiş topuz şeklinde toplanmış koyu kahverengi saçları vardır.

Tek bir hızlı hareketle elini keser ve adını yazar.

Bram'ın tepki g  sterdiğ i tek kız odur. Bram, sanki bir şey s  ylemekten kendini alıkoymaya çalışır gibi, dudaklarını ince bir çizgiye getirir.

Koyu saçlı kız ona bakmıyor bile, sanki Bram onun i  in en   nemsiz kişiymiş gibi.

Kraliçe tahtından kalkar ve hepimizi bir kez daha s  zer.

Kraliçenin duyurusundan   nce çok sessiz ve m  kemm el olan oda, sanki bir fırtına esmiş gibi g  r  n  r. Anneler terlemiş ve endişeden hasta gibidir. Kızların elleri ve elbiseleri kırmızı lekelerle kaplıdır. S  zleşmenin bulunduğ u ince masadan kan damlaları yavaşça damlar.

Yirmi d  rd  m  z s  zleşmeyi imzaladık.

Yirmi     m  z bu yarışmadan eli boş ayrılacağ ız.

Kraliçe, gece mavisini   niformalı, taş gibi y  zl   d  rt uşak eşliğ inde kalabalığ ın arasından geçiyor.

O, bir omzunun   zerinden bakıp kaşlarını kaldırırken, taht odasının   ift kapısını a ıy orlar. "Takip edin," diye emrediyor.

Altıncı Bölüm

Kensington Parkı büyüğü bir bahçeye dönüşmüştür. Çimlerin üzerinde insan boyunda çiçek aranjmanları ve sanatsal bir şekilde düzenlenmiş, çiçeklerle dolu sepetler vardır. Bahçıvanlar sarayın saçaklarında yoğun bir şekilde çalışmışlar ve çiçeklerin çatıdan ve pencerelerden dökölüyor gibi bir izlenim yaratmışlardır. Eski ağaçların dallarından ısıltılı avizeler sarkmaktadır ve kristalleri hafif esintiyle çınlamaktadır.

Sarayın taş merdivenlerinin altında, şenliklerin ortasında, sokak lambası kadar yüksek, ince bir direk olan maypole vardır. Direğin tepesinde, yanlarından aşağıya doğru sarkan ve rüzgarda dalgalanan gökkuşağı renkli kurdeleler vardır.

Londra yüksek sosyetesinin lordları ve leydileri, frak ve ipek giysileriyle, elmaslarla süslenmiş ve organze çiçeklerle süslenmiş şapkalar takmış olarak birbirleriyle kaynaşıyorlar. Bu bahçe partisi, Pact Parade'in bir geleneğidir. Sosyete, şampanya içmek ve sezonun kızlarının ortaya çıkıp yeni alışverişlerini sergilemelerini beklemek için bir araya gelir. Bu, sezonun resmi başlangıcını, evlilik avının başladığını belirten bir işaret fişegi gibidir.

Dışarı çıktığımızda kalabalık sessizleşir. Hepimiz birdenbire ortaya çıkmamalıydık. İnsanlar, beyaz Pact Parade elbiselerinin eteklerine kan bulaşmış iki düzine kızı görünce şok olmuş bir şekilde nefeslerini tutarlar.

"Bu en mutlu günde hoş geldiniz." Kraliçenin sesi kalabalığın içinde doğal olmayan bir şekilde yankılanır. "Oğlum, Galler Prensi Bram'ın bu sezon bir eş bulmayı planladığını duyurmaktan mutluluk duyuyorum. Yirmi dört kız aday olarak kendilerini önerdi ve bağlılıklarının bir göstergesi olarak, seçilmezlerse asla evlenmeyeceklerine yemin ettiler."

Kalabalık nefesini tuttu. Bram, Kraliçe Mor'un yanında hareketsiz duruyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Bir anne olarak, oğlumun mükemmel eşini bulması en büyük dileğimdir ve hepimiz, yirmi dört kızın on iki hafta içinde tanınması için çok fazla olduğu konusunda hemfikirizdir. Bu nedenle, yetenekli yirmi dört kişilik grubumuzu altıya indireceğiz."

Sanki bizim korkumuzdan zevk almıymışçasına, duyurunun etkisini bekletir. Kızlar arasında panik dolu bakışlar dolaşır. *Sadece altı mı?*

"Kararlılık ve cesaret, oğlumla evlenecek her kızın sahip olması gereken iki önemli niteliktir. Bu nedenle, memleketimdeki geleneklere uygun olarak, debutantlar mayıs direği dansında yarışarak cesaretlerini kanıtlayacaklar. Sonunda ayakta kalan altı kişi saray bahçesine davet edilecek ve Prens Bram'ın elini kazanmak için yarışacaklar. Geri kalanlar evlerine dönecek ve sezonunuz sona erecek."

"Bunu bize söylememiştiniz!" Sara Middlebrook, yüzünde panik ve öfkeyle haykırır.

Kraliçe Mor ona bir bakış attı. "Neden söyleyeyim ki?"

Kalabalığa dönerek, sakın gülümsemesini geri kazanır. "Sporcu ruhu gereği, kazanan kıza benim nişan günümde kazandığım Mayıs Kraliçesi tacı hediye edilecek."

Bir uşak, kırmızı kadife bir yastığın üzerinde, gökkuşağı renkli mücevherlerle süslenmiş, karmaşık bir çiçek taç tutarak öne çıkar.

"Başlayalım mı?" Kraliçe, çimlere inip mayıs direğine doğru yürürken bize ona katılmamız için işaret eder.

Kalabalık geniş bir daire halinde etrafımızda toplanır. Bir tarafta beyaz güllerle kaplı büyük bir müzik pavyonu vardır.

Kraliçe son bir kez, mide bulandırıcı tatlı bir gülümsemeyle bize döner. "Hile yapanlar diskalifiye edilecek."

Orkestra aşırı neşeli bir melodi çalmaya başlar ve ben Lydia'nın en sevdiği renk olan mor bir kurdeleyi elimde tutarım. Güzel, koyu saçlı kız tam önümde duruyor ve Emmy Ito da hemen arkamda.

Mayıs direğinin etrafında zıplamaya başlıyoruz, ama zemindeki sorun hemen ortaya çıkıyor: Yağışlı İngiliz kışı, Kensington Sarayı'nın büyük çimlerini çok yumuşak hale getirmiş.

Diğer kızların ipek terlikleri ıslak çimlere batıyor ve sadece bir tur attıktan sonra maypole alanı kaygan, ıslak çamura dönüşüyor.

Deidre, sadece dört turda ilk düşen kişi oldu. Ayakkabılarından biri çamura saplandı ve onu almak için arkasını döndüğünde, Greer'e çarptı, Greer ise onu ustaca atladi.

Deidre çılgın atar ve uşaklar onu uzaklaştırmaya kadar yumruklarını vurur.

Tek yapabileceğim, hepimizin kabul ettiği yükün üzerime çökmesini dehşetle izlemek. Gün batımına kadar, on sekiz kız planladıkları her şeyi kaybetmiş olacak. Ben de onların arasında olmaya izin veremem.

Orkestra çalarken biz de dönüp duruyoruz. Başım dönmesin diye gözlerimi sarayın çatılarına dikiyorum.

Seyirciler, biz dönerken hayretle nefeslerini tutuyor ve tezahürat ediyorlar, ama ben onların sadece oyuncak askerler gibi düşmemizi beklediklerini hissediyorum.

Bu kanlı bir spor.

Geri kalanlarımız bir saat kadar dayanıyoruz, ama sonra bir kız tökezliyor ve kimse ne olduğunu anlayamadan ortalık kaosa dönüyor. Arkasında duran debutante devriliyor, sonra bir başkası, bir başkası ve bir başkası. Önümdeki kız akıllıca bir dönüşle kenara çekiliyor, kollarını havaya kaldırarak gösterişli bir hareket yapıyor. Kalabalık alkışlarla patlıyor.

Ama ben hemen arkasında geliyorum, Emmy de peşimde ve hızını kesmiyor. Az önce düşen sarışın kız yerden yeterince hızlı kalkamıyor ve çamurda tekrar tökezleyerek tam ayaklarımın önüne düşüyor.

Botlarımın sağlam topuklarını çamura saplayıp aniden duruyorum, yana kaçıp onun üzerinden atlayabiliyorum. Rahat bir nefes alıyorum.

Yarım saat sonra sırtım terden ıslanmış, ciğerlerim nefes almaya can atıyor. Israrım üzerine Bayan Tuttle bu sabah korsemi gevşek bağladı, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım nefes alamıyorum.

Altı kız düştükten sonra, hala on sekiz kişiyiz ve etrafımda dönen tüm bedenler boğucu. Birkaç istisna dışında, herkes benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor. Bir zamanlar mükemmel bir şekilde taranmış saçlarımız, terli bukleler halinde yüzlerimize ve boyunlarımıza sarkıyor.

Bayan Tuttle'ın bu sabah topuzuma taktığı beyaz güllerden biri düşüyor ve kir içinde yapışkan bir yaprak yığınının dönüşüyor.

Tanımadığım kızlardan biri bayılıyor, diğeri de onun üzerine düşüyor. Kısa süre sonra üç kişi daha bayılıyor.

Kalabalık etrafımızda yeniden toplanmış; kızlar azalırken şampanya artınca ortam daha da gürültülü hale geliyor. Bağırıyorlar ve para dolaştırıyorlar. Çoğu Sara Middlebrook ve Marion Thorne'a bahis oynuyor gibi görünüyor.

Sonunda kalabalığın içinde anne babamı görüyorum. Her zamanki gibi kenarda, yalnız başlarına, kimse onlara aldırış etmiyor. Bu manzara içimi öfkeyle dolduruyor ve kararlılığım yeniden canlanıyor.

Onlara gülümsüyorum, ama dikkatim dağıldığı anda başka bir kız düşüyor ve elbisenin her yerine çamur sıçırıyor.

Sadece altı tane daha dayanmam gerekiyor.

Mayıs direğinin diğer tarafından Sara Middlebrook, orkestranın sesini bastırarak bağıyor: "O seni asla seçmeyecek, Ivy. Senin gibi bir şöhreti olan bir kızı, bir prensesi? Hepimizi bu utançtan kurtar ve şimdi vazgeç."

Ona sahte bir gülümseme gösteririm. "Şansımı deneyeceğim."

"Şu anda vazgeçen her kız, kazandığımda benim nedimem olacak," diyor gruba.

"Anlaştık." Tanımadığım kızıl saçlı bir kız kurdelesini bırakıp uzaklaşır. Kalabalıktan bir çığlık yükselir, sanırım onun ailesi.

Bram kalabalığın önünde duruyor, yüzünde endişe belirliyor.

Annesinin bunu planladığını biliyor muydu?

İki kız daha düşer, biri diğerinin üzerine. Dünya çok hızlı dönüyor, odaklanmam gidip geliyor ve bir an için ben de onlarla birlikte düşeceğim diye korkuyorum, ama uşaklar onları son anda yakalar.

Şu anda sadece dokuz kişiyiz. Çok yaklaştım.

Ama bacaklarım titriyor, ayaklarım uyuşmuş, botlarımı giymiş olmama rağmen. Yanımda bir ağrı var ve nefesimi tam olarak alamayalı çok uzun zaman oldu.

Uzun boylu esmer bir kız fısıldayarak bir şeyler mırıldanıyor; rüzgârda "*fahişe*" kelimesini duyuyorum. Arkasında duran kız onu itiyor ve ikisi de çığlık atarak yere düşüyor, kalabalık da onlarla birlikte çığlık atıyor.

Parti bulanık bir şekilde dönüyor, ama tek bir odak noktasında endişeden solgunlaşmış annem var. Babamın eli koruyucu bir şekilde annemin omzuna konmuş. Bazen Lydia ve beni şımarttığı için ona kızıyorum. O, ikimizin de rahatsız olduğunu görmeye dayanamayan türden bir ebeveyn idi ve bu bize altın gibi mutlu bir çocukluk yaşattıysa da, beni dünyaya pek hazırlamadığından endişeleniyorum.

Sadece bir kızı daha geçmem gerekiyor, o zaman onları sosyal dışlanmadan, maddi yıkımdan, son üç ayda tanık olduğum tüm acılardan kurtarabilirim.

Kalabalığın içinden bir çığlık yükseldiğinde topuklarımı çamura gömdüm ve tam zamanında Sara Middlebrook'un narin terliğinin botlarımın açtığı taze çukurların birine takıldığını gördüm. Öne doğru düştü ve çamur yüzüne sıçradı.

"Hayır!" diye bağıırır. "Hayır! Bu adil değil!"

Bram'ın yanına koşar ve ayaklarının dibine düşer. "Lütfen, Majesteleri, beni seçin, beni seçin. Ne isterseniz yaparım."

Bram ona ayağa kalkmasına yardım eder. "Anne?" Omzunun üzerinden, yüzünde hiçbir ifade olmayan kraliçenin durduğu yere bakar. Kraliçe keskin çenesiyle bir uşaklara başını sallar ve uşak, tekmeleyip çılgılık atan Sara'yı uzaklaştırır.

Sara'yı sevmiyorum, ama ona acıyorum. Kimseye onun kaderini dilemem.

Her şeye rağmen, vücudumda bir rahatlama hissediyorum. Başardım. Son altı kişiden biriyim. Marion Thorne da düşünüyor, ancak bu bir kaza olamayacak kadar yavaş ve dikkatli bir şekilde oluyor.

Olive kurdelesine takılıp kısa süre sonra düşer ve hemen gözyaşlarına boğulur.

Emmy fazla dayanamadı.

Sadece üçümüz kaldık: ben, siyah saçlı kız ve Greer. Kalabalık tam bir çılgınlık içinde.

Greer'in yüzü terden ıslak, gözleri öfkeyle benimkilere dikilmiş.

Greer ve ben en iyi arkadaşlar olarak iyi anlaşıyorduk çünkü o, benim ona asla tehdit oluşturmayacağımı biliyordu. Yıllar boyunca hep aynı yorumlar yapıldı: *Ivy güzel olmakla ilgilenmiyor, bu ne güzel bir şey değil mi? Ya da Ivy ve benim aynı sezon mezun olmamız ne güzel. O, dans kartımı yönetmeme yardım edebilir.*

Şu anda bana, sanki ona rakip olabileceğim gibi bakıyor. Hayatımızda ilk kez, Greer Trummer beni ciddiye almak zorunda kalıyor.

"Dün atölyede benim için yalan söylediğin için teşekkürler," diyorum nefes nefese. "Seni nedimelerimden biri yapacağım."

"Kapa çeneni," diye dişlerini sıkarak tıslar. Ama dikkati dağılmış olduğu için ayağı yanlış yere basar ve çamurun içine düşer.

Küfürler savurarak, sürüklenmeden önce yumruğunu su birikintisine vurur. Kendime sadece bir tur dönüp gülmek için izin veriyorum.

Müzisyenler yoruldukça bando yavaşlar. İki saatten fazla dans etmiş olmalıyız.

Kalabalık bağılıyor, ama kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı neredeyse hiçbir şey duyamıyorum. "Ivy!" Bu babamın sesi. "Hadi, Ivy!"

Başka bir isim daha bağırılıyor. "Faith!" Bu, önümdeki kızın adı olmalı.

Faith'in yanakları efordan kızarmış, saç çizgisinden beyaz elbisesinin yakasına ter damlıyor.

Ama yüzü taş gibi, hiçbir şey belli etmiyor. Onu bunun için takdir ediyorum.

Çok yorgunum. Durmak çok kolay olurdu. Ama güneş, Mayıs Kraliçesi tacındaki mücevherleri parlatıyor ve ben onu aileme vereceğimi hayal ediyorum. Onu, hayatım boyunca gördüğümüzden daha fazla paraya satabilirler. Bu, evimizi kurtarabilir. Hatta Lydia ve benim kocalarımız olmadan yaşamamıza bile yetecek kadar para olabilir.

Yenilenmiş bir enerjiyle dönüp, ayaklarım çamurun içine batıyor.

İki küçük kız kalabalığın önüne fırladı. "Faith!" diye bağırıyorlar. "Hadi, Faith!"

Onları fark eder ve gülümser, mükemmel yüzünde sonunda bir çatlak oluşur.

Dikkatinin dağılmasıyla sol ayağı çamur çukuruna biraz yana doğru basar ve tökezler. Kurdelesini tutmaya çalışır, ama kurdele yırtılır. Kalabalık nefesini tutar ve Faith çamurla kaplı yere düşer.

Şaşkın bir sessizlik olur, ardından coşkulu bir alkış patlaması gelir.

Kalabalık ikiye ayrılır ve kraliçe ile Bram bize doğru yürürler. Her zamanki gibi centilmen olan Bram, Faith'e ayağa kalkmasına yardım eder, ama gözleri üzerimde.

Mayıs Kraliçesi tacı güneşte parıldıyor, kraliçe onu herkesin görebilmesi için yüksekçe kaldırıyor, sonra da başıma takıyor.

Kalabalık alkışlıyor, üzerime kar gibi çiçek yaprakları yağıyor, ama benim bakışlarım kalabalığın içindeki tek bir kişiye takılıyor.

Kaşları çatılmış, ağzı somurtmuş, elleri beyaz parmaklı yumruklar halinde sıkılmış. Tamamen hareketsiz durarak, beni kesinlikle nefret ediyormuş gibi bana bakan kişi Prens Emmett De Vere'dir.

Yedinci Bölüm

Bram yaklaşıyor ve gülümsemesiyle güneş çıkıyor. Gri gözleri parlak ve gamzelerini gösterecek kadar geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

"Tebrikler, Leydi Ivy," diyor, sadece benim duyabileceğim kadar sessizce.

Nefes almam neredeyse imkansız, ama tacın ağırlığı zaferimin gerçek olduğunu hissettiriyor.

Bir uşak üç kez ayaklarını yere vurur ve kalabalık sessizliğe bürünür, ama kraliçe çoktan saraya geri dönmüştür, elbisesinin kuyruğu arkasında sürüklenmektedir. Zarif elini küçümseyici bir şekilde sallar. "Yarım saat sonra Pakt Geçit Töreni için yeniden toplanacağız. Bu yıl akıllıca pazarlıklar yapalım kızlar. Sıkılmaya başladım."

Bahçe partisi hala tüm hızıyla devam ederken, debutantlar taht odasının dışındaki salona çıkarılır.

Bu yıl sayımız yüzün biraz altında. Yirmi dört kız çamurla kaplı, on sekizi gözyaşlarıyla ıslanmış yüzlerle, birkaç saat içinde tüm geleceklerini kaybetmişler. Hepsi de başımdaki tacı, gizleyemedikleri bir kıskançlıkla izliyorlar. Midemde garip bir suçluluk duygusu belirliyor.

Soyadlarına göre alfabetik sırayla dizilmişiz, bu yüzden ben ön sıralardayım.

Her kız tek başına girecek, kraliçeye kendini tanıttak ve pazarlığını yapacak.

Bu şekilde ona teslim ediyoruz, aynı sayfalara sıkıştırılmayı bekleyen bir buket çiçek gibi. Kırılğan ve sonsuza kadar sıkışıp kalmanın bedeli olarak güzel.

Sadece altımız prensin elini çekmek için pazarlık yapacak olsa da, hepimizin aklında evlilik var. Hangi pazarlık, ellinin altındaki bir baronu, dişleri tam bir dükü, en güzel yazlık malikanesi olan bir lord'u kapmaya yardımcı olacak? Bunlar, bize öğretilen hesaplamalar. Ben, Greer, Faith, Emmy,

Marion ve Olive arasında aynı garip bakışlar geçiyor.

Hepimiz birbirimizin rakibi haline geldik, ama havada karşılıklı acıma duygusu hakim. Birbirimize sadece yan gözle bakabiliyoruz

. Hepimizin kafasında aynı iki sorunun dolaştığından şüphem yok: *Kendimize ne yaptık? Ve birbirimize ne yapacağız?*

Mayıs direği testini geçemeyen diğer on sekiz kız, çeşitli kargaşa içinde duruyorlar. Bazıları açıkça ağlarken, diğerleri başlarını dik tutmaya çalışıyor. Sara ve Deidre öfkeyle kaynıyor.

Saat üçü vuruyor, çanlar şehrin üzerinde çınlıyor. Taht odasının kapıları açılıyor ve Penelope Atkins ilk olarak içeri giriyor.

O içeri girerken hepimiz nefesimizi tutuyoruz, ama koridor, nefes alma sesleri dışında sessiz kalıyor, biz beklerken. Hepimiz, büyüyerek geldiğimiz bu anı, sihirli bir deneyim yaşayabileceğimiz tek fırsatı şaka yapamayacak kadar gerginiz.

Birkaç dakika sonra taht odasının kapıları bir kez daha açılır ve Penelope Atkins çıkar. Fark hemen göze çarpar.

Penelope'nin bir zamanlar donuk çilek sarısı olan saçları, şimdi omuzlarına kalın, parlak kıvılcı kahverengi dalgalar halinde dökülüyor.

Sol ayağındaki ipek terlik kanla sırlıslam.

Cildi nemli, yüzü solgun, ama ağzı zaferle kıvrılmış. Salondan topallayarak çıkar ve arkasında ıslak kırmızı ayak izleri bırakır.

Sırada Wendla Avignon var. Beş dakikadan az bir süre sonra, gözleri yaşlarla dolu, ama başka görünür bir fark olmadan dışarı çıkar.

Sonra sıra bana geldi.

Omuzlarımı düzeltip derin bir nefes alıyorum, kapılar önümde açılıyor.

On bir yaşında, yatak odamın zemininde oturduğum günleri hatırlıyorum. Sarı saçlarım kurdelelerle bağlanmıştı ve ben güvende ve küçüktüm.

Bu anı hayal eder, okul kağıtlarımın kenarlarına ne isteyebileceğimi karalardım.

Hayvanlarla konuşmak ya da uçmak istediğimi hayal ederdim. Avucumun içinden çiçekler açtırabildiğimi ya da yoktan yağmur bulutları yaratabildiğimi hayal ederdim. Sihirle tanışmak için tek bir fırsatım olsaydı, onu boşa harcamazdım. İnsanların neden daha güzel bir yüz gibi sıkıcı bir şey isteyeceklerini anlayamazdım.

Gözlerimi kapatıyorum ve genç halim için yas tutmak için kendime bir nefeslik zaman tanıyorum. Zamanın ötesinden fısıldıyorum: *Olamadığın her şey için özür dilerim.*

Taht odası, içinde kimse olmadan çok daha büyük görünüyor.

Kraliçenin oturduğu yere doğru geniş alanı geçiyorum. "Leydi Ivy Benton." Sesi alçak ve şeker gibi.

Derin bir reverans yapıp ayağa kalkarak gözlerine bakıyorum. Ellerim titriyor, bu yüzden onları arkamda birleştirip omurgamın dibine bağlanmış fiyonkla oynuyorum. *Mükemmel*, mükemmel olmalıyım.

Kraliçe Mor, mükemmel dişlerini gösteren bir gülümsemeyle, şimdiye kadar gördüğüm en keskin köpek dişlerini ortaya çıkarır. "Söyleyin bana, Bayan Benton, ne istemeye geldiniz?"

Sekizinci Bölüm

Aylardır bu anı hayal ediyordum. Ne isteyeceğimi defalarca yazdım, hata yapmayacağımdan emin olana kadar kağıtları ateşe attım.

"Majesteleri." Sesim, çalıştığım gibi tiz ve tatlı. Kendimi olabildiğince küçük göstermek için omuzlarımı kamburlaştırdım. O kadar küçük ki, önemsiz bir insan, hiç kimse. "1846 yılının 1 Mayıs Cumartesi günü kız kardeşim Leydi Lydia Benton ile yaptığınız anlaşmayı iptal etmek istiyorum. Ona verdiğiniz her şeyi geri alın ve onun size verdiği her şeyi, tamamen ve değiştirilmemiş olarak ona geri verin."

Bitirirken nefes alıyorum, doğru yapabildiğim için rahatlamışım.

Kraliçe dudaklarını sıkıştırarak beni daralmış gözlerle izliyor. "Bitirdin mi?"

"Evet, efendim." Onu etkilemek için çaresizce saygıyla başımı eğiyorum.

Kraliçe, taht odasının duvarlarında yankılanana kadar güldü. "Başkasının yaptığı bir anlaşmayı bozamazsın."

"Majesteleri, en sevdiğim kız kardeşimin anlaşmasını bozmaktan başka bir şey istemiyorum. O, ne için anlaşma yaptığını hatırlamıyor ve ben onun ıstırabına son vermek istiyorum. Eminim beni anlıyorsunuzdur."

Tahttan bana bakar. "Ne dilersen dile, ama hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"En azından onun anlaşmasının ne olduğunu bana söyler misiniz? Bana bu iyiliği yapabilir misiniz?"

"Anlaşmalar gizli yapılır."

"Anlaşmalar her zaman geri alınamaz mı?" diye soruyorum, belki de fazla cüretkar bir şekilde.

Dışarıdaki güneşin önünden bir bulut geçince taht odası karardı. Kraliçenin gözleri vitray pencereye kayd, sonra tekrar bana döndü. "Büyükçe ilgili asla anlayamayacağın çok şey var."

"Lydia kadar sadık ve adanmış bir tebanın bu kadar acı çekmesini istediğinizi hayal edemiyorum." Bu sözümle fazla ileri gitmiş olabilirim. Nazik ve iyi davranmam gerekiyor, ancak bu şekilde bir sonuç alabilirim.

Kraliçe kaşlarını kaldırır. "Kız kardeşin, aklı başında iken kendi özgür iradesiyle bu anlaşmayı yaptı."

Sadece bir soru daha var, Şubat gecesi rüzgâr gibi beni rahatsız eden soru, ve ona cevap verebilecek tek kişi o.

"Orada mıydı? Öteki Dünya'da mı?"

Kraliçe uzun bir nefes verdi. "Hayır. O kapı dört yüz yıldır kilitli."

Karanlık gözlerinde hüznün gibi bir şey parlar.

Taht odası cereyanlı, ama kalbimin buz gibi olmasının sebebi bu değil. Periler yalan söyleyemez. Küçükken hikayelerde en çok sevdiğim şey buydu, ama şimdi bundan nefret ediyorum, nefret ediyorum çünkü onun doğruyu söylediğini biliyorum ve bunu kabul etmek istemiyorum. Lydia Öteki Dünya'da değildiyse, bu polisin haklı olduğu anlamına gelir. O gerçekten beni geride bırakacak kadar umursamayan başka bir kaçaktı.

"Peki ya Prens Bram?" diye soruyorum biraz çaresizce.

Kafasını sallar. "Özel bir durum. Kapılar tuhaftır. Bazen sadece bir yönde açılırlar."

Bu, onun vereceğini düşündüğümünden daha fazla bilgi, ama kabul etmeyi kolaylaştırmıyor.

Kraliçe Mor tahtından bana bakar, sırtı taş maskeye dönüktür. "En çok neden korkuyorsun, Ivy Benton?"

Bir an düşünürüm, sonra dürüstçe cevap veririm. "Ailemi hayal kırıklığına uğratmaktan." Kraliçe Mor geriye yaslanır ve nefes alır.

"Sana yardım edebilirim."

Ama yardım edemez. Gerçekten edemez. Benim istediğim intikamken ve Lydia'nın yıkımından sorumlu olan o iken.

"Babanın iflas eden malikanesi için daha fazla araziye, muhasebe konusunda özel bir zekaya, dinleyenlerin sınırlarını yatıştıracak kadar güzel piyano çalma yeteneğine sahip olabilirsin. Tek yapman gereken doğru bedeli ödemek."

"Hayır, teşekkürler."

Yine gülüyor, ama bu sefer acıma yok. "Sana son bir fırsat veriyorum, Ivy Benton, kendine bir şey al."

Kız kardeşimi geri istiyorum. Sözler ağzımdan çıkmadan dilimi ısıtıyorum.

Küçükken, Lydia ve ben kavga edip birbirimizi ispiyonlayarak annemizi ve dadımızı çileden çıkarırdık. Annem bizi küçük yüzlerimizden tutup, "*Sen kardeşinin bekçisi değilsin*" derdi.

Ama kardeşim değilim de kimim ben? Ve bu ne anlama geliyor?

"Başka bir isteğim yok, Majesteleri. Zaman ayırdığınız için en içten teşekkürlerimi sunarım."

Kraliçe tahtında içini çeker. "Sıradakini getirin."

Annem eve kadar yol boyunca benim zaferim ve arkadaşları hakkında gevezelik eder, ama kelimeler birbirine karışır, ben de arabanın penceresinden dışarı bakarken kulaklarımda sadece bir uğultu duyarım.

Mendilin kenarını oynatıp geri çekiyorum ve elimdeki yaranın neredeyse tamamen iyileştiğini görüyorum. Prens Bram'a karşı ani bir sıcaklık hissediyorum. Ama onun mükemmel yüzü ve nazik gülümsemesinin hatırası bile ruh halimin keskin kenarlarını yumuşatmıyor.

Annem, evimize vardığımızda, çılgın konuşma akışını durdurur ve bana ciddiyetle bakar. "Biliyor musun," der, araba sarsılarak dururken kendini toparlayarak, "sen harika bir prenses olurdun."

Olmazdım, en azından öfkeyle dolu bu yeni halimle olmazdım. Ama yumuşak bir gülümsemeyle "Teşekkür ederim" dedim.

"Yeni hafızan, onun elini kazanma yarışında işine yarayacak. Karşılığında ne aldı?" diye sorar, sanki cevaptan korkuyormuş gibi dikkatli bir şekilde.

Ona yalan söylemek için bir neden görmüyorum. "Anlaşma yapmadım."

"Ah, canım," diye fısıldar ve hayal kırıklığını duymak kalbimi parçalar.

Beni odama koşup günün geri kalanını orada yalnız geçirmeme izin vermesi bir nezaket. Güneş batarken, Bayan Tuttle akşam yemeği için bir tepsi getirir, ama o bile benimle konuşmamak için sağduyulu davranır.

Eskiden kendisi olan Lydia, iyi bir prenses olabilirdi. Popüler ve güzel olan Lydia, hızlı gülümsemesi ve daha da hızlı zekasıyla tanınıyordu.

Saat on birden çok geç olmuştu ki, koridordan onun odasına doğru yürüdüm. Onu uyanık bulduğumda şaşırmadım. Artık normal saatlerde uyumuyordu. Yatakta oturmuş, elinde gotik bir roman vardı.

"Annem bana söyledi," diyor içeri girdiğimde. "Kazandığında bana reverans yapmamı isteyecek misin?"

Küçükken neredeyse her gece onun yatağında uyumama izin verdiği gibi, yanına çöktüm.

"Kazanacağımı kim söyledi?"

"Kendine hiç yeterince inanmadın," diye fısıldadı.

"Sen ikimiz için de yeterince inandın." Bir ailenin iki yıldızına ihtiyacı yoktur ve Lydia zaten bizim yıldızımızdı.

"Hayır." Tavana bakıyor, ikimiz de birbirimize bakmıyoruz. "Yanlış hatırlıyorsun." Belki karanlık yüzündendir, belki de yarın saraya taşınacağım içindir, ama bu gece aramızdaki duvar daha az aşılmaz geliyor, sanki aylardır ilk kez dürüstçe konuşuyormuşuz gibi.

Aramızda bir anlık sessizlik oluyor. Kitabını kapatıyor ve yatağının yanındaki gaz lambasını kapatıyor.

Konuşamayacağımız konuya rahatsız edici bir şekilde yaklaşmışız. Lydia'nın üç büyük ihanetinden ikincisi.

Lydia ve ben, ben yedi, o dokuz yaşındayken bir anlaşma yaptık.

Keskin bir bahçe taşı ile başparmaklarımızı kesti ve kanla kayganlaşana kadar birbirine bastırdık. O, caddenin aşağısında oturan Lord Chapwick'in oğluyla evleneceğine yemin etti ve ben de sonsuza kadar onlarla yaşayabilecektim. O, çilli yüzlü, Lydia'ya karşı açıkça zaafı olan hoş bir çocuktur. Hayatım bana ait olacaktı ve kız kardeşimle birlikte olabilecektim. Daha iyi bir gelecek düşünemezdim.

Ölümsüz bir kraliçeyle yapılan sihirli bir anlaşma olmayabilir, ama benim için aynı derecede kutsal ve bozulmazdı. Anlaşmamız, ilişkimizin dayandığı, değişmez bir temeldir.

Ama sonra, anlaşma yapıldıktan ve ilk sezonu gelip geçtikten sonra, Lord Chapwick'in oğluyla evlenmedi. Kasabadaki herkes, özellikle de Chapwick ailesi, nişanlarının kesinleştiğini düşünüyordu, ama o onu reddetti. Yüzüm morarana kadar ona açıklaması için yalvardım, ama Lydia "doğru gelmedi" demekten başka bir şey söyleyemedi. Geceleri ortak duvarımızdan benim hıçkırıklarımı duyamıyormuş gibi davranıyordu. Anlamıyordum. Hala da anlamıyorum.

Lord Chapwick'in oğlu bunun yerine Fiona Edgar ile evlendi. Lydia ise iki sezon boyunca sosyeteye katılmaya hiç çaba göstermedi, her zaman balo salonunun kenarında durup ayak bileğini incittiğini söyleyerek yalan söyledi.

"Senin için daha iyi birini bulacağız, Lydia," derdim, ama o sadece o tuhaf, uzak bakışıyla başını sallar dururdu. Bu, ona nasıl affedeceğimi bilmediğim bir ihanetti.

Sonra ortadan kayboldu.

Gözlerimi kırıp odaya geri döndüm. "Gerçekten ne olduğunu hatırlamıyor musun?" Bu ona son kez soracağım.

Nefesi kesildi. "Yemin ederim. Bana her şeyin olabileceğini bilmek korkunç. Sanki bedenim artık bana ait değilmiş gibi hissediyorum. Açıklayamıyorum."

"Senden bunu istemiyorum."

"Sana bunu yapmayı seçmiş olacağımı sanmıyorum, ama yaptıysam özür dilerim. Böyle bir şey olduğu için üzgünüm. Seni korumalıydım."

Bu, aldığım ilk özür, ama şimdi ortaya çıktığına göre, buna hiç ihtiyacım olmadığını düşünüyorum. Lydia'nın böyle hissettiğini hep biliyordum. Bu konuda birbirimize çok bağlıyız.

"Sorun değil," diyorum ve bunu içtenlikle söylediğime şaşıyorum. "Birlikte yaşlı bekarlar olacağız."

Lydia gülüyor, ama gülüşünde gerçek bir güç yok.

Babam öldüğünde, unvanı hiç tanışmadığımız ikinci kuzenimize geçecek ve alacaklılar geri kalanını alacak. Prens Bram için rekabeti kaybettikten sonra May Queen tacını satmanın yardımcı olacağını umuyorum.

"Annem bana pazarlık yapmadığını söyledi. Bu pek akıllıca değildi," diyor Lydia.

Omuz silkiyorum. "Senin için çok iyi gittiği için mi?" Kaşlarını çatıyor. "Kötü."

Kraliçeye ne sorduğumu ona söylemiyorum. Lydia sadece suçluluk hisseder ve onu bununla cezalandırmanın gereği yok. "O beni seçmeyecek. Bunun bir anlamı yoktu."

Lydia, Lord Chapwick için yaratılmış olabilir, ama benim kötü geleceğim de aynı şekilde önceden belli, ancak çok daha az çekici bir sonuçtu. Yoksul bir markizin garip ikinci kızı olarak, en iyi durumda bile, benden onlarca yaş büyük bir dul ya da içten içe o kadar kırılmış ki herkes tarafından reddedilmiş, zalim, yalancı, sahtekar aristokratlardan birinden daha iyisini umut edemezdim.

Bu kaderden kurtulmuş olmak bir rahatlama, her ne kadar bizi başka bir şekilde mahvetmiş olsam da.

"Sana bir sır verebilir miyim?" diye soruyorum kız kardeşime. "Her zaman."

"Sen yokken seni aramaya çıktım. Gecenin bir yarısı gizlice evden çıktım."

Kız kardeşim dehşet içinde dikleşti. "Ivy! Aklından ne geçiyordu?"

"Eğer ölseydin bunu hissedebileceğimi düşünüyordum. Bana hak vermelisin, haklıydım."

Onun güleceğini umuyordum, ama yine üzgün görünüyor. "Ne oldu?"

"Bana asla inanmayacaksın."

Küçük parmağını uzattı. Annem etrafta olmadığına küçük parmak sözü veririz, çünkü o dışlanmaktan nefret eder. "İnanacağıma söz veriyorum," dedi.

"Kayboldum ve Prens Emmett aptal arabasıyla beni ezdi." "Yapmadı!"

Başımı salladım. "Bana merhamet etti ve beni eve kadar eşlik etti, ama yine de."

Lydia kaşlarını çattı. "Muhtemelen gece yarısı dışarıda her türlü ahlaksızlık yapıyordu."

"Onun tuzaklarına düşecek kadar aptal olan kızlara acıyorum."

"Bram seninle evlendiğinde ona nasıl katlanacaksın?"

Gözlerimi deviriyorum. "Seni nedimem olarak yanıma alacağım ve birlikte ona eziyet edeceğiz. Bir gün bile huzur bulamayacak."

"O korkunç biri," diye burnunu çeker.

"Kesinlikle en kötüsü," diye cevap veriyorum, biraz zayıf bir sesle. Kanıt olarak, koridordan odama koşuyorum ve yatağımın altında sakladığım kartvizitini çıkarıyorum. Neden sakladığımı bilmiyorum. Aptallık ettim.

Lydia, kartı ona verdiğimde sevinçle nefesini tuttu ve onu yakabileceğini söylediğinde geniş bir gülümsemeye karşılık verdi.

Gülerek kartı ateşe atar ve ikimiz de kartın kıvrılıp küle dönüşmesini izleriz.

"Ben yokken beni çok özleme," derim ve dirseğimle kaburgalarına hafifçe vururum.

"Seni her zaman özliyorum," diyor ve bu biraz fazla dürüstçe. Bu, dayanabileceğimiz bir şey değil, bu yüzden hiçbir şey söylemiyoruz.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah annem Lydia'yı yataktan kaldırıp vedalaşmak için dışarı çıkarır ve kapıda kısa ve garip bir kucaklaşma yaşarız. Birbirimize çarparak dirseklerimizi çarpıştırıyoruz. Gözleri hala uykudan şişmiş, ama bana bakamamasının sebebinin bu olup olmadığını bilmiyorum. Birbirimizi ne kadar sevdiğimize dayanamıyoruz. Sanki dokunamadığımız, acı veren açık bir yara gibi.

"Seni çok özleyeceğim," diye fısıldıyorum, sadece onun duyabileceği kadar sessizce duyabilecek kadar sessiz fısıldıyorum.

"Eğer biraz zevki varsa sana aşık olacak," diye fısıldıyor

Bayan Tuttle her iki yanağıma iki kez öpücük kondurur ve "Prenses olduğunda, yaşlı Bayan Tuttle'ın o lüks sarayına seni ziyarete gelmesine izin versen iyi olur" der.

Babam son olarak bana sarılır, gözleri yaşlarla doludur. "Ne zaman büyüdün?" diye sorar saçlarıma.

O da benim kadar iyi biliyor. Ama ben sadece ona sarılırım. Ayaklarımın dibinde bana verdiği bir çanta kitap vardır, Sokrates ve John Locke'un eski kitapları. Onları şehirde yanımda taşımak istemiyorum, ama her zamanki gibi onun isteğini yerine getiriyorum.

Araba Belgrave Meydanı'ndan ayrılır ve evimin toz bulutu içinde arkamda kayboluşunu izlerim.

Kensington Sarayı'na vardığımızda, merdivenlerde bizi bekleyen korkutucu bir kadın var. "En son gelen sizsiniz," diyor sert bir sesle, uşaklar tek valizimi arabanın arkasından indirirken.

Annem beline tutturulmuş saat zincirine bakıyor. "Ama biz tam zamanında geldik."

"Lady Marion Thorne, şafak sökünce ailesi ve hizmetçisiyle birlikte buraya geldi," diye cevaplar. "Diğerleri kahvaltıdan sonra geldi." Diğer kızların birlikte hazırlanmak için erken gelmiş olmaları beni utandırır. Ben yokken bu konuyu konuştular mı acaba?

Cevap beklemeden, askeri komutan gibi dik bir duruşla çimlerin üzerinden ilerlerken, annem ve ben onun peşinden koşarız.

İngiltere, Kraliçe Mor'un Güller Savaşı'na son vermesinden bu yana ordusu yoktu, ama ben kitaplarda bununla ilgili şeyler okumuştum. Romanların sayfalarında anlatılan hiçbir şey, önümdeki bu hanımefendi kadar korkutucu değildi. Altmışlı yaşlarında, beyaz saçları kabarık bir şekilde toplanmış ve cüppesinin üzerine ciddi bir gri spencer ceket giymişti.

"Ben Vikontes Bolingbroke ve bu sezon sizin refakatçiniz olacağım. Hepinize rehberlik edeceğime, elimden gelen en iyi şekilde sizi eğiteceğime ve onurunuzun zarar görmemesini sağlayacağıma söz veriyorum. Sizinle ve diğer beş kızla birlikte saray arazisinde kalacağım. Davranışlarınızın kusursuz olmasını bekliyorum." Utanç verici derecede küçük valizime bakıyor. "Az eşya getirmiş olmanıza sevindim. Gerekli tüm eşyalar kraliyet tarafından size sağlanacaktır."

Bizi, saray bahçesinin ağaçlık kenarında, sarmaşıklarla kaplı, küçük, alçak bir bina olan Caledonia Cottage'a götürüyor. Sessiz bahçeden eşiği geçip, diğer kızlar ve hizmetçileri bu geceki balo için hazırlık yaparken, hareketli bir ortama giriyoruz. Vikontes Bolingbroke bizi halı kaplı merdivenlerden yukarı, benim odam olacak yere götürüyor. Oda şık bir şekilde dekore edilmiş, ama evimdeki odamdan daha küçük, eğimli bir tavanı ve sabahın altın ışığını içeri alan tek bir penceresi var.

Uzak duvara, birbiriyle uyumlu soluk mavi ipek damask kanopili iki yatak yerleştirilmiş, pencereye en yakın olanı zaten buruşmuş ve atılmış giysilerle kaplı.

"Faith Fairchild ile birlikte kalacaksın," diyor vikontes. "Sezonun geri kalanında koridorun sonunda kalacağım ve sana saraydaki profesyonel personelin tamamı hizmet edecek. Aile ziyaretleri benimle doğrudan ayarlanabilir, ancak kızların konsantrasyonunu bozmamak için çok sık ziyaret yapılmasını istemiyoruz."

Vikontes kapıdan çıkarken, ben de anneme kısa bir veda ediyorum. Annem hiç ağlayan biri değildir; sadece bana sarılır ve "Elinden geleni yap" der.

Aşağıdaki yemek odasında, benim ve diğer kızların tanışması için bir öğle yemeği hazırlanmış. Ancak oturmak için fazla vaktimiz yok. Geleneklere göre, bu akşam Twombly'lerin evinde bir balo düzenlenecek ve herkes yeni yüzlerini, yeteneklerini ve pazarlık için akla gelebilecek her şeyi sergileyecek. Birkaç yıl önce, saat başı kedi gibi miyavlayan garip bir saat için pazarlık yapan bir kız vardı. Hala kimse nedenini bilmiyor.

On bir ya da on iki yaşındayken, perilere olan takıntımın doruk noktasında, annemin kullanılmayan günlüklerinden birini çaldım ve bulabildiğim her takası ve bedeli listeledim, bunların bir mantığı ya da sebebi olduğunu bulmak için çaresizce uğraştım. Sonunda bunların rastgele olduğu, tamamen kraliçenin kaprislerine bağlı olduğu sonucuna vardım, bu da beni hem korkuttu hem de heyecanlandırdı.

Benton ailesi, bu sabah şafak vakti Kont Twombley'in uşakından davetiyeyi aldı. Annem beni sıkıca kucakladı, davetiyeyi açarken gözleri yaşlarla doldu. Prensın talipleri arasında olmasaydım, bu davetiye asla gelmezdi.

Greer masanın ucunda oturuyor, farkı hemen göze çarpıyor.

Bir zamanlar kızıl ve tatlı olan yüzü, keskinleşmiş ve incilmesi ile çarpıcı bir güzelliğe kavuşmuştu. Ona bakamıyorum, çok tuhaf ve rahatsız edici.

Olive de değişmiş görünüyor. İçeri girip geniş bir gülümsemeyle iki sıra mükemmel beyaz dişini gösteriyor. Önceden üst azı dişi eksikti ve alt dişleri üst üste binmiş bir karmaşa halindeydi.

Emmy, Marion ve Faith görünüşte değişmemişler.

"Greer, çok güzelsin," diyor Marion nazikçe. "Sen de, Olive." İçeri girdiğinden beri gülümsemeyi bırakmayan Olive, onaylayarak başını sallıyor.

Parmak sandviçleri dağıtılır ve çay doldurulur. "Peki, dün diğerleri ne aldı?" diye sorar Marion, sanki lider olduğunu zaten biliyormuş gibi sohbeti sürdürür.

"Daha da önemlisi, herkes neyi bıraktı?" diyor Emmy fısıldayarak.

Olive bilek uzunluğundaki beyaz eldivenlerini çıkarır. Elinin avuç içine, altı kişinin de taktığı bandajla aynı olan yeni bir bandaj sarılmıştır.

Kollarını masanın ortasına uzatır ve on tane mükemmel pürüzsüz, tırnaksız parmağını kıpırdatır.

Emmy nefesini tutar. Faith şaşkınlıktan sessiz kalır. Greer çığlık atar. Marion ise sadece güler.

"Ama buna değdi, değil mi?" diyor Olive. Kusursuz dişlerinin etrafında tedirgin bir gülümseme beliriyor.

"Kesinlikle!" diye bağırırım, umarım Emmy'nin dilinin ucunda olan olumsuz yorumları söylemesini engelleyebilirim.

"Peki ya sen, Greer? Sana ne kadara mal oldu?" diye sorar Olive.

Greer gülüyor, çocukluğumuzdan beri yaptığı aynı boğazından gelen, burun kıvrarak gülüşüyle. Ayağa kalkıyor, sandalyesini parlak maun masaya itiyor.

"Şuna bakın," diyor, ama sesinde histerik bir ton var, sanki olanlara inanamıyormuş gibi.

Konsantre olmak için gözlerini kapatır ama tamamen hareketsiz kalır. Sonra iç çekerek pes eder ve masanın etrafında geniş bir daire çizerek yürür.

"Anlamıyorum," diyor Marion.

"Sola dönemiyorum," diyor Greer.

"Hiç mi?" diye

soruyorum. "Hayır,

bir daha asla."

Marion gülerek burnunu çeker. "Ve sen bunu kabul ettin?"

Greer omuz silkiyor. "O böyle teklif etti ve ayak parmaklarımı kaybetmekten daha az acı verici göründü, o yüzden..."

Bunun üzerine, sessiz Faith bile masaya elini o kadar sert vurur ki çay çöreklerin üzerine dökülür ve altı kişi de şiddetli bir kahkaha patlamasına kapılırız.

"Peki ya sen, Marion?" Greer tekrar oturduktan sonra sorar.

Marion çayından bir yudum alır ve elini sallayarak reddeder. "Hayatım boyunca migrenim vardı, bu yüzden artık baş ağrısı çekmemek istedim."

Olive, pürüzsüz parmaklarının uçlarını başparmağıyla okşar. "Karşılığında ne istedi?"

Marion omuz silker, elmas küpeleri sallanır. "Artık çiçeklerin kokusunu alamıyorum. Büyük bir kayıp değil."

Hepimiz onaylayarak mırıldanırız ve Emmy'ye dönerek itirafını bekleriz.

Emmy dudaklarını büzüyor. "Resim yeteneği istedim. Bir daha asla tatlıların tadını alamayacağım. Tatlıları hiç sevmezdim ama ona bunu söylemedim."

"Peki ya sen, Faith?" Marion, sağında oturan Faith'i işaret eder. Faith, parmakları arasında bir salatalık sandviçi tutmaktadır, ama tamamen donmuş bir şekilde oturmakta ve Marion'a tuhaf bir şekilde bakmaktadır, aralarında garip bir gerilim vardır.

"Saygısızlık etmek istemem ama bunu size söylemenin bana ne faydası olacağını anlamıyorum," der Faith fısıltıyla.

Herkes gerginleşir. Birbirimizin rakibi olduğumuzu biliyoruz. Sadece Faith dürüst, cesur ya da gerçeği yüksek sesle söyleyecek kadar acımasız görünüyor.

"Hepiniz benim mutluluğumun önündeki engellere geçiyorsunuz," diye devam ediyor. "Bu ne kadar çabuk biterse o kadar iyi."

Faith masadan kalkar ve odadan çıkıp gider.

Olive, aniden gözleri yaşararak hıçkırır. "Hepimizin arkadaş olacağını umuyordum." "Olacağız," diye onu teselli eder Marion, ama Emmy ve Greer

garip bir şekilde yer değiştirir.

Herkes bana dönüp bekliyor.

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Onlara yalan söylemenin bir faydası yok. "Pazarlık etmek isteyeceğim kadar istediğim bir şey aklıma gelmedi, o yüzden pazarlık yapmadım."

"Sen... pazarlık yapmadın mı?" diye sorar

Greer. "Hayır."

Kimse bana daha fazla soru sormadan, Viscountess Bolingbroke ellerini beline koyarak kapıda belirir. "Kalkın kızlar, kalkın! Acele etmelisiniz!"

Tabaklarımızı bırakıp merdivenlerden yatak odalarımıza koşarız. Yatağımın ayak ucunda, altın rengi IEB harfleriyle kabartmalı, giysilerle dolu siyah deri bir sandık bulurum. Her renkten elbise var: neredeyse parıldayan kadar ince ipekten yapılmış gece elbiseleri, şık pamuklu ziyaret elbiseleri, hatta kadife bir binici ceketi. Onun altında yeni iç çamaşırları, dantelli gecelikler ve keçi derisi ve satenden yapılmış eldivenler var.

Faith'e baktım. Kızlar, ancak anneleri de aynı şeyi yapmışsa veya genellikle bir akraba olan daha yaşlı bir kadın katılımlarını destekliyorsa kraliçenin huzuruna çıkıp Pact Parade'ye katılabilirler.

Dün gece annem, bahçe partisinde öğrendiği tüm yeni dedikoduları bana heyecanla anlattı. Faith Brighton'da büyüdü ve sözde vaftiz annesi Lady Carrington, onun sosyeteye girişini destekledi. Annem, Faith'in yakın zamana kadar Kraliyet Balesi'nde balerin olduğunu, bu durumun yüksek sosyete kızları için pek kabul edilebilir bir konum olmadığını ayrıntılı bir şekilde anlattı. Faith'in Lord Carrington'ın gayri meşru çocuğu olduğu söyleniyor. Annesi Lady Carrington, Faith'in vaftiz annesi değil, büyükannesidir. Ama Faith Fairchild hakkında tek söylenti bu değil.

Aramızdaki sessizlik garip. "Sen kırsalda büyüdün, değil mi?" diye soruyorum ona.

Faith bana zehirli bir bakışla karşılık veriyor. "Cidden bizim arkadaş olacağımızı düşünecek kadar aptal mısın?"

Nasıl cevap vereceğimi hiç bilmiyorum.

"Yolumdan çekil, ben de seni rahat bırakayım. Yoluma çıkarsan pişman olursun."

Selam veriyorum.

"Anladım patron."

Yine bana sert bir bakış atıyor.

En azından, sonunda hepimizin samimi arkadaş olacağımızı iddia etme ihtiyacı duymayan biriyle aynı odayı paylaşmaktan dolayı rahatlamış durumdayım.

Kısa süre sonra, baloya hazırlanmamız için bir grup hizmetçi gelir. Sanki savaşa hazırlanıyormuşuz gibi, bukle maşası, parfüm yağı ve rujla hazırlanırız.

Saat sekizden sonra, kraliçenin mührüyle süslenmiş parlak siyah arabalar gelir ve biz de arabalara ikişer kişi bineriz, eteklerimiz çok geniş olduğu için daha fazlasını almaya yer yoktur.

Kadın hizmetçim belime en az altı etek bağlamış olmalı ve bu ekstra ağırlığı taşımaktan gece yarısından önce ağrımaya başlayacağımı biliyorum.

Faith, çenesini eline dayayarak pencereden dışarıya bakıyor, Chelsea'deki konaklar bulanık bir şekilde geçip gidiyor. Gözlerinin rengiyle aynı tonlarda, kantaron mavisi bir elbise giymiş, ona uyan topaz küpeler ve kolye takmış, ikisi de kraliyet kasasından.

Benim karanfil pembesi elbisem, omuzları açık, eteğinde karmaşık pileler ve çiçek işlemeleri olan bir tasarım.

Kraliçenin özel koleksiyonundan ağır bir elmas kolye, prens Bram'ın talipleri sezonuna başladığı için kraliçenin en iyi dileklerinin bir simgesi olarak düşünülmesini söyleyen bir nedime tarafından odamıza getirilmiş ve köprücük kemiklerimin üzerine yerleştirilmiş. Mayıs Kraliçesi tacım yatağımın başında parıldıyordu ve nedimem onu buklelerime takmak için işaret etti. "Hayır, hayır," diye ısrar ettim, çünkü tantanadan sonra kendime daha fazla dikkat çekme fikri midemi bulandırıyordu.

Twombly'lerin malikanesine yaklaşırken arabamız yavaşladı. Malikanenin dış cephesi, gece karanlığında parıldayan düzinelerce meşaleyle aydınlatılmıştı.

İkinci katın açık sahanlığında bir orkestra var ve biz içeri girdiğimizde saray gibi evin içinde danslar tüm hızıyla devam ediyor.

Kapıda, her birimize dans kartları verilir; bunlar, kurdeleyle tutturulmuş küçük bir kalemle birlikte zarif küçük broşürlerdir.

Bir anne ördek gibi, Vikontes Bolingbroke bizi bir araya toplar ve dans kartlarını tek tek ellerimizden alır.

"Unutmayın bayanlar, buraya flört etmeye gelmediniz. Dans tekliflerini kabul etmeyeceksiniz, her zaman diğer bayanların yanında olacaksınız ve hiçbir koşulda gözümün önünden kaybolmayacaksınız. Kusursuz davranıştan sapma, prensin elini almaktan vazgeçilmenize neden olabilir."

Hepimiz anlayışla başımızı sallıyoruz, ama Olive çoktan kafasını çevirip partiye bakmaya başlamış, Emmy ise bir şekilde kendine bir kadeh şampanya bulmuş. Viscountess'in işi zor olacak gibi görünüyor.

"Prens bu gece burada olacak," diyor. "Bu, Majestelerine gerçek bir izlenim bırakmak için ilk fırsatınız. Bu fırsatı boşa harcamamanızı öneririm."

Altımız içeri girdiğinde kalabalık sessizliğe büründü, herkes bizi görmek için boyunlarını uzattı. Bu sabah Londra'daki tüm gazetelerde isimlerimiz ve yüzlerimiz yer alıyordu. Bu odadaki dükler ve düşeslerden Thames nehrindeki çamur kuşlarına kadar, Kraliçe Mor'un oğlunun bu sezon evleneceğini duyurması herkesin tek konuştuğu şeydi. Mayıs Kraliçesi seçilmem özellikle dikkat çekmişti. Odayı geçerken fısıltılar peşinden geliyor. *Ivy Benton geçiyor. Onun böyle bir yeteneği olduğunu kim bilebilirdi? Yine de onu seçmeyecek.*

Odanın köşesinde, gülen kadınlarla çevrili annemi görüyorum, yüzünde aylardır görmediğim en geniş gülümseme var.

Avize, buklelerine takılı küçük tahta yansıyor. Taşlar yapay. Gerçek olanları on yıl önce sattık.

Görünüşe göre prensin talipleri arasında yer almam, annemin eski sosyal çevresine hemen kabul edilmesini sağlamış. Hepimizin bir anda terk edilip, sonra da hiçbir şey olmamış gibi yeniden kabul edilebileceğimiz gerçeğine karşı tanıdık öfke içimde yükseliyor, ama onu bir kenara itiyorum. Bu sadece bir oyun ve bunu ne kadar çabuk kabul edersem, önümüzdeki birkaç ay o kadar kolay geçecek.

O anda bir trompet sesi duyulur, orkestra yaylı çalgılarını indirir ve balo salonu sessizleşir.

Prens Bram, Prens Emmett'in yanında odaya girer, ikisi de kalabalığın içindeki diğer herkesten neredeyse bir baş daha uzundur. İkisi de, gök mavisi kuşaklar ve kraliyet ailesinin nişanı olan sekiz köşeli yıldız rozetleriyle süslenmiş, birbiriyle aynı siyah paltolar giymektedir. Yüksek beyaz kravatları kusursuzdur, ayakkabıları mükemmel bir şekilde parlatılmıştır. Emmett ve Bram elbette biyolojik kardeş değildir, ancak birbirlerine benzemektedirler. Prens Emmett'in saçları birkaç ton daha koyu, elmacık kemikleri daha yüksek, dudakları daha dolgun. İfadeleri de farklıdır...

Bram'ın dudakları geniş, dostça bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılırken, Emmett'in dudakları sıkılmış, sıkılmış bir ifadeyle aşağı doğru kıvrılır. Birlikte tam bir bütün oluştururlar, Bram güneş, Emmett ay gibidir.

Odadaki tüm kızların ilgisi ikisi arasında bölünmüştür. Yıllardır annelerimiz dinlemediğinde fısıltıyla konuştuğumuz bir konu bu: *Bram mı yoksa Emmett mi?* Güneş gibi parlak, nazik ve güvenli Bram, benzer özelliklere sahip kızların ilgisini çekiyor. Risk almayı sevenlerin fantezilerinde yer alan ise dudaklarını ısırıp hüznü gözlerle bakan Emmett. Bu konuşmaları hep saçma bulmuştum, ama burada, prenslerin varlığının etkisiyle, anlamaya başlıyorum.

Prens Emmett kalabalığın kenarında dururken, Bram artık boş olan dans pistinin ortasına doğru büyük adımlarla ilerliyor.

"Bu geceki kutlamaları cömertçe düzenleyen nazik ev sahiplerimiz Kont ve Kontes Twombley'e teşekkür etmek istiyorum." Onların durduğu yeri işaret eder ve onlar alçakgönüllülikle selamlar.

"Ve bu fırsatı, bu sezon tanışma zevkini yaşayacağım altı güzel ve başarılı genç hanımefendiye teşekkür etmek için kullanmak istiyorum."

O, bize odanın ortasına gelmemiz için işaret eder.

Marion reverans yapar ve bu doğru bir hareket gibi görünür, bu yüzden geri kalanımız da aynısını yapar ve aniden tüm salon alkışlar ve Prens Bram gülümseyerek şöyle der: "Birlikte geçireceğimiz zamanı ve aranızdan birini karım yapmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Balo salonundaki herkes bize bakıyor, bazıları acıyarak, bazıları kıskançlıkla, bazıları yargılayarak, sanki hangimizin ödülü kazanacağına dair bahisler yapılmış gibi. Daha sefil bir erkekler kulübünde muhtemelen öyledir. Benim şansım ne kadar acaba? Dünkü yarışma beni çok yordu, bunun nasıl bir his olacağını düşünmeye vaktim olmadı. Ama şimdi, giyinip süslenip sergilenirken, kendimi çaresizce yetersiz hissediyorum.

Müzik tekrar başlıyor ve Bram, Marion'a dans etmek için elini uzatıyor. Ona en yakın kişi o olduğu için, bu sadece bir kolaylık olabilir, ama yine de canımı yakıyor. Olive'in yüzünün yıkıldığını, Greer'in ise şaşkın görüldüğünü izliyorum. Sadece Emmy ve Faith'in yüzleri her zamanki gibi okunaksız kalıyor.

Bir kadril başlar ve kısa sürede balo salonu ipek ve şifonların oluşturduğu bir girdap haline gelir.

Annem arkadaşlarıyla dedikodu yapmak için ortadan kaybolmuş, babam da erkeklerle puro içmeye gitmiş. Onlara bu kabulü sağladığım için gurur duyuyorum. Ama oda o kadar kalabalık ki boğucu bir hava var ve Greer'in artık gözyaşlarına boğulmuş Olive'i sakinleştirmeye çalışmasını izlemeye dayanamıyorum. Greer, Olive'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü Prens Bram'ın göz hizasına gelsin diye vücutlarını hafifçe döndürdüğünde bunu kaçırmadım.

Dün oradaki diğer kızları, ilk altıya giremeyenleri aramak için balo salonunu tarıyorum, ama hiçbirini göremiyorum. Davet edilmediler mi, yoksa hayal kırıklığı kamuoyuna açıkça gösterilemeyecek kadar mı büyüktü?

Fiona Devon ve Althea Jones yanıma yaklaşıyor. Aylarca beni kasten görmezden gelmeden önce, bir zamanlar arkadaş olduğumuzu söyleyebilirdim. İkisi de Bram'ın taliplileri olarak kendilerini göstermediler, bu yüzden tipik bir koca avı sezonu geçirecekler. "Merhaba canım," diyor Althea. "Ne pazarlık ettin?" Doğrudan konuya giriyor, nezaket ya da özür gibi bir numara yapmıyor.

"Önce sen." Tatlı bir gülümsemeyle. Sonuçta, bu geceki balonun amacı, her kızın yeni anlaşmasını duyurmak. Erkeklerin istedikleri zaman anlaşma yapabilmeleri bana her zaman haksızlık gibi gelmiştir, ancak bu sezon çoğu erkek, miraslarını güvence altına almak, mülklerini güçlendirmek veya zaten etkileyici olan servetlerini daha da büyütmek için akıllıca küçük iş anlaşmaları yapacak.

Althea, bu odadaki birçok kız gibi, daha güzel olmak için anlaşma yaptı. Şimdi kalınlaşan kirpiklerini kırıştırıyor. "Oh, sadece küçük bir düzeltme." Kusursuz cildini işaret ediyor. "Ellerim ve ayaklarım sonsuza kadar soğuk olacak, ama o kadar da kötü değil. Bu büyük evler zaten her zaman çok soğuktur." İkisi arasında daha sessiz olan Fiona'nın kaburgalarına dirsek atıyor. "Fiona'nınki çok komik. Anlat ona, Fee."

Fiona utangaç bir şekilde güler. "Majesteleri şarkı söyleme yeteneğimi geliştirdi, ama artık kurbağaları gördüğümde sonsuza kadar kusacağım."

"Dört yüz yıl sonra, artık fikirleri tükenmiş olmalı," diye ekler Fiona. "Peki ya sen?"

"Ben yapmadım."

"Yapmadın mı?" Fiona şaşkınlıkla tekrarlar.

"Üzgünüm... izin verirseniz." Dönüp duvarın kenarından geçerek, sessiz bir an için bahçeye gizlice çıkıp kendimi toparlayabilir miyim diye düşünüyorum. Hayatım boyunca, kafam karıştığında kendime "*Lydia ne yapardı?*" diye sorardım. Ya da bu işe yaramadığında, "*Greer ne yapardı?*" diye sorardım.

Greer ne yapardı?" diye düşünürdüm. Ama Lydia saklanıyor olurdu ve Greer, Emmy ile köşede şampanya kulesinin başında gülüyordu, bu yüzden tamamen yönümü kaybetmiştim.

Verandanın açık kapılarına doğru yürürken, Viscountess Bolingbroke bir banshee gibi önümde belirir.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Tuvalete" diye cevap verip yönümü değiştiriyorum.

Bahçenin temiz havasından daha az hoş olacak, ama yalnız kalabileceğim bir an için, hiç yoktan iyidir.

O başını sallar ve beline tutturulmuş saatine bakar. "Beş dakikan var. Majesteleri bu gece tüm kızlarıyla dans etmeyi bekliyor."

Halı kaplı koridorda balo salonunun sesleri boğuk geliyor. Sessizliğe, nefes alabileceğim bir ana minnettarım.

Koridorun sonuna yaklaşmışım ki, bir el odadan uzanıp belime dolanır ve beni geriye doğru çeker.

Ağır eteklerime takılıp düşüyorum. Beni tutan kişi, ikimizin de düşmesini engelleyecek kadar güçlü.

Kapı çarpar ve ben dehşet içinde saldırganıma dönüp yumruklarımı kaldırıyorum.

Durumu anlamam biraz zaman aldı. Bulunduğum yatak odası içeri girdiğim oda sadece küçük, titrek bir mumla aydınlatılıyordu. "Majesteleri?" diye haykırdım.

Onuncu Bölüm

Prens Emmett boynundaki kravatı gevşetir. "Kusura bakma," der.

Baloda Bram'ın kardeşi ile yatak odasında yakalanmak beni yeniden mahveder ve tüm çabalarım boşa gider.

Ellerimin göğsümün önünde yumruk haline geldiği yere bakıyor. "Bana yumruk atacak mısın?" diye soruyor.

O gece arabada çok rahat görünüyordu, ama şimdi her yönüyle bir prens gibi. Geniş omuzlu, yanakları ve düz burnu mermerden oyulmuş gibi, ama portrelerde hiç yakalanamayan bir çocuksuluğu var.

Kvadrille'nin boğuk müziği yavaş yavaş sona eriyor. Vikontes beni aramaya gelmeden önce fazla vaktimiz yok.

Ellerimi gevşetiyorum. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Acı çekmiş gibi elini saçlarına geçiriyor. "*Yapamam.*"

"Neden?"

Emmett tereddüt ediyor.

Eteğimi toplayıp gitmek için

hazırlanıyorum. "Gidiyorum." Kapıyı

engellemek için yana kayıyor.

Onu yukarıdan aşağıya süzerim, itibarımı mahvetme kararlılığından nefret ediyorum. Tıpkı bu baloda olduğu gibi, Lydia'ya da çok kötü davranmıştı — belki de kendini eğlendirmek için bildiği tek yol budur.

"Senin fethettiğin kadınlardan biri olmayacağım." Onu hareket ettirmek için omzuna sertçe ittim, ama kıpırdamadı. "Dışarıda, senin tarafından mahvolmaktan büyük zevk alacak güzel kızlarla dolu bir parti var. Git onlardan birini bul."

Kararından vazgeçmeyen adam kıpırdamıyor. Alt dudağını ısırarak bana dik dik bakıyor. "Hile mi yaptın?"

"Hile mi?" diye soruyorum, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Dünkü Mayıs Kraliçesi yarışmasında hile yaptın mı? Bana söylemelisin." Paniklemiş. Genelde soğukkanlı ve seçkin bir tavır sergileyen birinde bu tuhaf bir ifade.

Bir kez daha elini saçlarına geçirir ve saçları yüzüne düşer. Bu ve kravatu arasında, bizi bu yatak odasında bulan biri, onun tamamen ahlaksız olduğunu düşünür.

Onu iterek geçiyorum. "Beni seninle bulurlarsa mahvolurum."

O dikleşir ve alçak bir kahkaha atar. "İlk tanıştığımızda çok daha cesurdun."

Gözlerimi devirdim. "Kafamdan yaralanmıştım."

"Hatırlıyorum. En sevdiğim paltomu mahvettin." "Kanamam senin yüzünden oldu."

"Tek yapman gereken teşekkür etmek."

"Sana almayı planladığım yeni paltoyla birlikte güzel bir kart göndereceğim." "Kalıcı bir hasar yok, değil mi? İyi görünüyorsun."

Başımı eğerek şakağımdan geçen gümüş rengi yara izini görebilmesini sağladım. "İyileşmesi için yeterince zaman geçti." Anneme yalan söylemişim, banyoda kayıp düştüğümü ve bu yüzden haftalarca morluklar içinde kaldığımı söylemişim. Lydia ile çok meşgul olduğu için bana soru sormadı.

"Bunu duyduğuma ne kadar sevindiğimi anlatamam," diyor.

Kafasının içinde neler döndüğünü hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, bu odadan çıkmam gerektiği. Kapı koluna uzanıyorum, ama o beni durduruyor, elini başımın üstündeki kapı çerçevesine koyarak beni etkili bir şekilde hapsediyor. "Bana gerçeği söyle," diyor, "o zaman baloya geri dönebilirsin, "Beni daha özel bir yerde tekrar bul."

"Beni daha özel bir yerde tekrar bul."

Kafasını sallıyor. "Hayır. Şimdi söyleyeceksin."

"Senin başarısız baştan çıkarma girişimin dışında hiçbir şey olmadı."

Çömelerek göz hizasına gelir. Yüzü benimkine o kadar yakındır ki, burnunun köprüsündeki soluk çillerin dizilimini, keskin gözlerini çevreleyen karışık kirpiklerini görebilirim.

"Bunun seni baştan çıkarmaya çalıştığım olduğunu mu düşünüyorsun? Seni baştan çıkarmaya çalışsaydım, bunu anlardın." Sonunda hareketsiz durduğum için rahatlamış görünüyor. Bu, ona tekme atmak istememe neden oluyor. "Bir kez daha rica ediyorum, aldattın mı?" diyor.

"Hayır. Aldatmadım. Şimdi, izin verirsen, Bram'la dans etmeye gidiyorum."

Kapı kolunu çeviriyorum, ama Emmett elini uzatıp kapının açılmasını engelliyor. "Bekle, sesler duyuyorum." Ama yeterince hızlı olamıyor ve kapı açılıyor

açılır ve Emmett'in tüm vücut ağırlığı üzerime düşer.

Yatak odasından açık kapıdan geçip koridora yuvarlanıyoruz. Bacakları eteğime dolanıyor ve sırt üstü sert bir şekilde yere düşüyorum, üstümde o var.

Yemin ederim ve onun altından çıkmaya çalışırım, o da homurdanır ve beni ayağa kaldırmaya çalışır.

Acele etmeliyim, eğer bu şekilde yakalanırsak...

Aniden, koridorun sonundan ayak sesleri duyulur.

"Kardeşim? Leydi Ivy?" Bram, bizi görünce şaşkınlıktan donakaldı.

Yanaklarım utançtan kıpkırmızı olur ve bu utanç hızla paniğe dönüşür. Emmett bana bir el daha uzatır ama ben reddederim ve kendimi yerden kaldırıyorum.

"Açıklayabilirim, ben..."

Sonra Bram'ın arkasından başka biri gelir.

Faith Fairchild, nefes nefese, tuzağa düşmüş gibi görünen beni ve Prens Emmett'i görünce gözleri yaşlarla doldu.

Onun Bram'a döneceğini beklerim, ama bakışları tek bir noktada sabit kalır. Onun adını söylerken sesi kırılır, sanki bunu milyonlarca kez söylemiş gibi. "Emmett?"

On Birinci Bölüm

Faith topuklarını döndürür ve Emmett onun peşinden koşar, beni Bram'la yalnız bırakır. Bir an için birbirimize bakakalırız.

"Özür dilerim..." Tam o anda, "İyi misin?" dedi.

"Ben... ne?" Prens yüzündeki samimi endişeden başka, azarlama, öfke, başka herhangi bir şey bekliyordum.

"Açıklayabilirim," diye nihayet nefesimi veriyorum. "Yanlış kapıdan girdim. Ben içeri girerken Majesteleri dışarı çıkıyordu. Çarpıştık, hepsi bu."

"Tamam," dedi yine, bana şaşırtıcı bir nezaketle bakarak. Yüzünde beklemediğim bir sıcaklık vardı. "Dans etmek ister misin?"

"Bu, Bolingbroke Vikontesi'ni başımdan savar," dedim.

Prens Bram güldü ve yüzü birden aydınlandı. Gözlerinin kenarlarının kırıştığını görebilecek kadar yakındım. "O korkunç bir yaratık, değil mi? Seni asla onun öfkesine terk etmem. Dans edelim mi?" Eldivenli elini uzattı ve ben de tuttum.

Balo salonu, altın rengi mum ışığıyla tamamen kaplı, şampanya kadehi gibi parıltıyor.

Prens Bram, orkestra Viyana valsini çalmaya başlayınca beni parke zeminin kenarına götürüyor. Hiç bir erkekle dans etmedim - resmi olarak sosyeteye girene kadar buna izin verilmiyordu - ama Bram, benim emin olmayan adımlarıma rağmen sabit bir lider.

Eskiden, ailem hala akşam yemeği partileri verirken, Lydia ve ben üst kata gönderilirdik ve alt kattan gelen müziği dinlerdik. El ele tutuşur, yerçekimi bizi ayırıp yere düşene kadar döner, devrilir ve gülerdik.

Bir erkeğin geniş omuzları avuçlarımın altında olduğunda durum farklı. Sırtı ellerimin altında yükselip alçalıyor ve bu, göğsümde bir şeylerin hareketlenmesine neden oluyor.

Ben beceriksiz bir partnerim. Uzuvarımı ne yapacağımı, başımı nereye hareket ettireceğimi tam olarak bilmiyorum.

Emmett'in sinir bozucu yüzleşmesinden dolayı hala telaşlı olmam da yardımcı olmuyor. İki kez Bram'ın ayak parmaklarına basıyorum. O hiçbir şey söylemiyor.

"Sen iyi bir dansçısın," diyorum, kalbim güm güm atıyor.

Bizi geniş bir daire çizerek dans pistinde döndürürken sırtıyor. "Çok fazla pratik yaptım."

Balo salonunun kenarlarında Emmett ve Faith'i arıyorum ama henüz dönmemişler.

Dikkatim dağıldığı için tökezledim, ama Bram düşmeme izin vermedi.

"Kardeşin ve Bayan Fairchild tanışık mı?" diye sormaya cesaret ediyorum. "Onların sırlarını ben açıklayamam."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sırlar... Ne kadar skandal."

Alçak bir kahkaha atıyor. "Skandal, sevgili kardeşimin en sevdiği hobisi gibi görünüyor."

Şarkı biter ve Prens Bram bana selam verir. Uzaklaşmaya başlar. "Bekle!" diye seslenirim. Romantik biri değilim, Bram'ın beni seçeceğini sanmıyorum

seçeceğini sanmıyorum, ama ona karşı bir *çekim* hissediyorum. Kolayca gülümseyen, elimi nefes almak kadar kolay bir şekilde sihirle iyileştiren bu çocuk beni tamamen büyüledi.

Bana dönüyor, yüzünde bir soru işareti var.

"Mendil için teşekkür etme fırsatı bulamadım." Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne?"

"Dün, kanamayı durdurmak için mendilinizi elime bağladınız. Size teşekkür etmek istedim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. O kadar insancıl görünüyordu ki, onun insan olmadığını unutmak çok kolaydı.

Utangaç bir şekilde başını eğdi. "Kan akıtmaya değer biri olduğuma inandığınız için teşekkür ederim, Leydi Ivy."

İki şarkı sonra Faith, Bram ile dans etmek için ortaya çıktı. O çok güzel bir dansçıydı, her açıdan Bram'a eşitti, ama gözleri kızarmıştı.

Emmett tamamen ortadan kaybolmuştur.

Caledonia Cottage, altı kişi ve viskontes konserve balık gibi sıkışıp kaldığımızda bir kabusu dönüşüyor. Bolingbroke odadan odaya dolaşp bizi tavuk gibi sayarken yatmadan önce bir kargaşa çıkıyor. Ama tuvalette her zaman bir kişi eksik oluyor, bu yüzden bir kişi eksik ve o, ona şaka yaptığımıza inanarak sinirleniyor.

Azarlaması bittiğinde, Olive kaybolan oyuncak bebeği için ağlamaya başlar, Marion onu sandığının dibinde ezilmiş halde bulur.

Her şey nihayet sakinleştğinde, Emmy gece yarısı atıştırmalığı aramak için merdivenlerden gürültüyle inerek tüm evi yeniden uyandırır. ("Geceleri acıkıyorum ve basamakları yanlış saydım.") Bir mum yakar, biraz ekmek keser ve ayak bileğini sararız, sonra tekrar uykuya dalarız.

Gece yarısını çoktan geçmişken, birinin üzerimde durduğunu ve nemli bir elin ağzımı kapattığını görünce birden uyanırım. Bir an için diğer kızlardan birinin şaka yaptığını düşünürüm, ama üzerimdeki figür gülmüyor.

Çılgınca tekmeler atıp yumruklarımı sallamaya kaldırıyorum, ama gözlerim karanlığa alışana kadar geçen sürede, hizmetçim başımda durmuş, parmağını ağzına götürerek *sus* işareti yapıyor.

"Emmett beni gönderdi. Hemen gel," diye fısıldıyor.

Faith'in derin uykuda olduğu yere bakıyorum.

"Ona hile yapmadığımı ve onu öpmeyeceğimi söyle. Ben uyumaya devam edeceğim," diye fısıldıyorum.

Kızın kaşları çatılır. "Geri rapor vermem gerekiyor. Benimle gelmezsen, kendisi buraya gelecek."

İnleyerek yataktan kalkarım, onunla olan bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirmeye kararlıyım.

Beni Kensington Park'ın karanlığında, çukur bahçeden geçerek, çiçek açan narenciye ağaçlarının bulunduğu devasa bir sera olan limonluğa götürür. Portakal çiçeklerinin kokusu beni bir duvar gibi vurur ve karanlıkta ağaçlar, ince iskeletler gibi tavana doğru uzanır.

"Adın ne?" diye soruyorum.

Bana döner, ay ışığı yüzüne vurur. Düzenli bir yüzü vardır, kahverengi saçları topuz yapılmıştır. Acaba o da Emmett'in kızlarından biri mi?

"Charlotte Milbank, ama herkes bana Lottie der."

Lottie'nin adımları hızlı ve kendinden emin, sanki bu yolu çok iyi biliyormuş gibi. En büyük portakal ağacının önünde durur, yaprakları cam tavana değen ağacın yapraklarını kenara iterek sıradan bir kapıyı ortaya çıkarır.

"Fenerim yok. Bana çok yakın durmalısın."

Kollarımı uzatıyorum ve etrafımda her tarafta serin, pürüzlü taşları hissediyorum. Bir tüneldeyiz.

Nefes nefese kalmış nefesim ve ayakkabılarımızın toprak zemine sürtünme sesi, kıvrımlı tünellerde ilerlerken duyduğumuz tek sesler.

Nerede olduğumuzu soramadan, Lottie duvardaki bir ek yeri bastırır ve oda ortaya çıkar.

Aniden taze bir hava akımı ve güçlü bir el benim elimi tutarak eşiği geçmeme yardım ediyor. Girdiğimiz oda sıcak, hatta ev gibi, kitap yığınları ve duvarları halılarla kaplı. "İyi akşamlar," diyor Emmett, sanki geleceğimi hiç şüphe etmemiş gibi sinir bozucu bir gülümsemeyle.

Şöminenin karşısındaki duvarda, orman yeşili bir yorganla örtülü dört direkli bir yatak var. *Onun yatak odasındayız.*

Oturmak için çok gerginim ve Emmett'e kalmak istediğim izlenimini vermek istemiyorum, bu yüzden şöminenin yanında, kapının yanında duruyorum.

Çarşaflarda bir şey hışırdadı ve ben çığlık atarak sıçradım. "O?"

Emmett iki elini yorganın içine sokar ve tel gibi kılları ve kafatasından biraz fazla dışarı çıkmış gözleri olan, kıvrılan küçük bir yaratığı çıkarır.

"Bu *asil hayvan* Pig."

Emmett küçük köpeği göğsüne sıkıştırır ve tüylü kafasının üstüne bir öpücük kondurur. "Bram'ın av köpekleri var. Benim Pig'im var. Babam onu beşinci doğum günümde bana verdi. Hikayeye göre, ben hemen gözyaşlarına boğulmuş ve neden bana bir domuz yavrusu verdiğini sormuşum, ve bu isim ona yapışmış. Çoğunlukla benim odamda kalır. Kraliçenin kokusunu sevmiyor gibi görünüyor."

Babası, kraliçenin kocası. "Sen ve baban çok yakın olmalısınız," diyorum.

Aniden dönüp yakındaki kitap yığınını yeniden düzenlemeye başladı. "Öyle bir şey," dedi sıkı bir şekilde.

Tekrar döndüğünde, cesur tavırları geri gelmişti. "Bana daha özel bir yer bulmamı söylemiştin. Asla işimi yarım bırakmam."

"Ben varsayımsal olarak konuşuyordum. Senin adamların tarafından kaçırılacağımı beklemiyordum."

Lottie gülüyor. "Bu adam yatmaya gitti, ikinize iyi şanslar!"

"Hayır, beni de götürün!" diye itiraz ediyorum.

Lottie dinlemez; gizli kapıyı arkasında kapatır, Emmett ve beni yalnız bırakır.

Ona dik dik bakarım, ancak dantelli geceliğimle pek de korkutucu bir görüntü sergilemiyorum.

Emmett kaşlarını çatarak yatağının kenarına çöküyor. "Benden neden bu kadar çok nefret ediyorsun?"

"Ben..."

"Ve bunu seni ezdiğim için yaptığımı söyleme. Ben kesinlikle böyle bir şey yapmadım."

"Beni öldürebilirdin!"

O, öfkeyle geriye yaslanıp tavana bakmaya başladı. "Ortak bir noktada buluşmamız gerekecek."

"Nedenini söylersem, gitmeme izin verir misin?" diye soruyorum.

"Sen benim tutsağım değilsin. Ama itiraf etmeliyim ki merak ediyorum."

Bu anı hatırlayınca gözlerim yaşarır. Sanki Lydia'nın içindeki ışık Emmett'in eliyle söndürülmüş gibiydi. Bir parçam, sonrasında her şeyin mahvolmasından onu hep sorumlu tutmuştur.

Bu iki yıl önceydi. Etkinliklere katılmak için çok küçüktüm, ama hala uyanıktım, salonda babamla kitap okuyordum, annem ve Lydia balodan eve dönmek için çok erken bir saatte kapıdan içeri girdiler. Lydia'nın ilk sezonu, anlaşmasını yapıp Pact Parade'de ilk kez sahneye çıktıktan kısa bir süre sonraydı, işler onun için kötüye gitmeden önce.

Lydia, büyük, hıçkırıklarla sarsılan bedeniyle babamın kollarına düştü. Hemen yanına diz çökmek için koştum.

"Ne oldu?" diye sordum.

Annemin yüzü kızarmıştı, çok hızlı konuşuyordu. "Emin değilim. Bir an balonun güzeli, Prens Emmett'in kendisiyle dans ediyordu; bir sonraki an, bu halde partiden kaçarken tökezliyordu. Ne oldu, canım?"

Lydia merdivenleri koşarak çıktı, hıçkırarak "Beni rahat bırakın!" diye bağırdı ve kapıyı çarptı.

Bir fincan çay istedim ve birkaç dakika sonra kapısını hafifçe çaldım. İçeri girdiğimde, hala buruşuk elbisesiyle ağlıyordu.

"Bu çayı götürdükten sonra onu öldürmeye gidiyorum, o yüzden bana ne yaptığımı anlatsan iyi olur," dedim.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüyle bana baktı. "Dans ediyorduk ve her şey yolundaydı. Ama sonra o..." Lydia hıçkırdı. "Benden bahçede yalnız başına buluşmamızı istedi. Hayır dediğimde, oraya ait olmadığımı, eve gitmem gerektiğini söyledi."

"Yeter. Onu öldüreceğim."

Lydia sulu bir kahkaha attı, "Eminim onu bahçede başka bir kızla bulabilirsin."

Daha sonra bana, onun haklı olduğundan şüphelendiği için bunun özellikle yıkıcı olduğunu söyledi. Onun sözlerinin onu nasıl rahatsız ettiğini görebiliyordum.

O günden beri ondan nefret ediyorum.

Şimdi Emmett'e dönüyorum, odasının loş ışığında yüzü okunamıyor. "İki yıl önce, Vaughns'ların balosunda kız kardeşimi baştan çıkarmaya çalıştın ve o seni reddettiğinde, ona oraya ait olmadığını söyledin. Bütün gece ağladı."

Emmett doğrulur, yüzünde şaşkın bir ifadeyle o anı arar. "Lydia Benton mu? Ne zaman?" Yüzü düşer. "Oh..."

"Demek hatırlıyorsun?"

"Evet, ama senin düşündüğün gibi değildi."

Gizli kapıya uzanırım. "Senden neden hoşlanmadığımı söyledim. Şimdi lütfen gitmeme izin ver. Anlaşmamız böyleydi..."

Emmett sözümü keser. "Hiperventilasyon yapıyordu."

"Ne?"

"Lydia. Onu dansa kaldırdığımda hiperventilasyon geçiriyordu." "Nefes nefese bir kızı dansa kaldırmak acımasızca."

"Hayır, öyle değil. Onu köşede tek başına oturmuş, panik içinde gördüm. O korkunç partilerde nasıl hissedildiğini bilirim. Bütün o insanlar seni satılık bir şey gibi izliyor, dedikodu yapacak bir şey yapmanı bekliyorlar. Ona bir kaçış yolu sunmaya çalışıyordum."

"Bu geri kalanını açıklamıyor."

Emmett iç çeker. "Nefes alabilmesi için benimle bahçeye gelmesini istedim."

Kafamı sallıyorum. "Ona oraya ait olmadığını söyledin."

Emmett sinirlenerek ellerini havaya kaldırır. "Bu bir iltifattı! O sefil insanların neredeyse hepsinden nefret ediyorum!"

"Oh." Emmett'in doğru şeyi yapmaya çalıştığı nihayet kafama dank ediyor. Böyle aptal gibi hissetmekten hoşlanmıyorum.

"Evet. *Oh.*" Emmett yataktan kalkar ve odayı geçerek bana doğru gelir. "Şimdi sıra bende mi?"

Çamurlu çıplak ayaklarıma bakıyorum. "Sanırım bu adil olur."

"Bram senin berbat bir dansçı olduğunu söyledi," diye başlıyor.

"Beni gece yarısı yataktan kaldırıp bunu mu söylemek için mi uyandırdın?"

"Öyle olsa ne olurdu?"

"Ben dansımdan daha fazlasıyım!" diye itiraz ettim, sinirim yeniden kabardı. "Elbette, ama bu sezon bu konu tekrar tekrar gündeme gelecek. Aptal gibi görünmek ister misin?"

"Konuyu saptırıyorsun." Ama haklı.

"Hayır. Bir çözüm öneriyorum. Sana vals öğretirken konuşuruz. Bir taşla iki kuş, bir saat içinde yatağına dönmüş olursun."

"Peki ya reddedersem?"

"O tünellerden geri dönmenin tek umudun benim. Ön kapıyı deneyebilirsin, ama hizmetçiler konuşur. Ivy Benton, yarışmanın ilk gecesinde Emmett De Vere'nin yatak odasından çıkıp kardeşinin elini mi tutacak? Vay canına, ne hikaye olurdu ama."

"Bana korkunç biri olmadığını kanıtlamaya çalıştığını sanıyordum."

Kaşlarını kaldırdı. "Korkunç biri olmadığımı söylemedim."

Hayal kırıklığıyla iç çekip kollarımı ona doğru uzattım. "Peki."

Bir adım öne çıktı, bir kolunu belime doladı ve diğer elimi tuttu.

Saçlarım omuzlarımın etrafında dağınık ve ince geceliğimden onun sıcaklığı boğucu bir şekilde geliyor.

Yavaşça saymaya başladı. "Temel bilgilerle başlayalım. Bir, iki, üç, bir, iki, üç."

Neredeyse hiç hareket etmiyoruz, ama dengemi tam olarak sağlayamıyorum. "Ayaklarına bakmayı bırak," diyor. "Buraya, bana bak."

Yine o gözler. Sanki bir düğümü çözmeye çalışır gibi bana bakıyor.

Bir ritim yakalıyoruz. *Adım, kayma, adım.* "Bir oyun oynayalım. Her birimiz bir soru alacağız. Her birimiz doğruyu söyleyeceğiz. Sırayla yapacağız."

Bir kez olsun basit bir şey. "Anlaştık." "Önce bayanlar."

"Neden beni rahat bırakmıyorsun?" Tökezliyorum, ama onun sağlam kolları beni ayakta tutuyor.

"Çünkü senin kazanmana ihtiyacım var. Sana yardım etmek niyetindeyim." "Neden..."

Kafasını sallar.

"Sıra bende," diye araya girer. "Dün neden bot giyiyordun?" "Ailem yeni ayakkabı alacak kadar fakir." Bunu itiraf etmek

"Neden kazanmamı istiyorsun?"

Adım, kayma, adım.

"Babamın hayatının işi buna bağlı. Anlaştığınız şey bu muydu? Ailenize maddi olarak yardımcı olacak bir şey mi?" Onun ayak parmaklarına basıyorum.

"Her adımını aynı uzunlukta atmaya çalış." "Anlaşma yapmadım," diyorum. "Senin anlaşman neydi?"

"Ben bir anlaşma yapmadım," diyorum. "Senin anlaşman neydi?" Aylardır on sekiz yaşında, şimdiye kadar bir anlaşma yapmış olmalı.

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallar. "Asla pazarlık yapmam," diye mırıldanır. "*Sen* neden yapmadın?"

Nasıl kısaca açıklayacağımı bilmiyorum. "Denedim. Kız kardeşimin pazarlığını iptal etmesini istedim, ama bunun mümkün olmadığını söyledi. Başka istediğim bir şey yoktu."

"Hiçbir şey mi?"

Kafamı sallıyorum. "Sıra sende değil."

"Bana hiçbir şey sormadın, şansımı deneyeyim dedim." Ağzının kenarında hafif bir gülümseme beliriyor.

"Baban ne iş yapıyor?" diye soruyorum. "Neden benim kazanmam gerekiyor?"

"Şimdi dönme zamanı." Bizi geniş bir daire çizerek yönlendirir. "Liderlik yapmaya çalışmayı bırak."

"Liderlik yapmaya çalışmıyorum! Yine konuyu saptırıyorsun."

"Babam bu dünyadan daha iyi bir dünya kurmak istiyor. Ben de onun isteğini paylaşıyorum."

Sinirlenmeye başlıyorum. "Ama bunun benimle ne alakası var?" Emmett'in gözlerinde bir fırtına kopuyor. Bana anlatmadığı çok şey var, bu yüzden ben de kartlarımı masaya koymaya karar veriyorum.

"Gerçeği mi istiyorsun? Kız kardeşimin ortadan kaybolması sadece onu değil, tüm ailemizi mahvetti. Lekelendik. Kötü şöhret kazandık. Alay konusu olduk. Bu yarışma olmasaydı, bu sezon hiçbir davete davet edilme şansım yoktu. Kız kardeşim anlaşmasını ve ortadan kaybolduğu haftalarda olanları hatırlamıyor ve ben bunların birbiriyle bağlantılı olduğu hissini bir türlü atamıyorum. Kraliçe'nin bunu tersine çevirip kız kardeşimin hafızasını geri getirebilirse, iyileşmeye başlayabileceğini düşündüm. Ama sonra Kraliçe, Bram'ın elini kazanmak için yarışmayı duyurdu ve aylardır ilk kez ailemin toplumun gözüne tekrar girmesine yardımcı olacak bir fırsat gördüm. Evimizi kaybedeceğiz. Babamın kiracı çiftlikleri batıyor. İş ortakları onunla konuşmuyordu

ama şimdi konuşabilirler. Babam kredi alabilir. Ben her şeyi düzeltebilirim. Annem bu kadar sık ağlamayı bırakabilir.

Emmett'in adımları yavaşladı. Dans etmeyi bıraktık, ama o hala beni kollarında tutuyor.

"Kız kardeşinin anlaşmasını bozmayacak mı?" diye fısıldadı Emmett.

"Anlaşmanın geri alınamayacağını, öyle bir şeyin mümkün olmadığını söyledi. Onu bunun için nefret ediyorum. Aileme ve herkese yaptıklarını nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Bu yüzden berbat bir prenses olurdum. Bram beni seçmez. Seçmemeli de."

Emmett gözlerini kısıyor. "Ondan nefret mi ediyorsun?" "Hiçbir şeyi bu kadar nefret etmedim."

"Ve kız kardeşinin anlaşmasını bozmak mı istiyorsun?" "Az önce öyle demedim mi?"

"Biz birbirimize ihtiyacımız var, sen ve ben."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Babamın anlaşması şöyleydi." Etrafındaki saray duvarlarını belirsiz bir şekilde işaret ediyor. "Annem doğum sırasında öldü. Hayatımın ilk sekiz yılında sadece babam ve ben vardık. Bana kitaplar okurdu. Bahçede oynardık, küçük tahta kılıçlarla savaşırdık. Bazen hangi anıların gerçek, hangilerinin uydurma olduğunu bile bilmiyorum. Hepsi bu puslu ışıkla kaplı. O benim her şeyimdi. Sonra Kraliçe Mor ile evlendi ve beni prens olarak meşrulaştırmak için bir anlaşma yaptı. Bunun bedeli, bir daha benimle asla konuşamamasıydı. Birdenbire kendimi büyük, rüzgârlı saray odalarında, sadece oyuncak askerler ve bir dadı eşliğinde yalnız kaldım. Anlamıyordum. Hâlâ tam olarak anlamıyorum. Yalnız bir çocukluk ve yalnız bir ergenlik geçirdim. Bram ortaya çıkana kadar bir ailenin ne demek olduğunu hatırlamamıştım.

"Sana sempati duyuyorum, ama bunun benimle ne ilgisi var, emin değilim," diyorum, kafam karışmış bir şekilde.

Emmett gözlerini devirdi. "Her zaman bu kadar sabırsız mısın?" "Hayır." *Evet.*

"Kitapların arasına saklanmış notları ilk kez bulduğumda on iki yaşındaydım. Bana başka türlü konuşamayan babam, kitapların sayfalarını kıvrırmaya ve kelimeleri ve cümleleri altını çizmeye başladı. Benimle iletişim kuruyordu. Her şeyi bir araya getirmem yıllarımı aldı. O, kraliçeyi tahttan indirmek istiyor."

Kanım dondu. Kraliçeyi tahttan indirmek mi? Eğer isyanın en ufak bir ipucunu bile öğrenirse, hepimiz yok oluruz. *Traitors'*

Kapısı'nda çok daha azı için insanları astırdı. "Nasıl?" diye fısıldayarak soruyorum.

"Son altı yılımı araştırarak geçirdim. Diğerleri hakkında yazılmış kitaplar yasak, çoğu uzun zaman önce yakıldı, ama anladığım kadarıyla, bir peri anlaşması iki şekilde bozulabilir. İlk yol, anlaşmayı yapan perinin anlaşmayı bozmayı kabul etmesidir. Tabii ki bu çok düşük bir ihtimal."

Aklımda, Bayan Osbourne'un hikâye kitabının mutfak şöminesinde küle dönüşmesi canlanıyor. "Ama başka bir yol var mı?"

"Bir peri anlaşması, onu yapan peri kendi anlaşmasının şartlarını ihlal ederse geçersiz hale gelir. Kraliçe Mor'un ilk anlaşması savaş alanında Kral Edward ile yapıldı. Bu anlaşma onu kraliçe yaptı. Sonraki tüm anlaşmalar kraliçe ve tebaası arasında yapıldı."

Anladığımda derin bir nefes alıyorum. "Yani, onu Kral Edward ile yaptığı anlaşmanın şartlarını ihlal etmeye ikna edebilirsek, diğer tüm anlaşmalar geçersiz hale gelir. Tüm sistem çöker."

Emmett onaylayarak gülümser. "Aynen öyle." "Ama onu bunu yapmaya nasıl ikna edeceğiz?"

"Öncelikle, o anlaşmanın tam olarak ne olduğunu bulmalıyız. Sanırım babam bunu çoktan yaptı."

Emmett odanın diğer ucundaki masasına gider ve bir yığın kağıt, kitaplardan koparılmış sayfalar, her tarafı mürekkep lekeleriyle kaplı yırtık kumaş parçaları çıkarır. Bunların ne anlama geldiğini kimsenin anlayabileceğini sanmıyorum. Ama Emmett, sadece kendisinin anlayabileceği bir düzenlemede bunları yere sermeye başlar.

*Tüm İngiltere, senin hükümdarlığın
altında Şehirler, vadiler ve yonca
tarlaları İki kez taç giymiş, her şeyin
hükümdarı
Kalbin attığı sürece, senin emrinde Bu şartlar
değişmeyecek*

İki kez taç giymiş bir hükümdar sonuna kadar hüküm sürecek.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorar Emmett. "Bu gerçekten çok kötü bir şiir." "Demek istediğim o değil."

Sözler kafamda yankılanıyor. "İki kez taç giymiş? Bu tuhaf bir ifade."

Emmett başını sallar. "Bu onun numarasıydı. Edward, onun kendisini kastettiğini sandı, bir kez savaş alanında, bir kez de Eltham Sarayı'nda taç giymişti. Ama o, kendisini kastetmişti, bir kez Öteki Dünya'nın kraliçesi, bir kez de buradaki kraliçe olarak taç giymişti."

"Bunu nasıl bozabiliriz? Kral Edward öldü."

"Ama anlaşması hala geçerli. O seni zaten Mayıs Kraliçesi olarak taçlandırdı." Emmett öne eğilir, gözleri ateşin ışığında parıldar. "Eğer kazanırsan, tekrar prenses olarak taçlandırılacaksın. 'İki kez taçlandırılan' artık iki olacak. Onun anlaşması geçersiz olacak."

Başım dönüyor. "Ama bu, onun hükümdarlığını bu şekilde tehdit ederse neden kimseyi Mayıs Kraliçesi olarak taçlandırırsın ki?"

"Dört yüz yıldan fazla zaman geçti. Belki de kendini beğenmiş ve unutmuştur. Ya da belki de Mayıs Kraliçesi'ni kazanan kişinin Bram'ın gelini olarak seçilmeyeceğinden emindir. Bram'ın sana o kadar aşık olmasını sağlamalıyız ki, kendi annesi bile seni alamayacağını söylese bile kaçsın. Onu seni sevmesi için zorlamalıyız. Seni gerçekten sevmesi için."

Midemde rahatsız edici bir his oluşuyor. İsyan, hile, ailemi tehlikeye atmak, karanlıkta bir şans için değer verdiğim her şeyi riske atmak.

Emmett tereddütümü hissetmiş olmalı ki, bana doğru eğildi. "Sen olmalısın, Ivy. Onu tahttan indirmek, onun pazarlıklarından ve zulmünden kurtulmuş bir İngiltere yaratmak için tek şansımız bu. Bu ülkeyi modern dünyaya taşıyabiliriz."

"Bram bu konuda ne düşünüyor? Neden ona söylemiyorsun?"

"Bram annesini çok seviyor, ona ihanet edemez. İstesek bile, Diğerleri yalan söyleyemez. Ona bunu söyleyemem. Bu, herkesi çok büyük bir tehlikeye atar."

"Ben..." Kekeliyorum, ama içimde kopan fırtınayı kelimelere dökmenin bir yolu yok. Bunları sindirmek çok zor.

"Benim tek umudum sensin."

Odayı endişeyle bir o yana bir bu yana dolaşıyorum. "Ailem, en iyi zamanlarda bile benim bir eş bulacağımı hiç düşünmedi. Ben beceriksizim, gevezeyim ve güzel değilim, kardeşim veya yarışmadaki diğer kızlar gibi değilim. Bir prensi bana nasıl aşık edebilirim?"

"Kendini pek net göremiyorsun, değil mi?"

Sonunda duruyorum, ama o tüm bu süre boyunca bana bakıyor. "O gece gerçekten sadece Lydia'ya yardım etmeye mi çalışıyordun?" diye soruyorum.

Yavaşça gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. "Bir arkadaşına ihtiyacı var gibi görünüyordu."

"Peki ya beni ezdiğin gece, ben de bir arkadaşa ihtiyaım varmış gibi mi görünüyordu?"

Biliyor musun, sen gerçekten çok güzelsin.

Sanki şaka yapmışım gibi gülüyor. "O farklıydı."

Aramızda garip bir sessizlik uzanır ve o odayı geçip

"Korkuyorum," diyorum. Ona gerçeği söylemenin doğru olduğunu hissediyorum.

Emmett iki elini omuzlarıma koydu, ellerinin sıcak ağırlığı beni sakinleştirir.

Sesi alçak ve ciddidir, ama gözleri ateşin içindeki k m rl r gibi parıldamaktadır. "Eğer sana yardım etmeme izin verirsen, Ivy Benton, kraliçe olabilirsin."

On ikinci bölüm

Diğer kızlarla birlikte ertesi günü görgü kuralları derslerinde geçiriyoruz, ama dün gece Emmett'le yaptığımız konuşma kafamda dönüp durduğu için neredeyse hiç konsantre olamıyorum.

O akşam, kraliçenin özel dairesine akşam yemeğine davet edildik.

Koyu yeşil, neredeyse siyah bir ipek elbise giymiş, koyu saçlarının üzerine inci bir taç takmış, masanın ucunda oturuyor. Arkasında, odayı bunaltıcı bir sıcaklıkla dolduran, şömine yanıyor. Canlı gardenyalar ve beyaz orkideleriyle süslenmiş bir avize var. Yaprakların arasında saklanmak için sürünerek ilerleyen, yanardöner yeşil bir böcek görüyorum.

"Hanımefendiler, içeri buyurun." Soğuk sesi, bir kuş sürüsü gibi odaya girerken bizi çağırıyor.

Faith ve ben dünden beri konuşmadık. Benimle göz teması kurmaktan kaçındı, ama şimdi yanımda oturuyor.

Kraliçe bu sabahki gazeteyi çıkarıp masanın üzerine koyuyor.

"Görünüşe göre şimdiden büyük bir etki yarattınız."

Daha iyi görebilmek için Faith'in omzunun üzerinden bakıyorum. Kalın siyah harflerle yazılmış başlık THE SIX.

Kraliçe gazeteyi eline alır ve okumaya başlar. "Sevimli genç hanımlar, Kont Twombley'in balosunda etkileyici bir performans sergileyerek, Prens of Wales'in resmi nişanlıları olarak sosyeteye ilk kez giriş yaptılar."

Yemek odasının kapısı açılır ve Bram içeri girer, çamurlu botları halıda izler bırakır.

"Anne." Eğilip Kraliçe Mor'un yanağına bir öpücük kondurur. Sonra dönüp bize kısa bir selam verir. "Hanımefendiler, geciktiğim için özür dilerim."

"Av nasıl geçti, canım?" Kraliçe Mor, sesinde daha önce hiç duymadığım bir sıcaklıkla sorar.

Bram, yanındaki boş sandalyeye oturdu. "Berbattı, ama kuşlar hayatta kaldıklarında her zaman biraz rahatladığımı itiraf etmeliyim."

Beyaz eldivenli uşaklar bize hizmet etmek için yemek odasına girerler, ama kraliçe masanın başında tek başına oturur, önünde tabak yoktur.

Bram hariç, hepimiz birkaç dakika boyunca garip bir sessizlik içinde yemek yiyoruz. Bram hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Her parmağında altın bir yüzük takıyor ve şarap kadehini yudumlarken yüzükler kadehe çarpıyor.

Kraliçe bize bakar ve ağzını rahatsız edici bir gülümsemeye çevirir. Mum ışığında, ay ışığı kadar soluk teni neredeyse parıltıyor gibi görünür. "Bir anne olarak, oğlumun mutluluğunu her şeyden önce tutarım."

"Oh, bu çok utanç verici," diyor Bram iyi niyetle. "Lütfen beni şımarık bir ana kuzusu gibi göstermeyin."

Ona bakar ve burnunu kırıştırır, bu ifade güzel yüzünde doğal olmayan bir ifadedir. "Cesaret edemem."

Geri dönüp bize bakar. "Bram'ın sezonu mümkün olan en iyi eşle bitirmesini sağlamak en büyük arzum. Sadece on iki haftamız var ve bu süre zarfında oğlum, sınavlarını bitirmek için Londra ile Oxford arasında seyahat edecek. Bu nedenle, bir eşte aradığı özelliklerin bir listesini yaptı ve bana ona tavsiyelerde bulunmam için cömertçe izin verdi." Oğluna işaret eder. "Anlat onlara, canım."

Bram şarabından bir yudum daha alır ve göğüs cebinden bir kağıt çıkarır. "Zeki, adanmış, dürüst ve kararlı birini istiyorum."

Kağıdı cebine geri koyar ve annesi devam eder.

"Burada kaldığın süre boyunca, Viscountess Bolingbroke'dan ve benden dersler alacaksın. Oğlumun istediği özelliklere göre her birinizi değerlendireceğim ve ona en uygun gelin adayı hakkında tavsiyede bulunacağım..."

"Son karar benim olacak," diye araya girer Bram.

Kraliçe onun koluna hafifçe vurur. "Elbette öyle olacak, canım."

Emmett'in dün gece bana söylediklerini hatırlayarak rahatsız bir şekilde kıpırdanırım. Onu benden o kadar çok sevmesi için ikna etmeliyiz ki, annesi ne derse desin benimle evlenecek.

Saat on olduğunda sandalyelerimizi geri çekip kalkarak ayrılmak üzereyiz. Kapıya yaklaşmışken kraliçe boğazını temizler ve biz dururuz. "Kızlar, bir dakika bekleyin."

Bram kapının yanında durur.

"Sen değil, canım, biz kadın meselelerini konuşuyoruz," diyor kraliçe.

Kraliçeyle baş başa kalırız, o da bize masaya dönmemizi işaret eder. "Bram'ın derslerimizin ayrıntılarını bilmesine gerek yok. Erkekler çok hassas yaratıklar. Bizim gibi değiller." Ateşin ışığı tacına yansır ve yanıldığımı anlarım. Tacın üzerine inci değil, insan dişleri işlenmiştir.

"Evet, hanımefendi," deriz hepimiz.

Kraliçe Mor boş şarap kadehini alır ve sağındaki en yakın kız olan Emmy'ye doğru iter.

"Sessiz kalman için bir gözyaşı."

Birbirimize tedirgin bir şekilde bakarız, ama diğerleri de benim kadar iyi bilir ki, Bram'ın gelini olarak görülmek istiyorsak, bu konuda gerçek bir seçeneğimiz yoktur.

"Ağlamamı mı istiyorsun?" diye sorar Emmy. "Sadece bir damla gözyaşı."

Emmy tereddüt eder, sonra gözlerini yaşartacak kadar sertçe bir kirpik koparır. Kalın bir gözyaşı bardağın kenarından aşağıya doğru akar.

Marion, ağlayacak kadar gözleri kuruyana kadar gözlerini zorla açar ve yanında duran Olive ve Faith de onu taklit eder.

Greer de aynısını yapmaya çalışır ama başaramaz. "Bana tokat at," diye yalvarır.

Tereddüt ediyorum.

Bana küfür eder, sonra yüzüne o kadar sert bir tokat atar ki, sadece izlemek bile benim de ağlamama yeter.

Bana bardağı uzatır ve ben de bir damla gözyaşı akıtırım.

Kraliçe bize bakar ve gülümser. "Ne kadar iyi kızlarsınız."

Ayağa kalkıp gitmek üzereyken, kraliçe bardağı yere vurur ve kırar. Bence sihir için gözyaşlarımıza hiç ihtiyacı yoktu, sadece bizim kıvrınmamızı izlemek istedi. Tiksinti boğazıma kadar yükselir.

Gümüş tepsiyi taşıyan bir uşak, ben kapıdan çıkmak üzereyken yanımdan geçiyor. Geri dönüp, cloche kaldırılırken Kraliçe Mor ile göz göze geliyorum.

Kraliçeyi akşam yemeğini yemesi için yalnız bırakıyoruz ve kapı kapandığında ne olduğunu anlıyorum: bir kase süt ve bal.

On Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah, küçük kulübemizde yoğun bir hareketlilikle uyanıyoruz. Aşçımız aşağıdaki mutfakta, bir ordusu kadar hizmetçi ise yemek odamızda zengin bir kahvaltı hazırlıyor. Her odaya bir tane olmak üzere üç hizmetçi bizi uyandırıyor ve saçlarımızı özenle topluyor, korselerimizi giydiriyor ve sezon için Kraliyet tarafından sağlanan ince ipek elbiselerimizi giydiriyor. Lottie'nin yüzü gizli buluşmamızla ilgili hiçbir şey belli etmiyor.

Giyinip kahvaltımızı yaptıktan sonra, uşaklar tarafından çiğle ıslanan çimlerin üzerinden ana saraya götürülürüz. Orada, Viscountess Bolingbroke bizi salonda beklemektedir.

"Hoş geldiniz kızlar, ilk görgü kuralları dersinize," diye seslenir, bizler rahatsız nakışlı koltuklara otururken, eteklerimiz etrafımızda dalgalanır. "Bu dersler, Majestelerinin dersleriyle birlikte, Bram'ın seçeceği kişinin onu bekleyen kraliyet görevlerine hazır olmasını sağlayacaktır."

Masayı kurmayı veya İngiliz tarihini öğrenmeyi beklerken, o bizi bir dizi tuhaf egzersize yönlendiriyor, saatlerce bilmece, matematik ve kelime bulmacalarıyla bizi çalıştırıyor.

Bize dizüstü masaları ve kağıtlar verilir. Okula oturup ders çalışmakta hiç iyi olmadım ve dikkatim sürekli dağılıyor, pencereden Kensington Park'ın yeşil çimlerine bakıp duruyorum. Bugün park çok kalabalık, birçok dadı bebek arabası itiyor ve kadınlar ipek şemsiyeleri çeviriyor. Aklım sürekli Emmett'e gidiyor. Birlikte vakit geçirmemize izin verilmezken Bram'ın bana aşık olmasını nasıl sağlayacağım?

Ailem şu anda ne yapıyor acaba? Lydia ne durumda? Evi kaybedeceklerini söylediler mi?

Viscountess Bolingbroke kemikli parmağıyla masamın kenarına vuruyor. "Odaklan, Benton!"

Marion sayfayı hafifçe bana doğru eğiyor ve ben onun cevaplarını kopyalıyorum. Sanırım Bram zeki bir kız istediğini söylemişti.

Çaydan sonra güney bahçesinde toplanıyoruz. Kraliçe, tüy yelpazelerle kendilerini serinleten bir grup nedime tarafından çevrelenmiş, yanında

Kalabalığın kenarında dururken Bram ve Emmett'i görüyorum.

Biz geldiğimizde parti sessizliğe bürünür. "*Altı kişi*" diye fısıldamalar duyarım.

Duyuruyu yapan Viscountess Bolingbroke'dur, ama herkes hala kraliçeye bakmaktadır, sanki o yerçekiminin merkeziymiş ve hepimiz onun yörüngesindeymişiz gibi. "Kensington Sarayı'na hoş geldiniz demek için biraz eğlenceden daha iyi ne olabilir?" diyor viscountess. "Bu öğleden sonra, Majesteleri birkaç seçkin arkadaşını çit labirentine davet etti. Ortada küçük bir ödül bulacaksınız. Majesteleri oyun oynamayı çok sever."

Oyunların, Diğerleri'nin insanlarla pazarlık yapmak için onları cezbetmek için sıklıkla kullandıkları bir yöntem olduğu söylenir. Onlara misket, jacks veya bilardo oynamalarını isterler ve sonra nesneleri büyüleyerek galibiyetlerini garantilerler.

Yeraltı perileri akademisyenleri arasında, hangi oyunların insanlar tarafından icat edildiği ve hangilerinin garip ziyaretçilerimiz tarafından bize tanıtıldığı konusunda bazı tartışmalar vardır.

Kraliçe Mor, dolu bir şampanya kadehini alıp yere vurarak yüzünde bir gülümseme belirir. "Gidin!"

Herkes labirente doğru koşarken bir kakhaha patlaması olur. Olive beni elinden tutup çekerek kıkırdar. "Bram'ı bulalım."

İlk olarak, duvarlara tırmanmaya çalışan Emmy'ye rastlarız. "Marion'u görüyorum!" Emmy, çitin ortasından bağırır. "Merhaba, Marion!"

Bir yerlerden Marion'un uzak bir "Merhaba!" sesi geliyor.

Greer sola dönmek için tam bir daire çizerek yanıma çarptı. Güldüğüm için biraz suçluluk duydum. "Onu beklemeli miyiz?" diye Olive'e sordum.

"Hayır!" diye bağırır Olive ve beni elinden tutup uzaklaştırır. Emmy sol tarafı gösterir. "Çocuklar o tarafta, gidelim!" diye bağırır Greer ve biz koşarak uzaklaşırken bize toprak atar.

Bir yol ayırımına varıyoruz ve Emmy ile Olive soldaki yolu seçiyorlar. Ben tek başıma sağa sapıyorum.

Çit labirenti burada daha karanlık ve kısa süre sonra tartışan sesler duyuyorum.

Çıkmaz bir sokağa girerim ve Faith ile Emmett'i birbirlerine çok yakın dururken bulurum. "Sadece bana gerçeği söyle..." Sanki ona yalvarıyor gibi geliyor.

Gitmek için dönerim, ama beni görünce donakalırlar. Faith Emmett'ten uzaklaşır ve yanımdan geçerken beni o kadar sert iter ki, geriye doğru sendeleyip çitlere çarparım, dikenli dallar kollarımı keser.

"Faith!" Emmett dehşetle bağırır ve sonra elini uzatarak beni çitlerden çekip çıkarır. "İyi misin?" diye sorar bana.

Saçımdan bir tutam yaprak çıkarıyorum. "Hayatta kalacağım." "İyi," diyor Emmett. "Şimdi git Bram'la flört et."

"Flört etmek mi?" diye dehşetle cevap veriyorum. Hiç kimseyle flört etmedim.

"Evet, şimdi mükemmel bir fırsat." Hayır diyemeden, "Kardeşim, bu tarafa!" diye bağırır ve Bram köşeyi dönerek sırtarak gelir.

Emmett kaşlarını kaldırır ve kardeşine doğru başını sallar. "Uh, merhaba," derim. "Merhaba," diye cevaplar Bram iyi huylu bir şekilde.

"Lady Ivy, Bram'a az önce bana anlattığın o komik şeyi anlat," diyor Emmett. Onu öldürebilirim.

"Şey..." Şimdiye kadar söylediğim akıllıca bir şey bulmak için beynimi zorluyorum. "Karideslerin kalbi kafalarında," diye kekeliyorum.

"Ne?" Bram, Emmett'in daha yüksek sesle "Ne?" dediği anda aynı anda söyler.

"Uh, karideslerin kalpleri..."

"Hayır, duyduk," diyor Emmett.

"Sen... karides sever misin?" diye sorar Bram.

"Özellikle değil."

"Oh," diyor Bram, Emmett ise arkasında durmuş, bana dehşetle ve şaşkınlıkla bakıyor.

"Ben gidiyorum." Ters yöne doğru yürümeye başlıyorum.

"Dur, hayır, *diğer* komik şey!" Emmett seslenir ve ben labirentin merkezine doğru değil, ondan saklanmak için koşarım.

Onu kaybettim ve sonraki birkaç dakikayı koridorlar arasında amaçsızca dolaşarak geçirdim. Aniden, tamamen yanlışlıkla, kendimi labirentin ortasında buldum. Bram zaten oradaydı, elinde altın bir kupa tutuyordu.

Emmett, benden birkaç saniye sonra, nefes nefese, alnında ter damlalarıyla ortaya çıkar. Saçlarını yüzünden iter.

Bram'a şakacı bir şekilde saldırır. "Her zaman kazanmak zorunda mısın?" Bram da onunla birlikte güler. "Evet."

Olive Lisonbee

Hampshire'daki kır evimizin mutfağını özlüyorum. Aşçımız Bayan Varvel'i ve güneş doğmadan uyanıp benimle birlikte hamur açmasını özlüyorum. Bebek kız kardeşimi kucağıma alıp mantar toplamayı özlüyorum. Kendimi hiç rahat hissetmedim ama bu vatan hasreti daha önce hiç hissetmediğim yerlerde acıtıyor.

Caledonia Cottage'daki mutfak daha küçük ve ben burada yapayalnızım. Başımın üzerinde parlak bakır tencere rafı, çıplak ayaklarımın altında ise alışık olmadığım bir tuğla zemin var.

Ama en azından ateş yanıyor ve fenerler yanıyor. Cam pencereden dışarı bakıp ufka umutla bakıyorum. Şafak vakti ilk mavi çizgiler henüz görünmüyor, onların hoş geldin demesine birkaç saat var.

Karanlıktan korkmadığım bir zaman hatırlamıyorum. Marion'a fenerin bütün gece yanık kalmasını isteyerek kendimi küçük düşürdüm ve o da bana her zamanki acıyarak bakan ifadesiyle evet cevabı verince daha da küçük düştüm.

Niyeti iyi. Hepsinin niyeti iyi. Belki Faith hariç, ama eminim bunun sebebi beni henüz tanımamasıdır.

Belki kazanırsam, hepsi benim nedimelerim olabilirler. O zaman hepimiz sonsuza kadar arkadaş oluruz. Ne kadar eğlenceli olurdu.

Ama kazanacağımı sanmıyorum. Kraliçeden güzel bir yüz ve mükemmel dişlerden daha iyi bir şey istemeliydim. Beni Ivy gibi cesur, Emmy gibi komik veya Faith gibi ilginç yapmasını istemeliydim.

Ama annem, birinin gülümsememe aşık olacağını söyledi ve bu bana hoş geldi.

Unu kesme tahtasına döküp, kare şeklindeki hamuru uzun, düz bir oval haline getiriyorum. Bu, ellerimi kirletmemin en sevdiğim kısmı.

Şöminedeki odun patlar ve neredeyse kalbim yerinden çıkacak.

Öğretmenim eskiden kendi gölgemden korktuğumu söylerdi. Sanırım bu bir mecazdı, ama doğrudu. Sanki gölgem beni takip ediyormuş gibi hissediyordum.

Karanlıkta izleniyormuşum gibi hissediyorum. Bunu daha da az seviyorum.

Evimdeki, doğuya bakan büyük pencereli odamı özlüyorum. Her masada bir fener vardı ve gölgeler tanıdıktı.

Bütün kış boyunca anneme, en azından bir yıl daha evlilik törenimi ertelemesi için yalvardım. Sezon ve sezon sonrası benden beklenenlere hiç hazır hissetmiyordum, ama annem bunun sadece dedikodulara yol açacağını söyleyerek reddetti.

Kraliçe, Pakt Geçit Töreni gününde Prens Bram'ın elini kazanmak için bir yarışma düzenleyeceğini duyurduğunda rahatladım. Bram çok tatlı bir yüze ve nazık bir tavra sahipti. Okuduğum kitaplardaki erkeklere benziyordu.

Ve prenses olmak, karı olmaktan daha cazip bir ihtimal gibi görünüyordu.

Elbette mantıken, yine de bir eş olacağımı biliyordum, ama bu seferki farklıydı

. Kabullenmesi daha kolaydı.

Bram konusunda haklıydım. O bir rüya gibi. Mükemmel bir beyefendi, masallardaki prenslerin tam bir örneği. Dün ona bir sepet buzlu çörek gönderdiğimde, el yazısıyla yazılmış bir teşekkür notu ile bir uşak gönderdi.

Ama diğer kızların yanında kendimi bu kadar aptal hissedeceğimi beklemiyordum. Benden çok daha olgun görünüyorlar. Faith dün bana en az bir düzine erkekle öpüştüğünü söyledi ve Marion zaten bir evi nasıl idare edeceğini biliyor ve uyumak için ışık açmaya gerek duymuyor.

Zavallı, itibarını yitirmiş Ivy Benton bile benden daha şanslı görünüyor. Bram, Twombleys'lerin balosunda dans ettikten sonra gözlerini ondan ayıramadı. Benimle dans ederken yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi, ama onu diğerleriyle izlemenin acısı geçmedi.

Bazen, diğer tüm kızlara bir gün nasıl büyümeleri gerektiği konusunda talimatlar verilmişken, ben bu dersi kaçırmışım gibi hissediyorum. Bu yüzden pişirmeyi çok seviyorum. Tariflerde gizli anlamlar ya da sırlar yoktur.

Hamuru yoğururken Bram'ı düşünüyorum. Böyle gecelerde kafamda küçük bir fantezi canlandırıyorum, onun gece geç saatlerde kulübeye geldiğini ve beni uyanık tek kişi olarak bulduğunu hayal ediyorum. Saatlerce konuşuyoruz ve şafak söktüğünde, beni kollarına alıyor ve güneşin ilk ışınları çimlerin üzerinde dans ederken beni öpüyor.

Rüyalarımnda bana, beni olduğum gibi sevdiğini, tanıdığı en güzel ve en özel kız olduğumu söylüyor.

O senin gülümsemene aşık olacak. Annem öyle söyledi. Ben sadece gülümsemeye devam etmeliyim. Soğukkanlı ol. *Ne kadar korktuğunu onlara gösterme.* Anlaşma Geçit Töreni günü, ellerimin titremesini önlemek için ellerimi önümde birleştirdim. Kraliçe düşündüğüm kadar korkutucu değildi. Bana nazikçe gülümsedi ve çok güzel bir kız olduğumu söyledi. Bu çok hoştu. O

Bunları söylemene gerek yoktu.

Ona mükemmel bir gülümseme istediğimi söylediğimde, bunun bana çok yakışacağını söyledi. Tırnaklarım karşılığında bu anlaşmayı kolayca yaptım. Bu, diğer herkesi rahatsız ettiği kadar beni rahatsız etmiyor. Açıkçası çok kullanışlı. Artık tırnaklarımın altına hamur yapışmıyor.

Bir kaşık dolusu yumuşak sarı tereyağı alıp, açılmış brioche'nin üzerine sürüyorum.

Koridorda bir ayak sesi duyunca irkiliyorum. "Kim var orada?" diye fısıldıyorum.

Cevap gelmez. Her zaman hayal kuruyorum.

Hamuruma geri dönüyorum. Ama tekrar baktığımda, kapıyı karartan bir siluet görüyorum.

Çığlık atıp kaşığımı yere düşürüyorum. Siluet ışığa doğru adım atıyor. Sadece bir uşak. Rahat bir nefes alıyorum, ama o mutfağı ağır adımlarla geçip beni kollarına alıyor, o kadar sıkı sarıyor ki kaburgalarım neredeyse kırılıyor.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama dudaklarımın arasına bir şişe sokuldu. Sıvı boğazımdan aşağı kaydı, acı ve yoğundu.

"Üzgünüm, hanımefendi," diye fısıldar uşak.

Beni kollarına alır ve itiraz etmeden önce bayılırım.

Nefes nefese uyandığımda ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. İlk fark ettiğim şey, omurgama batmış taşların verdiği acı. İkincisi ise ne kadar üşüdüğüm.

Geceliğimin altında titriyorum.

Gözlerimi açtığımda, mürekkep gibi siyah bir gökyüzü, ince bir ay ve birkaç yıldız görüyorum.

Dışarıdayım. *Neden dışarıdayım?*

Solumda bir nefes sesi, bir hıçkırık, birinin çıığı duyuluyor.

Kendimi kaldırıp bakıyorum ve Marion, Emmy, Faith, Greer ve Ivy'yi görüyorum, hepsi de benim kadar sersemlemiş, onlar da gecelikleriyle.

Ağaçların arasında ayak sesleri duyuluyor. Arkamızdan biri yaklaşıırken Ivy'nin elini sıkıca tutuyorum.

Kraliçe Mor'un ilk dersi başlamış.

On Dördüncü Bölüm

Emmy önce ayağa fırlar, sonra Marion'u da peşinden kaldırır.

"O kaltak," diye bağırır Marion. Titrememek için kollarını göbeğine sıkıca sarar.

"Şşş," diye cevaplar Greer, kraliçenin tenis hakemi gibi yüksek bir sandalyede oturduğu açıklığı işaret ederek. Kraliçe, keskin gece havasından korunmak için kürklerle örtünmüş ve yüzüne bir çift narin altın opera gözlüğü dayamış.

Etrafında, buharlı içecekler taşıyan tepsiler ve kucağına battaniye örten uşakları vardır.

"Neredeyiz biz? Ve buraya nasıl geldik?" diye sorar Emmy.

Olive bulanık gözlerle ellerinin üzerine doğrulur. Kızıl saçları omuzlarına dökülmüştür ve ürkütücü, tırnaksız elleri un gibi bir şeyle kaplıdır. "Uyku ilacı sanırım," der. "Bir uşak mutfakta bana yaklaşıp boğazıma iğrenç bir şey döktü."

Bu, ağızındaki acı tadı açıklıyor. Karanlıkta birinin yatağının başında durup beni bayıltması fikri midemi bulandırıyor.

Kensington Sarayı'nın ışıkları uzaktan titriyor. Hâlâ sarayın arazisindeyiz, ama etrafımız tamamen karanlık. Önümüzde, yaprakları karanlıkta hayaletler gibi hışırdayan, sağlam bir ağaç duvarı var.

Hepimiz kırılan dalların sesine irkiliriz.

Bir uşak, elinde bir fenerle ortaya çıkar. Diğer elinde gümüş bir tepsi ve katlanmış bir parşömen vardır. Emmy kağıdı ondan alana kadar, sinir bozucu bir şekilde hareketsizce bize bakar.

Kağıdı dikkatlice açar ve okur: "Ödül ortadadır. İyi şanslar."

"Ödül..." diye sorar Greer, ama bir şeyin inlemesi onu keser.
bir şeyin inlemesi keser.

Elimi önüme uzatıyorum ve küçük, mumsu yapraklardan oluşan bir duvar hissediyorum. Dönüp diğer tarafta da aynısını hissediyorum.

"Bu bir çit labirenti." Marion da benimle aynı anda durumu anlar.

Rahatlama hissi içimi kaplıyor. Labirenti gündüz vakti zaten geçmiştik. Yolu gayet iyi hatırlıyorum.

Artık kraliçeyi göremiyoruz, ama eminim ki o da opera dürbünüyle bizi izliyor.

Greer koşarak uzaklaşır, labirentin derinliklerinde kaybolur, beyaz geceliği arkasında bir hayalet gibi sürüklenir.

Olive gözyaşlarına boğulur.

Onu bu kadar üzgün görmek, kraliçeye olan nefretimi daha da körüklüyor. "Her şey yoluna girecek," diyorum ona. "Lütfen ağlama."

Ona doğru bir adım atarım, ama sonra yer yine sarsılır ve yerden daha fazla çit çıkar, *büyür, büyür, büyür*, ta ki diğerlerinden tamamen kopana kadar. Bunun öğleden sonraki labirent gibi olmayacağını fark edince kanım donar.

"Ivy?" diye bağırır Olive.

"Olive? Emmy? Ivy?" diye bağırır Marion. Çitler hepimizi birbirimizden ayırmıştır.

"Orada kim var?" diye bağırır

Emmy. Sonra Olive çığlık atmaya başlar.

O anda koşmaya başlarım.

Hızla dönüp bakıyorum. Önümde bir yol ayrımı var, çitler en az üç metre yüksekliğinde. Sola sapıyorum, başka bir yol ayrımı, yine sola.

Olive'in çılgınca çığlıkları giderek zayıflıyor.

Gökyüzüne bakıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Uşağın notunda ne yazıyordu? *Ödül ortada*.

Bu sefer sağdaki yolu seçiyorum, çıplak ayaklarımın yumuşak tabanlarına batmakta olan sert toprak dikkatimi dağıtırken, bir vücut bana çarpıyor.

Tıpkı bugün erken saatlerde olduğu gibi, Greer sıkışmış, sola gitmek için daireler çizerek dönüyor.

"İyi şanslar, Greer!" Sol taraftaki yolu seçip onu yalnız bırakıyorum, hayal kırıklığıyla küfrediyorum.

Labirentin ortasına doğru koştuğumu umduğum yere doğru sprint yaparken, yerden bir çit fırladı ve beni sırt üstü yere düşürdü.

Rüzgar ciğerlerimden nefesimi kesiyor. Kendimi yukarı ittiğimde geceliğimin yırtıldığını ve avuç içlerimin parçalanıp kanadığını görüyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, kör edici bir acı vücudumu sararken sendeliyorum. Sanki omurgamdan başlayıp uzuvlarıma kadar saf ateş yayılıyor.

Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ağrı geçiyor, ama sonrasında titremeye devam ediyorum.

Bu sefer daha dikkatli bir şekilde tekrar koşmaya başlıyorum. Gözümün ucunda beyaz bir şey parlıyor ve durup, geceliği giymiş başka bir kız olduğunu düşünüyorum, ama bir anda bana doğru koşmaya başlıyor.

Kız değil... bir... kaz mı? Neredeyse gülecektim, ama sonra kocaman kanatlarını açıp bana doğru çırpınmaya başladı, ta ki sırtım labirentin keskin kenarlarına yapışana kadar.

Hayır, kaz değil... *kuğu*. Gördüğüm en büyük kuğu. Bana saldırır ve kanayacak kadar sert bir şekilde bileğimi ısırır. Çığlık atarım.

Tekrar saldırıyor, keskin gagası dizimin altındaki yumuşak derime değiyor. Küfredip ona tekme atıyorum, ama bu onu daha da kızdırıyor.

Yanımda metal bir ses duyulur ve aşağıya bakınca labirentin tükürdüğü, yakutlarla süslü saplı tam bir kılıç görürüm.

Onu yerden alıyorum ve sefil kuğu bu fırsatı değerlendirip saçımın bir tutamını ısırıyor ve beni yere çekiyor. Tekmeliyorum, tekmeliyorum, ama o çekmeye devam ediyor, ben de kılıcı kaldırıp yarattığı tek vuruşta kafasını kesiyorum.

Bir honk sesi, kan sıçraması ve beyaz tüy fırtınası ile ölür. Sonra vücudu, sanki hiç gerçek olmamış gibi toza dönüşür, ama kanı yüzümde kalır.

Çaresizce nefes nefeseyim. Ay sönüyormuş gibi, her an daha da karanlıklaşıyor.

Bir iki dakikada bir labirentin diğer bölümlerinden çığlıklar duyuyorum. Sanırım alçak bir kahkaha da duyuyorum, ama bu benim hayal gücüm olabilir.

Köşeyi döndüğümde önümde sadece sağlam bir çit görüyorum. Geri dönüp geldiğim yolu baktığımda, yolun birleştiğini ve beni bir kutuya hapsettiğini görüyorum.

Emmy'nin bugün yaptığı gibi tırmanmalı mıyım?

Kılıcımla bir duvara vuruyorum, ama hiçbir iz bırakmıyor. Hayal kırıklığıyla bağıriyorum.

Aniden, sanki görünmez bir el önümde yazıyormuş gibi, bir duvarda parlayan yazılar belirir.

Her zaman koşuyorum ama ayaklarım yok; yatağım var ama uyumuyorum.

Bir bilmece mi? Sağımda bir yerlerde biri çığlık atıyor. Sesleri yakın geliyor.

"Kim var orada?" diye sesleniyorum.

Çitlerin duvarları yavaşça yaklaşıyor, beni içine kapatıyor. Nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Panik yapmamam lazım. Keşke bugün derslerde Marion'un cevaplarını kopyalamak yerine dikkatimi verseydi.

Bilmeceyi bir kez daha okudum: *Sürekli koşuyorum ama ayaklarım yok; yatağım var ama uyumuyorum.*

"Nehir!" diye bağıyorum ve önümdeki çitin içinde, zar zor geçebileceğim kadar büyük bir delik açılıyor.

Çitin diğer tarafına geçer geçmez çit arkamda kapanıyor ve yine başka bir engelle karşılaşıyorum, kollarımı bile uzatamayacağım kadar küçük bir alanda çitlerin arasında sıkışıp kalıyorum.

Kırılan ama asla düşmeyen, düşen ama asla kırılmayan şey nedir?

Daha fazla çığlık. "Olive?" diye sesleniyorum. "Emmy?" Greer'ı tek başına, daireler çizerek bırakmamalıydım.

Çitin ötesinden yaklaşan, düzenli ve ısrarcı ayak sesleri geliyor. Yoksa bu bir kalp atışı mı? Bir saatin tik takları mı? Kulaklarımı kapatıyorum ve sesin kendi kafamın içinden geldiğini fark ediyorum.

Tik, tik, tik.

Odaklanmam lazım. Gözlerimi sıkıca kapatıp, bunu duymazdan gelmeye çalışıyorum. "Gece gündüz!" Bilmeceye cevap veriyorum ve çit açılıyor, ve bir başka kapalı oda ortaya çıkar.

Kulaklarımda durmadan çınlayan ses beni içten dışa parçalıyor, kemiklerimi parçalayacak kadar güçlü bir kuvvetle kemiklerimde yankılanıyor.

Sıfır olmayan üç sayı, toplandığında da çarpıldığında da aynı sonucu veren sayılar hangileridir?

Kahretsin. Matematikte hep berbat

olmuşumdur. "Orada kimse var mı?" diye sesleniyorum. Cevap yok.

Duvarlar içe doğru yaklaşıyor. "Yardım edin!" Hala cevap yok.

Hareket etmezsem, yakında ezileceğim. Aklıma gelen tek şeyi yapıyorum ve tırmanmaya başlıyorum.

Çitler jilet gibi keskin dikenlerle kaplı ve onlara sağlam bir şekilde tutunmak neredeyse imkansız. Ellerim ve ayaklarım kanla kaplı; kan yaprakların üzerine ve aşağıdaki toprağa damlıyor.

Çitin yarısına kadar tırmanmıştım ki, bir sarmaşık birdenbire kıvrılarak ayak bileğimi bir kement gibi sardı. Beni sertçe çekince yere düştüm, öksürerek, hırıltılı nefes alarak tekrar ayağa kalktım.

Bilmece kaybolmuş ve yerine "*Bana bir sır ver*" yazıyor.

Sakladığım tüm sırları düşünüyorum, o kadar çok ki her an içimden fırlayıp çıkabilirler. Emmett'in yüzü aklıma geliyor, ama odasında yalnız geçirdiğimiz gece değil, baloda alt dudağını ısırdığı o özel an.

Kız kardeşimi ve ona hala kızgın olduğum tüm acı verici, korkunç şeyleri düşünüyorum. Kraliçeyi ve ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünüyorum.

Emmett'in asi babasını düşünüyorum.

Kanla ıslanmış geceliğime bakıyorum ve aklıma gelen en doğru sözleri, kimseye söylemeyeceğim sözleri söylüyorum.

"Korkuyorum."

Çit açılır ve koridorda koşmaya başlarım. Bir yılan önümde tıslayarak sürünür, kılıcımı kafasının üstüne saplarım ve çiğneme sesinden kusmamaya çalışırım.

Dönüp başka bir çıkmaz sokak buluyorum. Arkamdaki çit birleşiyor ve bir kez daha kapana kısılıyorum.

Önümde, üzerinde yedi cam kavanoz bulunan bir masa var. Kavanozların altısında isimlerimiz yazıyor: *Ivy, Olive, Greer, Emmy, Marion, Faith*. Yedincisi deniz camından yapılmış bilyeyle dolu.

Diğer kavanozlarda da birkaç tane mermer var. Benimkinde bir tane. Faith'inkinde iki tane. Marion'unkinde bir tane.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama ne yapmam gerektiğini belli belirsiz bir şekilde anlıyorum. Kavanozdan bir bilye seçip parmaklarımı pürüzsüz cam yüzeyinde gezdiriyorum. Bilyeyi rastgele Olive'in kavanozuna atıyorum ve bilye dibe çarpar çarpmaz labirentin bir yerinden saf acı dolu bir çılgılık yükseliyor.

Kanım donar ve birkaç dakika önce, sanki hiçbir yerden gelmemiş gibi hissettiğim o kör edici acıyı düşünürüm.

Kendimi hazırlayarak, direnemeyecek kadar meraklı bir şekilde, başka bir bilye alıp kendi kavanozuma atıyorum.

Acı o kadar şiddetli ki, ayakta duramıyorum. Sanki binlerce yerimden aynı anda bıçaklanıyormuşum gibi, her uzvuma yayılıyor. Dizlerim yere çarpıyor ve ölen bir yıldız gibi kendimi yere bırakıyorum.

Sonra, başladığı gibi, bir anda biter ve tekrar nefes alabilirim.

Kavanozlara dehşetle bakıyorum, sonra mermerlerin olduğu kavanozu alıp yere vuruyorum. Mermerler her yere yuvarlanıyor, ben de onların ve kırık camın üzerinden geçip yoluma devam ediyorum.

cam parçalarının üzerinden geçip yoluma devam ediyorum.

Benim ve kuğunun kanı, büyük, yapışkan lekeler halinde kurumuş ve ben, parçalanmış geceliğimin ince kumaşı altında titriyorum. Kılıç sapını kavradığım parmaklarım bembeyaz.

Sonra, bir mucize gibi, başka bir köşeyi dönünce mükemmel bir kare şeklinde bir kavşak görüyorum ve ortasında, aynalı bir masanın üzerinde altın bir kadeh duruyor.

Kazanmaktan çok, bunun bir an önce bitmesi için çaresizce koşuyorum. Uzun zaman önce uyuşmuş olan ayaklarım, bahar neminden ıslak toprağın üzerinde kayıyor.

Gözümün ucunda beyaz bir ışık belirir. Emmy, karşıdaki çitlerden koşarak çıkar. Benden daha hızlıdır, daha da yakındır.

Greer de oradadır, ama yanlış tarafa çıkmıştır ve kadehin yönüne dönmek için tam bir daire çizmek zorundadır.

Ona o kadar odaklanmışım ki, Faith'e çarpana kadar onu görmüyorum bile. İkimiz de bacaklarımız birbirine dolanmış halde yere devriliyoruz. Kafataslarımız çarpışıyor ve başım dönüyor.

"Evet!" Emmy zaferle haykırıyor. Kadehi yerinden kapıyor ve içine uzanarak küçük bir parşömen rulosu çıkarıyor ve şaşkınlıkla okuyor: "Sen kazandın."

"Ne?" Faith, ikimizin de yere serili olduğu yerden yarı inleyerek
"

"Öyle yazıyor. *Sen kazandın.*"

"Lanet olsun, Ivy!" Faith omzuma sertçe vurur ve beni kendinden uzaklaştırır.

"Sen bana çarptın!" diye bağırırım.

Tartışmamız derin bir gürültüyle kesilir. Üçümüz donakalırız, çit labirenti toprağın içine gömülür, sanki hiç var olmamış gibi.

Bir zamanlar labirent olan yer artık büyük bir toprak alan. Onun var olduğunun tek kanıtı, vücudumuzun her yerinde bulunan kesikler ve sıyrıklar.

Marion birkaç metre uzakta, ama Olive'i bulmam bir dakika sürer. O, hepimizin başladığı yerde, yerde cenin pozisyonunda kıvrılmış bir yumru gibi duruyor.

"Olive, tatlım!" Marion bağıırır ve ona doğru koşar. "İyi misin?" Olive kıpırdamaz. Hepimiz ona doğru koşarız.

Faith'in koyu renkli saçları omuzlarında düğümlenmiş. Marion'un buklelerine bağladığı ipek fular yırtılmış ve elinde inci saplı bir sustalı bıçak tutuyor. Greer'in kaşının üzerindeki kesik, yanağına kan damlatıyor

Yanaklarımızdan kan damlıyor. Geceliklerimizin etekleri dizlerimize kadar çamurla kaplı. Emmy bir elinde mutfak bıçağı, diğer elinde altın kadeh tutuyor.

Sanki bir işaret almış gibi, silahlar toza dönüşüyor, tıpkı kuğu gibi ellerimizde bir kül yağmuru içinde eriyor.

Çimlerin karşısında, kraliçe hala hakem koltuğunda yüksekte oturuyor, opera gözlüğünü yüzüne dayamış ve bize bakıyor.

Diğer kızlar onun orada olduğunu bile unutmuş gibi görünüyor, ama onun bizi izlediğini hissedebiliyorum. Kendimi tutamıyorum. Yüzüme büyük, sahte bir gülümseme yapıştırıp el sallıyorum.

Marion önce Olive'e ulaşır ve onu dikkatlice sırt üstü çevirir.

Gözleri sıkıca kapalıdır ve hafifçe ağlamaktadır.

Marion, onu ayağa kaldırmak için kollarını belinden çözmek zorunda kalıyor. "Canım, şşş, her şey yolunda," diye onu sakinleştiriyor. Olive'in kendine gelmesi birkaç dakika sürüyor. Geniş gözlerini kırıştırıyor ve pürüzsüz parmaklarından biriyle gözyaşlarını siliyor.

Burnunu çeker. "Karanlığı sevmiyorum."

"Artık her şey bitti." Marion onu teselli eder, ama sesinde bir keskinlik vardır ki, bunun doğru olduğuna inanıp inanmadığını merak ederim. Hâlâ on iki haftamız var.

Karanlıkta duyulan ayak sesleri hepimizi irkiltir. Kraliçe Mor, hala kürklerine sarılmış, başında taçla sandalyesinden iner. Ayakkabılarında çamur lekesi yoktur; her zamanki gibi tertemizdir, ifadesi buz gibidir.

"Aferin hanımlar," diyor bize yaklaşırken. "Oyunları çok severim."

Nefes nefese ona bakıyoruz.

"Tebrikler, Leydi Emmy. Bir iyilik kazandınız: Bram ile vakit geçirme hakkı. Onunla akşam yemeğinde, ertesi günün ertesi günü, tamamen sizinle olacak. Geri kalanlarınız onu yarın Grosvenor Kupası Regatta'da görecek. Sabah sekizde arabalar hazır olacak. Kendinizi temizleyin."

Uzaklaşırken geri dönüp, sanki sonradan aklına gelmiş gibi ekledi: "Unutmayın, küçük oyunlarımızı aramızda saklayalım, tamam mı?"

On Beşinci Bölüm

Marion ve ben, şoktan yürüyemeyecek kadar kötü durumda olan Olive'in ağırlığını taşıyarak Caledonia Cottage'a geri dönüyoruz. Emmy'nin bileği burkulmuş. Greer'in yüzü hala kanıyor ve Faith, kafalarımızın çarpıştığı yeri dikkatlice dokunuyor.

Cottage karanlık ve sessizdir. Bizim için banyo hazırlanmamıştır ve temizlenmemize yardım edecek personel de beklememektedir.

Yastıklarımızın üzerinde küçük birer parşömen rulosu var. Faith ve ben aynı anda rulosunu açıyoruz. Benimkinde siyah mürekkeple 3 rakamı yazıyor.

Faith sessizce parşömenini bana çevirir, kaşları karışmış bir şekilde. Onunkinde 2 rakamı yazıyor.

Onu takip ederek koridora çıktık ve Marion'u elinde 4 rakamının yazılı olduğu kağıdı tutarken bulduk. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

Greer ve Emmy odalarından çıkıyor. Greer'in kağıdında 5, Emmy'ninkinde ise 1 yazıyor.

Olive, üzerine sıkıca sarılmış battaniyesiyle koridora son olarak girer. Gözleri hala kırmızı, yüzü solgun, ama en azından ağlaması durmuştur. "Benimki 6. Bu, kaybettiğim anlamına geliyor, değil mi?"

Ve birdenbire her şey anlaşılır. Sıralamaya girmişiz.

Odama geri dönüp 3 rakamını ateşe atıyorum, sonra mahvolmuş geceliğimi çıkarıp onu da ateşe atıyorum.

Uyandıgımda, birinin çığlık attığını duydum.

Gözlerim birden açılır ve korkuyla yere yuvarlanırım, çünkü Lottie tam üstümde durmuş, sanki bir cinayete tanık olmuş gibi çığlık atmaktadır.

"Özür dilerim, hanımefendi!" diye bağırır, yüzü bembeyazdır. "Kanla kaplısınız."

Odanın diğer ucunda Faith'in uykulu bir şekilde yataktan kalkmaya çalıştığını görüyorum. O da benim hissettiğimden çok daha iyi görünmüyor. Gözlerinin altındaki deri morarmış, çürük gibi halkalar var ve geceliği düştüğü yerde dizlerinden yırtılmış.

"Ben uyurgezerim," diyorum. "Ayağım takılmış olmalı." Ayaklarımın üzerinde sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

Lottie uzanıp, karışık saçlarımdan beyaz bir tüy koparıyor. "Kaz g l ne mi düştün?"

" yle görünüyor."

Faith'e dönüyor. "Sen de uyurgezer misin?"

"Kraliçeye sor," diyor Faith ciddi bir ifadeyle.

Aşağıda, buzlu hamur işleri ve yulaf ezmesinden oluşan kahvaltı gümüş tepsilerde bizim için hazırlanmış. "Ona söylemeliyiz," diyor Marion. Olive koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Hepimiz onun Bram'ı kastettiğini biliyoruz.

Marion'a katılıyorum, ama zaten tehlikeli bir durumdayım. Kendimi hedef haline getirme riskini göze alamam.

"O zaman sen söyle," diye mırıldanır Greer, başparmağına bakarak. O da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalı. *Bunun bedeli ne olacak?*

Faith ona sert bir bakış atar. "Peki. Ben söylerim."

"Ondan ne yapmasını bekliyoruz? Annesine karşı gelmesini mi?" diye sorar Olive.

"Evet," diye tersler Faith. "Bize borcu olan tam da bu. Bizi koruyamıyorsa, ne işe yarar ki?"

"Peki ya ettiğimiz yemin ne olacak?" diye sorar Olive.

"Yemini siktir et," diyor Faith. Sessizce yemeğimizi bitirip odalarımıza dönerek bir başka kur yapma gününe hazırlanıyoruz.

Her yerim morarmış, ama en kötüsü ellerim. Kanlı ve yaralı, düştüğümde tamamen par alanmışlar. Lottie, dirsek boyu beyaz eldivenlerimin altında görünmeyecek kadar ince bandajlarla ellerimi özenle sarmış. Bana mavi-beyaz çizgili spor bir elbise giydirmiş, buklelerime küçük bir tekne şapkası takmış.

Tüm hizmet ilerimiz bizimle harika bir iş çıkardılar. Greer, alnındaki yarayı kapatmak için yüzüne kadar indirilmiş şık bir hasır şapka takıyor. Faith'in saçı,  arpıştığımız yerde kafasındaki şişliğı kapatmak için  r lm ş ve Emmy'nin burkulmuş bileğı, eteğinin altına gizlenmiş bir destekle sabitlenmiş. Olive aramızda en kötü durumda olanı, ağılamanın şiddetiyle kan damarlarının patladığı yerden gözleri hala kırmızı.

Parlak saray arabalarıyla, nehrin kenarında, regatta'nın bitiş çizgisinin yakınında bulunan muhteşem bir kayıkhaneye olan Thames Rowing Club'a g t r l yoruz. Kayıkhanenin yeşil çimleri, neşeli kırmızı ve mavi bayraklarla süslenmiş beyaz bir  adırla dönüştürülmüş. Çadırın altında şampanya, havyar ve istiridyeyle dolu masalar var.

Viscountess Bolingbroke kalabalığın içinden çıkıp bize nezaket ve sportmenlik hakkında bir konuşma yapıyor.

O konuşmaya devam ederken, Emmy eğilip kulağıma fısıldadı. "Sadece 'Unutmayın, kesinlikle eğlenmek yok' desin de hepimizin zamanını boşa harcamayalım." Sonra arkama saklanarak, onun aldığını hiç hatırlamadığım bir şampanya kadehini içti.

Partinin geri kalanından ayrı tutulduk, su kenarındaki gölgeli bir bankta oturup teknelere nazikçe alkış tutmamız söylendi.

Biz de tekneler kadar sergileniyoruz. Korselerimizle dik oturuyor ve saatlerce genç kulübün kürek çekmesini, ardından üniformalı üniversiteli gençlerin kürek çekmesini izliyoruz. Etrafımız dedikodularla çevrili, gazete muhabirleri de bizi hayvanat bahçesindeki hayvanlar gibi incelerken küçük not defterlerine bir şeyler karalıyorlar. Bütün bunları biraz sıkıcı buluyorum ve zaman geçirmek için Olive ile taş, kağıt, makas oynuyorum.

Kraliçe bu tür etkinliklere katılmaya tenezzül etmiyor, ama yine de her yerde: bahisler için elden ele dolaşan paraların üzerinde yüzü var, su kenarındaki heykelde var, her teknenin yan tarafındaki kraliyet mühründe profili var.

Sonunda saat ikiyi vurur ve ana etkinlik başlar. Parti konukları etrafımızda toplanırken, Thames'in karşı yakasında vatandaşlar kendi kutlamaları için toplanmışlardır. Hava tütün, nehir suyu, kömür ve hafif yanmış şeker aromasıyla doludur. Çocuklar, en şık denizci kıyafetleriyle babalarının omuzlarına tünemiş gülmektedirler.

Uzaklardan bir silah sesi duyulur ve tekneler geçerken nehrin her iki yakasından da uzaktan "Yaşasın!" tezahüratları yükselir.

Hepimiz mavi gökyüzünün parlak ışıklarıyla aydınlatılan Londra Köprüsü'ne bakıyoruz ve onların ortaya çıkmasını sabırsızlıkla bekliyoruz.

"İşte geliyorlar!" Tekneler görünür görünmez kalabalıktan bir çılgılık yükselir. Her tekne bir bayrakla işaretlenmiştir ve kalabalıktaki herkes en sevdiği rengi alkışlar. "Hadi, Pembe!" veya "Bravo, Sarı!"

Ancak en yüksek tezahüratlar, açıkça önde olan ve Thames Nehri'nde hızla ilerleyen Mavi tekneye yöneliyor.

Tekne, neredeyse bitiş çizgisine gelmişken yanımızdan geçiyor. Sekiz kişilik teknenin, dümencinin hemen arkasında, sancak tarafında, sanki hayatı buna bağlıymış gibi kürek çeken kişi Prens Emmett. Onun yanında, iskele tarafındaki koltukta, aynı şekilde çok çabalayan Prens Bram var. Diğer mürettebatın aksine, terlemiyor ya da nefes nefese kalmıyor, sadece yüzünde geniş bir gülümseme var, sanki burada en çok eğlenen kişi oymuş gibi.

Onu görünce, hepimiz banklardan fırlayıp tezahürat yapıyoruz.

Mavi takım bitiş çizgisini geçerken kalabalık co kuya kapılır. Bir yerlerden konfeti ya ar ve bando neşeli bir melodi çalmaya ba lar.

Prensler kıyıya çıkar ve alınlarındaki saçlarını geriye tararlar. Birlikte, gümüş kupayı alırlar ve zaferle ba larının üzerine kaldırırlar.

Viscountess Bolingbroke bizi onlara doğru yönlendirir ve tek tek reverans yapıp Bram'ı galibiyetinden dolayı tebrik ederiz.

Nehirden esen bir rüzgarla selamlamadan kalkarken, keskin bir şey gözüme çarptı. G zya larına karşı gözlerimi kırpı tırdım ve silmek için elimi uzattım, ancak d n gecekı yaralarımı ortaya çıkarmadan eldivenlerimi  ıkaramayaca ımı fark ettim.

Teknedeki  ocuklar birbirlerinin sırtlarını sıvazlıyorlar ve diğer kızlar Bram ile biraz daha vakit geçirmek için oyalanıyorlar. Bu kaosu fırsat bilip, kutlamanın yapıldığı yerden birkaç metre uzaklıktaki tekne deposuna giriyorum.

Eldivenlerimi çıkarıp, incinen gözümü sertçe ovu turuyorum. Pek ilerleme kaydedemedi im sırada, arkamdan gelen bir ses beni irkiltir.

Tavana kadar yığılmış teknelerin arkasından Emmett gölgelerin içinden ortaya çıkıyor.

"Beni korkuttun!" diyorum.

"Senin peşinden gelmemi istediğini sandım." Terden parıldayan Emmett, mavi-beyaz çizgili bir kazak giyiyor. Saçlarını alnından çekmek için elini kaldırıncı kaza ı yukarı kalkıyor ve kaslı karnının bir kısmı görünüyor.

"Hayır, kendimi tamamen rezil etmeden g z mdeki bu kir parçasını çıkarmaya çalışıyordum."

"Bir bakayım." Geri  ekilme fırsatım olmadan, bir eliyle yüzümün kenarını kavrar, parmak uçları çene kemi ime nazikçe dokunur. Daha iyi görebilmek için, ba ımı tozlu cam tavandan sızan güneş ışınlarına doğru e irir.

"Ahh, i te burada," diye fısıldadı. Diğer eliyle yukarı uzandı. "G z n  kırpma."

"G z mde bir el varken göz kırpmamak zor."

"Seni fiziksel olarak engelleyece im."

"Deneyin de görelim," diye karşılık veriyorum.

"Az önce yelken a tı ımı gördün. D   m atmakta iyiyimdir." "Onları ısırp koparırım.

Di lerim çok güçlüdür."

Parmağını gözümün alt kenarına sürer. "Ahh, buldum," diye zaferle fısıldar.

Bir elimde eldivenlerimi tutarken, diğer elimle akan gözyaşlarımı silmek için uzanıyorum. Bunu yaptığım anda hatamı fark ediyorum. Emmett'in gözleri parlıyor ve bileğimi yakalıyor.

Yaralar sadece birkaç saat önce oluşmuş ve henüz kabuk bağlamaya vakit bulamamış.

Bandajların içinden kanın sızdığı yerlerde kırmızı lekeler var.

Bileğimi geri çekiyorum ama Emmett sıkıca tutmaya devam ediyor. "Ne oldu sana?"

"Ayağım takıldı," diye cevap veriyorum, gözlerimi kaçırarak.

Sırtım başka bir tekne yığınının çarpana kadar birkaç adım geri çekildim. "Neden bana yalan söylüyorsun?" diye sordu.

Kulübenin kapısı gıcırdayarak açılır. Emmett beni omuzlarımdan itti ve ben, kürek rafının arkasında dar bir saklanma yerine tökezleyerek girdim.

"Orada kim var?" diye seslendi, sesi açıkça dostçaydı.

"Sadece ben," diye cevapladı yumuşak bir kadın sesi.

Faith Fairchild, depo kulübesinden ona doğru ilerlerken, her şeyinde olduğu gibi, adımları da neredeyse hiç ses çıkarmadan, narin bir şekilde ilerliyor.

"Burada olmamalısın," diye fısıldadı Emmett.

"Seni görmem gerekiyordu," Faith yarı ağlayarak söyler. "Neden mektuplarıma cevap vermiyorsun? Heykelimizin yanında saatlerce seni bekledim..."

"Faith..." Emmett onu keser.

"Beni görmezden gelmeye devam edemezsin! Olanlardan sonra olmaz. Bu, dün gece söylediğin gibi değil..."

Faith'in boğuk bir ses çıkarmasıyla garip bir boğulma sesi duyulur. Küreklerin arkasından ona bakınca, yüzü kızarmış ve kambur durmuş, sanki birden nefes alamıyormuş gibi görünüyor.

"Faith?" Emmett, Faith derin bir nefes alana kadar sırtına birkaç kez vurur.

"Sana şunu söylemeye çalışıyorum..." Yine, nefes almadan önce bir şeyden boğulur gibi öksürür.

"İyi misin?" Emmett çömelir ve endişeli bir şekilde yüzüne bakar.

"Hizmetçilerden birini çağırıp seni eve götürteyim."

"Lanet olası cadı," Faith fısıldayarak söylenir.

Onun derslerinden bahsedemeyeceğimizi kastettiğini bilmeliydik.

"Ne değişti? Başka biri mi var?" diye sorar Faith. Sesi zgn değil, tamamen fkeli.

Emmett omuzlarını dikleştirir. "Sen olmamalısın diye karar verdim. Hayal kırıklığına uğradıysan zgnm. Onun için doğru kişi olduğunu düşünmüyorum. Tek istediğim onun mutlu olması."

"Saçmalık." Omzuna yumruk atar. "Bana yalan söyledin." "Yalan söylemedim. Fikrimi değiştirdim."

"Neden bana bunu yaparsın? Anlaşmazlıklarımız olduğunu biliyorum, ama en azından bana saygı duyduğunu sanıyordum."

"zgnm." Emmett'in sesi gergindir.

"Ona söyleyeceğim," diye hırladı Faith. "Ona bizim hakkımızda her şeyi, onu manipüle etmek için yaptığın her şeyi anlatacağım."

"Hayır, söylemeyeceksin."

"Neden söylemeyeyim?"

"nk o zaman seni asla seçmez."

Faith bir kez daha omzuna yumruk atar. O da bunu cesurca kabul eder. Sonra Faith öfkeyle dışarı çıkar.

Saklandığım yerden kafamı çıkarırım. Emmett yorgun yüzünü eliyle silip i çeker. "Bunu görmek zorunda kaldığın için zgnm."

"Faith olması gerekiyordu..." Bunu daha önce anlamadığım için aptalım. Emmett, Mayıs Kraliçesi'ni asla şansa bırakmayacaktı. Bu gerçeği fark edince midem bulandı. "Beni neden sevmediğini şimdi anlıyorum."

"zgnm."

"zr dilemelisin. Bana sylemeliydin."

Emmett ellerine bakıyor. Onu ilk kez bu kadar kendinden emin olmayan bir halde görüyorum. "O bir balerindi. Maypole'da ona avantaj sağlayacağını düşündüm. Yıllardır tanışıyoruz."

"Yani ikinizle ilgili söylentiler yanlış mıydı? O senin sevgilin değil, piyonun mu?"

Ağzını açar. Kapatır. Tekrar açar. "Tam olarak öyle değil."

Tiksinerek onu itip geçerim. "Kardeşinin senin terk ettiğin birini almasına izin mi verdin?"

Beni tekne evinden kovaladı. "Lütfen, açıklamama izin ver."

"Tek bir şey ilgilendiriyor beni. Ne kadarını biliyor?" Faith, Emmett'in kraliçeyi tahttan indirme planını biliyorsa, bu komployu kolayca bozabilir. Ben de isyan suçundan idam edilebilirim.

"Gerçek amacımı bilmiyor. Ona sadece Bram ile evlenmesine yardım edeceğime söz verdim. Ona Mayıs Kraliçesi olmasını söyledim, ama nedenini söylemedim."

"Oh, harika," diye alaycı bir şekilde homurdanıyorum.

Alt dudağını dişlerinin arasında ısıyor. Bakmamak için başka yere bakmak zorunda kalıyorum. "Kazanmana yardım edeceğim. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. O sana aşık olacak. Biliyorum."

Birinin bana aşık olması fikri o kadar saçma ki midemi bulandırıyor.

"Onu sevdin mi?" diye soruyorum.

"Ivy..." Adımı sanki sakinleştirmeye çalıştığı bir atmışım gibi söylüyor. Dışarıda bir harpçi çalmaya başlıyor, bu da partinin ikinci kısmının başladığını ve gruptan çok uzun süre uzak kaldığımı gösteriyor.

Kapıya doğru dönerim, ama Emmett bir kez daha bileğimi yakalar, bu sefer daha nazıkçe, özür dilercesine. "Bu gece yarısı batık bahçede buluşalım, sana tüm kartlarımı göstereceğim." Ben uzaklaşırken, yaralanmış gibi görünme cüretini gösterir.

Kayıkhaneden çıkıyorum, içimdeki öfke o kadar sıcak ve kör edici ki, Bram'a çarpana kadar onu görmüyorum.

"Özür dilerim!" diye bağıyorum.

O sadece gülümser. "Artık böyle karşılaşmamalıyız, Leydi Ivy." Bir elinde regatta kupasını, diğer elinde bir şişe şampanyayı rahatça tutmaktadır. Kardeşi gibi, mavi-beyaz çizgili bir kazak giymektedir, saçları rüzgâr ve sudan dağınıktır. Diğer kürekçilerden farklı olarak, o belirgin bir şekilde rahat görünmektedir. Gri gözleri güneşe karşı kısılmamaktadır. Duruşu mükemmel, her şeyi rahat.

Emmett'in beni takip edip bir kez daha yakalanacağımızdan korkarak paniğe kapılıyorum. Bram iyi huylu olabilir, ama aptal olduğunu sanmıyorum.

"Bana tekneyi gösterir misin?" diye soruyorum, cevap verme şansı vermeden. Zaten rıhtımdan aşağı atlıyorum, Emmett'in fark edilmeden kaçabilmesi için onu tekne evinden yeterince uzağa götürüyorum.

Kulübenin kapısı gıcırdayarak açılır ve Emmett dışarıya bakar. Ona yerinde kalmasını söylemek için gözlerimi kocaman açarım. Anladığını belirtmek için başını sallar ve kapıyı kapatır. Kapı yine gıcırda. Sinirden dişlerimi sıkarım.

Bram arkasına bakıyor. Hızlı davranmam gerekiyor.

"Bu şeye kaç kişi sığar?" Aklıma gelen ilk soru bu.

"Uh, dokuz. Sekiz kürekçi, bir dümenci."

Harika, şimdi de benim sıkıcı olduğumu düşünüyor. Ya da aptal. Ya da en kötüsü, sıkıcı ve aptal.

Omzunun arkasından, Viscountess Bolingbroke'un çimlerden bizi yargılayıcı bir bakışla izlediğini görüyorum.

Bram'ın dikkatini, kayığın kıçındaki küçük alana işaret ederek dağıtırım. "Kaptan gerçekten buraya sığar mı?"

"Johnny takımımızdaki en küçük kişi. Onu zarif bir peçete gibi katlıyoruz ve o da bize sert bir mürebbiye gibi emirler yağdırıyor."

"Korkunç geliyor."

"Öyle."

Emmett, bir rüzgâr esintisi kapıyı genişçe açıp çerçeveye çarptığı sırada kayıkhaneden çıkar.

Bram'ın gözleri parlar ve yarı dönerek bana bakar.

Hızlıca bir şey yapmam gerekiyor. "Böyle mi?" Tekneye atlarım.

Ayağım tekneye değdiği anda tekne devrilmeye başlar.

Bram bağırır ve bana doğru atılır, ama yeterince hızlı değildir.

Neler olduğunu anlayana kadar, tamamen suya batmışım.

On Altıncı Bölüm

Ağzımı açıp ciğerlerimi Thames Nehri'nin suyu ile dolduruyorum. Bacaklarım içgüdüsel olarak çırpınıyor, ama hangi yönün yukarı olduğunu bilmediğim için daha da derine batıyor olabilirim. Bu düşünce beni paniğe sevk ediyor. Kafamı çeviriyorum, ama karanlık o kadar yoğun ki, sadece daha da yönümü kaybediyorum.

Vücudum refleks olarak öksürüyor ve daha fazla çamur yutuyorum.

Sonra karanlığı bir ışık huzmesi yırtıyor. Güçlü bir çift kol beni belimden yakalıyor ve yüzeye çıkarıyor.

Bram güçlü bacaklarıyla tekneyi tekmeliyor ve şimdi onun altında sıkışıp kaldığımı anlıyorum.

Ani ışığa gözlerimi kırıştırıyorum. Ciğerlerim acıyor. Yan dönüp rıhtıma nehir suyu kusuyorum. Gözlerim acıdan yanıyor. Minnettarlıkla nefes alıp veriyorum ve çılgınca atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bram endişeli bir şekilde başımda duruyor. Sırılsıklam olmuş. Saçları alnına yapışmış ve süveteri vücudunun her kıvrımına yapışmış. "Lady Ivy, iyi misiniz?"

Cevap vermeye çalışıyorum, ama sadece titrek bir nefes alabiliyorum. Ağzımdan bir başka kahverengi su dalgası daha dökülüyor. Nefes alamadan öksürüyorum. Bram, ciğerlerim nefes alabilecek kadar genişleyene kadar sırtımı birkaç kez sertçe vuruyor.

Çimlerden gelen müzik durmuş, Londra'nın yüksek sosyete mensuplarından oluşan düzinelerce kişi şoktan donakalmış bir şekilde bana bakıyor. Diğer kızlar ve Viscountess Bolingbroke rıhtımdan bize doğru koşuyorlar.

"Ona yer açın," diye emreder Bram ve ayak sesleri hemen kesilir.

Bana yaklaşır, o kadar yakın ki nefesinin sıcaklığını kulağımın kabuğunda hissedebiliyorum. "Seni buradan çıkaralım."

Gözlerimi silerim, ne kadar acınası görüldüğümün farkındayım ve sessizce başımı sallayarak kabul ederim.

Bram beni ayağa kaldırır ve Greer diğer taraftan beni tutmak için koşarak gelir.

Elbisem her tarafıma yapışmış, suyla dayanılmaz derecede ağırlaşmış. Bu sabah özenle şekillendirilmiş saçlarım, yarısı sıırıslıklam bir şekilde boynuma sarkmış. Hasır şapkam tamamen gitmiş, nehirde hüüzünle sallanıyor.

Sırıslıklam eldivenlerimi çıkarmak istiyorum, ama bandajlarımın görünmesini göze alamam.

"Ben yardım ederim," diyor Greer, Bram'a. "Ivy ve ben çok iyi arkadaşız, biliyorsun."

Yine öksürüyorum ve Bram sırtıma vuruyor. "Sakin ol, hepsini çıkar çıkar."

Islak saçlarımın arasından Greer'e bakıyorum, yüzünde kendini beğenmiş bir

. Onu ispiyonlamanın beni kötü göstereceğini o da benim kadar iyi biliyor. Kendimi tekrar nehre atıp en yakın ilçeye yüzmek çok cazip geliyor.

Bram ve Greer birlikte beni bir arabaya bindirirler, Viscountess Bolingbroke de onların peşinden gelir.

"Onunla birlikte gitsem iyi olur," diyor Bram. Vikontes dudaklarını büzüyor ama bir prensi reddedemeyeceğini biliyor.

"Lady Greer de nezaket gereği gelecek," diye cevaplar viskontes.

Bram başını eğerek, "Bunda ısrar ediyorum," der.

O iç geçirir ve arabanın duvarına yaslanır. "Oradan çıkmam için bir bahane verdiğiniz için teşekkür ederim. Bir kişinin daha, hanginizle evlenmem gerektiği konusunda fikirlerini dinlemek zorunda kalsaydım, kendim Thames Nehri'ne atlayabilirdim."

Greer'in gözleri benimkilerle buluşur. İkimiz de onun ani rahatlığı karşısında şok oluruz. Sanki bir perde düşmüş ve gerçek Bram karşımızda duruyormuş gibidir. Daha genç görünür, omuzları daha rahattır.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diyorum.

Bram, tek gamzesini göstererek hafifçe gülümser. "İnan bana, ne zaman istersen. Herhangi bir su kaynağı da olur: deniz, göl, özellikle derin bir küvet."

Araba birkaç blok daha ilerliyor. Suya batmış elbisemle titriyorum ama bunu belli etmemek için çabalıyorum. Bram'ın kıyafetleri de ıslak ama o umursamıyor gibi görünüyor.

"Peki, kimleri seçmeni söylüyorlar?" Bir süre sonra soruyorum. Bram pencereden bana bakıyor.

"Anlamadım?"

"Kimi seçmen gerektiğini söylüyorlar?" Şaka gibi soruyorum, ama merakım beni gerçekten öldürüyor.

"Herkesin kulüplerde paralarını yatırdıkları kişiyi desteklediğinden oldukça eminim. Lady Marion Thorne'un oranı en yüksek, ama sen, Ivy Benton, en büyük kazancı getireceksin."

"Bu, herkesin benim kaybedeceğimi düşündüğünü kibarca söylemenin bir yolu." Gülerek, Bram da benimle birlikte güler. Bu sesin hoşuma gittiğini, onun bu halini, sosyetenin sürekli gözetimi altında olmayan bu halini sevdiğimi fark edince şaşırırım.

"Söleyin bana, siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye soruyor Bram.

Greer ve ben birbirimize bakarız. "Ivy beşinci doğum günü pastamı parçaladı, sonra kız kardeşi onu çıplak elleriyle tekrar birleştirmeye çalıştı," der Greer. "O... başarısız oldu."

Greer hakkında hissettiğim onca şeye rağmen, bu anıyı hatırlayınca gülümsemeden edemiyorum: Lydia, Greer ve ben, yerde pembe krema ile kaplıydık. Greer de gülümsüyor ve bu yeni yüzünde garip duruyor, ama yine de eskiden olduğumuz kızların yankısını hissedebiliyorum ve bir an için onları özlüyorum.

"Kız kardeşin mi var?" diye soruyor Bram.

"Evet," diye cevaplıyorum. "Lydia olağanüstü parlak bir kişiliktir. Yedi yaşında bile tüm dikkatleri üzerine çekiyordu."

Greer, samimi olduğuna şaşırdığım bir coşkuyla başını sallayarak onaylar. "Gittiği her partinin yıldızıydı. Ivy ise o kadar zarif değildi ve aşçımızın bütün hafta boyunca hazırladığı Fransız kremasına atladı. Yere oturup ağladım, ta ki Ivy beni kucağına alıp su dondurmasıyla sakinleştirene kadar. Ivy'nin savunması olarak, kendini çok kötü hissettiğini söyleyebilirim, hala da öyle. On yıldan fazla zaman geçti, ama o hala her yıl kapıma bir pasta getiriyor."

Bu yıl hariç her yıl. O kısmı söylemiyor.

Söylemediği çok şey var, mesela on iki yaşındayken Lydia ile birlikte perilere olan takıntımın nasıl bıktıkları gibi. Lydia bana bebek gibi davranmayı bırakmam gerektiğini söyleyerek azarladı, ama Greer tek kelime etmedi, sadece benimle oynamaya gelmeyi bıraktı. Tek bildiğim, bir gün kız kardeşim ve en iyi arkadaşımın çiçek yapraklarından peri saray elbiseleri yaparken, ertesi gün birdenbire yalnız kaldığımdı. Beni bahçede yalnız bıraktılar.

Bu ona hiç yakışmıyordu, neredeyse bir yıl boyunca onun bir changeling olabileceğini düşündüm. Bu, neden birbirimizden uzaklaştığımızı açıklardı. Dedektifmişim gibi, annemin sakladığı not defterinden çaldığım bir deftere teorilerimi yazdım.

Sonunda hayatıma devam ettim. Ya yalnız oynayacaktım ya da Lydia ve Greer ile oynayacaktım: İkincisini seçtim.

"Öyleydi dedin." Bram kaşlarını çatarak soru sorar. "Ne demek istiyorsun?" diye sorar Greer.

"Lydia'nın her partinin yıldızı *olduğunu* söyledin." Greer bana gergin bir şekilde bakar.

"Son birkaç aydır hasta," diyorum çabucak. "Sinirleri çok zayıf ve iyileşme sürecinde. Sezonun, onun topluma yeniden girmesine bir bahane olacağını umuyorum."

Bram sıcak bir gülümsemeyle, "Lydia," der. Adını, hafızasına kazımak istercesine yavaşça söyler. "Onunla tanışmak isterim, ama Benton kardeşleri keklerden uzak tutmam konusunda uyardığın için teşekkür ederim."

Caledonia Cottage'a vardığımızda, Bram uşakları uzaklaştırır ve beni arabadan indirmeme yardım eder. O bana bakarken ben garip bir şekilde oyalanırım. Keşke ona, tanıştığımız ilk gün yaptığı gibi ellerimi tekrar iyileştirmesini isteyebilseydim, ama bunun için yaraların nasıl oluştuğunu açıklamam gerekirdi ve bunu yapamam.

Beni kapıya kadar götürür ve ben bugün ikinci kez zavallı Lottie'yi dehşete düşürürüm. Ona reverans yaparken yüzü kızarır ve beni yukarıya çıkarır. "Ne oldu böyle?"

"Nehre düştüm."

"Senin için nehre atlayıp seni yakalaması için mi?" Bram'ın arabası uzaklaşırken, pencereden onu görmek için boynunu uzatıyor. "O, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı çocuk olabilir."

"Öyle değildi," diye mırıldanıyorum.

Kuru giysilerimi giydikten sonra, Greer ile aşağıda geç bir öğle yemeği için buluştum, ikimiz de regatta partisinin geri kalanını kaçırmıştık.

Benim için o arabaya atlamadığını biliyorum, ama yine de sessizliği bozmak için ona teşekkür ediyorum.

Narin gümüş maşayla porselen kaseden bir şeker küpü alır ve yüzüne utanç gibi bir ifade gelir. Ama emin olamıyorum. Onun bu yeni yüzünü tanımıyorum. Greer'i çok uzun zamandır tanımadığım hissine kapılıyorum.

"Kotilyon dersinde gardıropta saklandığımızı hatırlıyor musun?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Kumaş yığınlarının arkasına saklanıp, kızların dikiş öğrenmek zorunda olmadığı, at sırtında buzulları, volkanları ve ormanları keşfedebileceğimiz hayali bir ülke hakkında fısıldaşırdık. Onun atı kar beyazıydı ve bana benimkinin daha küçük, kahverengi benekli olduğunu söyledi, ama benim

onların isimleri vardı ama şimdi hatırlayamıyorum.

Bizi bulan onun dadısı olsaydı, azarlanırdık. Annesi olsaydı, tokat yerdik.

"Hatırlıyorum," diye fısıldıyorum.

Her şeyi hatırlıyorum. Her şeyi o kadar çok hatırlıyorum ki, tüm bu yükün altında eziliyorum. Sevdiğim ve kaybettiğim her şey tarafından bu kadar korkunç bir şekilde tanımlanmasaydım, belki de hayatı kolayca yaşayan türden bir insan olabilirdim. Henüz on sekiz yaşındayım, ama annemin "*Hatırlamak ağırdır. Çok uzun sürer*" derken ne demek istediğini anlamaya başlıyorum.

Şimdi, Greer'in annesinin onu kürsüye sürükleyip, Pakt Geçit Töreni gününde eline bıçak dayadığını düşünüyorum.

Greer'e bakıyorum ve tüm o çirkin kin ve sevginin, çözemediğim bir karmaşaya dönüştüğünü hissediyorum.

Onu bu kadar çok nefret ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Neden benim için her zaman böyle oluyor? Neden önce sevdiğim insanları nefret edebiliyorum?

"Kazanmak istiyor musun?" diye

soruyorum ona. "O nazik

görünüyor."

"Öyle," diye onaylıyorum. "Ama kazanmak istiyor musun?"

Dişleri alt dudağını ısırtıyor. Çok sert ısırıldığında ve kanadığında yüzünü buruşturuyor. "Kazanmak zorundayım."

Bu tam Greer'e yakışan bir cevap. "Bu hepimiz için geçerli diyebilirsiniz."

Üzüntüyle başını sallıyor. "Kaybedersen, en azından annen tekrar gözlerine bakacaktır. Benimki ise beni evlatlıktan reddedeceğine söz verdi."

Greer'in annesini tanıdığım için, bunun sadece bir deyim olduğunu sanmıyorum.

Artık birbirimizle nasıl konuşacağımızı bilmeyen iki insanın sessizliği içinde yemeğin geri kalanını yiyoruz.

Ben tatlı kaşığına soğuk puding sürahisine daldırırken, o boğazını temizledi.

"Joseph'i hatırlıyor musun?" diye sorar.

Hafızamı taradım. "Aşçının oğlu mu? Duvarlarla çevrili bahçede kovaladığımız çocuk mu?"

Gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış var, ne anlama geldiğini anlayamıyorum. "O nazikti." "Sanırım öyle. Hâlâ görüşüyor musun?"

"Şu anda ahırda çalışıyor."

"Greer," diyorum daha sert bir sesle ve o birkaç kez gözlerini kırıştırarak kendine geliyor. "Greer, hâlâ görüşüyor musun?" İkimiz de bunun daha fazlasını sorduğumu biliyoruz.

Çayından bir yudum daha alır ve gözleri uzaklara dalar. "Tabii ki görüşmüyorum."

Gizlice çıkmak sandığımdan daha kolay. Faith başını yastığa koyar koymaz horlamaya başlar ve Viscountess Bolingbroke saat 22:00'de yatmaya gider.

Bahçenin uzunluğu boyunca uzanan uzun, dikdörtgen havuzda yıldız ışığı yansıyor ve ben titreyerek bekliyorum. Mevsim normallerinin altında serin bir bahar geçirdik ve en kalın pelerinin bile pek işe yaramıyor.

Her uzun gölgeye, karanlıkta yaprakların her hışırtısına irkiliyorum, bir yılan, jilet gibi dişleri olan bir kuğu ya da Kraliçe Mor'un kendisiyle karşılaşmaktan korkuyorum.

Saçlarım omuzlarımın üzerinde açık ve pelerininin altında sadece bir gecelik giyiyorum. Faith derin uykuludur ama şansımı zorlamak istemedim.

Birisi yaklaşırken bir dal kırılıyor. "Emmett?" diye fısıldıyorum.

Gül çalılarının arkasından çıkıyor. "Lottie'nin izinli gecesi. Seni böyle karşılamak zorunda kaldığım için üzgünüm, tünellerde tek başına kaybolmanı istemedim."

Portakal bahçesinin tünellerinden geçerek, omuzlarının karanlık silüetini takip ederek odasına çıkıyorum.

Odayı geçip yatağından bir yorgan alır ve üzerine sarılır. O yorganın üzerinde uyuyan hoşnutsuz Pig, Emmett'in kucağına atlamak için çaballıyor.

"Burası neden bu kadar soğuk?" diye soruyorum.

"Hizmetçilerin bizi keşfetme riskini göze alamazdım. Bu akşam dışarıda kalmalarını söyledim, bu yüzden kimse ateş yakmadı."

"Neden kendin ateş yakmadın?" Ocağın önüne diz çöküp ızgarayı çekerim.

Emmett tereddüt eder.

"Aman Tanrım." Gülerek, "Nasıl yapılacağını bilmiyorsun." "Benim suçum değil!"

"Tabii ki benim hatam. Buraya gel." Ona el sallıyorum. O da homurdanarak razı oluyor ve yanıma diz çöküyor.

Ocağın üzerinde düzgünce istiflenmiş odunlar ve bir kutu kibrit var. Onları işaret ediyorum. "Bana üç odun ve şuradaki kibritleri ver."

"Hayır. Bak, bunu zaten denedim. Odunlar yanmıyor."

Ona dönerek gözlerimi deviriyorum. "Kıvılcım yapman lazım. Süslü öğretmenlerin sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

"Eski İngilizce metinleri incelemek istiyorsan, ben tam sana göre biriyim."

Şöminenin üzerindeki gümüş kibrit kutusundan yağla ıslanmış paçavraları çıkarır ve odunları bunların üzerine yerleştiririm. "Böyle. Önce daha küçük bir şeyi yakmalısın."

O, soğuk odaya rağmen aniden bastıran sıcaklığıyla bana yaklaşıp.

Çıt.

Bezler hızla alev alır ve yüzünü turuncu ateş ışığının parıltısıyla kaplar.

Bana döner. "Diğer tüm markizlerin kızları ateş yakmayı biliyor mu?"

Sesi yumuşamıştır. Aslında ne sorduğunu biliyorum.

Ocağa doğru bakarım. "Sadece ev personelinin işten çıkarmak zorunda kalanlar."

İlk başta pek fark edilmiyordu. Akşam yemeğinde bize uşaklar yerine uşak hizmet etti. Sonra annemin hizmetçisi evlendi ve yerine kimse alınmadı. Ardından araba satıldı. Sonra hizmetçiler gitti ve işler gerçekten kötüye gitmeye başladı.

Lydia ve ben kendi ateşlerimizi yakmayı, kendi kıyafetlerimizi ütülemeyi ve kendi çoraplarımızı onarmayı öğrendik, diğer kızlar ise mürebbiyeleriyle dantel dikiyorlardı. Annem, evimizin durumunu gizli tutmamız gerektiğini çok net bir şekilde belirtmişti. Yalan söylemekten nefret ediyordum. Hiçbir zaman buna alışmadım, bu yüzden Lydia'nın benim için yalan söylemesine izin verdim.

Sırtımı düzeltiyorum. "Konumuza dönelim. Sen ve Faith. Tüm kartlarınız. Onları şimdi masada görmek istiyorum."

Ellerine yaslanarak ateşe bakıyor. "Kraliçenin Bram'ı evlendirmeyi planladığı mevsimin geldiğini duyduğum andan itibaren, bunu şansa bırakamayacağımı biliyordum. Neredeyse bir yıl boyunca mükemmel adayı bulmak için uğraştım. Aslında o gece tanıştığımızda da bunu yapıyordum. Christine Cambere ile buluşacaktım, ama o hiç uygun değildi."

O gece olan her şey bir anda aklıma geldi, yüzünü benimkine yaklaştırması gibi. *Biliyor musun, sen gerçekten çok güzelsin.*

Kimse bana güzel dememişti. Bana iltifat etmek istediklerinde, "*Lydia'ya benziyorsun*" derlerdi.

Neden birdenbire ağlamak istediğimi anlamıyorum. Onun yerine omzuna bir tokat atıyorum. "Bu yüzden mi beni aramak istediniz?" Onun çapkınlığıyla tanınan üzü, çok daha riskli gerçek niyetini gizlemek için akıllıca bir yanıltmaca mı?

"Evet."

"Aslında benimle hiç ilgilenmedin."

"Hatırlatayım, sen beni reddettin. Ego'm hiç iyileşmedi." "Ego'n gayet iyi görünüyor."

Ondan gözlerimi ayırıp, şimdi iyice alevlenen ateşe bakıyorum. Isı kemiklerime işliyor.

"Faith'i tanıyordum," diyor. "Faith'i severdim. Faith'in babası, bu sezon evlenmesi gerektiğini söyledi, ama bu hikayenin tamamını anlatması ona düşer. Benden bunu yapmamı istedi, ama ben reddettim. Kafama attığı kristal kadehi kaçırdıktan sonra, onun yerine Bram ile evlenmesine yardım etmeyi kabul ettim."

"Neden onunla evlenmek istemedin?"

Emmett sözlerini dikkatlice seçiyor. "Çünkü onu sevmiyordum. O şekilde değil."

"Yani onun yerine kardeşinle evlenmesine yardım etmeyi kabul ettin." "Kulağa çok çirkin geliyor."

"Öyle değil mi? Eski sevgilini ve kardeşini böyle manipüle etmek?"

Emmett, ateşe bir odun daha atarken kaşlarını çatarak somurtuyor ve odun kıvılcımlar saçarak yanıyor.

"Asla iyi biri olduğumu iddia etmedim. Bu yüzden Bram kral olmalı. O benden çok daha iyi."

"Faith'in kazanmasına yardım edeceğine söz verdin." "Evet."

"Ve şimdi sıra bende."

"Öyle."

Kraliçe olabilirsin. "Tamam o zaman. Bana yardım et."

Emmett başını sallar, artık tamamen iş modundadır. "Bram çilekleri sever, aslında tüm meyveleri sever, diğer dünyada yetişenlerden farklı olduğunu söyler. En sevdiği renk yeşildir. Atı Mab'ı çok sever, her türlü rekabeti sever. Bence ona uygun olan kişi, ona meydan okuyabilecek biri olacaktır."

"Faith'e ne tür bir anlaşma yapacağını söyledin mi?"

Emmett başını sallar. "Benim de ahlaki sınırlarım var. Kendim bu sisteme inanmadığım için ondan bunu isteyemezdim. Ayrıca

ne isteyebilirdi ki? Zaten Londra'nın en güzel kızı."

Haklıydı, ama bunu duymak canımı yaktı.

"Anlaşma yaptı mı?" diye sordu.

"Emin değilim. Bize söylemeyi reddetti."

Emmett gülüyor. "Bu Faith'e çok benziyor." "Bir soru daha."

Emmett bana bekleyişle bakar.

"Sen ve Bram neden bu kadar yakınsınız? Onu nefret etmek için her türlü nedenin var gibi görünüyor. Annesinden nefret ediyorsun."

Emmett gözlerini kısarak ateşe bakmaya devam eder. "İlk başta ondan nefret ediyordum. O geldiğinde tam bir kabustum. İkimiz de on dört yaşındaydık. Ben onun varlığını kabul etmiyordum, o benimle konuşmaya çalışsa da, at binmeye ya da derslere katılmaya çalışsa da. Şimdi o zamanlar ne kadar yalnız ve korkmuş olduğumu biliyorum, ama o zamanlar onu sadece annesinin bir uzantısı olarak görebiliyordum. Annesi ona çok düşküncü, bu da benim nefretimi daha da güçlendirdi. Sonra bir gün, geldiğinden yaklaşık bir ay sonra, diğer soylu ailelerin oğulları ve ben bahçede atış dersleri alıyorduk. Bazı iri çocukların beni itip kakmayı, bana piç demekten hoşlandıkları, pek de yaratıcı olmayan şeylerdi. Hiç kavgacı biri olmamıştım, ama o yıl 7,5 cm uzamıştım ve belki de kendimi savunmamın zamanı gelmişti. Sonunda üç kaburgam kırıldı ve gözüm morardı. Beni dövdüler. Bir uşak, beni bayılttırmadan önce tekmeleyip bağırarak odama taşımak zorunda kaldı. Birkaç dakika sonra Bram içeri girdi, giysileri yırtılmış, dizi kanlı ve gözü morarmıştı. "Senin kaçırdıklarını ben hallettim" dedi bana. Aynı yaştaydık, ama o zamanlar benden çok daha iriydi. Ben hala sıksa bir çocuk gibi görünüyordum, ama Bram neredeyse bir erkekti. Ona nedenini sordum ve o da "Kardeşıme piç demelerine izin veremem" dedi. Kırık kaburgalarım olmasına rağmen sadece güldüm. Elimde değildi. Ve o günden itibaren ayrılmaz bir ikili olduk."

Bunu çok net bir şekilde hayal edebiliyorum. "O iyi bir insan mı? Senin dediğin kadar iyi mi?"

"İyiden de öte. En iyisi."

"Onunla vakit geçirmem lazım," diyorum. "Birlikte vakit geçirmezsek asla kazanamayız."

"O zaman flört etmeyi öğrenmelisin. Ülkenin geleceğini, karides kafalarının romantik olduğunu düşünen birinin ellerine bırakmayacağım."

"Bu haksızlık! Birdenbire bana bunu söyledin!"

Emmett bana bir bakış attı. "Tamam o zaman, bir kez daha dene." "Ne?"

"Benimle flört et."

"İğrenç."

"Pratik için." Bana kocaman bir gülümseme atar. "Benim Bram olduğumu düşün."

Ayaklarıma bakarak tereddüt ediyorum. Bram'ı, nazik gözlerini, mükemmel çene hattını, tek gamzesini hayal ediyorum. Onu düşünmek bile beni geriyor. "Şey... günün nasıl geçti?"

Emmett başparmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Göz teması yardımcı olur.

Sanki büyükannenle konuşuyormuşsun gibi. Tekrar dene." "Son zamanlarda iyi bir kitap okudun mu?"

"Ona sınav mı yapıyorsun?"

Sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "O zaman sen göster bana nasıl yapılacağını!"

Göz hizasına gelmek için eğildi, başını hafifçe eğdi. Gözleri dudaklarıma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. "Gözlerini daha önce hiç fark etmemiştim. Çok güzeller."

Midem bulanır. "Teşekkürler. Onları kendim yetiştirdim."

Gözlerini devirir ve sinirden homurdanır. "Mahvolduk."

"Yalan söylediğini biliyorum," diyorum. "Kimse kahverengi gözleri övmez." "İnsanların zevki yok. Tekrar dene."

"Seni daha iyi tanımak istiyorum."

Emmett ellerini "böyle böyle" hareketiyle uzattı. "Bunu söylerken koluma dokun."

Elimi uzatıp bileğinin içini okşuyorum. "Seni daha yakından tanımak istiyorum."

Kalbini tutar. "Oh, Ivy, gururum okşandı."

"Kapa çeneni."

"İnsanlar dürüstlüğü sever," diyor. "Bu, birine daha yakın hissetmelerine yardımcı olur.

Bir sırdan daha hızlı bağ kurmanın yolu yoktur. Bana bir şey söyle." "Bir sır mı istiyorsun?" Yine aynı labirent gibi.

Emmett başını sallar.

"Korkuyorum. Sen kendin söyledin. Bütün ülkenin geleceği, onun bana aşık olmasına bağlı. Ya başaramazsam? Benim yeterince çekici ya da güzel olmadığım için herkesi sonsuza kadar onun zulmüne mahkum edersem, kendimle nasıl yaşayacağım?"

Emmett'in de beni korkuttuğunu söylemiyorum.

Emmett bir dakika boyunca bana bakar, gerçekten dinler.

"Endişelenmiyorum." "O zaman ikimizden biri endişelenmiyor."

Şöminenin üzerindeki saatin tik taklarına bakar. "Seni geri götürmeliyiz. Dinlenmen lazım."

Kulübenin kapısı kilitli değil ve ben ses çıkarmamak için parmak uçlarımda merdivenleri tırmanıyorum.

Karanlıkta hareket eden bir gölge var. Faith yatakta dik oturuyor.

"Seni küçük yılan," diye hırlıyor. "Bram'a bütün gece dışarıda olduğunu söylediğimde nasıl tepki verecek merak ediyorum."

"Faith, lütfen," diye yalvarırım. "Düşündüğün gibi değil."

"Faith, lütfen," diye yalvarıyorum. "Düşündüğün gibi değil." "Emmett seni kurtaramaz."

"Benden ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Emmett'i geri istiyorum."

"O tamamen senin. Mesele bu değil." Onunla tartışacak gücüm yok.

Birden dizlerim titremeye başladı. Oda sallanıyor.

"O zaman ne?"

Ses tonu bu kadar kırık olmasaydı ona kızmak daha kolay olurdu.

"Keşke söyleyebilseydim," diye cevap veriyorum.

"O zaman konuşacak başka bir şeyimiz yok," diye tersler.

Sesi beni ürpertir. Titrememi durduramadan yatağa girerim ve huzursuz bir uykuya dalarım.

On Yedinci Bölüm

Şafak vakti, yatak odasının kapısının gürültüyle açılma sesiyle uyanırım. Orada, geceliği ve uyku bonesiyle duran Viscountess Bolingbroke'dur, Faith de yanındadır.

"Gece yarısı dışarı çıkmıştı," diyor Faith, sanki beni kazığa bağlayıp yakacakmış gibi. "Bu çok uygunsuz bir davranıştı. Size en kısa sürede haber vermem gerekiyordu."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama boğazım yanıyordu. Hem titriyor hem terliyordum. Sanki içimden bir şey sürekli morarıyor ve kırılıyormuş gibi vücudumun her yeri ağrıyordu. Gözlerimi kırpıştırarak uykumu attım ama görüşümün kenarları bulanıklaşmıştı.

Viscountess Bolingbroke yanıma koşar ve soğuk elini alnıma koyar. "Ateşi var, Bayan Fairchild. Doktoru ve hizmetçinizi çağırın. Görünürde hasta olan rakibinizi uygunsuzlukla suçlayarak ne tür bir şaka yaptığınızı bilmiyorum, ama bir dahaki sefere yalan söylerseniz, Majestelerine söylemek zorunda kalabilirim."

Faith öfkeyle kızarır, yüzü kızarır ve odadan fırlar.

Uyandığımda, Lottie alnıma serin bir bezle dokunuyor. "Şşş, hanımefendi, iyisiniz." Beni bir çocukmuşum gibi sakinleştiriyor ve ben de gözlerimi kapatırım.

"Ne oldu?" diye sorarım. Pencereleden ışık içeri giriyor ve çok uzun süre uyuduğumu tahmin ediyorum.

"Ateşin var, canım. Rahatla."

En çok ellerim ağrıyor. Şişmiş ve çirkin görünüyorlar, parmak eklemlerim hareket edemeyecek kadar sert.

Tekrar uyandığımda, başımda Greer duruyor. "Sana su içirmemi söylediler," diyor ve ağzıma bir bardak soğuk su döküyor. Her yudum acı verici.

Karanlık beni tamamen yutarken dondurucu soğukluk hissediyorum.

Emmy Ito

Marion ve Faith bahçede, Greer Ivy'nin yatağının başında nöbet tutuyor, Olive mutfakta ve saçlarım hiç bu kadar kötü görünmemişti.

Yemin ederim, hizmetçim benden nefret ediyor olmalı. Bu gece Prens Bram ile akşam yemeği yiyeceğim, o lanet olası çit labirentini kazandığım için ödülüm bu: onunla baş başa bir yemek, ama ben bir pudel gibi görünüyorum.

Hizmetçim ön saçlarımı bukle maşasıyla kıvrırmış ve saçlarım gözlerimin önünde küçük yaylar gibi sallanıyor. Sinirlenerek saçlarımı geriye doğru çekiyorum, moda dergimi katlıyorum ve Olive'in mutfakta ne yaptığını görmek için kulübeye doğru yürüyorum.

"Saçında un var," diyorum.

O da silerek yüzünde beyaz bir iz bırakıyor.

Ocağın yanında kabaran hamuru işaret ettim. "Bizi brioche'lerle boğacaksın."

"Zavallı Bram, o zaman yalnız başına ölmek zorunda kalacak."

Onun ölümsüzlüğünü hatırlatmak beni her zaman rahatsız eder, ama yine de gülüyorum çünkü bu Olive ve ben güldüğümde o da kocaman gülümsüyor.

Dirseklerimi tezgaha dayarım. "Dürüst ol, gülünç mü görünüyorum?"

Olive düşünürken tezgahın üzerine un serpiştirir. "Çok şık bir köpek gibi görünüyorsun."

"Kaba!"

"Şık bir köpek dedim!" Ellerini önlüğüne siler. "Buraya gel." Musluğu açar ve bir havluyu ıslatarak saçımın ön kısmını okşar, korkunç bukleleri düzeltir. Sonra saç tokaları yeniden yerleştirir. "Çok daha iyi."

Ön kapı çalındı ve birlikte kapıya koştuk. Bram tek başına gelmişti, bordo yelek giymişti, kravatı firfırlydı, yüzü her zamanki gibi mükemmeldi. Bize başını eğdi. "Lady Ito, çok güzelsiniz."

"Saçını ben yaptım!" diye bağırır Olive, ama ben çoktan kapıyı arkamızdan kapatmışımdır.

Beni sarayın etrafında dolanan yumuşak tepeyi takip eden bir patikadan yukarı doğru götürür. "Bu akşam portakal bahçesinde akşam yemeği ayarladığım için umarım sakıncası yoktur."

Arkamızdan gelen ayak sesleri beni ürküttü ve dönüp baktığımda, modası geçmiş bir elbise giymiş yaşlı bir kadın bizi takip ediyordu.

"Bu akşamki refakatçimiz," diye açıklıyor Bram. "Ben nezakete önem veririm, ama bu akşam Bolingbroke'dan kurtulmak isteyebileceğinizi düşündüm. Tribley Kontesi, okul arkadaşımın büyük teyzesi. Çok eğlenceli biridir, harika bir kart oyuncusudur, ama yarı sağırdır, bu yüzden bu iş için mükemmel olacağını düşündüm."

Gülüyorum ve yaşlı kadına el sallıyorum, o da bana el sallıyor.

Portakal bahçesi, karanlıkta cam duvarlara yansıyan binlerce adak mumuyla kaplı.

Portakal ağaçlarından birinin altında şamdanlar, gümüşler ve beyaz bir masa örtüsüyle donatılmış bir masa var. Büyük jestlerden hoşlanan biri değilim, ama itiraf etmeliyim ki burası gerçekten çok güzel.

Kontes Tribley köşedeki koltuğa oturur ve örgüsünü çıkarır.

Bram dikkatli bir dinleyicidir. Doğru soruları sorar. Kaç kardeşim var (dört erkek kardeş, ben ortancayım). İlgi alanlarım (okuma, piyano, resim). Gelecekle ilgili umutlarım (seyahat).

"Seyahat mi?" Şaşırmış görünüyor. "Denize mi?"

"Denizi geçerek," diye cevap veriyorum, fazla cesurca.

Diğer kızlar gibi evlenmek hiç istemedim. Büyük büyükbabam ve büyük büyükanmem her şeyi riske atarak okyanusu geçip bu ülkeye gelmişlerdi, ben ise tüm hayatımı buradan ayrılmak için özlemle geçirmiştim. Yanımda bir kocam ve yönetmem gereken bir mülk varken bunu asla yapamazdım.

Eş olmak gibi bir planım yoktu. Ressam, korsan ya da şair olmak istiyordum.

Marion ve benim gibi, peri kraliçesi değil, insanlar tarafından yönetilen topraklar hakkında hikayelerle büyümüş kızların sorunu budur. Dünyanın geri kalanının ne kadar geniş olduğunu biliyoruz.

Mayıs Kraliçesi yarışmasından erken çekilmeliydim, ama her zamanki gibi gururum galip geldi. Seyirciler arasında babamı gördüm ve gençliğimde bana defalarca verdiği öğüdü hatırladım.

Ne yaparsan yap, elinden gelenin en iyisini yap. Kasten başarısız olduğumu görse kalbi kırılırdı ve bunu anlayabilirdi. Biliyorum, anlardı.

Bram'ın yüzü aydınlanır. "İnsan dünyasını çok az gördüm. Daha fazlasını görmek istiyorum."

Annesinin katı izolasyonist politikasıyla doğrudan çelişen bir şey söylediğini duyunca şaşırdım.

Ona dedemlerin Kyoto hakkında söylediklerini, dolambaçlı sokakları ve nemli, sıcak yazları anlatıyorum. Dinlerken, eliyle mükemmel çenesini tutarken, endişe verici derecede yakışıklı.

Anlatmam bittiğinde, masanın üzerine koyduğum boncuklu çantayı işaret ediyor.

"İçinde ne var?" diye soruyor.

Kırılmış gibi davranıyorum. "Bir bayana çantasının içinde ne olduğunu sormak oldukça kaba bir davranış."

"Ama sen sıradan bir hanımefendi değilsin. Yol parası mı? Beni bu kadar çabuk terk mi edeceksin?" diye şaka yapıyor.

Çantayı alıp, dadımın on üçüncü doğum günümde bana verdiği yıpranmış tarot kartlarını çıkarırım. Konuşacak bir şeyimiz olmayacağından endişeleniyordum ve kartlar sohbet için iyidir. Kendimden bahsetmekten daha kolaydır.

"Benim için okur musun?" diye sorar. "Memleketimde kahinler var, ama çoğu ağaçlarda ve mağaralarda yaşıyor. Senin arkadaşlığını daha çok tercih ederim."

Ona kart destesini verip karıştırmasını ve bir kart çekmesini söylüyorum. Şeytan masadan bize gülümsüyor. Bram dilini şaklatıyor. "Onun görünüşü hoşuma gitmedi."

Kalbim göğsümde hızla atıyor, Bram'a duyduğum sevgi beni hazırlıksız yakalıyor. "Bu, birinin sana ihanet edeceği anlamına geliyor."

Yüzünde endişeli bir ifade belirir, ama hemen o nazik gülümsemeyle yerini değiştirir. "Sen."

Zahmet etmeme gerek yok, aylardır aynı kart çıkıyor.

Kaç kez karıştırırsam karıştırayım, sonuç hep aynı. Dünya. Kartı çektikten sonra "Bu ne anlama geliyor?" diye sorar.

Bu, gideceğim anlamına geliyor. "Eğer yeterince cesur olursam, istediğim her şeye sahip olabileceğim anlamına geliyor." Titrek mum ışığında Bram'a bakarken, ilk kez kalmak istediğim bir şeyim olabileceği hissine kapılıyorum.

Kontes Tribley koltuğunda uyuyor, bu yüzden Bram beni tek başına kulübeye geri götürüyor.

Elime nazıkçe bir öpücük kondurarak beni ön kapıda bırakıyor. İnsanların bir şeyin kendilerini heyecanlandığını söylediklerinde ne demek istediklerini aniden anlıyorum. Midemde kelebekler uçuşuyor. "Sizinle tanışmak bir zevkti, Leydi Ito."

"Benim için de öyle," diyorum ve bunu içtenlikle söylediğime şaşıyorum.

O, yan kapıdan gelen ani hareketi kaçırmak için tam zamanında dönüyor, ama ben görüyorum: kardeşi, kulübeden gizlice çıkıp gecenin karanlığına kaçıyor.

On sekizinci bölüm

Marion'un mum ışığında yatağının başında kitap okuduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Sonra Greer'in ellerimi yeniden sardığını. "Açık yaralarınızla Thames Nehri'ne atladığınız için başına gelen bu," diye azarlıyor beni, ama sesi nazik, yüzünde endişe belirgin.

Eğer böyle ölürsem, kraliyet ailesi aileme tazminat ödeyecek mi, yoksa dedikodu değirmenine kurban giden bir başka Benton kızı mı olacağım? Kraliçeye karşı darbe girişiminde bulunup, bunun yerine bir enfeksiyondan ölmek biraz komik, sanırım. Rüyalar başlıyor, renklerin tamamen yanlış olduğu yerler. Taç giyme törenindeyim, başımda bir taç var. Bir çay partisindeyim ve duvarlar güneşte bırakılmış çikolata gibi eriyor. Bu topraklara hiç benzemeyen bir ülkede hiç buraya benzeyen bir ülkede atın sırtında dörtnala gidiyorum.

Alnımda güçlü, nasırlı bir el var, sanki ateşi yok edebilirmiş gibi yatıştırıcı.

Kahverengi saçlar. Keskin gözler. Bu en gerçekçi olanı.

Tekrar uyandığımda, nöbet tutan Olive'dir. Yatağının yanındaki sandalyede otururken nefesini tutar ve kitabını yere düşürür.

"Uyandın!" diye bağırır.

Günlerdir hiç olmadığım kadar berrak zihnim var, ama hala başımı kaldıracak kadar güçsüzüm.

"Kesinlikle öleceğini düşündük!" diye devam ediyor ve Olive'in hiç aklından geçen bir şeyi hemen sesli olarak dile getirmediğini merak ediyorum.

Emmy kapıda belirir, kapı pervazına rahatça yaslanır. "Öyle söyleme." Merdivenlere doğru dönerek seslenir. "Ivy uyandı!"

Bir dizi ayak sesi duyulur, ardından bir grup kız odama girer. İpek elbiseler giymişler, saçlarında elmaslar var, balo için giyinmişler. Greer, bana koşarken albatros tüylerinden yapılmış yelpazesini düşürür. "Öldüğünü sandım."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Diğer kızlar gülüyor, ama Greer'in güzel yüzünde kırılğan ve hüznü bir ifade beliriyor.

Lottie, herkesin kapıda toplandığı yeri iterek geçer. "Ona yer açın!" diye bağırır, alnıma yapışmış saçları silip beni yastıklarla destekler. Kemiklerim yüz yaşında gibi hissediyorum, ama ateşin yakıcı etkisi azalmıştır. Parmaklarımın eklemlerini denerim ve şişkinliklerinin azaldığını fark ederim. En kötüsü geçmiştir.

"Ne kadar süredir baygındım?" diye soruyorum. "Üç gün," diyor Olive.

Çarşamba günkü yaylı dörtlü konserini kaçırdım, şimdi de Harrowfields'ın balosunu kaçıracağım. Kimsenin görünür bir yarası olmadığına göre, yokluğumda başka duruşma olmamış olmalı, ama Bram'la geçirebileceğim çok değerli zamanı boşa harcadım.

Lottie akşam yemeğim için çorba bulmak için ortadan kaybolur ve her kız bana en iyi dileklerini sunar ve sonra arabalara binmek için kapıdan çıkar.

Yataktan kalkıp diğerleriyle birlikte aktivitelere devam etmeme izin verilene kadar bir gün daha geçer. Faith hariç herkes bana bebek gibi davranır, yumuşamış gibi görünen Greer bile.

Olive'in Caledonia Cottage'da ilk gün söylediği şeyi hatırlıyorum: *Hepimizin arkadaş olmasını umuyordum.* Onun umudunu hiç paylaşmamıştım, ama belki de ölümle burun buruna gelmek yeterliydi. Faith, gece yarısı kaçışımı bir daha gündeme getirmedi.

Ertesi gün, nihayet yataktan kalkacak kadar güçleniyorum ve dışarı çıkmak için sabırsızlanıyorum. Lottie, hastalığımдан bu yana ilk kez dışarı çıkacağım için beni giydiriyor, parkta bir tur atacağız, o sırada elime bir not sıkıştırıyor. Hiçbir şey olmamış gibi elbisenin düğmelerini iliklemeye devam ediyor, ama ben parşömen kağıdını avucumun içine saklıyorum. Faith izlerken şimdi okuyamam.

Sarayın geniş yeşil bahçeleri halka açtı ve bugünkü yürüyüşümüz sanki sergileniyormuşuz gibi hissettiriyordu. İnsanlar yanımızdan geçerken yelpazelerinin arkasında fısıldaşıyor, güzelliğimizi, çekiciliğimizi, hangimizin en iyi prenses olacağını yargılıyorlardı.

Bir elimde dantelli bir güneş şemsiyesi var, diğer elimle Olive'in koluna takılmış durumdayım. Olive bu tür şeyler için mükemmel bir arkadaş, çünkü hiç susmuyor, bu yüzden benim tek kelime etmeme gerek kalmıyor.

"Kruvasanların özelliği, hamuru katmanlar halinde katlamamız gerekmesidir

" O, hamurun katmanlanması ve doldurma tekniği hakkında saatlerdir konuşup duruyor.

Olive'i dinlemeyi bırakıp, nemli İngiliz kışından dolayı canlı yeşil renkteki bahçeleri seyrediyorum. Yumuşak tepenin üzerinde mor çiğdemler ve onun ötesinde gül çalıları var.

Bugün hafif bir esinti var, ama göğsüme bağladığım şal titrememi engelliyor. Şapkam sırtımda gevşekçe sallanıyor; pek uygun sayılmaz, ama günlerce kapalı mekanlarda kaldıktan sonra güneşin tenime değmesi cennet gibi geliyor.

Faith ve Marion kol kola önümüzde yürüyorlar, Emmy ve Greer ise hemen arkamızda.

İki at yolun etrafında dönünce grubumuz duruyor. Biniciler yavaşlayıp yaklaşırken şapkaları çıkarıyorlar.

"Lady Ivy, sıra sizde!" Bram atından atlayarak, yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor. Emmett atının üzerinde kalarak, anlamadığım bir ifadeyle bana bakıyor.

Diğer kızlar etrafımızı sararken, hepsi Bram'a aynı anda konuşarak etekleri uçuşuyor. Greer, Bram'a yeni şapkasını beğenip beğenmediğini soruyor. Olive, gönderdiği çörek sepetini alıp almadığını soruyor. Faith, ayakkabısının burnuna ustaca takılıp Bram'ın kollarına düşüyor.

Bram gülümseyerek onu hızla ayağa kaldırır. Emmy onun önüne geçerek, "Dengemle her zaman övülmüşümdür" der.

Atının üzerinde oturan Emmett çenesini bana doğru sallıyor. *Bir şey yap,* diyor dudaklarıyla. Diğer kızlar Bram'a o kadar dalmışlar ki bunu görmüyorlar.

Ne? diye dudaklarımla cevap veriyorum.

Emmett eldivenli elini alnına götürür ve bayılma taklidi yapar. Bu çok aşağılayıcı olur. *Hayır.*

Emmett yüksek sesle boğazını temizledi. "Vay canına, Leydi Ivy, oldukça solgun görünüyorsunuz." "Kendimi gayet iyi hissediyorum, ilginiz için teşekkür ederim, Majesteleri." "Hayır, hayır. Kardeşim, kötü görünmüyor mu? Onu içeri götürsen iyi olur."

Emmett bu kadar uzakta olmasaydı, bacağına tekme atardım.

Bram endişeyle bana bakar. "Evet, çok hastasın."

Emmett'e olan kızgınlığımı yutuyorum ve kendime oynamam gereken bir rol olduğunu hatırlatıyorum. Bram'ın beni sevmesini sağlamalıyım. Emmett haklı, bu konuda sinir bozucu olsa da.

"Diğer kızlara beni kulübeye geri götürmelerini isteyeceğim," diyorum zayıf bir sesle. "Senin güzel öğleden sonrası mahvetmeyi hayal bile edemem." Alnımı mendille siliyorum ve gözlerimi kırıştırtarak, gerçekten inandırıcı olmaya çalışıyorum.

"Hiçbir şeyi mahvetmiyorsun. Seni eve güvenle götürmek istiyorum."
Beklediğim gibi centilmen davranıyor.

Yola saparken Emmett'in gözüne bakıyorum. "Atın çok güzel," diyorum
Bram'a, Emmett'in tavsiyesini hatırlayarak.

Emmett toz bulutu içinde uzaklaşır.

Gülümserken gözleri kırışır. "Adı Mab ve sana söz veriyorum,
kardeşimden daha kibar."

"Başka atın var mı?" diye soruyorum.

"Birkaç tane var, ama hiçbirini onu kadar sevmiyorum."

"Güneşin altında kalmadığım için kendimi daha iyi hissediyorum. Belki
ahırlara uğrayabiliriz? Onları görmek isterim."

Bram bir an düşündü. "Gerçekten iyi hissettiğinden emin misin?" "Çok
eminim."

Çimlerin üzerinden geçerek sarayın diğer tarafındaki ahırlara doğru
ilerledik. Ahırlar ağaçların gölgesindeydi ve vikontes ile diğer kızların
gözetiminden uzaktaydı. Bu uygunsuz bir davranıştı ama kimse bizi görmezdi.

Yürürken, Emmett'in Bram'ın buradaki meyveleri sevdiğini söylediği bir
şeyi hatırladım, çünkü bu meyveler Öteki Dünya'da yetişenlerden farklıydı.

Yürüyüş elbisemin beline asılı olan bağcıklı cebinden yeşil bir elma ve
bir çakı çıkardım.

Yürürken meyve dilimleme becerisinin bize öğretilen en aptalca görgü
kurallarından biri olduğunu hep düşünmüştümdür, ama bu bana bıçak taşımak
için bir bahane sağladığı için hoşuma gitmişti ve şimdi de kesinlikle işime
yarıyor.

Kabuğunu delip düzgün bir dilim kesiyorum. "İster misin?" Bıçağımın
ucunda Bram'a uzatıyorum.

Gülümser ve alır. "Biliyor musun," der, hala çiğnerken, "Öteki Dünya'da
farklı meyveler var."

Gülmek istedim. Emmett kardeşini çok iyi tanıyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

"Oh evet. Nar gibi bir şey ama yemek tabağı kadar büyük, tohumları
şeker kadar tatlı ve duman ve tuz tadı olan, geceden daha siyah meyveleri
var." Keşke bir not defterim olsaydı. Ethel'e tüm bunları yazmak için
sabırsızlanıyorum.

"Hangisini daha çok seviyorsun, buradaki yemeği mi yoksa..." Neredeyse
"evdeki" diyecektim, ama Bram'ın Öteki Dünya'yı artık evi olarak görüp
görmediğini bilmiyorum. Bu rahatsız edici bir kavram, bizim dünyamıza yakın
ama ulaşılamayan bir yer, belki de bu yüzden çocukken bu fikre bu kadar
takıntılıydım.

Bram ne demek istediğimi anlamış olmalı ki, bir an düşünür ve sonra cevap verir. "Yemekler burada, ama içecekler orada. Limon ve gül tadında gazlı şuruplar, gece açan çiçeklerden yapılan şaraplar..." Gözlerinde uzaklara dalmış bir bakış vardır, benim göremediğim bir yeri hayal ederken.

"Özlüyor olmalısın." Kendi altın gibi çocukluğumu düşünüyorum, bir daha asla geri dönemeyeceğim için ne kadar üzüldüğümü.

Bir an düşünür ve botlarımız çakıl yolda çıtırdar. Bu fırsatı değerlendirip, yeşil yaprakların halesiyle çevrili ona bakıyorum. Daha önce fark etmediğim, köşeli çenesinde bir çil var. O kadar güzel ki, onu böyle doğrudan görmek, güneşe bakmak gibi, gözlerimi acıtıyor. Onunla evlenirsem buna alışabilir miyim, yoksa hayatımın geri kalanını bu hayranlıkla mı geçireceğim, merak ediyorum.

Güneşin rengini almış altın sarısı çizgilerle dalgalı saçlarını eliyle tarıyor.

Kahverengi saçlar. Alnıma koyduğu güçlü eli ateşimi yatıştırıyor.

Güneş ışığıyla aydınlanan ahıra girdiğimizde ahırdaki çocuklar dağıldı. Yavaşça ahır boyunca yürüdük, atların kadifemsi burunlarını okşadık.

"Hastayken beni ziyaret ettiğin için teşekkür etmek istiyorum." Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Ben yoktum."

"Oh, o zaman rüyamda görmüş olmalıyım." Bu çok aşağılayıcı.

Ayaklarını durdurur ve bir yığın saman balyasını işaret eder. Ceketini benim için yere serer ve ben de yanına otururum.

Kaşları arasında derin bir çizgi var ve küçük parmağındaki kalın altın yüzüğü çeviriyor. "Aslında bunun için özür dilemek istedim. Çiçek gönderdim ama sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Keşke yardım edebilseydim."

"Pakt Geçit Töreni'nde yaptığın gibi beni iyileştirmek mi demek istiyorsun?"

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirir. "Hayır. Ama yapabilseydim yapardım. Benim sihrim anneminki kadar gelişmiş değil, daha çok salon numaraları gibi. Küçük kesikler ve çürükleri tedavi edebilirim, ama daha fazlasını yapamam."

Emmett'in yüzü aklıma gelir. Elimi uzatıp Bram'ın gömleğinin kolunu okşarım. "Seni daha iyi tanımak istiyorum."

Ağzı hafifçe gülümsedi. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bana büyü hakkında daha fazla şey anlat." Emmett, insanların özgünlüğü değer verdiğini söylemişti. Hayatımın çoğunu periler hakkında bilgi edinmek için harcadım. Keşke on yaşındaki Ivy beni şimdi görebilseydi.

"Kimse bana bu tür şeyler sormaz." Gülümser. "Benim yapabildiğim türden küçük sihirler doğuştan gelir." Ahırın kenarında bir karahindiba tarlası vardır.

Bram elini sallıyor ve karahindiba kümesi pembe lalelere dönüşüyor. Nefesim kesiliyor.

Bram sadece gülüyor. "Aslında pek de kullanışlı bir şey değil." O bunu söylerken laleler küle dönüşüyor.

Yumruğunu kapatıp açar ve parlak altın bir sikke ortaya çıkar. Bana uzatır ve ben onun buz gibi soğuk olduğunu fark edince şaşırırım.

"Bekle," der yumuşak bir sesle. Ve sikke avucumda küçük bir su birikintisine dönüşür.

Hayranlıkla güldüm.

"Annemin sahip olduğu türden büyük sihir, saray okullarında yıllarca süren çalışmaların ürünüdür. Ben buna hiç sabrım olmadı ve çok gençken buraya geldim. Bana öğretecek kimse yok, sadece annem var ama onun da ne zamanı ne de ilgisi var."

Öteki Dünya'dan bahsedilince nefesim kesiliyor. Dilimin ucunda milyonlarca soru var. *Orası nasıl bir yer, kokusu nasıl, burada olduğu gibi sürekli yağmur yağıyor mu, oradaki herkes senin kadar güzel mi, büyü nasıl işliyor?*

"Bir itirafım var," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Yüzüm kızarır ve aniden söylediğime pişman olurum, ama artık geri dönüş yoktur. "Hayatımın yarısını perilere tamamen takıntılı olarak geçirdim. Bulabildiğim her bilgiyi topladım, Öteki Dünya'nın resimlerini çizdim, kız kardeşim ve Greer'ı benimle peri oyunları oynamaya zorladım." Bundan hiç vazgeçemediğimi söylemiyorum. "Eski aşçımızın bize okuduğu bir kitap vardı, *Britanya Adaları'nın Perileri*. Kitaptaki resimleri en az yüz kez çizmiş olmalıyım."

Elimi ağzıma kapatıyorum. Kraliçenin oğluna perilerle ilgili yasadışı bilgilere sahip olduğumu itiraf etmemeliydim. "Özür dilerim!" diye bağıryorum. "Annem kitabın ne olduğunu anladığı anda yakıldı."

Bram yüzümü inceliyor. "Kimseye söylemeyeceğim. Aslında, biraz rahatladım. Kimse benimle bu konuyu konuşmaz. Sanki benim farklı olmamdan rahatsız oluyorlarmış gibi."

"Senin farklı olmanı seviyorum." Ciddiyim. "Ve her zaman daha fazlasını duymak isteyeceğimden şüphe etme."

Dudaklarını sıkıştırır. "Ev hakkında konuşmak zor olabilir. Annemle babamın arası iyi bitmedi. Ben de ortada kalmış gibi hissettim."

"Bu yüzden mi buraya gelmeye karar verdin?"

Omuzlarını silkiyor. "Bu pek bir karar değildi. Annem ve babam bir zamanlar Öteki Dünya'nın kralı ve kraliçesi olarak birlikte hüküm sürdüler, ama bazı konularda, özellikle de insanlara nasıl davranılması gerektiği konusunda anlaşılamadılar. Annem, sarayındaki birçok kişi gibi, insanları oyuncak olarak kullanmayı severdi, ama babam yufka yürekliydi ve buna tahammül edemiyordu. Ben doğduktan kısa bir süre sonra annem onu bir darbeye tahttan indirmek istediğinde, babamın iki dünya arasındaki kapıyı kalıcı olarak kapatmaktan başka seçeneği yoktu."

"O gün savaş alanında nasıl öldü?" diye hayretle soruyorum. "Baban onu nasıl yendi?"

O kadar üzgün görünüyor ki, sorduğuma pişman oluyorum. "Demir." Bu kelime bana sadece belli belirsiz tanıdık geliyor. Bayan Osbourne'un peri kitabında okumuş olmalıyım.

"Onun ne olduğunu bilmiyorum."

Bram omuz silkiyor. "Bilmen mümkün değil tabii. Bu doğal bir element, eritip silah, alet, zincir gibi şeyler yapabileceğin bir metal türü. O, tarihten bununla ilgili tüm izleri sildirdi."

"Ve baban onu ona karşı mı kullandı?"

"Ondan korkuyordu. Korkmak için iyi bir nedeni vardı." "O da buraya geldi."

Bram başını sallıyor. "Eve dönemiyordu, ama yine de bir şeylerin kraliçesi olması gerekiyordu."

"Kapı kilitliyse, içeri nasıl girdin?"

Bram ciddiyle yere bakar. "Babam yufka yürekli olabilir, ama yine de bir kraldı ve ben reşit olmaya yaklaştıkça, onun için daha büyük bir tehdit haline geldim. Öteki Dünya'daki saray acımasız ve rekabetçidir. Herkes sonsuza kadar yaşar, bu yüzden tahta geçmenin tek yolu, önceki sahibini öldürmektir. Babam, benim hala anneme sadık olduğumdan ya da sadece hırslı olduğumdan korkuyordu ve onu öldürmeye çalıştığım konusunda paranoyaklaştı. Kapıya koyduğu büyüler, sadece bizim soyumuzdan olanların geçmesine izin veriyordu. Beni gece yarısı dışarı attı ve kapıyı arkamdan kalıcı olarak kilitledi."

Keder içimi kaplıyor, Bram'ın vatanından kovulmasına, babasının ihanetine ve Lydia'nın başka bir dünyaya düşmüş olabileceği teorime son darbeyi vuran kendime duyduğum keder. O haklıydı, ben çocukça davranıyorum. Lydia masaldaki bir kız değil, sadece bir kız.

Ama Bram bana, küçük de olsa, sihrin var olduğunu gösterdi.

"Çok üzgünüm, Bram."

Elini uzatıp yanağımdaki gözyaşını siler. Ağladığımı fark etmemiştim bile. Parmak ucunda duran gözyaşı, tekrar damla haline gelip erimeden önce onu kar tanesine dönüştürür.

"Sorun yok," diyor. "Ben buradayım, değil mi?"

"Çok aptalca. Kız kardeşim kaybolduğunda, belki de o... oradadır diye düşündüm."

Bram bana acıma değil, ortak bir üzüntüyle bakıyor. "Çok üzgünüm, Ivy."

Sağ elinin küçük parmağındaki yüzüğü oynatıyor. On parmağının hepsinde altın bir bant var
altın bir yüzük takıyor, ama bu en narin olanı, içine minik bir inci işlenmiş.

Yüzüklere işaret ediyorum. "Bir anlamı var mı?"

Bram omuz silkiyor. "Evden hatıralar."

İnci yüzüğü işaret parmağıma takıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak
istiyorum."

"Neden?"

"Balo salonunda sana baktığımda parmağında onu gördüğümde, sana dokunmuyorken bile sana dokunuyormuşum gibi hissedeceğim."

Yüzüm kızarır ve o elini uzatıp çenemi kaldırarak bana bakar. "Ben de seni tanımak istiyorum, Ivy Benton."

Aniden beni öpeceğinden korkarım ve ben de onu öpmek isterim, soyut bir şekilde, ama hazır hissetmiyorum. Ellerimle bir şeyler yapmak için cebimden elma ve bıçağı çıkarırım. Bram, bir dilim daha keserken dikkatle izler. Bıçağın ucunda bir kez daha ona uzatırım.

Bana öpücük verecekmiş gibi eğilirken gözleri doğrudan gözlerime bakıyor, sonra dolgun dudaklarını dilimin üzerine kapatıp bıçaktan direkt olarak yiyor.

Titreyerek nefes veriyorum, ama o çiğnerken sadece sırtıyor.

Elmayı ve bıçağı cebime geri koyuyorum, ama parmaklarım Lottie'nin bana daha önce verdiği katlanmış notu çarpıyor.

Daha sonra, odanın mahremiyetinde, notu açtım. Tanımadığım, çocuksu bir el yazısıyla "Sana inanıyorum. EDV" yazıyordu. Ve altında, kafasının ortasında bir kalp olan küçük bir karides çizimi vardı.

Marion Thorne

Faith Fairchild gerçekten benim sonum olabilir.

"Psst, Marion," sarayın bahçesinde sıramız geldiğinde fısıldadı. Ben itiraz etmeden, kolumdan tutup beni limonlukların cam duvarlarına doğru çekti. Ivy Benton'ın Prens Bram'la yaptığı küçük numara dayanılmazdı, ama en azından Viscountess Bolingbroke'u bir süreliğine başımızdan uzaklaştırdı.

Faith nefes nefese, yanakları efordan kızarmış. Kestane rengi saçları başının üstünde taç şeklinde örülmüş, ama bugün hava nemli ve küçük bukleler kulaklarının etrafında kıvrılıyor.

Dolgun alt dudağını diliyle yaladı ve...

"Marion," diyor daha sert bir sesle ve ben kendime geliyorum.

kend

ine "Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı," diyor.

gel. *Her şeyi*, diyecektim neredeyse, ama bu aptalca olurdu, bu yüzden sadece başımı salladım. "Olive ile odalarımızı değiştirsek sorun olur mu?"

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. "Oda değiştirmek mi?"

"Evet, böylece sen ve ben aynı odayı paylaşabiliriz." Faith içini çekiyor.

"Ivy'ye bakmaya

Ivy'ye bakmaya dayanamıyorum. Emmett'le gizlice kaçtığını biliyorum ve Bram'la olan olaydan sonra, onu uykusunda boğmak için daha da istekliyim. Bu gerçekten herkesin güvenliği için. Olive'in koridorun karşısına taşınmayı sorun etmeyeceğini düşünüyorum, o zaman ben de onun yerini seninle paylaşabilirim."

Onun şakasına güldüm, ama sesim boş çıktı. Tabii ki Emmett'le ilgiliydi. Bunu tahmin etmeliydim. Başka bir şey varsaymakla aptallık ettim.

Faith, kulübede geçirdiğimiz ikinci gecede Emmett ile olan geçmişini bana itiraf etti. Ben dışarıda gül bahçesinde gün batımını izlerken, o dışarı çıkıp hava almak istediğini fısıldayarak söyledi.

Mutfaktan iki flüt ve tozlu bir şişe bir şey çaldım ve yosunlarla kaplı eski bir taş bankta onunla oturdum.

"Birine içini dökmeye ihtiyacın var gibi görünüyor," dedim. Ve öyle de oldu. Yalan söylemiyordum, ama ona yakın olma fırsatını da kaçırmak istemiyordum. Pakt Geçit Töreni sabahı onu ilk kez profilden gördüğüm andan itibaren, ona... aşık oldum. Evet, bu kelime doğru. Büyülendim diyelim. Bana çok tanıdık geliyordu, sanki kalbime doğrudan bağlı bir ip varmış gibi, ve her yüzünü gördüğümde, görünmez bir güç onu çekiyordu.

"Onu sevebileceğimi düşündüm," diye açıkladı o gece bahçede. "Şimdi bu çok saçma geliyor."

"Aşkın asla aptalca olduğunu düşünmüyorum," diye cevap verdim.

"Bu yüzden mi buradasın?" diye sordu. "Bram'ı sevebileceğini düşündüğün için mi?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim. Tam tersiydi, ama o zaman ona söylemedim.

"Bu yüzden mi buradasın?" diye sordum ona. "İntikam için mi?"

Dünyanın tüm yükü dar omuzlarına baskı yapıyormuş gibi içini çekti ve başını salladı. "Hayır, Emmett beni öyle sevmiyor. Denesem bile ondan böyle bir tepki alamazdım."

"Beni kandırabilirdin."

"Emmett ile benim aramızdaki şey... açıklaması zor. Birbirimize ihtiyacımız vardı."

Bunu en azından biraz anlayabiliyordum. "Emmett için burada değilsen, neden buradasın?"

Faith yine dudağını ısırды, kanatacağından ve benim de temiz bir mendil çıkarıp yarayı silmek gibi centilmen bir şey yapmak zorunda kalacağımdan korktum.

"Babam bana sezonun başlangıcına katılmam gerektiğini söyledi ve ben hiçbir şeyi şansa bırakmak istemedim. Babam, artık onun sorunu olmamam için bana gelen ilk teklifi kabul etmemi isterdi. Bram'ın en iyi seçenek olduğunu düşündüm. Ne kadar klişe, değil mi?"

"Bence sen klişeden daha fazlasısın," dedim, fazla dürüstçe.

Faith gülümsedi. Onu gülümsetmeye devam etmek istedim. "Bunu düşünen tek kişi sen olabilirsin."

Prensin elini kazanmak için yarışmaya katıldığımda kendimi çok akıllı sanıyordum. Ben doğduğumdan beri Thorne ailesinin akşam yemeği masasında evlilik konusunu konuşuyorlar.

Kraliçe Mor'un İngiltere'si, dünyanın geri kalanından tamamen izole bir durumda. Sıkı bir şekilde denetlenen, gerekli ekonomik ticaret dışında, işlevsel olarak

dış dünya ile hiçbir teması yoktur. Dover'da güneşli bir günde Fransa'yı görebileceğiniz söylenir. Işık, Mor'u dışarıda tutmak için dört yüz yıl önce inşa ettikleri duvarın kalıntılarından yansıdığı için çok güzel olduğu söylenir.

Her ülke, Kraliçe Mor ve onun ebedi hükümdarlığı için kendi açıklamasına sahip gibi görünüyor. Kime sorduğuna bağlı olarak melek ya da şeytan. Babamın halkı için o bir canavardı. Sonsuza kadar yaşayan bir kadın için başka makul bir açıklama yoktu. Perşembe günleri ormana girilmez ve kesinlikle evden çıkıp İngiltere'ye yelken açılmaz. Ama babamın anlattığına göre, kuraklık Gana'daki ailesinin topraklarını kurutmuştu ve başka seçeneği yoktu. Bu yüzden şeytanların efsane olduğuna inanan diğerleriyle birlikte bir gemiye bindi ve düşmanca bir okyanusu geçti.

1597 tarihli Kraliyet Kararnamesi'ne göre, Kraliçe Mor ile pazarlık yapacak kadar cesur olan herkes vatandaş sayılır.

O, kraliçenin önünde diz çöküp yüz metre kumaş ve bir dikiş makinesi için pazarlık yaptığında henüz on sekiz yaşındaydı.

Bir yıl içinde Savile Row'da en çok aranan terzi olmuştu. Bir yıl sonra, kazandıklarıyla bir mağaza açtı. Şimdi Londra'nın West End alışveriş bölgesinin yarısını kontrol ediyor. Soyadını Agyapong'dan Thorne'a değiştirdi, sanki eskisini hiç sevmediği yeni bir palto giymiş gibi.

Kraliçe Mor, ondan hayal kurma yeteneğini aldı. Bir keresinde bana, hayal kurabiliyorsa, evini hayal edeceğini söylemişti.

İnanılmaz bir hikaye anlatıcısı ve acımasız bir iş adamı olan o, kısa sürede sarayda gözde bir kişi haline geldi ve kraliçe, onun ilk iki katlı dükkanını satın almasından daha kısa bir sürede ona bir dükalık verdi.

Yirmi üç yaşına bastığı yaz, Cornwall yakınlarındaki bir malikanede büyümüş, kibar ve düzgün bir İngiliz kızı olan annemle tanıştı ve iki ay sonra evlendiler. Ben bir sonraki kış doğdum ve entrikalar hemen başladı. Dük olmuştu, ama çok uzun süredir değil ve ailesinin mirasını güvence altına alması gerektiğini biliyordu. Bu da evlilik anlamına geliyordu. Bu da beni anlamına geliyordu.

Geleceğim her zaman kumla dolu bir çukur gibi geliyordu. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İyi bir kız olmakla ilgili güzel sözler içeren nakışlar yaptım. Piyano çalmayı öğrendim, whist oyununda usta oldum ve ailemizin malikanesinin sınırındaki ormanın kenarında yetişen tüm bitkileri tanıyabiliyordum.

Küçük kız kardeşim Este benim gölgem, ortağımdı. Dadımız ve öğretmenlerimiz bizi küçük askerler gibi eğitti ve on ve on iki yaşına geldiğimizde bir ziyafet planlayabilir, bir evin bütçesini dengeleyebilir ve mükemmel bir kadril dansı yapabilir hale gelmiştik.

İyi kızlardık, böylece mükemmel eşler olabilirdik.

Derslerimizden sonra, kendimi sakinleştirmek için uzun yürüyüşlere çıkmak zorundaydım, ta ki kendi derimden çıkmak istediğim hissini yenene kadar.

On beş yaşındayken, Lady Richfield'ın bahar ekinoksu çay partisinde ilk kez bir kızı öptüm ve sonra bir ortanca çalılığına kustum. Penny Richfield benden iki yaş büyüktü ve ellerimiz kaymakla temas ettiğinde kızardı. Geçen sonbaharda bir vikontun ikinci oğluyla evlendi ve şimdi beni tanımıyor gibi davranıyor.

Geleceğim, toprakla dolan bir mezar haline geldi.

Sosyal sezonun her etkinliğinde herkesi güldürdüm. Bir gemiye atlayıp Akra'ya gitmeyi, babamın ailesini bulmayı ve bu hayattan farklı bir hayat kurmayı hayal ettim.

Ama ailemin ve Este'nin kalbini bu şekilde kıramazdım, bu yüzden hakkımdaki her şeyi ulaşılması zor bir yere gömdüm.

Kendi cenazem için giyiniyormuş gibi Pact Parade elbisemi giydim.

Ama sonra Kraliçe Mor, Bram'ın bu sezon bir eş alacağını duyurdu.

Plan, kaçınılmazlığın ağırlığıyla aklıma geldi. Yarışmaya katılacaktım. Kaybedecektim. Ve sonra özgür olacaktım.

O sözleşmeyi kanla imzalamak, hayatımda yaptığım en kolay şeydi.

Kocam yok. *Aman ne acısı*. Bir şekilde devam etmenin bir yolunu bulurum.

Sadece ailemin tepkisi yüzünden geceleri uykusuz kalıyorum. Kız kardeşim ve benim için verdikleri hayat için çok mücadele ettiler, onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Buna dayanamam. Ama aileme anlatırken, başarısızlığımın trajik hikayesini bir şekilde döndürmenin bir yolunu bulacağım. Hepimiz bu durumdan galip çıkabiliriz.

Bu yüzden Mayıs Kraliçesi yarışmasında hala çok çalıştım. Çabalıyor gibi görünmem gerekiyordu.

Bram'ın beni seçeceği kesinlikle yok. Artık hiç çaba göstermiyorum, ama onların bunu bilmesine gerek yok.

Anlaştığım şeyi de bilmelerine gerek yok. Diğer kızlara uydurduğum baş ağrısı hikayesi gerçek. Kendimi bildim bileli baş ağrılarım var, ama anlaşılmam bu değildi.

Kraliçe Mor bana en büyük korkumun ne olduğunu sorduğunda, gözlerinin içine bakarak "Sonsuza kadar bu kadar küçük bir hayat sürmek. Bir tane daha yastık nakışlamak zorunda kalırsam, kendimi Thames Nehri'ne atacağım" dedim.

O güldü ve bu beni garip bir şekilde gururlandırdı.

Ona beni büyük bir yazar yapmasını istediğimde, yüzü ciddileşti. "Bunu yapabilirim. Bir bedeli karşılığında."

"Anlıyorum." Tüm bunlar bittiğinde sahip olacağım hayatı çok net bir şekilde hayal edebiliyordum.

Bundan karşılığında benden aldığı şey o kadar garipti ki, o anda tam olarak anlayamadım. Aslında, şimdi bile ancak azıcık anlayabiliyorum. Ama defterlerimi, içimden su gibi akan soneler ve romanlarla dolduruyorum ve kaybettiğim şeyi hiç düşünmüyorum.

Şu anda bana acı veren tek şey Faith Fairchild'a bakmak.

"Marion?" diye soruyor Faith ve ben kendime geliyorum, portakal bahçesine, onun *o yüzle* önümde durduğu yere.

"Oda değişimi mi?" diye soruyor.

"Ne olursa olsun," diye cevap veriyorum, yine çok dürüstçe.

"Harika. Bu gece eşyalarımı senin odana taşıyacağım. Olive'in sakıncası olmayacağından emin misin?"

"O bir melek. Ivy lambayı açık bırakarak uyumak zorunda kalacak, ama o kadar da kötü değil."

"Anlaştık." Faith elini uzatır ve ben de onun elini tutarım. "Anlaştık," diye onaylarım.

On Dokuzuncu Bölüm

Garip bir sabah oldu. Olive'in homurdanarak bavulunu odanın eşğine sürükleyerek beni uyandırmasıyla uyandım.

"Faith takas yapacağımızı söyledi," diye açıkladı ve yastığının üzerine doldurulmuş köpeklerden oluşan bir aileyi düzenlemeye geri döndü.

"Öyle mi dedi?"

Koridoru geçip Faith ve Marion'un Faith'in eşyalarını boşalttıkları yere gittim. "Kimse bana danışmayı düşünmedi mi?" Gerçek şu ki, Faith'e acıyorum. Ama bunu ona söylediğimde hoş karşılayacağını sanmıyorum.

Başlarını kaldırdılar. En azından Marion utanmış gibi görünüyordu.

"Gerekli olduğunu düşünmedik," diye Faith ikisinin adına cevap verdi.

O da beni korkutuyor. Bram hakkında benimle aynı bilgilere sahip, ama melek gibi bir yüzü ve erkeklerle gerçek deneyimleri var. Eminim Emmett ona flört etmeyi öğretmek zorunda kalmamıştır.

Şimdi hepimiz gergin bir sessizlik içinde geniş yeşil çimleri geçerek ana saray konutuna doğru ilerliyoruz, kraliçenin özel salonunda çay içmeye gidiyoruz.

Bir düzine garip, sessiz uşak, kraliçenin özel dairesinde gizlenmiş bir salonda bizi bekliyor.

Vikontes Bolingbroke ellerini beline koyuyor. "Umarım Majestelerinin bir başka dersine hazırsınızdır. Son derste hepinizin çok eğlendiğinizi duydum." Bunun olacağını biliyordum, ama yine de tüylerim diken diken oluyor.

"İyi bir eş birçok yeteneğe sahiptir," diyor Bolingbroke. "Mükemmel bir ev hanımı, özverili bir muhasebeci, evinin kalbi ve ruhu olmalıdır. Kocasına

rahatlık ve anlayış sağlamalıdır." "Kraliçe Mor kocalarına böyle mi davranıyor?" diye soruyor Marion. Faith'in arkasında duruyor, ama sesi tüm

odaya yayılıyor ve

gergin bir sessizliğe bürünür.

Vikontes Bolingbroke başını eğiyor, yüzü her zamanki gibi taş gibi. "O bir eş değil. O bir kraliçe."

Soğuk ter damlaları ensemden birikir.

Vikontes ayağa kalkar ve odanın sonuna dizilmiş uşaklara işaret eder.
duva

r. Odanın sonundaki çift kapıyı açarlar ve
Emmy, belki de şu anki lider statüsünün verdiği cesaretle, yan odaya bir adım
atar.

Emmy, belki de şu anki lider statüsüyle cesaretlenererek, bitişik odaya bir
adım atar. Greer, sola dönmeyince, bizi takip etmek için tam bir daire çizmek
zorunda kalır.

Üç büyük pencere, ziyaretçilerin ve saray mensuplarının bahar güneşinde
tembel tembel dolaştıkları parka bakmaktadır.

Oturma odası, büyüklüğü sıradan bir odadır. Adaçayı yeşili ve
lavanta tonlarındaki duvar kağıdı, özenle işlenmiş desenli halıyla uyumludur.
Birkaç farklı oturma alanı, sandalye ve kanepeler, bir piyano, bir whist masası,
bir nakış malzemeleri sepeti ve şömine vardır.

Sessizce, sanki havada süzülüyormuş gibi, kraliçe odaya girer ve ipek bir
divana oturur. Sanki onun varlığını fark etmemizi istemiyormuş gibi, tavus
kuşu tüyünden yapılmış bir yelpazeyi açar.

"Şimdi ne olacak?" diye sorar Greer.

Bir uşak boğazını temizler ve biz ona döneriz. "Majestelerinin tasarımı
gereği, altı farklı istasyon bulacaksınız." Oda boyunca yerleştirilmiş altın
renkli bayraklara işaret eder. "On dakika boyunca bir istasyondaki işi
tamamlayacaksınız, sonra bir zil çalacak ve yer değiştireceksiniz. Bu, sadece
bir genç bayan kalana kadar devam edecek ve o bayan kazanan ilan edilecek
ve kraliçenin lütfunu kazanacak."

Bu, Mayıs Kraliçesi yarışması gibi bir dayanıklılık egzersizi.

"Hazır mısınız?" diye sorar uşak ve başka seçeneğimiz olmadığı için evet
deriz.

İlk olarak dikiş malzemelerinin bulunduğu sepetin yanındaki kanepeye
oturuyorum, başlamak için yeterince basit bir yer olduğunu düşünüyorum.
Okumayı öğrenmeden önce dikiş yapmaya başlamıştım.

Sıraya dizilmiş altı adet nakış kasnağı var, her biri isimlerimizin işlendiği
ipek kurdelelerle bağlanmış. *Ivy* yazan kasnağı alıyorum.

Biri tasarımın taslağını kurşun kalemle çizmiş. Harfleri görebilmek için
onu ışığa tutuyorum. *Küstah ve kaba. Çılgın, mahvolmuş kız kardeşinin daha
çirkin bir versiyonu.*

Öfke içimi kaplarken gözlerim yaşlarla doluyor.

Rastgele, başka bir nakış kasnağı seçiyorum, Greer'inki. Kumaşın üzerine
çizilmiş olanı buluyorum. *Annesi kadar kötü yaşlanmaya mahkum, onun
sosyal zarafetinin yarısı kadar.*

Sırada Emmy var. *Yeteneksiz, güvenilmez, ailesinin adını lekeleyen biri.*

"Bu ne?" diye dehşetle soruyorum.

"Bram'ın gelini kalın derili olmalı. İğnenin seni batırmasına izin verme, canım." Vikontes diğer odaya rahatça yürür ve bu konuşmanın bittiğini anlarım. Öfkemi yutar ve iğneme iplik geçiririm.

Greer pencerenin yanındaki piyanonun başına oturur.

Olive, kağıt parçalarıyla kaplı daha büyük bir masaya oturur. Faith, Emmy ve Greer yan odaya geçerler.

Her şey o kadar sıradan ki, bu da durumu daha da ürkütücü hale getiriyor.

Uşak zili çalar ve on dakikamız başlar. Oda birkaç dakika sessiz ve sakin kalır, ama sonra Marion bir notayı geçirir ve nefesini tutar, sanki yanmış gibi elini tuşlardan çeker.

Dikkatim dağıldığı için bir dikişi geçiririm. Orta parmağında, sanki görünmez bir iğne batmış gibi ani bir acı hissederim. Parmağımın ucunda kan damlacıkları oluşur ve parmaklarımın arasında sıkışmış gümüş iplikten aşağı damlar.

Dişlerini sıkarak oturan ve bacağını kontrolsüz bir şekilde yukarı aşağı sallayan Olive'e bakıyorum.

Diğer odadan sesler, müzik ve sonra aniden porselen kırılma sesi geliyor. Gözlerimi aşağıda tutuyorum, başka bir dikişi kaçırmaktan korkuyorum.

On dakika daha dikiş yapıyorum, dikiş attığım korkunç kelimeleri görmezden gelerek, sonra bir sonraki istasyona, piyanoya geçiyorum.

Marion'un neden nefesini tuttuğunu anlamam uzun sürmüyor. Yanlış bir A minör notasına basıyorum ve aniden parmağında kemiğe kadar uzanan bir yanma hiss ediyorum.

Ellerimi geri çekiyorum ve odanın diğer ucunda Olive, dikiş iğnesi onu batırınca çığlık atıyor.

On dakika sonra zil çaldı. Omurgamdan bir damla ter süzüldü. Hata yaparsam beni bekleyen acıdan korkarak, dehşetle kaskatı kesildim.

Üçüncü durağım daha büyük bir masa. Üzerinde lordlar, leydiler ve diğer soyluların isimlerinin yazılı olduğu listeler ve bir balo salonu şeması dağılmış durumda. O, bizden bir oturma planı hazırlamamızı istiyor.

İsimleri kıdem sırasına göre düzenleyerek başlıyorum, yanlış yaparsam karşılaşacağım acıya kendimi hazırlıyorum. Bir isim yazıyorum ve ayağımdan, ayak bileğimden, dizimden ve kalçamdan geçerek keskin bir acı yükseliyor. Neredeyse yere yığılıyorum, ama düşmekten çok korkuyorum.

Zil alıyor. Bir sonraki odaya geçiyor. İlk görev, bahçecilikle ilgili son derece sıkıcı bir hikaye anlatan parti konuğu rolünü oynayan bir uşak karşısındaki sandalyeye oturmak. Bir saniye bile kambur durursanız veya gözlerinizi başka yere çevirirseniz, omurganızdan aşağıya doğru dayanılmaz bir acı yayılıyor.

Bir sonraki görev, kafanıza porselen bir tabak koyup odanın uzunluğunu mükemmel bir duruşla yürümek. Bir tur attığınızda, bir uşak kafanıza ikinci bir tabak koyar, sonra üçüncü, ve böyle devam eder.

Bir tabağı dşrrseniz, bir sonraki turda parçaları elinizde tutmanız gerekir.

Kafatasımın üstündeki ağırlık beklediğimden daha fazla. İlk turumu yaparken kraliçe yanımızdan geçerek bizi izliyor. Bunun hangi kısmından zevk aldığını anlamıyorum. Acımızdan mı? Bizim üzerimizdeki gücünden mi? Yoksa bunca zaman sonra o kadar sıkılmış ki, yapacak başka bir şey bulamıyor mu?

İpek terliğinin ucuyla halının köşesini kaldırıyor. Topuğum ona takılıyor ve dizlerimin üzerine kyorum.

"Bu asla olmaz, Leydi Ivy. Bir prensesin dengesi mükemmel olmalıdır."

Parçaları ellerimle topluyorum ve fkeleniyorum. Bir tur daha atıyorum, öfkeden yine tkezliyorum ve ikinci tabak da ayaklarımın dibinde parçalanıyor.

Parçalar parmaklarımın kenarlarında küçük, acı veren kesikler bırakıyor.

Son dönüşüm solo bir country dansı. Bu egzersizin işkence niteliği çabucak ortaya çıkıyor. Bir adımı kaçırırsanız dizleriniz bükülüyor ve yere düşüyorsunuz. Dört kez düşüyorum, her biri bir öncekinden daha sert. Sessizce acı gözyaşları yüzümden akıyor.

On dakikanın yarısı geçmiş olmalı ki bir çığlık beni irkiltir. Hemen dizlerimin üzerine çöküyorum, sanki bir kukla gibi kesilmişim gibi. Halı, ince oraplarımın içinden derime batıyor.

"Yeter!" Marion Thorne, odanın diğer köşesinde porselen tabak egzersizi yapıyor. Ayaklarının dibinde bir yığın tabak parçalanmış durumda. Uşak parçalara koşar ve onları toplayıp Marion'un eline vermek ister, ama Marion buna izin vermez. Yan adım atar ve kolunu bir kez sallayarak odanın köşesinde yığılmış beyaz porselen tabakları devirir. Yüzlerce tabak olmalı ve yere düşerken zemini sarsan güçlü bir grlt çıkarırlar.

Müzik durur. Diğer kızlar yan odadan koşarak gelirler. Ellerimiz kanıyor. Bir saatlik eforun ardından ter içindeyiz, hepimiz

nefes nefeseyiz.

"Yeter!" Marion bir kez daha söyler. "Bram beni karısı olarak istiyorsa, beni nerede bulacağını biliyor."

Odayı terk ederken, ardında sallanan bir kapı ve şaşkın bir sessizlik bırakır.

Yirminci Bölüm

Bir an için birbirimize bakarız. Olive, kanayan parmağını ağzına sokar ve emer. Tüm vücudum efordan titriyor, bir koltuğa yığılım ve Emmy de derin bir nefes alarak bana katılır.

Sanki olağanüstü bir şey olmamış gibi, uşak altın zilini çalarak bir sonraki turun başladığını haber verir.

Oda içinde bir anlık bir bakış alışverişi olur, sanki hepimizin aklından aynı anda aynı düşünce geçiyormuş gibi. Hepimiz bunu reddedersek, kaybeden ve kazanan seçilemez.

"Beraberlik diyelim mi?" diye önerir Greer.

"Sanki aklımı okudun," diyor Emmy. "Kabul," diye ekliyorum.

"Tabii ki," diyor Faith.

Olive sadece başını sallar, parmağını ağzına sıkıca sokmuş halde.

Merdivenlerin yarısına geldiğimizde Olive aniden durur. "Bileziğim!" diye bağırır. "Kilit açılmış olmalı. Bir dakika, hemen dönerim." Beklerken, tavana kadar uzanan ağaca bakarım, yeşil yaprakları hafifçe titriyor, en üst kısımları bal peteği camına değiyor.

Pakt Geçit Töreni gününde bu ağacı ilk gördüğümde büyük bir kararlılık hissetmiştim. Şimdi ise sadece bitkin hissediyorum.

Birkaç dakika sonra Olive merdivenlerden aşağı koşarak gelir.

Uşaklar, kraliyet muhafızları veya kraliçenin kendisi bizi durduracak diye bekliyorum, ama altı kişi hiç gürültü patırtı yapmadan kapıdan çıkıp çimleri geçerek kulübemize doğru yürüyoruz.

Marion bizi bekliyor, yemek masasında oturmuş, aşçı da etkileyici bir öğle yemeği hazırlamış.

Ayağa kalkar, gözleri şaşkınlıkla büyür. "Ne oldu?"

Emmy masaya oturur ve bir çörek alır. "Senin haklı olduğuna karar verdik."

Marion'un gözleri yaşlarla doldu, ama başka bir şey söylemedi. Faith yanına oturur ve onu teselli etmek için elini omzuna koyar.

Öğle yemeği, azar işitmeyi bekleyen çocukların gergin sessizliği içinde geçiyor. Hepimiz, kraliçenin ikinci sınavından kaçtığımız için bir sonuç bekleyerek, zemindeki en ufak bir gıcırtya bile irkiliyoruz.

Çay saatinde, ön kapıda keskin bir vuruş duyulur. İrkiliriz. "Ben açarım," derim. Kapıda, kahverengi kağıda sarılmış bir paketle bir uşak durmaktadır. Paketi bana uzatır. Kağıdı açıp içine bakarım ve acı verici derecede tanıdık bir yeşil tonu görürüm.

Merdivenleri koşarak odama çıkarım. "Kimdi?" diye seslenir

Olive. "Annemden bir mektup!"

Kitabı yatağıma atıp kağıdı yırtarak kapağı açtım.

Altın yaldızlı harflerle "*Britanya Adaları'nın Perileri*" yazıyor.

Kapağı açtığımda Bram'dan bir not buluyorum. *Zaten bolca sahip olan bir kıza, büyü hakkında bir kitap. —B.*

Bu, çocukken sahip olduğum kitapla aynı baskı. Ön kapağın içinde bir not var. *EJB Kütüphanesi'nden, 4 Waters Lane, Alton, İngiltere. 1702.*

Kitabı göğsüme sıkıca bastırıp kokusunu içime çekiyorum, sonra yatağımın altına saklıyorum.

Bu gece Welby'lerin maskeli balosuna davetliyiz. Kont ve Kontes Welby, soyluların en genç üyeleri arasında yer alıyor ve çılgın partiler düzenlemeleriyle tanınıyorlar. Bu geceki parti saat 10'dan sonra başlayacak ve sabaha kadar sürecek.

Kır evi ipekler, mücevherler ve tüylerle dolu bir kasırgaya dönüşüyor. Olive, sadece geceliği ve bir çift kelebek kanadı giymiş halde odamızdan Marion'un odasına gidip geliyor. Greer'in devasa tavus kuşu tüyünden yapılmış sırt süsü çok büyük olduğu için merdiven boşluğunda bir anlığına sıkışıyor. Emmy onu itmek zorunda kalıyor ve ikisi de gözyaşlarına boğulacak kadar gülüyorlar.

Bu sırada Lottie beni aynanın önünde sabit tutuyor ve özenle yukarı doğru toplanmış saçlarıma kristaller yerleştiriyor. Hatta küçük parçalar halinde macun kullanarak birkaç tanesini elmacık kemiklerime ve gözlerimin köşelerine yapıştırıyor.

Bu geceki elbisem, bileklerime kadar geniş uzanan kolları ve cesurca dekolte yakası olan gece mavisi ipek bir elbise. Üzerinde altın rengi yıldız takımları işlemeli.

Lottie bana ayağa kalkmamı işaret ediyor ve sonra boynuma yüzlerce düşen yıldızla parıldayan bir pelerin bağlıyor.

Son parça, ortasında bir hilal bulunan yıldızlardan yapılmış bir ta. Aynada kendimi görünce ben bile hayretle nefesimi tutamıyorum. "Oh, Lottie, kendini aştn."

Gururla gülümsüyor. "Seni görünce bayılacak."

Kalabalık balo salonunda Emmett'in şaşkın yüzünü hayal ederek gülümsemeyi zorla bastırıyorum. Sonra bu düşünceyi hemen kafamdan silip atıyorum, ilk başta aklımda olduğu için kızgınım.

Biz vardığımızda parti tam gaz devam ediyordu. Evin görkemli ön merdivenleri meşalelerle aydınlatılmıştı, herkes şık kıyafetleriyle geceye dökülmüştü.

Arabalardan indiğimizde birbirimize maskelerimizi takmamızda yardım ediyoruz. Benimki narin gümüş bir ağdan yapılmış. Olive'inki ise monarş kelebek kanatlarından yapılmış, turuncu ve siyah kelebek elbisesine mükemmel uyuyor, neredeyse kıvı saçlarının rengiyle aynı tonlarda.

Altımız odaya girdiğinde kalabalık ikiye ayrıldı. Kostümlerimizle oldukça dikkat çekiciydik. Sağımdaki Emmy, kolunu uzattığında kanatları açılan, orta parmaklarına bağlanmış kanatları olan, mürekkep siyahı bir yarasa kostümü giymişti.

Marion, denizkızı kostümüyle parılıyor, kostümünü deniz kabukları ve incilerden yapılmış bir ta tamamlıyor.

Ama kıskandığım kişi Faith. O, Romeo'nun Juliet'i gibi giyinmiş. Elbisesi en sade olanı, önu bağcıklı, sıcak krem rengi ipek bir elbise. Başında altın bir ta var ve kahverengi bukleleri yüzünden çekilmiş, sırtına dökülüyor.

Beni bakarken yakalayınca bana sert bir bakış atıyor.

Her zamanki gibi, bizim yaşımızdaki diğer uygun kızlar gibi bize dans kartları verilmiyor. Bunun yerine, şampanya kulesinin yanında sohbet ediyor ve diğer katılımcılar hakkında dedikodu yapıyoruz.

Aniden kolumdan çekilirim ve hiç hanımefendi gibi davranmadan Lydia'nın kollarına atlarım.

"Burada ne işin var?" diye nefes nefese soruyorum.

Son gördüğümden daha iyi görünüyor. Yanakları daha pembe ve saçları belirgin şekilde daha parlak. Ancak kostümü, alışılmadık bir şekilde özensiz. İki yıl önce, ilk sezonu için annemin ona diktirdiği lavanta rengi ipek elbiseyi giymiş, sarı buklelerine taze çiçekler takmış.

"Annem bunun bana yakışacağını düşündü."

Annem onun arkasında, babam da peşinde belirir.

Hepsine sıkıca sarılırım, vücudumun nasıl rahatladığını görünce şaşırırım, farkında bile olmadığım, kemiklerime işleyen bir ev özlemi duyarım.

Annem komplo kurar gibi iki elimi de sıkıca tutar. "Nasıl gidiyor?"

Ona istediği dedikoduları veremediğim için üzgünüm ve korkularıyla onu rahatsız etmek istemiyorum. Her şeyi hatırlayan bir anneye sahip olmanın zorluğu da bu. Onu endişelendirecek konularda dikkatli olmak zorundayım.

"Çok güzeldi. Diğer kızlar çok nazik ve Prens Bram tam bir beyefendi."

O gülümsüyor ve ben yine, onun yüzündeki mutluluğun her anlık acıya değdiğini kendime hatırlatıyorum.

Trompetler çalar ve kapılar açılır, Prens Emmett ve Prens Bram içeri girerler.

Emmett'in yüzünü görünce, göğsümün ortasından bir fay hattı geçiyor, içimdeki iki taraf savaşıyor. Bir tarafım sadece iyi bir kız, iyi bir evlat olmak ve ailemin tekrar topluma entegre olmasına yardım etmek istiyor, diğer tarafım ise Emmett'in müttefik, her şeyi yakıp yıkarak bundan daha iyi bir dünya kurmaya hazır.

Endişeyle, Bram'ın inci yüzüğünü işaret parmağымda çeviriyorum.

Ailem önümde dururken, kendimi yeniden bir çocuk gibi hissediyorum, sadece onların güvende ve sağlıklı olmalarını ve benimle gurur duymalarını isteyen bir çocuk gibi.

Emmett'in sesi kafamda yankılanıyor. *Kraliçe olabilirsin.*

Bram partiye geldiği için, Vikontes Bolingbroke beni diğerlerinin yanına çağırıyor.

Bram, kostümlerimizi inceleyerek doğruca bize doğru yürüdü. Siyah kadife bir ceket ve boğazına kadar açık, dalgalı beyaz bir gömlek giymiş, bir tür korsan kılığına girmişti.

Aileme dönerek kibarca kendini tanıtıyor. Annem bir kız öğrenci gibi kıkırdıyor, babam ise onu her zaman özlemiş olduğu oğluymuş gibi bakıyor.

Bram önce Olive'i vals yapmaya davet eder, sonra da tek tek hepimizle dans eder. "Gittikçe daha iyi oluyorsun," der ve beni balo salonunda döndürür.

Emmett'in bana öğrettiği gibi gözlerine baktım. "Pratik yapıyorum."

Saat gece yarısını vurur ve Bram, erkeklerle birlikte üst kattaki salona çekilir, puro içip bizim hassas kulaklarımızın duyması için fazla dünyevi konular hakkında konuşurlar.

Saatler geçti, ama Lydia'yı bir daha görmedim. Acı bir şekilde, veda etmeden eve gizlice dönmüş olabileceğini düşünüyorum.

Parti hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyor, ama Bolingbroke Vikontesi köşede, bir bardak fazla şampanya içtikten sonra sandalyeye yığılmış, hafifçe horluyor.

Kız kardeşimi aramak için, meşalelerin çitlerin ve kıvrımlı meşe ağaçlarının üzerine uzun gölgeler düşürdüğü bahçeye çıkıyorum.

Solumda gürültülü bir kroket oyunu oynanıyor, ama Lydia'nın orada olması mümkün değil, bu yüzden daha karanlık ve sessiz olan sağ tarafa yöneliyorum. "Lydia?" diye sesleniyorum. Cevap yok, sadece meyve ağaçları ve hayvanat bahçesi hayvanları gibi kesilmiş çitlerin arasından esen rüzgârın hışırtısı duyuluyor.

"Lydia?"

"Lady Ivy, siz misiniz?" diye bir erkek sesi cevap veriyor. "Emmett?"

Onu şimdi görüyorum, gölgelerin içinde bana doğru ilerliyor, ay ışığıyla çevrili.

"Kız kardeşimi arıyordum," diyorum.

"Ben de seni arıyordum."

"Öyle mi?"

"Çabuk gel." Elimi tutmak istercesine uzanıyor, ama vazgeçip elini cebine sokuyor.

Açık bir ceket giymiş, koyu renk dalgalı saçlarının üzerine hafifçe eğik bir kostüm tacı takmış. İkimizin de maskeleri saatler önce atılmış.

Kıyafetine işaret ediyorum. "Sen ne olacaksın?"

"Prens." Omzunun üzerinden bana bakıp sinir bozucu bir yarım gülümseme atıyor.

"Bu sayılmaz, sen zaten prensin."

"Benimki..." Ellerini belirsiz bir şekilde hareket ettirir. "Eski zamanlardan, ya da öyle bir şey."

"Bu gördüğüm en tembel kostüm."

Sahte bir acı içinde kalbini tutar. "Beni incittin, Leydi Ivy. Hepimiz senin kadar etkileyici kostümlere sahip olacak kadar şanslı olamayız."

"Etkilendin mi?"

Gözleri vücudumu baştan aşağı süzer, sonra tekrar yüzüme döner. Sanki bana dokunmuş gibi titrerim. "Düşen bir yıldız gibi görünüyorsun." Artık sözlerinde gülme izi yok.

Evin arkasındaki bahçe kapısına geliyoruz, burada partiden gelen sesler azalıyor. Kapı, büyümüş gül çalıları tarafından kısmen gizlenmiş ve bir söğüt ağacının gölgesinde kalmış.

Beni geçip kapıyı açar, sonra bana onsuz devam etmem için işaret eder. "Bram seni bekliyor."

Kardeşiyle daha fazla yalnız kalmam gerektiğini söyledim. "Talimatları uygulayabildiğini duyduğuma sevindim," diye cevap veriyorum, ama sesim garip bir şekilde boğuk çıkıyor.

"Beni tanıyorsun," diye cevaplar, yüzü taş gibi. "Çok itaatkar."

Kazanmak istiyorum. Emmett'e, isyana ve aileme yardım etmek istiyorum. Bram'la geçireceğim zaman kazanmama yardımcı olacak. Öyleyse neden kaybediyormuşum gibi hissediyorum?

Kapıdan geçtim ve Emmett karanlıkta kayboldu. Onun gidişini izleyecek gücüm yoktu.

Bram, gizli bahçenin ortasında, rüzgârla yıpranmış, trompet çalan bir melek heykelinin altında beni bekliyor.

"Lady Ivy." Yaklaştığımda yüzü aydınlanır. "Gözlerimi okşayan bir manzara." "Başka birini mi bekliyordun?"

"Ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Kardeşim beni buraya getirdi ve bir sürpriz beklememi söyledi. Mekanı görünce biraz gergin olduğumu itiraf etmeliyim, ama sen umduğumdan çok daha iyisin."

Kafam karışır, ama sonra bize en yakın toprak parçasına işaret eder ve bitkinin üzerindeki ince sis ağını ve yanında "*foxglove*" (yüksük otu), yanında "*monkshood*" (asma otu) ve arkasında "*laburnum*" (altın yağmur) yazan küçük kazığı görürüm.

"Seni zehirli bir bahçede mi bıraktı?" diye soruyorum.

Bram sadece o kolay gülüşünü attı. "Kardeşimin mizah anlayışı var."

"Ya da belki de kimsenin bizi burada aramayacağını düşündü. Kardeşinin zeki olduğunu duydum." Emmett'in yüzü tekrar aklıma geliyor, sinir bozucu gülümsemesi, düzeltemediği saçları, o lanet olası gözleri.

"Ahh." Bram bilgece başını sallar. "Gerçekten çok zeki."

Kahverengi saçlar. Alnımda ateşimi düşüren güçlü bir el. Emmett, terleyip atmam gereken bir şey. Benim için o, amacına ulaşmak için bir araçtan başka bir şey değil.

"Kardeşim hakkında konuşmak istemiyorum," diyor, gri gözleri yıldız ışığı gibi parıldıyor. Bu rengi daha önce hiç kimsede görmemiştim.

"Ne hakkında konuşmak istersin?" diye soruyorum.

"Hiç konuşmak istemiyorum galiba." Elimini tutup işaret parmağını okşadı. Elleri sıcaktı. "Yüzüğümü takmışsın."

"Çıkarmadım."

Kalbim gırtlաęıma kadar çıkıyor, ama aramızdaki boşluk sessiz ve hareketsiz kalıyor. Hissettiğim şey arzu değil, kaçınılmazlığın yakıcı hissi.

Çocukken bir kez denizde yüzdüm ve bir dalga beni devirdi. Sörf yaparken yuvarlandım, dizlerimi kuma sürttüm ve burnuma su kaçtı.

O zaman ilk kez kendimi gerçekten küçük hissettim, kontrol edemediğim bir güç tarafından sürüklenmenin nasıl bir şey olduğunu ilk kez anladım.

şimdi boğazımın arkasında tuzlu su tadı hissediyorum.

"Ivy." Sanki ağzıyla tadını almak için can atıyormuş gibi, fısıltıyla adımı söylüyor.

Sonra bana doğru bir adım daha atar ve dudaklarını dudaklarıma bastırır.

Daha önce hiç öpülmemiştim. Beklediğimden daha sıcaktı, biraz da daha ıslaktı.

Bir saniye panikleyip donakalıyorum, ama Bram kendinden emin ve kararlı bir şekilde kontrolü ele alıyor. Başkalarıyla öpüştüğü belli, ama şu anda bunun umurunda olup olmadığına emin değilim.

Dudaklarımı onun dudaklarına doğru hareket ettiriyorum ve refleks olarak ellerimi onun buklelerine geçiriyorum.

Beni kendine doğru çekiyor, elleri belimin alt kısmında güçlü bir şekilde duruyor.

Bir şeyler hissetmeyi bekliyorum. Kıvılcımlar, kilise çanları ya da yalayan alevler hissedeceğimi sanmıştım. Ama tek düşünebildiğim şey, "Doğru yapıyor muyum?" Bu işi doğru yapmalıyım. Onun benimle evlenmek istemesini sağlamalıyım, yoksa Emmett'i hayal kırıklığına uğrattırım. Bütün ülkeyi hayal kırıklığına uğratabilirim.

Bram sanki acı çekiyormuş gibi geri çekilir ve bana bakar. Gerçekten olağanüstü yakışıklıdır, yüzü adeta başka bir dünyadan gelmiş gibidir. Uzanıp sivri kulak kepçesini okşarım, sırf yapabileceğim için. Dokunuşuma titrer.

Yumuşak bir gülümsemeyle, sonunda bir şey hissediyorum, kalbimde boş bir acı.

Numara yapmam gerekiyor, bu yüzden gülümserim ve başımı eğiyorum. Şu anda aşık rolünü oynayabileceğimi sanmıyorum, ama utangaç rolünü oynayabilirim.

"Kız kardeşimi bulmam gerek," diye fısıldıyorum.

"Sana yardım ederim," diye fısıldıyor o da, ve Bram'dan isteyebileceğim hiçbir şeyin onun için zor olmayacağı hissine kapılıyorum.

Köşeyi dönüp eve geri dönerken, karanlıkta bir bankta kambur oturmuş küçük bir silüet görüyorum.

"Lydia?" diye sesleniyorum.

Kafasını kaldırıyor ve şimdi onu daha iyi görebiliyorum. Saçındaki çiçekler solmuş.

Bram beni takip ederek onun oturduğu yere gelir. Yüzünde o sersemlemiş ifade vardır, o kadar nefret ettiğim ifade, çünkü onun yine kaybolduğundan endişelenmeme neden olur ve onun sonsuza dek gitmesine dayanmam.

Eğilip yüzüne bakıyorum. "Lydia, hadi annenin yanına gidelim."

Gözlerini kırıştırarak kendine gelir, sanki benim göremediğim bir yerde dolaşıyormuş gibi. "Oh..." Sesi kesilir. "Evet."

Bram, ona yardım etmek için diğer tarafına geçiyor.

"Sen ünlü Lydia olmalısın," diyor nazikçe, küçük bir çocuğa konuşur gibi bir sesle.

Lydia, sanki onun orada olduğunu şimdi fark etmiş gibi ona bakar. Bir an duraksama olur ve ben durumu yatıştırmak için söyleyecek çekici bir şey bulmak için kafamı yorarken, Lydia karnını tutar ve Bram'ın şık ayakkabılarının üzerine kusar.

"Lydia!" diye bağırırım. Bram şok içinde geri adım atar. Kusmuk çakılların üzerine ve elbisenin eteğine işlenmiş yıldızların üzerine sıçar.

"Lady Benton, iyi misiniz?" Kime sorduğunu bilmiyorum. Yaka cebinden mendilini çıkarır ve Lydia'ya uzatır.

Lydia mendili almaz. Bunun yerine, "Özür dilerim. Annemi bulacağım," diye mırıldanır ve ikimiz de onu durduramadan büyük eve doğru koşar.

"Kız kardeşim için özür dilerim... Ah, kitap için teşekkürler!" Omzumun üzerinden sesleniyorum, ama onu kovalamakla o kadar meşgulüm ki, Bram'ın beni duyup duymadığından emin değilim.

İçeriye koşarım, aşağılanma ve endişenin mide bulandırıcı bir karışımıyla neredeyse çılgına dönmüş durumdayım. Dışarıdaki karanlıktan sonra altın rengi mum ışığı gözlerimi yakıyor.

Gözlerim utançtan yaşlarla doluyor ve ağzım hala öpücükten yaralanmış gibi ağrıyor.

Bram bizi takip etmiyor ve onu suçlayamıyorum.

Balo salonuna geri döndüğümüzde, müzik sanki hiçbir şey olmamış gibi yükseliyor. Vikontes Bolingbroke hala koltuğunda uyukluyor ve diğer beş kız da çeşitli sıkıntı halleriyle yakınlardaki duvara yaslanmış durumda.

Marion da uykuya dalmak üzere görünüyor; Olive balo salonunda başını çevirip duruyor, sessiz bir çaresizlik havası veriyor; Emmy, Faith ve Greer bir şişe şampanya çalmışlar ve kıkırdıyorlar, tüy yelpazelerinin arkasında içtikleri yudumları zar zor gizliyorlar.

Korkunç bir saniye için Lydia, çiftlerin top gibi döndüğü dans pistinin ortasından koşarak geçecekmiş gibi görünüyor. Ailemi rehabilite etmek için çok uğraştım ve bu her şeyi mahvedecek.

Ama neyse ki, Lydia sola, annemin arkadaşlarıyla yarım daire şeklinde dizilmiş koltuklarda oturduğu yere doğru yöneldi. Lydia şok olmuş annemin omzuna yığıldı. Birkaç saniye sonra ben de yanlarına ulaştım. Lydia teselli edilemez, tutarsızdı.

"Canım, ne oldu?" Annem Lydia'ya değil, bana soruyor. Tatlı Lydia, ailemiz tarafından her zaman şüpheyi yer bırakmayacak şekilde desteklenir. Tabii ki annem bunun benim hatam olduğunu düşünüyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "Ama Prens Bram'ın önünde beni küçük düşürdü." İçimi kaplayan öfkeyi, saniyeler önce hissettiğim endişenin tanıdık bir öfkeye dönüşmesini nefret ediyorum.

Lydia ve ben, her zaman aynı madalyonun iki yüzüydük. Onun acısı yere dökülmüş, tanık olunmasını gerektirecek kadar dağınık. Benimki ise o kadar derine gömülmüş ki, adımlarım onun ağırlığıyla daha da ağırlaşıyor.

Neden daha kabul edilebilir bir şekilde acı çekemiyor? Ben bu kadar çabalarken, neden acısını sevimli, ıstırabını evlenilebilir hale getirecek bir yol bulamıyor?

Ağlarken daha güzel ol, en çok nefret ettiğim yanım ona söylemek istiyor

Belki de Lydia'ya olan öfkemin özü budur. Ailemizi kurtarmak için sevmediğim bir adamla evlenmeye hazırım. Dünyada en çok sevdiğim kişi olan Lydia'nın aynı kaderi paylaşmayacak olması beni rahatlatıyor, ama bunu tek başıma yapmama izin verdiği için ona kızgınım.

Annem Lydia'yı ayağa kaldırır. "Yarın kız kardeşinin sağlık durumuyla ilgili bir not göndereceğim. Üzgünüm tatlı kız, o bunu kasten yapmadı."

Lydia'nın ne yapmak istediğini annem nasıl bilebilir ki, Lydia'nın kendisi bile bilmiyor.

Lydia gözyaşları ve sümüklerle kaplı yüzünü kaldırıp gözlerime bakar. "İsteyerek yapmadım."

Hiçbir zaman istemiyor. Sorun da bu.

Onu bu halde görmek bana çok zor geliyor, onu çok seviyorum.

Gecenin olaylarından çok yorgun düşmüş olarak, kapıdan çıkıp refakatçi olmadan arabalara doğru yürüdüm. Sabah Viscountess Bolingbroke tarafından azarlanırsam, azarlansın.

At arabası beni sarayın önüne bırakır ve ben bahçeden geçerek kulübeye doğru yürürüm.

Fırtına bulutları gelmiş, ay ve yıldızların ışığını neredeyse tamamen engelliyor. Ağır, boncuklu elbisemi çimlerin üzerinde sürükleyerek yağmurdan kaçmaya çalışıyorum. Hava yağmur kokuyor; çok geçmeden yağmaya başlayacak.

Diğer kızlar hala baloda olduğu için kulübenin karanlık ve sessiz olmasını bekliyorum, ama çimlerin üzerinde kumaşın hareket ettiği sesi duyunca irkiliyorum.

Gözümün ucunda bir hareket görürüm ve irkilirim. Bir an için balodan dönen diğer kızlar olduğunu düşünürüm, ama öyle değildir.

Kraliçe Mor, sadece birkaç metre uzaklıkta, tamamen sessiz adımlarla bana doğru yürüyor. Soluk teni ay ışığında neredeyse hayalet gibi soluk mavi, koyu saçları omuzlarına dökülüyor.

Gece gökyüzünün renginde, süslü bir gök mavisi ipek elbise giyiyor. Sağ elinde bir sepet gibi bir şey taşıyor, tamamen hareketsiz.

Kahretsin.

Av hayvanı gibi, onu gördüğümde içimde ilkel bir şey uyanıyor, uzun zamandır unutulmuş bir kaçma içgüdüğü.

Siyah gözleri beni dik dik izliyor.

Kulübenin kapısını açıyorum. "Lütfen, içeri girin," diyorum, çünkü nezaket sahip olduğum tek zırh.

"Burası benim evim," diyor sakın bir gülümsemeyle.

Yine de beni oturma odasına kadar takip ediyor, orada personel şömineyi yakmış.

Yağmur çatıya ve pencerelere vurmaya başladığında tam zamanında içeri giriyoruz.

"Ziyaretinizin nedenini sorabilir miyim?" Sesim titriyor.

"Hayır."

Doğru olanı bu gibi görüldüğü için çay getirilmesini isterim, ama beklerken bir damla bile içmem. Ellerim titrediği için fincanın tabağa çarpmaması için bacağıma sıkıca tutunmak zorundayım. Şöminenin üzerindeki saat tik tak ediyor, her saniye bir öncekinden daha yavaş.

Bu ıstırap verici sessizlik Kraliçe Mor'u hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Çayını yudumlarken, sonsuz bir ömür beklemek gibi bir şey mi diye merak ediyorum. Onun için biz bir anlık bir şeyden ibaretiz herhalde. Oğluna gelin bulmak için işkence ettiği ilk grup aptal kızları hatırlayacak mı acaba? Bizim, pek çok grubun ilki olabileceğimiz düşüncesi beni derinden rahatsız ediyor.

Belki uykusuzluktan deliriyorum, ya da belki bir daha böyle bir şansım olmayacağından korkuyorum, ama çay fincanımı masaya koyup bir soru sormak için ağzımı açıyorum. "Kız kardeşimin yaptığı anlaşmayı bana söyler misiniz?"

Gözleri benimkilere dikildi ve bir anne gibi, sabırlı ama sinirli bir şekilde başını salladı. "Söylemeyeceğim."

Dilimin ucunda başka bir soru var. Onu söylemekten kendimi alamıyorum. "Ama kaybolduğu haftalarda nerede olduğunu biliyor musun?"

Bu sefer daha yavaş cevap verdi, sanki sorumu çiğniyor ve nasıl tepki vereceğine karar veremiyormuş gibi.

"Tabii ki biliyorum."

Bu sözler mideme yumruk gibi iner. Diğer Dünya'da değildi, artık bundan eminim. *Neredeydin sen, Lydia?*

Ön kapı açılır ve Viscountess Bolingbroke ve diğer kızlar balodan dönerek içeri girerler.

Kıkırdamalar, ipeklerin hışırtısı, ıslak ayakkabıların taş zemine çarpması duyuluyor.

Sonra oturma odasına girip Kraliçe Mor ve beni şöminenin önünde görünce dehşet verici bir sessizlik hakim olur.

"Oturun," diye emreder. Salon küçüktür ve bu kadar insanla dolup taşmıştır.

Olive koltuğumun kenarına oturur, kelebek kanatları arkasında sarkar. Faith ve Marion karşımızdaki koltukta birbirine dolanır, Marion'un deniz kabuğu tacı şimdi Faith'in kafasında eğri durmaktadır. Greer ve Emmy şöminenin hemen önünde yere oturlar ve Greer'in tavus kuşu tüylerinin közlere tutuşacağından korkarım, ama gergin sessizliği bozup onu uyarmak için çok korkarım.

"Görünüşe göre bugünkü oyunumuzdan hoşlanmadın," diyor Kraliçe Mor, kaşlarını çatarak. "Sporcu ruhuna sahip olmayanlardan daha çok nefret ettiğim çok az şey vardır."

Korkudan midem bulanıyor. Olive koltuğun kenarını sıkıca tutarken parmak eklemleri beyazlaşıyor.

"Bu dersler önemli, sizi tanımama yardımcı oluyorlar. Bram, gelinini seçerken benim yardımına ihtiyaç duyuyor," diye devam ediyor. "Bir gün içinizden biri en sevilen gelin olacak ve böyle bir şeyi şansa bırakamayız, değil mi?"

Hiçbirimiz cevap veremiyoruz, çok korkmuş, kızgın ya da donmuş durumdayız. Ama o, Emmy pes edene kadar o ürkütücü siyah gözleriyle bizi dik dik bakıyor.

"Hayır, hanımefendi." Titrek bir koro halinde ona eşlik ediyoruz.

"Şimdi anlıyorum, hata bendeydi," diyor Kraliçe Mor. "Size daha fazla talimat vermeliydim. Kurallar bu kadar belirsizken nasıl oyun oynanabilir ki?"

Sözlerini havada asılı bırakır, sonra gözlerini kapatır ve derin bir nefes alır, vücudu gözle görülür şekilde gevşer, sanki bizim korkumuzdan zevk alıyormuş gibi. "Birkaç şart daha ekleyelim, olur mu? Tüm bunlar bittiğinde en düşük puanı alan kızın ailesinin unvanları ve toprakları ellerinden alınacak. Bir daha itaatsizlik ederseniz, bu sonunuz olur. Anlaşıldı mı?"

Kanım donar. Eğer oyuna uymazsak hepimizi öldürecek.

Yirmi Birinci Bölüm

Marion protesto etmek için ayağa fırlar. Greer'in yüzü öfkeden kıpkırmızı olur. Olive gözyaşlarına boğulur. Emmy ise çığlık atmak üzere histerik bir şekilde güler. Sadece Faith etkilenmemiş gibi görünür, tamamen hareketsizdir, zihni bedeninden çok uzaktadır.

Kraliçe eğilip yanındaki sepete uzanır. Bugünkü denemeden aldığımız örnekleri tek tek çıkarır ve bize uzatır.

Çeşitli tamamlanma aşamalarında olan örnekler, parmaklarımızdan damlayan kanla lekeli. Her birinin ortasında, kırmızı iplikle özenle işlenmiş bir sayı vardır.

Benimkinde 6 var. Marion'unkine bakıyorum, onda da 6 var. Hepimiz son sırada eşit puan aldık.

Kraliçe en son Olive'e kendi örneğini verir ve üzerinde kan kırmızısı bir 1 rakamı olduğunu görünce şok olurum.

Öğleden sonra, bileziğini kaybettiğini söyleyerek merdivenlerden yukarı koştuğunu hatırlıyorum. O küçük yılan. Olive'in böyle bir şey yapabileceğini bilmiyordum. Açıkçası, biraz gurur duyuyorum.

"Yarından sonra, hepimiz Hampshire'a gitmeden önce, Bram ile birlikte Kont Doncaster'ın balosuna katılacaksınız. Bu hafta sonu avlanma olacak." Ellerini çırpır ve dişlerinin hepsi görünene kadar sırtarak gülümser. "Ne kadar eğleneceğiz."

Olive—tatlı yüzü, kızıl saçları ve kruvasanlarıyla. Onu hafife almakla ne kadar aptalca davrandık.

Kraliçe gergin bir sessizlik içinde bizi yalnız bırakarak kapıyı çarparak çıkar. Kulübe küçük ve boğucudur. Olive sanki yere gömülmek istemiş gibi görünür.

Greer odanın diğer ucuna atlayınca kaos başlar. Greer saçlarını tutup başını geriye doğru çekince Olive çığlık atar.

Olive çırpınır ve "Çekin onu benden!" diye bağırır.

Titreyerek, yumruklarında kızıl saçlarla duran Greer'i zapt etmek için Faith ve Emmy'nin ikisi birden gerekir.

Olive eteğini toplayıp merdivenlere doğru koşmaya başlar, ama ben kelebek kanatlarını tutup onu geri çekerim. "Sakın yapma," diye bağırırım.

Olive, hepimizin ona sempati duyduğu şekilde, timsah gözyaşları dökerek ağlamaya başlar.

"Bilezik yoktu, değil mi?" diye sorar Emmy, kızgın olmaktan çok ihanete uğramış gibi.

"Anlamıyorsunuz," der Olive burnunu çekerek. "Neyi anlamıyoruz?" diye sorarım.

Olive hepimize tek tek bakar, sonra "Onu seviyorum!" diye patlar. Faith kahkahayı patlatır. "Onu nasıl sevebilirsin ki?"

Olive alt dudağını dışarı çıkarır. "Seviyorum işte. İlk görüşte aşık oldum. Hepiniz çok bıkkınsınız, sanki bu sizi zeki yapıyormuş gibi, ama sadece sizi acımasız yapıyor." "Yani bize bir bilezik hakkında yalan söyledin ve yukarıda daha fazla görev mi tamamladın mi?" diye sorar Greer.

"Piyanoda sadece bir şarkı daha çaldım," diye sızlanıyor Olive.

"Ama bu, seni diğerlerinden öne geçirmek için yeterliydi," diye karşılık verir Greer.

Olive kelebek kanatlarını yırtıp atar ve merdivenleri tırmanır. "Beni değil, kraliçeyi suçlayın."

"Buraya gel!" diye bağıırır Marion.

Olive merdivenlerde durur, sonra arkasını döner ve oturma odasında yere çöker, yüzünde somurtkan bir ifadeyle.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sorar Marion. "Hepimiz, Bram bizi seçmezse asla evlenemeyeceğimizi bilerek bu yarışmaya katıldık, ama ailemin yoksulluğa mahkum olacağını ya da daha kötüsü, kaybedersem ne olacağını bilseydim, buna asla razı olmazdım."

"Katılıyorum," diyor Greer. "Annem bunu kaldıramaz."

Emmy şiddetle başını sallar. "Ailem, kardeşlerim... Onları böyle yüzüstü bırakamam."

"Peki ne yapacağız?" diye tekrar sorar Marion.

"Onun korkunç sırtına bıçak saplayabiliriz," diye homurdanır Faith, artık tamamen yatay pozisyonda, tavana bakarak.

"Bunu nasıl yapabileceğimizi bilen varsa, dinliyorum," diye şaka yapar Marion. Neredeyse boğuluyordum.

"Hepimiz bir anlaşma yapsak," diyor Olive, sesi çok düşük. "Kazanan prenses olacak, değil mi? Kraliçeye diğer kızların ailelerine verilen cezayı yeniden düşünmesini isteyebilir."

Bunu düşünürken bir an sessizlik olur.

"O iyi bir ruh halindeyken ona sorabiliriz," diyor Emmy. "Bram'ın önünde!" diye ekliyor Greer heyecanla.

Kraliçe olabilirsin.

Midemde tanıdık bir his oluşuyor. Kazanmak zorundayım, sadece unvanları tek koruma kaynağı olan ailemi korumak için değil, herkesi korumak için. Emmett ve diğerleri bunu başarırsa, kraliçeyi tahttan indirebilir, yüzyıllardır süren işkencesine son verebilir ve bu odadaki herkesin ve ailelerinin ondan güvende olmasını sağlayabilirim.

Bu, ilk kez hayatlarımızı doğrudan tehdit ettiği an. Bize karşı sabrı, bizi tamamen ortadan kaldırmayı düşünecek kadar azalmışsa, hata yapma lüksümüz yok.

Emmett'e bunu söylemenin bir yolunu bulmalıyım. "Anlaştık." Elimi uzatıp tokalaşıyorum. "Anlaştık." Emmy de kabul ediyor.

"Bekle, çocuklar bunu nasıl yapacak?" diye sorar Marion. Sonra avucunun içine tükürür.

Geri kalanlarımız da onu taklit ederek yapışkan ellerimizi birbirine vururuz. Olive ve Greer bile. Şöminenin sönmekte olan közleri titrer ve dostluk kristalleşmiş gibi hissedilir, ama Bram karşımıza çıktığında ve gerçeklik ortaya çıktığında yarın bu dostluğun parçalanacağını biliyorum.

"En iyi kız kazansın," diyor Marion ciddiyle.

"En iyi kız kazansın," diyoruz hepimiz.

Doncaster'ların balosu kesinlikle sıkıcı bir olaydır. Kont doksan yaşına yaklaşmaktadır ve boğucu malikanesi eğlenceye pek teşvik edici değildir.

Viscountess Bolingbroke, salonda yaşlı arkadaşlarıyla whist oynuyor, ben de Emmett'i aramak için dolaşmaya çıkıyorum. Bu, onun genellikle katılmayı kabul edeceği türden bir şey değil, ama onu daha önce, lacivert yelek giymiş, yan kapıdan gizlice içeri girerken görmüştüm.

Balo salonunun gürültüsünden uzak, kapalı kapıların olduğu bir koridorda dolaşırken sesini duydum.

"Emmett?" diye fısıldıyorum.

Cevap alamıyorum, ama yine düşük bir uğultu duyuyorum. Tam zamanında bir kapıyı açıyorum ve onun Faith Fairchild'a öpüşmek için eğildiğini görüyorum.

Yanmışım gibi geri atladım, sonra kapıyı sessizce kapattım. Ne Emmett ne de Faith orada olduğumu fark etmişti.

Kalbim deli gibi çarparken uzun koridordan çıkıyorum ve sersemlemiş bir halde nefesimi toplamak için bahçeye gidiyorum. Cildim çok sıcak. Dışarıda olmam lazım.

İki elimi serin taş balkona dayayıp, yanayan gözlerimi siliyorum. Kafamdaki kanın sesi o kadar yüksek ki, Bram'ın yaklaştığını duymuyorum.

"İyi misin?"

Öyle görünmüyor olmalıyım, çünkü ona döndüğümde, mükemmel yüzü endişeyle buruşuyor.

Nefes alamıyormuşum gibi. En son ne zaman panik hissetmediğimi hatırlamıyorum, en azından Pakt Geçit Töreninden beri. Bu sezon böyle geçti: sürekli boğulmak gibi.

"Sadece nefes al," diye fısıldadı Bram. "Ben yanımdayım."

Kendimi toparlamalıyım. Emmett'e ihtiyacım yok. Bunu tek başıma yapabilirim. "Ayak bileğim burkuldu galiba," diye yalan söylüyorum. "Bir bakar mısın?"

"Tabii ki," diye cevaplar.

Diğerleri, beni içeri götürüp bir sandalyeye oturturken ona ters ters bakıyorlar. Ayaklarımın dibine çöküyor ve leylak rengi eteğimin katmanlarının altına elini sokup eklemi birkaç kez döndürüyor. "Acıyor mu?" diye soruyor.

"Sanırım hayatta kalacağım," diye cevap veriyorum. "Bu parti çok sıkıcı. Başka bir yere gidebilir miyiz?"

Etrafa bakınır. "Biraz erkek kulübe gitmekten bahsediyordu."

Londra'daki her beyefendi, yemek yemek, içki içmek ve kumar oynamak için bir araya geldikleri özel bir kulübe üyedir.

Ayağa kalkıp, araba yolundaki arabaların olduğu yere doğru yürüdüm. "O zaman gidelim gidelim."

Bram gülümser. "Yolu göster." Ben de sırtıyorum. Aslında onun evet diyeceğini beklemiyordum. Ön taraftaki arabaya atlarken elimi tutar, hiç tereddüt etmez.

İçeri girince Bram, yumuşak koltuklara yaslanıp iç çeker ve ayak bileğimi kucağına çeker. "Yüksekte tutmak iyidir," diye açıklar.

"İyileştirme gücün burkulmuş ayak bileklerini de kapsıyor mu?"

O sırtıyor. "Ama bu, bundan çok daha az eğlenceli." Parmağını ayak bileğimin çukurunda gezdiriyor. Karnımda bir sıcaklık hissediyorum ve yanaklarım kızarıyor.

"Kitap için sana düzgün bir şekilde teşekkür etme fırsatı bulamadım." Konuyu değıştiriyorum, birdenbire çok gerginim, gözlerine bakmak zor geliyor.

Ağzının köşeleri gülümsemeye çekiliyor. "Senin için bir şey yapma fırsatı bulduğum için çok mutluyum."

"Bunu nereden buldun?" Merakımdan sormadan edemiyorum. "Eski bir dostumdan."

Arabamız kulübüne yaklaşırken yavaşladı. Kraliyet ailesinin diğer üyeleri gibi Bram da Kendall's kulübüne üyeydi. Kulüp, dışarıdan Mayfair'deki diğer lüks konaklara benziyordu, ama aslında tüm şehir bloğunu kaplıyordu.

Sahipleri Lord Bexham'ın daha iyi ev oranları için pazarlık yaptığını ve saçlarından vazgeçtiğini duydum. O bunu reddediyor, ama onu şapkasız gördüm ve buna inanmaya meyilliyim.

Bram'ı takip ederken başımı uzatıp her şeyi içime çekiyorum. Kutu kirili tavanlar kristal avizelerle süslenmiş, duvarlar av köpekleri ve zarif atları tasvir eden sanat eserleriyle kaplı. Kadınlar genellikle bu tür yerlere giremezler, ama kimse bunu Galler Prensi'ne söylemeye cesaret edemez. Yarın, benim burada olduğum haberi dedikodu çarkını ateşleyecek ve bir kez olsun sabırsızlanıyorum. Bütün şehir onun en sevdiği kişinin ben olduğumu bilsin.

"Akşam yemeği için haber vereyim mi?" diye soruyor. "Özel odalardan birini kullanabiliriz."

Sahip olduğum tüm sahte özgüvenimi topluyorum. Bu mümkün olduğunca aleni olmalı. "Hayır. Bana poker oynamayı öğretmeni istiyorum." Bram bana bakıp sırtıyor.

Onun koluna girip içeri girdiğimde kart odası sessizliğe büründü.

Tatlı bir gülümsemeye gözlerimi yakıp yakan puro dumanını gözlerimden silkeliyorum. Bram herkesi tanıyor. Odayı dolaşarak erkeklerin omuzlarına vuruyor.

"Eşiniz nasıl?" diye sorar, şapkalı genç görünümlü bir adama.

"Daha iyi, teşekkürler Majesteleri."

Bram'a bakarım. "Ne yaptın?"

"Özel bir doktor gönderip karısını muayene ettirdim. Önemli bir şey değildi, sadece dostça bir iyilik."

Başka bir adam yaklaşır. "Kayınvalidem, diktiğin açelya çalılarını çok sevdi. Sürekli onlardan bahsediyor."

Bram, önemsiz bir şeymiş gibi elini salladı. "Ona selamımı söyle." "Kayınvalidesi mi?" diye fısıldadım.

"Marlborough Düşesi. Çoğunlukla yatağa bağlı bir dul ama bulmacalarda tam bir dahi. Ara sıra uğrarım. Ona

penceresinden bakabileceği güzel bir şey vermek istedim."

Yeşil keçe kaplı masalardan birine oturduk. Bu oda koyu renk ahşap panellerle kaplı ve baştan sona kadife bordo halıyla kaplıydı.

Bir düzine kadar masa var, hepsi de temiz kravatlar ve kusursuz dikilmiş paltolar giymiş erkeklerle çevrili. Babamın eski dostlarından ve iş arkadaşlarından birkaçını tanıyorum.

Bram masamızdaki diğer adamları sıcak bir şekilde selamlıyor. "Ah, Perkins!" Yanımızdaki adama bakıyor, sonra bir garsonu çağırıyor. Herkesin içkisini biliyor, masayı dolaşıp siparişlerini alıyor, sonra bana geliyor. "Şampanya, değil mi?"

Garson aceleyle uzaklaşır, ama Bram parmağını şıklatır ve koyu kırmızı porto şarabı sihirli bir şekilde Perkins'in su bardağında belirir.

Perkins bir yudum alır, sonra yüzünü buruşturur. "Neden ekşi?" diye sorar. Herkes kahkahalara boğulur.

Bram iyi huylu bir şekilde omuz silkiyor. "Korkarım yeteneklerim sınırlı, Perkins!"

Uzak bir köşeden bir çığlık duyulur. Biri bağırır. "O da ne?" Yanlış giden oyunun olduğu yöne doğru işaret ederim.

"Endişelenme," diyor Bram sıkı bir şekilde.

"Endişelenme," diyor Bram gergin bir şekilde. Krupiye kartlarımızı dağıtıyor.

Bir hareket olur. Diğer masada bağırان adam Bram'ın ayaklarına atlar. Elleri dua eder gibi birleştirilmiş, başı Bram'ın kucığında. "Lütfen, lütfen, Majesteleri. Annemle benim için konuşun. Ne isterseniz yaparım!"

Bram ayağa kalkar. "Ne zamanı ne de yeri. Annemin işleri onu ilgilendirir."

Bir muhafız adamı kollarıyla sarar ve Bram'dan uzaklaştırır. "Lütfen!" diye bağırır adam odadan çıkarılırken. "Anlaşmayı 23 Temmuz 1826'da yaptım. Bu beni mahvetti! Ailemi kaybettim bile. Geriye sadece malım kaldı. O beni kandırdı! Ondandır merhamet iste!"

Kumar salonundaki faaliyetler, sanki olağanüstü bir şey olmamış gibi hemen yeniden başlar.

"Buna şahit olmak zorunda kaldığın için üzgünüm," der Bram somurtkan bir şekilde.

Ellerimin titremesini önlemek için ellerimi masanın pürüzsüz kenarına koyarım. "Bu sık sık olur mu?"

Gözlerinde hüznün vardır. "Annemin yaptığı her şeye katılmıyorum, ama onlar kendi istekleriyle anlaşma yapıyorlar. Onlara yardım edemem."

"Hazır mısınız, lordlarım?" diye sorar krupiyeye. "Ve... leydim," diye ekler beceriksizce.

"Lütfen devam edin," diye cevaplar Bram nazikçe.

Masada Bram'ın dizine elimi koyuyorum, onun sevgisini kazanmak için her zamankinden daha çaresizim. Şu anda Emmett'i düşünmeye dayanamıyorum, ama eğer o haklıysa ve bunu sona erdirecek tek umut ben isem, başarısız olamam.

"Bu hangisi?" diye sorar Lord bilmem ne, kartlar yeniden dağıtılırken.

"Lord Hambleton, Lady Ivy Benton'ı takdim edeyim," diye kısa bir cevap verir Bram.

Başımı sallıyorum, ama Lord Hambleton kartlarına geri dönüyor. "Diğeri daha güzeldi sanki. Trummer'ın kızı, değil mi? Ya da kardeşinin balerini?"

Bram ona sert bir bakış attı. "Bir hanımefendinin önünde böyle konuşulmaz."

"Eh, onun burada olmaması gerekirdi, değil mi?" diye mırıldanır lord.

Utançtan göğsüm yanıyor, ama tatlı bir gülümsemeyle devam ediyorum. Krupiyeye ilk kartı çevirir. "Full house ne demek, hatırlatır mısın?" diye Bram'a fısıldayarak ona yaklaşmak için bir bahane uyduruyorum.

"Üçlü ve ikili," diye fısıldayarak cevaplar Bram. "İstersen gidebiliriz."

Elimi onun koluna koyarım. "Hayır, hayır, kalmak istiyorum."

Masayı dolaşarak bahislerimizi yapıyoruz. Elim berbat, ama blöf yapabilirim. "Görüyorum."

"Kimin parasıyla?" Lord Hambleton alaycı bir şekilde sorar. "Babanın kredi limiti yıllar önce kesildi."

"Yeter," der Bram soğuk bir sesle.

"Beni savunmana gerek yok," diye cevap veriyorum. "O haklı."

"O benim hesabımla oynuyor ve ona hak ettiği saygıyı göstereceksin," dedi Bram, odadaki herkesin başını çevirecek kadar yüksek sesle. "Ben de varım."

Krupiyer başka bir kart çeker. Kupa kızı. Gergin bir sessizlik içinde masada tekrar dolaşırız. Ben artırırım. Lord Hambleton alaycı bir şekilde güler.

"Elimdeki son şilini de harcayabilir," diyor Bram. "Hatırladığım kadarıyla, bu senin sahip olduğundan birkaç milyon daha fazla."

Bir sonraki turda pas geiyorurur. Elim kötü ve Bram'ın beni boşuna savunmasına gerek yok.

Bram ve Hambleton bir süre karşılıklı bahis yaparlar, ama sonunda Hambleton kazanır. Her iki kolunu da uzatarak çipleri kendine doğru çeker ve ben kolunda bir şey görürüm.

Düşünmeden eğilip ceketinin ipek astarından bir as çekiyorum. Masa sessizleşiyor. "Hile yapıyordun," diyorum.

"Seni kaltak," diye bağırır Hambleton.

Arkamda bir sandalye devrilirken güçlü bir çarpma sesi duyulur ve Bram kendini Hambleton'a atar, vücudunu masaya çarparak masadaki fişleri havaya uçurur. Bram onun yüzüne bir kez, sonra bir kez daha yumruk atar. Lordun burnu kırılır ve kartların üzerine kan sıçrar.

Yirmi İkinci Bölüm

"Bram!" diye bağırırım, sonra onu çekip çıkarmak için sırtına atlarım.

"Ivy!" Dönüp Emmett'in odanın diğer ucuna koştuğunu görüyorum.

Toplanan kalabalığı iterek beni Bram'ın üstünden kaldırır, sonra Bram'ı Lord Hambleton'ın üstünden çekmeden önce beni güvenli bir şekilde yere indirir.

"Neler oluyor?" diye nefes nefese, çılgın gözlerle, Bram ve Lord Hambleton'ın ortasında kollarını uzatarak sorar.

Lord Hambleton sadece bir yumruk attı, ama Bram'ın alt dudağını yaraladı. Bram kanı yaladı. "Ivy'ye orospu dedi."

Emmett'in gözleri parlar ve Lord Hambleton'ın yüzüne tam bir yumruk atar. Adam geriye sendeler ve masaya yığılır.

Bir düdük çalar ve kulüp müdürü, ellili yaşlarında şişman bir adam, odaya dalar. "Yeter!" diye bağıır. "Sanırım gitseniz iyi olur, Majesteleri."

Bram sandalyesinin arkasından paltosunu alır ve parmak eklemlerindeki kanı siler. "Memnuniyetle."

Üçümüz bir arabaya bineriz. "Bunu yapmak zorunda değildiniz," derim ikisine. "Kendi yumruklarımı atabilecek kadar yetenekliyim." Şimdiye kadar yumruk attığım tek kişinin Lydia olduğunu ve on yaşımdan beri bunu yapmadığımı eklemiyorum, ama bunu yapabileceğime eminim.

"Bu bizim ilk kavgamız değil," diyor Emmett.

"O odada girdiğimiz ilk kavga bile değil," diye ekliyor Bram. Yarılmış alt dudağını yalıyor ve dudağı gözlerimin önünde iyileşiyor.

Şaşkın ifademi fark eder ve güler. "En iyi parti numaralarımın biri." Elbiseme bakar. "Olamaz, sana kan bulaştırdık."

Kalbimin üzerinde küçük bir leke var, muhtemelen Bram'ın sırtına atladığımda bulaşmıştır.

"Endişelenme," diyorum. "Artık çok var."

Bram işaret parmağıyla eteğimi okşadı ve leke kayboldu, elbisem soluk leylak renginden koyu bordo rengine dönüştü. "Bu, gözlerini daha da ortaya çıkarıyor." Gülümsedi.

Sarayın kapılarında gaz lambaları titriyor. Emmett doğrudan içeri giriyor ve Bram'la bana baş başa kalmamız için bir fırsat veriyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bu gece benim onurumu korumak zorunda değildin. Biraz cadalozluk ediyordum."

Bram gülüyor. "O bunu hak etmişti ve ben de bir süredir onu yere sermek için bir bahane arıyordum. Bana bir iyilik yaptın."

Bir adım daha yaklaşır, yüzü o kadar mükemmeldir ki hala beni dengesizleştirir. Sanki onun yanında hep yanlış adım atıyormuşum gibi. Bana bakar, bakışları dudaklarıma kayar. O eğilirken gözlerimi kapatırım, ama dudakları sadece elmacık kemiğimin üstüne hafifçe dokunur.

"İyi uykular, Leydi Ivy."

Çimlerin üzerinden geçerken yüzüm utançtan yanıyor.

Kulübeye neredeyse varmışım ki, arkamda nemli çimlerin üzerinde ayak sesleri duydum.

Dönüp, bu sefer beni gerçekten öpmek için hazır olan Bram'ı göreceğimi umuyorum, ama Emmett görünce hayal kırıklığına uğruyorum. Muhtemelen Caledonia Kulübesi'ne Faith'i beklemek için gelmiştir, daha önce başladıkları şeyi bitirmek için.

Hızla yürüyorum, vazgeçmesini umuyorum, ama o arkamda koşmaya başlıyor.

"Yavaşla."

"Bizi mi izliyordun?"

Beni yakalayıp yanıma gelince yavaşladı. "Öyleyse ne olmuş?"

"

"Bu gece bunu yapmamalıydın," diyorum.

Emmett garip bir şekilde gülüyor. "Maalesef, benim için her zaman önce yumruk at, sonra düşün olmuştur." Ama ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Her şeyi o kadar çok düşünüyor ki, sanki sürekli kendini düğümler halinde bağlıyor gibi görünüyor.

Kapıya doğru dönerim, ama Emmett koluma uzanır, bana dokunmadan hafifçe dokunur. "Bana kızgın görünüyorsun."

"Kızgın değilim." Kızgın değilim. Emmett'in bu gece Faith'i öptüğü için ona kızgın olmak için hiçbir nedenim yok.

Emmett'in parmak eklemleri morarmış. "Acıyor mu?" Konuyu değiştirmek için çaresizce parmak eklemlerini işaret ediyorum.

Başparmağıyla benekli cildini okşadı. "Bram daha sonra düzeltebilir." Gözleri kısıldı, sanki içimi görebilmeyi umuyormuş gibi. "Kızgın olmadığından emin misin?"

Kulübenin kapısını açtım. Emmett De Vere'nin yüzüne bir saniye daha bakmaktansa, Bram'ı benden çaldığım için bana kızgın olan diğer kızların öfkesiyle yüzleşmeyi tercih ederim.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Ayağıyla kapıyı durdurur.

"İyi. Çünkü her şey plana göre gidiyor. Şimdiye kadar, yumruk attığı tek kişi bendim."

Sonraki iki gün tam bir kaos. Av kıyafetlerimizin son dakika değişiklikleri için modisteye koşturuluyoruz, Viscountess Bolingboke yolda nasıl davranmamız gerektiğine dair acil bir görgü kuralları dersi veriyor ve tüm bu süre boyunca kraliçenin yeni şartları başımızın üzerinde fırtına bulutları gibi dolaşıyor.

O gece, baloda Emmett'in hatırası aklıma gelir. Emmett'in Faith'i öperken belinden tuttuğu hali hayal ederek uykusuz bir gece geçiririm. Aşk için evlenen ve bizi istikrarsız bir hayata mahkum eden anne babamı düşünürüm; Bram'a o kadar açık bir şekilde hayranlık duyan Olive'i düşünürüm, onun adına utanç duyarım; Faith'i ve Emmett'in kafasına attığı kristal kadehi düşünürüm. Aşk

benim için var olamaz. Bu kadar aptalca davranmayı reddediyorum.

Annem söz verdiği gibi Lydia'dan haberler içeren bir not gönderir. Notta sadece "*Kız kardeşinin sağlığı çok daha iyi. Seni özleyiyor ve hepimiz sana en iyi dileklerimizi sunuyoruz. En içten dileklerimizle, sadık annen.*" yazıyor.

Ayrıca bir gazete kupürü de gönderir, başlığı "KENDALL'S CLUB'DA PRENSİN KAVGASI" olan bir makale. Olayları sansasyonel bir şekilde anlatıyor, ama benim orada olduğumdan bahsediyor ve bunun Prens Bram'ın en sevdiği taliplisini kulüpteki arkadaşlarına tanıttığı anlamına gelip gelmediğini sorguluyor. Kenarına "*Aferin!*" yazmış.

Mükemmel, beni ilginç kılacak kadar entrika var, ama tam anlamıyla bir skandal sayılmaz.

Mektubu ve makaleyi, oturma odasındaki kitaplardan çaldığım haritaların yanına, *Faeries of the British Isles* kitabının arkasına saklıyorum. Herkes uyurken atlaslardan koparmıştım.

Ay ışığında onları inceleyerek en iyi rotaları planlıyorum. Lydia'yı aramaya çıktığım gece dersimi aldım ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacağım.

Ben de kitabı okudum ve sayfalarında çocukken hissettiğim büyüyü yeniden keşfettim. Beni Bayan Osbourne'un sıcak ocağının başına geri götürüyor. Kitap

Kraliçe Mor'un hükümdarlığının iki yüzüncü yılında, onun türünün bilgilerinin yasaklanmasından çok sonra basıldı. Yazar, onu hiç bahsetmiyor, sanki onu tanımayarak kitabın içeriğinin daha az suçlayıcı olacağını umuyormuş gibi. Her bilgi çocuk hikayelerinde gizlenmiş. Çocukken yüzlerce kez duymuş olduğum bir pasajı okuyorum - yaz gündönümünde bir peri şenliği ve oraya çekilen insan kızı hakkında - bir satır gözüme çarpıyor: *Peri şarabı tatlı olsa da, ölümlülerin sevgisi kadar tatlısı yoktu.*

Emmett, planımı bilseydi muhtemelen bana çok kızardı, ama her şey plana göre giderse, bunu asla öğrenmeyecek.

Salı gecesı Olive, Bram ile özel yemeğinden sanki havada uçuyormuş gibi döner. Hepimizin yarım yamalak bir whist oyunu oynadığımız oturma odasına süzölür ve aşk koltuğuna çöker. "Beni öptü!" Kıkırdar ve ayaklarını sallayarak "Beni öptüğüne inanamıyorum beni öptüğüne inanamıyorum."

Sessiz kalırız. Greer kartları çok sıkı tuttuğu için buruşur. Utanç gibi bir duygu ile yanarım. Bahçede Bram ile geçirdiğim anın benim özel olduğum anlamına geldiğine inanacak kadar saf mıydım? Bram bir prens olabilir, ama o da sadece bir çocuk.

"Kazandığımda sizleri nedimelerim yapacağım," diyor Olive.

"Canın cehenneme, Olive," diyor Faith.

Marion onaylayarak başını sallır. Greer kartlarını masaya bırakır ve merdivenlerden yukarı çıkar, geri kalanımız da onu takip eder.

Hampshire'a giden yol uzun ve çamurlu. Londra'nın güneydoğusuna doğru bir günlük yolculuk için dört atın çektiğı posta arabalarına tikişiyoruz ve ben yol boyunca sinirlerim bozuk.

Pencereden dışarı bakarak "I-spy" oyunu oynuyoruz ama ağaclar ve sazdan çatılı köylerden başka bir şey göremiyoruz. Emmy pencereye yaslanarak uykuya dalıyor, Marion ve ben de zaman geçirmek için eskiz defterlerimizi ve küçük kömür parçalarını çıkarıyoruz.

Kendimi Pig'i ve onun komik küçük yüzünü çizerken buluyorum.

"O ne?" Marion, vagonun diğer tarafından kağıdıma bakıyor. "Bir köpek," diye cevaplıyorum.

"Çok çirkin," diyor Marion. Kağıdı buruşturup ona atıyorum, ikimiz de gülüyoruz.

Av kampına vardığımızda güneş ağacların arkasında altın rengi bir şekilde batıyor.

Saray personeli, Hampshire'ın vahşi doğasını bir gecede küçük bir şehre dönüştürmüştür. Ahşap yükselti üzerine zarif kanvas çadırlar kurulmuştur. Kampın her yerine neşeli kırmızı ve beyaz bayraklar asılmıştır, etkileyici bir ateş çukuru, atlar ve köpekler için ahırlar vardır.

Uşaklar bizi yedi yataklı konforlu çadırımıza götürür.

Viscountess Bolingbroke vardığımızda çoktan oradaydı ve yatağının üzerine bebek pembesi bir yorgan, beş farklı boyutta yastık ve dantelli bir örtü seriyordu.

"Bu koşullarda nasıl yaşamamızı bekliyorlar?" diye öfkeyle soruyor. Seyahat elbisesi tozla kaplı ve normalde tertemiz beyaz kabarık saçları sönmüş görünüyor.

Saray personeli, hafta sonu av partisi için ihtiyacımız olan her şeyi içeren bavullarımızı içeri taşıyor. Hepimize spor kıyafetler giydirildi. Benimki, belime tutturulan altın düğmeli, bahar yeşili tüvitten yapılmış şık bir palto. Greer benimkinin yanındaki yatağı seçiyor. Kraliçenin ziyaretinden beri özellikle sessiz. Ona bakıp hafifçe gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor ve bu, buzların erimesi gibi hissettiriyor. Ona kızgın olmak çok enerji gerektiriyor, artık bunu yapabilecek gücüm var mı bilmiyorum.

Bir borazan çalıyor ve av partisi geldiğini görmek için kafalarımızı çadırın dışına çıkarıyoruz. Bram ve Emmett atlarının üzerinde kampın ortasından geçiyorlar. Arkadaş grupları arasında bazı dük ve baronların oğullarını, bu sezonun partilerinden tanıdık yüzleri ve kürek takım arkadaşlarını tanıyorum.

Emmett ve Bram çadırımızın önünden geçerken ikisinin de bakışlarını yakalıyorum. Bram'ın yüzünde geniş, bulaşıcı ve sıcak bir gülümseme var. Emmett'in ifadesi tahmin edilebileceği gibi okunaksız, ağzı sıkı bir çizgi halinde.

Elbiselerimizi giyip, ağaçların arasında uzanan uzun masalarda akşam yemeği için bir araya geliyoruz. Partinin genç, evlenmemiş kızları olarak, Viscountess Bolingbroke'un sürekli gözetimi altında, en sonda oturuyoruz.

Bu gezi, birkaç gün sonra Bram'ın on dokuzuncu doğum gününü kutlamak için düzenlenmiştir.

Akşam yemeğinin ortasında ayağa kalkar, elinde kristal bir kadeh tutar. "Hepiniz benimle kadeh kaldırır mısınız? Her biriniz beni kendi aranızdan biri olarak kabul ettiniz ve kucakladınız, ama bu gece evimizde olduğu gibi eğleneceğiz. Şeref!"

Ellerini kaldırır ve her biri soluk altın renginde parıldayan birkaç düzine ışıltılı küresi havada süzülerek ormanı ışıklarla doldurur.

Neşeli bir melodi esintisiyle gelir ve biri kemanını çıkararak eşlik eder.

Herkes alkışlar, içkileri masanın üzerine dökülür. "Bram'a!"

Tatlı servis edildikten sonra Bram masanın etrafında dolaşarak misafirlerini gülümseyerek selamlar ve arkadaşlarının omuzlarına vurur. Emmett her zamanki gibi sessiz ve somurtkan bir şekilde kardeşinin yanında durur.

"Doğum günü kutlamama katıldığınız için hepinize teşekkür ederim. Bu yıl sizi hayatımdaki nimetlerim arasında sayabildiğim için ne kadar şanslıyım," der Bram bize ulaştığında.

Olive, sanki tek başına ayı asmış gibi, ona bakıp sırtıyor. Faith ve Marion arasında hafif bir göz devirme hareketini fark ediyorum. Kraliçenin kural değişikliğinden bu yana bir şeyler değişti, hepimizin yüzündeki maske yavaş yavaş dökülüyor.

Bram'a eğildim. "Doğum günün kutlu olsun. Bu yıl güzel hediyeler aldın mı?" Bana gülümsedi. "Bu."

"Parti mi?"

Kafasını sallar. "Sen. Burada." Şaka olarak algılayarak omzuna vuruyorum, ama yine de içimde kelekler uçuşuyor.

Parti sabaha kadar devam eder, ama biz çok daha önce yatmaya gideriz, çünkü Viscountess Bolingbroke gece yarısından sonra uyanık kalmanın hanımefendilere yakışmadığını söyler. Aslında bence o sadece uyumak istiyor, ama uzun yolculuğumuzdan sonra yorgun düşen kimse itiraz etmez.

Çadırımızın dışında Bram'ın arkadaşlarının saatlerce konuşup dans ettiklerini duyabiliyoruz.

Yarınki planımı düşünerek uykusuz bir gece geçiriyorum. Zihnimde tekrar tekrar o yolu yürüyorum.

Ertesi sabah, bir hizmetçi bana yeşil kadife av elbisemi giydirir. Diğerleri hazırlanırken, ben yatağıma uzanır ve kendimi günün kutlamaları için çok zayıf hissettiğimi söylerim. Kızların geyik avına katılmaları uygun değildir, ancak at sırtında partiyi takip ederek açık havada öğle yemeği yiyecekler ve ardından kampta kutlama yemeği yiyeceklerdir.

Viscountess Bolingbroke kemikli elini alnıma koyar ve dilini şaklatır. "Gerçekten ateşin var."

"Lütfen benim yüzümden eğlencenizi kaçırmayın," diye zayıf bir sesle cevap veriyorum. "Kampta bana bakacak çok sayıda personel var."

Vikontes bana, sonra da çadırımızın ağzında sabırsızlıkla bekleyen diğer kızlara bakar. Hesap yapar; beş kızı bırakmaktansa bir kızı yalnız bırakmak daha iyidir.

"Bir Şeye ihtiyaçın olursa onları çağır," diye tereddütle cevaplar. "Gün batımına kadar döneriz."

Cevap olarak ona selam veriyorum, ama o bunu hiç komik bulmuyor.

Çadırın dışından atların dizginlerinin Őıngırdaması ve ava hevesli köpeklerin havlaması geliyor. Sonra kamp sessiz ve sakinleşiyor, ben ve birkaç personel dışında herkes gidiyor.

Yataktan atlarım, aceleyle botlarımı bağlarım ve sandığımın dibine sakladığım kitabı ve haritaları alırım. Gün batımından önce geri dönmek istiyorsam acele etmeliyim.

Arka giriş atlara daha yakın, bu yüzden çadırımın arkasından gizlice çıkıp sessizce padok'a doğru sürünerek ilerliyorum.

Atların çoğu ava çıkmış, ama işimi görecek yaşlı bir at arabası atı var. Dizginlerini elimde tutuyorum. "Merhaba," diye fısıldıyorum.

Arkamda bir dal kırılır ve ben hızla dönerim.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Emmett, avcı pantolonu giymiş, dalgalı saçları dağınık bir halde, yarı gülümseyerek orada duruyor. Sanki pikniğe çıkmak için anlaşmışız gibi, bir elinde sepet var.

"Yapma!" diye tıslarım. "Beni ölümüne korkuttun."

"Ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Hastayım."

Elini uzatıp alnıma dokunur. Dokunmasından çekinirim. "Sana bir mucizeyi müjdelemekten mutluluk duyuyorum. Tamamen iyileşmiş görünüyorsun."

"Ne yapıyorsun? Saldırıyı yönetmen gerekmiyor mu?"

"Avlanmaya hiç meraklı olmadım. Bu sabah ben de hasta hissediyordum, demek ki aynı hastalığa yakalanmışız, ama ben iyileşmişim."

"Lütfen beni yalnız bırak."

"Demek bana kızgınsın."

Ona kızgın değilim. Kendime kızgınım. "Kızgın değilim! Geç kaldım."

Emmett atın dizginlerini alır ve onu arabaya bağlamaya başlar. "Yalnız seyahat etmene izin vermeyeceğim, o yüzden yol boyunca bana anlatabilirsin."

"Seni bu konuyu kapatmaya ikna edemem mi?"

"Ya benimle gelersin ya da hiç gelmezsin, korkarım. Şövalyelik falan filan." Sinirlenerek iç çekerim. "Sepetin içinde ne var?"

"Senin planladığın çılgın macera ne olursa olsun, ögle yemeğini atlamayacağım."

Onun yanına atlıyorum ve kampı terk edip tozlu bir köy yolunda ilerlemeye başlıyoruz.

Ona haritayı uzattım ve o uzun uzun baktı. "Bu ne?"

Sonra kitabı da ona uzattım. Parmağıyla kapağı okudu. "*Britanya Adaları'nın Perileri*," dedi. "Bu nereden çıktı?"

"Bram." Aşçımız Bram'ın bana bu kitabı hediye ettiğini ve bunun bana verdiği fikri anlatıyorum. "Mayıs Kraliçesi hakkındaki teorin iyi, ama tamamen doğrulanmamış. Her şeyi buna bağlayacaksak, ikinci bir kaynağa danışmam gerek," diyorum.

Söylemediğim kısım ise geceleri uykumu kaçıran kısım. Bram gibi nazik birini benimle kaçması için manipüle edeceksem, bunun iyi bir nedeni olmalı.

Ethel'e bu konuyu yazmayı düşündüm, ama uşakların gönderdiğimiz mektupları okuduğundan eminim ve bu riski göze alamam.

Bram bana kitabı verip "bir arkadaşından" aldığını söylediğinde, bu fikir kafama takıldı. Kitabın asıl sahibi çoktan ölmüş olmalı, ama Bram'ın bu arkadaşı hala kitabın ön kapağının iç kısmına yazılan adreste yaşıyor olabilir ya da belki daha fazla kitap vardır.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordu Emmett.

"Geçen gece söyleyecektim, ama Faith'le oldukça meşgul görünüyordun." Bu çok önemsiz bir şey, söylememeliydim. Bana bir faydası yok ve o benim sert sözlerimi hak etmiyor. İsteddiği kişiyi öpmeye hakkı var.

Emmett düşünürken dudaklarını sıkıştırır, sonra anlar. "Kont Doncaster'ın berbat partisinde mi? Ne zaman..."

"Seni aramaya gittim ve seni... başka bir şeyle meşgul buldum." Yine o korkunç his var, tüm vücudumun ısındığı ve nefes alamadığım his.

"Oh," diye nefes alır Emmett. "Düşündüğün gibi değil." "Hiçbir şey düşünmüyorum. Beni ilgilendirmez." "Faith başka birini seviyor."

Emmett iç çeker.

"Oh, tabii ki. Dur tahmin edeyim. Ayağı takıldı ve ağzı senin ağzına düştü."

Emmett bana yan gözle bakar. "Faith farklı hissedip hissetmediğini anlamak için beni öptü. Bana inanmak zorunda değilsin, ama sana söz veriyorum, bunun hiçbir anlamı yoktu."

hiçbir şey ifade etmedi."

"Tamam." Sesimin bu kadar huysuz çıkmasından nefret ediyorum.

"Sana hiç yalan söylemedim. Şimdi de söylemeyeceğim." Yaşlı at arabası gürültüyle ilerliyor.

Öğle yemeğinden çok önce pazar kasabasının dışına varıyoruz ve yol kenarında durup ata su içirip Emmett'in kahvaltıdan kaçırdığı yarım somunu yiyoruz.

Ormana doğru ilerledikçe yollar giderek daralır, ağaçlar o kadar sıklaşır ki ışığı engeller ve dünya birkaç ton daha karanlık hale gelir.

Eski ormanın derinliklerine doğru yolumuza devam ediyoruz. Bu ormanda tüylerimi diken diken eden, ürkütücü bir şeyler var. "Kuş sesleri yok," diyor Emmett, benimle aynı anda farkına vararak.

Yol boyunca yaşlı atımızın ağır adımları dışında her yer tamamen sessiz.

"Bu iyiye işaret değil," diyorum.

"İşaretlere inanmam," diye cevaplar Emmett, ama atın dizginlerini tutan parmak eklemleri bembeyazdır.

Yolda keskin bir virajla karşılaşırız ve at kişniyor, yumuşak toprağa toynaklarını geçirip duruyor. Emmett arabadan atlıyor ve atın boynuna yatıştırıcı bir şekilde elini koyuyor. "Şşş, ne oldu?"

Dizginleri çeker, bir elma uzatır, tekrar çeker. Ama at daha fazla ilerlemez.

Kırbaç kullanmaz. Kalbim garip bir şekilde ısınır.

"Sanırım bundan sonra kendi başımıza devam edeceğiz," der.

Eteğimi kaldırıp arabadan atlarım, uzattığı eli reddederek. "Hala işaretlere inanıyor musun?" diye sorarım.

Ormanın en karanlık kısmında bulunan taş bir eve varmadan önce, yaklaşık on dakika boyunca gergin bir sessizlik içinde yürüdük. *Ev* demek biraz abartılı olur. Muhtemelen bir zamanlar görkemli bir konutmuş, ama orman onu geri almaya çalışıyor. Her yeri, taşlardan damlayacak kadar nemli yeşil-gri yosunlarla kaplı. Bir zamanlar bahçe olan yer, artık çiçek tarhlarının oluşturduğu karmaşık mozaik üzerinde çaresiz bir hayvan gibi sürünen, dikenler ve yarı ölü çobanpüskülü ile kaplı öfkeli bir yığın.

Dikkatlice çürümüş çitlere yaklaşıyoruz, yıpranmış ahşap üzerinde boya lekeleri zar zor görünüyor. Emmett kapıya uzanıyor ve kapı

elinde parçalanır ve tozla bir arada tutuluyormuş gibi yere çöker.

Arkasını döndü ve ben ona sadece kaşlarımı kaldırarak baktım.

"İyi günler," diye seslenir Emmett. Kolunun kıvrımında, öğle yemeğinden kalan taze reçellerle dolu bir sepet taşıyor. *Hediye getirmeden gitmek kabalık olur*, diyor.

Evden cevap gelmez, ama çürümüş sazdan çatının üzerinde bir baca gökyüzüne siyah dumanlar püskürtmektedir. Tozla kaplı pencerenin önünden bir gölge geçer. Evde biri var.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Emmett, sanki çay içmeye davet edilmişiz gibi, kendinden emin bir şekilde kapıya yaklaşır. Ben de onun arkasında, onun istekli gölgesi gibi yürürüm.

Büyük eliyle uzanıp eski kapıyı çaldı. Ses, sessiz ormanda yankılandı. Cevap yoktu. Tekrar çaldı.

Penceredeki gölge hareketsiz kalır, bizi izler. Kapının arkasından, beş kilidin açılma sesi gelir, acı verici derecede yavaş.

Tık

tık tık

tık tık.

Kapı, tek bir gözün görüneceği kadar açılır. "Kimsiniz?" diye sorar bir erkek sesi.

"Ziyarete geldik," der Emmett nazikçe. "Sanırım kardeşimi tanıyorsunuz."

Görünür tek göz kısılr.

Emmett, umut dolu bir gülümsemeyle sepeti yukarı kaldırır. "Reçel getirdik."

Kapıyı yüzümüze çarparak kapatır, ses ormanda yankılanır.

Sonra, son bir kilit kayar ve kapı açılır. "İçeri girebilirsiniz," der adam.

Beklediğim gibi biri değil. Çocuk masallarındaki gibi yaşlı, sakallı bir yaratık hayal etmiştim. Karşımda duran sadece bir adam. Otuzlu yaşlarının sonlarında, kısa kesilmiş koyu sarı saçlı. Unutulabilir bir yüzü var, yeterince hoş ama hiçbir şekilde dikkat çekici değil.

Ev küflü ve karanlık, tüm perdeler çekilmiş ya da pencereler kirle kaplı, çok az ışık giriyor. Her boş yüzeyde yığınlarca kitap var, bazıları tozlu, bazıları yepyeni. Her kapının üzerinde ters bir at nalı asılı.

Emmett'i takip ederek kapıdan içeri giriyorum, ama taş döşeme zemine adımımı attığım anda midemi bulandıran bir tiksinti duyuyorum. O kadar

bu kadar güçlü ki, aniden kapıdan çıkıp buradan uzaklaşmak istiyorum.

Koridorda hareketsiz duran ev sahibimize bakıyorum, sanki bunu bekliyormuş gibi bizi izliyor. Yüzü ifadesiz, hatta hoş, ama ona baktığımda, kemiklerime işleyen bir tiksinti hissediyorum. Boğazıma kadar yükseliyor, boğulacakmışım gibi hissediyorum. Bu adamdan nefret ediyorum. Sebepsiz yere, acil bir şekilde nefret ediyorum.

Emmett'in yumruğu reçel sepetini sıkıca kavrar ve hediyemizin artık komik bir yanı kalmaz.

"Girin, girin," diyor adam. "Cevaplarınızı ne kadar çabuk alırsanız, o kadar çabuk gidebilirsiniz." Garip, yapmacık bir aksanı var.

Onu, evin geri kalanı gibi gri ve kalabalık olan oturma odasına kadar takip ediyoruz. Bize şöminenin yanındaki iki tahta sandalyeye oturmamızı işaret ediyor ve Emmett ile ben, vücudumun her zerresi direnmesine rağmen, onun isteğini kabul ediyoruz.

İki çay fincanının üzerindeki tozu üfler. "Çok misafir almam."

Odanın ortasındaki devasa şömineden siyah bir su ısıtıcısı çıkarır ve fincanlarımızı doldurur.

Kitabı, pelerinimin altında kolumun altına sıkıştırdığım yerden çıkarırım. "Bu kitabın asıl sahibini tanıyor musunuz?"

Adam kitaba sadece şöyle bir göz attı. "O kitabın asıl sahibi benim."

"Bu mümkün değil?" Tabii ki...

"Eminim şimdiye kadar anlamışsındır," dedi adam rahat bir şekilde.

Emmett çayını tuttu, ben de aynısını yaptım, bir yudum almaya korkarak.

"Neyi anladım?"

"Bedeli."

Birdenbire anladım, hissettiğim bu nefret duygusu kraliçenin işi. "Sonsuz yaşam için pazarlık yaptınız, ama kimse size yakın olmaya dayanamıyor," diye tahmin ettim.

Adam görünmez bir yarayı tutarak yüzünü buruşturur. "Bu biraz sert oldu. Sanırım tam koşullar sonsuz yaşamdı, ama sevgisiz bir yaşam."

"Bunu kabul ettin mi?"

"Gençtim, ne bilebilirdim ki?" diye cevapladı adam. "Savaştan yeni çıkmıştım. Ailem ve kardeşlerim çoktan ölmüştü. Ara sıra bir kızla birlikte oluyordum ama kendimi bekar sayıyordum. Aşka ne ihtiyacım vardı ki? Aptaldım. Onun bedelini ödedim."

Emmett koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanır. "Adın ne?"

Çayından bir yudum alır, sonra yavaşça nefes verir. "Bunu bana soran kimse uzun zamandır yoktu. Adım Eduart Burnhamme'ydi."

Emmett öne eğilir, dirseklerini dizlerine dayar. "Bize hikayeni anlatır mısın?"

Eduart bizi süzer ve göğsümde donan bu mide bulandırıcı hissin kraliçenin büyü olduğu bilsem de, yine de sadece tiksinti duyuyorum.

"Yorklar için savaştım." Bakışları ateşe takılır. "O gün savaş alanında, o ilk kez ortaya çıktığında oradaydım. Onun bir melek olduğunu düşündük. Yaşlı Edward için yaptıklarını gördük, Lancaster ordusunu hasat zamanı gelmiş buğday gibi biçtiğini gördük. Taçını kafasına taktı, sanki bu çok kolay bir şeymiş gibi. Ama hepimiz o hikayenin nasıl bittiğini biliyoruz. Eltham'da tahta çıktığında bir duyuru yaptı

—onunla pazarlık yapmak isteyen herkes gelip tahtının önünde diz çöksün. Kimsenin bunu yapmayacağından emindim; onun yaptıklarından sonra o yaşlı cadıya güvenmek için tam bir aptal olmak gerekirdi. Ama insanlar binlerce kişi sıraya girdi. Gece gündüz, pazarlık üstüne pazarlık yaptı. Yoksulların lordlara dönüştüğünü, çiftçilerin yerden altınları turp gibi çıkardığını, aptal ahmakların köyün en güzel kızlarıyla evlendiğini gördüm. Parmaklar, ayak parmakları ve anılar kayboldu, ama herkes bedelin adil olduğu konusunda hemfikir.

"Artık dayanamayacağım bir an geldi. Anlaşmamı yapmak için üç yıl bekledim. O zamanlar kendimi çok zeki sanıyordum. Toprak ya da eş istemiyordum, macera istiyordum.

"Dünyaya açgözlüydüm, ama ondan da korkuyordum. Kara Ölüm'ün annemi, babamı ve kız kardeşlerimi nasıl aldığını, mumlar gibi söndürdüğünü görmüştüm. Onun önünde diz çöktüğümde, sonsuz yaşam istedim ve o yüzüme güldü."

Emmett, Eduart'a tamamen büyülenmiş bir şekilde bakıyor, ama ben ona bakamıyorum. Tırnaklarım kanla kaplanana kadar, başparmağımın keskin köşesini diğer parmaklarımın tırnak etlerine batırıyorum.

Eduart devam ediyor. "Sonsuza kadar yaşamak ne kadar harika?" diye sordu, ama benimle alay ettiğini biliyordum. "Sen söyle" dedim. O korkunç gülümsemesini gösterdi ve "Hiçbir şeyin gerçekten önemli olmadığını bilmek" dedi. Sonuçlarından daha uzun yaşarsın; anlamın kendisinden daha uzun yaşarsın. Geriye kalan tek şey eğlencedir." O zamanlar şimdi bildiklerimi bilmiyordum. Sonsuzluktan sonra geriye sadece sıkıntı ya da sıkıntı yokluğu kalır. Bana sonsuz bir yaşamla ne yapacağımı sordu. Dünyayı dolaşıp görülecek her şeyi göreceğimi, sonra da

hepsini tekrar göreceğimi söyledim. Ama ona ve kendime yalan söylüyordum. Savaş alanlarında ve acımasız hastalıkların elinde çok fazla ölüm görmüştüm. Gözlerimi her kapattığımda, arkadaşlarımla bağışsıklarının çimlerin üzerine saçıldığını görür, çığlıklarını yeniden duyardım. Kraliçeye macera istediğimi söyledim, ama gerçekte ölümden korkuyordum. Korkmadan yaşamak istiyordum.

"Bana sonsuz yaşam vereceğini söyledi, ama bu aşkın olmadığı bir yaşam olacaktı. Ben genç bir adamdım, *aşka ne ihtiyacım vardı ki?* O zamanlar bunun asla evlenemeyeceğim anlamına geldiğini düşünmüştüm. Bu bana uygun gelmişti, bir eş sadece beni yavaşlatırdı. O zamanlar bunun derinliğini, bu kadar uzun süre yalnız yaşamak nasıl bir his olacağını bilmiyordum."

"Ne yaptın?" diye fısıldıyorum, dehşet ve tiksinti içinde.

"İlk başta ona söylediğim şeyi yaptım. Dünyayı dolaştım. Önce Fransa, sonra Avrupa'nın geri kalanı. Afrika kıyılarını dolaştım, birkaç yıl Çin'de kaldım, sonra Amerika'ya geçtim. Ama gittiğim her yerde durum aynıydı. Hanlar bana kapılarını kapatıyor, barmenler bana bira vermiyordu. Bir odaya girdiğimde herkes odadan çıkıyordu. Sonunda buraya, büyüdüğüm eve, beni seven son insanların öldüğü eve geri döndüm."

"Şimdi ne yapıyorsun?" diye sorar Emmett.

"Oturup okuyorum ve dünyanın sonunu bekliyorum," diye cevaplar Eduart ciddi bir sesle.

"Sana yardım edebiliriz. Bir planımız var," diyor Emmett.

Bunun üzerine Eduart, pantolonuna çay dökülmesine neden olacak kadar rahatsız edici, tüm vücudunu saran bir kahkaha atar. Arkasında, onlarca yıllık toz ve kirle kaplı sıva duvarı işaret eder. "Gitmeden önce duvara imza at," der ve loş ışıktaki zor olsa da, duvarda yüzlerce olmasa da onlarca isim yazıldığını görüyorum.

"Ne?" Emmett şimdi gerçekten kızgın görünüyor.

"Sonsuza kadar yaşamak sorunu da bu. Her yeni neslin her şeyi kendileri icat etmiş gibi davranışlarına tanık olmak zorundasın. Bu çok sıkıcı oluyor." Sanki bizim bilgisizliğimizin ağırlığı ciğerlerine baskı yapıyormuş gibi derin bir nefes alır. "Senin gibi ziyaretçiler yaklaşık on beş yılda bir geliyorlar, sanki onu tahttan indirmeyi düşünen ilk insanlar sizmişsiniz gibi."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum tedirgin bir şekilde.

"İlk grup, onun hükümdarlığının yaklaşık on yılında geldi. O zamanlar ben yurtdışındaydım, ama o onları ibret olsun diye, gelgitin çekildiği sırada cesetlerini Kule'ye astı ve nehir yükselirken boğulmalarını izlemeleri için kasaba halkını davet etti. Sonrakiler

yaklaşık elli yıl sonra gerçekleşti. Apethorpe Sarayı'nı havaya uçurmak için yapılan en aptalca girişimlerden biri. Onlar da Traitors' Gate'te öldüler. Aslında, sadece bir şeyler yapmak için 1660'larda bir süre bu girişime katıldım. Onun geldiği kapıyı bulmaya yönelik bir girişim vardı. Fikir şuydu: Eğer onu öldüremezsek, belki kendi ülkesine geri gönderebiliriz. Bu aptalca bir girişimdi. Arama ekibinin tüm üyeleri, herhangi bir kanıt bulunamadan yaşlılıktan öldüler. Sonra 1724'te bir ayaklanma çıktı. Bu ayaklanma çirkin bir hal aldı. Penzance'dan bir pazarlıkçı, onu taht odasına kilitleyip ikisini de açlıktan öldürmeyi planladı, yoldaşları da kapıyı koruyordu. Ona el kaldıramazlarsa, doğal nedenlerle ölmesine izin verecekti. Kraliçe sadece güldü, taht odasından tamamen zarar görmeden çıktı ve onu içeride açlıktan ölmeye bıraktı.

"Bununla ilgili hiçbir kayıt yok," diyor Emmett, tüm vücudu gergin.

"Elbette yok. Bir despot, halkının kendisine duyduğu nefreti neden kayıt altına alsın ki? Bu büyük, geniş ülkedeki hiçbir kütüphanede Diğerleri hakkında kitap bulunmamasının nedeni de budur. O, korku ve gölgeler içinde hüküm sürer."

Kitap yığınlarına göz gezdiriyorum. "Bram bu kitabı nasıl ele geçirdi?"

Eduart çayından bir yudum alır. "Bu ilginç bir hikaye. Geçen sonbaharda Galler Prensi ile tanıştım. Bu bitmek bilmeyen hayatımda beni şok etmek çok zordur, ama onu kapımda görmek büyük bir sürpriz oldu. Bram, annesinin ölümsüz kıldığı kişilere karşı biraz morbid bir hayranlık duyuyor."

"Sizin gibiler daha mı var?" diye soruyorum dehşetle.

"Elbette. Onun uşakları nereden geldi sanıyorsun?"

Omurgamdan bir ürperti geçer. Şimdi fark ediyorum, Eduart'ta da kraliçenin garip, sessiz, her zaman sadık uşaklarının derisinde görülen aynı solgun görünüm var.

"Benden sonra dersini aldı. Sonsuza kadar yaşamak isteyen herkes, ona hizmet etmek için özgürlüklerinden vazgeçmek zorunda. Akıllı bir kadın, bunu kabul etmelisin."

"Bram bunu biliyor mu?" diye sordu Emmett.

"Yaklaşık bir yıl önce öğrendi. Beni görmeye geldiğinde. Zavallı çocuğa verecek fazla bilgim yoktu, ama tek ebeveyninin bir canavar olduğunu kabul etmek asla kolay değildir. O zamandan beri ondan haber almamıştım, ta ki koleksiyonumda belirli bir kitap olup olmadığını soran mektubunu alana kadar. Görünüşe göre kitap senin içindi." Bana işaret ediyor. "Orada

Onun ölümüne yol açacak hiçbir şey yok, inan bana, baktım. Onların tek zayıflığı demirdir ve o savaştan sonra tüm silahlarımızı eritip yok etti."

Demir. "Bram, babasının onu bu şekilde yendiğini söyledi," diyor Emmett. "Daha fazlasını bulabilir miyiz?"

Eduart başını sallar. "Ben 1789'da vazgeçtim, ama siz denemeye devam edebilirsiniz."

"Demire, numaralara ya da başka bir şeye ihtiyacımız yok. Biz diğerleri gibi değiliz," diye araya giriyor Emmett. "Anlaşmaları kendimiz bozmayı planlıyoruz."

"Buna inandığınıza eminim," diyor Eduart, hakaret etmeden, ama dünyadan bıkmış bir şekilde.

"Anlaşmalar hakkında bir şey biliyor musun?" diye Emmett ısrarla sorar.

Eduart, onu eğlendirircesine iç geçirir. "Sadece yıllar geçtikçe daha yaratıcı hale geldiklerini biliyorum. O, yemeğiyle oynamayı sever, ama bence tüm bu gösteri onu sıkmaya başladı. Bildiğim kadarıyla, hiçbir anlaşma iptal edilmedi, ancak çoğu kişi pişman olup denedi. Kendi baban da on yıl kadar önce kapımı çaldı ve bilgi için yalvardı."

Emmett şok olmuş bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. "Babam mı?" "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum, Emmett Alexander De Vere. Baban iyi bir adam ve pişman."

Sanki Emmett'in kalbi ikiye bölünüyormuş gibi hissediyorum. Gözlerinden akan yaşları siler. "Anlaşmasını pişman mı?"

Eduart başını salladı. "Evet, ikinizi birbirinizden uzak bir hayata mahkum etmek yerine, o gece seninle birlikte kaçması gerektiğini söylüyor."

"O zaman neden yaptı?" diye sorar Emmett, gözyaşlarıyla boğulmuş sesiyle, ama inatçılığı gözyaşlarını dökmesine izin vermez.

Eduart omuz silkiyor. "Kraliçe büyükbabanın hayatını mahvetti. O da, bir daha hiçbir şeyi komik bulmamak karşılığında, sayılar konusunda olağanüstü bir zeka elde etmek için bir anlaşma yaptı. Bu onu sert ve acımasız yaptı, öyle ki baban henüz çocukken ailesini terk etti. Baban ergenlik çağında, kendisiyle aynı fikirde olan bir grup isyancıya katıldı ve hayatını kraliçenin düşüşüne adadı."

Emmett çay fincanına bakıyor, onu o kadar sıkı tutuyor ki, kırılmasından korkuyorum. "Neden onunla evlendi?"

"Onu içeriden yıkmanın en iyi yol olduğunu düşündü. Kendini mükemmel bir damat adayı haline getirdi, ama evlendikten sonra kraliçe

şüphelenmeye başladı. Kütüphanede çok fazla zaman geçiriyor, çok fazla soru soruyor, kraliçenin güvenmediği insanlarla takılıyordu. Kraliçe bu yüzden ikinizi ayırdı. Kraliçe kocasından korkuyordu ve ona seni kendi himayesinde yetiştirme fırsatı vermek istemedi. Baban kendini abarttı, pazarlık sorununu çözmenin sadece bir iki yıl süreceğini ve her şeyin yoluna gireceğini düşündü. Ama yanılmıştı."

"Onun terk etmesi kibir miydi? Onun yanlış yerleştirilmiş güveni yüzünden, bir mürebbiye dışında tek başıma mı kaldım?" Emmett şimdi öfkeli görünüyor.

"Seni seviyordu ve prens olarak sahip olduğu meşruiyetin seni koruyacağını düşünüyordu. Egosu, pek çok kişi için olduğu gibi, onun da sonunu getirdi."

"O da bunu anlamış olmalı. Bana Moryen'in orijinal anlaşmasını açıklayan ipuçları bıraktı. Eğer bunu bozarsak, her şey paramparça olur."

"Sadece haklıysan işe yarar."

"Haklıyız," diyor Emmett dişlerini sıkarak.

"Bu aptalca bir görev ve sen bunu yaparken öleceksin."

"Bunu kabul etmiyorum," diyor Emmett.

"Bu, benim bu olağanüstü uzun hayatımda öğrendiğim bir başka şey. Kabul etsen de etmesen de fark etmez. Her halükarda olurlar."

"Buraya ders dinlemeye gelmedim," diye tersler Emmett.

Eduart çayından bir yudum daha alır. "Tabii ki geldin."

Emmett kalkıp gitmek için ayağa kalkar. "Bize yardım etmeyecekseniz, sizinle işimiz kalmadı."

Eduart dikkatini bana çevirir. "Sen Bram'ın kızlarından birisin, değil mi? Gazetede hakkında bir şey okudum. O ikinizin ilişkisini biliyor mu?"

"Hayır," diye zehirli bir şekilde tükürdüm. "Bram, annesini tahttan indirme planlarından haberdar değil. Bizi aptal mı sanıyorsun?"

Eduart başını salladı. "Hayır, demek istediğim, zavallı, tatlı Prens Bram, onun kardeşine aşık olduğunu biliyor mu?"

"Ben..." Yüzüm kıpkırmızı olarak ayağa kalkıp gitmek için hazırlanırım. Çay fincanını onun korkunç kafasına dökmek için tüm irademi kullanmam gerekir.

"Gidelim, Ivy." Emmett koridorda ağır adımlarla yürür, ama kapıda durur. "Misafirperverliğiniz için teşekkürler, efendim. Reçeli beğenirsiniz umarım."

Eduart, kapıdan çıkarken arkamızdan seslendi. "Duvara imza atmadınız!"

Evden çıkıp havanın daha ince olduğu karmaşık bahçeye adım attığımızda ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz. Omuzlarımdaki gerginlik ve boğazımda biriken mide bulantısı kayboluyor.

"Korkunç bir adam," diyor

Emmett. "Kesinlikle en kötüsü," diye katılıyorum.

"Sen, bana aşık mısın? Beni zar zor tolere ediyorsun." Gülmeye çalışır ama sesi gergin çıkar.

"Aynen öyle," diye cevap veriyorum.

Evden ormana doğru yürüyoruz. Kuşların cıvıltıları yeniden başlıyor ve her şey alt üst olana kadar bir dakikalığına huzurlu bir rahatlama yaşıyorum. At ve arabanın bulunduğu yerde artık sadece tekmelemiş toprak ve tekerlek izleri var.

"Lanet olsun," diye tıslar Emmett.

Yürüyerek kampa dönmemiz saatler sürer. Avcı grubundan önce dönersek şanslıyız, ama yokluğumuzu, hele de neden birlikte olduğumuzu makul bir şekilde açıklayamayız.

"Mahvoldum," diye panikleyerek volta atıyorum. Eteklerimi kaldırıp koşmaya başlamak istiyorum, ama kamptan çok uzaktayız, bunun bir faydası olmaz.

Emmett bana bakar, çenesi çelik gibi sertleşmiştir. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Ormanın dışına çıkan yolu takip ederek Alton'a giden daha geniş bir toprak yola çıkıyoruz. "Köyde bir fayton tutacağız." Emmett o kadar hızlı yürüyor ki, neredeyse koşuyor. O da benim kadar iyi biliyor ki, zamanımız yine de kısıtlı. Olağanüstü şanslı olmamız gerekecek.

Güneş tehlikeli bir şekilde alçaldıkça ufukta fırtına bulutları toplanıyor. Emmett ve ben bunu kabul etmiyoruz, sanki zamanı görmezden gelmek onu daha yavaş geçirecekmiş gibi.

Fırtına tam da patlak verdiğinde Alton'un ana caddesine çıkıyoruz. Gök gürültüsü gökyüzünü yırtıyor ve saniyeler içinde sıırılsıklam oluyoruz.

Yol boyunca koşarak sazdan çatılı bir han'a ulaşıyoruz. Kapının üzerinde asılı olan tabela, uluyan rüzgarda sallanıyor. *The Swan* yazısının altında solmuş bir arma var.

Emmett ve ben, kötü hava koşullarından kaçmak isteyen insanlarla dolu zemin kattaki pub'ın kapılarını açıyoruz.

Çetin bakışlı yaşlı bir kadın olan işletmeci bize doğru yürüdü. "Yere su damlatıyorsunuz."

Emmett boğulmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor, saçları alnına yapışmış, paltosu omuzlarından ağır bir şekilde sarkıyor. Benim de pek iyi görünmediğimden eminim.

"Hemen gideceğiz, hanımefendi," diye özür diler Emmett. "Bir faytona ihtiyacımız var."

Yaşlı kadın dilini şaklatır. "Bu havada mı? Mümkün değil." Sanki sözünü kanıtlamak istercesine, dışarıda bir gök gürültüsü daha yankılanır.

"Biz prensin av partisine dahiliz. Lütfen, kutlamaya geri dönmemiz gerekiyor," diye ısrar ediyor Emmett.

"Prens olsanız bile umurumda değil. Bu havada hiçbir şoför dışarı çıkmaz. Yarısı barda sarhoş, diğer yarısı da geceyi evde geçiriyor. Bu hava atları korkutur."

"Lütfen..." Emmett bir kez daha dener, ama kadın sözünü keser.

"Ama şanslısınız." Fırtınanın şiddetiyle sallanan hanın temelleri gıcırıyor. "Bir odam kaldı. İsterseniz, hepsi sizin, efendim."

Hiçbiri komik olmasa da, gülmeme engel oluyorum.

Emmett kapıya doğru dönüyor. "Hayır, teşekkürler.

Yürüyeceğiz."

Kapıyı açar ve fırtınanın içine doğru yürürüz. Anında rüzgârın şiddetiyle geriye savrulurum. Yağmur yüzümü delip geçer ve zaten sırlıslık olan eteğim o kadar ağırlaşır ki hareket etmek zorlaşır.

İki adım attıktan sonra botumun burnu yoldaki bir çukura takılır ve doğrudan bir su birikintisine düşerim. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve Emmett yanıma koşar.

"Sen eve yürüyebilirsin," diye gök gürültüsünün üstüne bağırarak ayağa kalkarım ve uzattığı elini görmezden gelirim, "ama o odayı ben alacağım." Donarak ölmektense mahvolmak daha iyidir.

Öncekinden daha çamurlu bir halde, sinirli Emmett peşimdeyken hanın içine geri giriyorum.

Islak ellerimi tezgaha vuruyorum. "O odayı alacağız."

Hancı bana kendini beğenmiş bir şekilde bakar. "Sanırım evlisiniz?" diye sorar, sanki evli olmadığımızı biliyormuş gibi.

Emmett arkamda anlaşılmasa bir protesto sesi çıkarır, ama ben sadece tatlı bir gülümsemeyle "Mutlu yeni evliler" derim.

Hancı, kalemini kayıt defterinin üzerine koyar. "İsimleriniz?"

Emmett bana sert bir bakış attı, sonra "Fern ve Edward Bennett. Nottingham'dan" dedi.

"Sekiz şilin."

Emmett cebinden biraz para çıkarır. Madeni paraların üzerinde bulunan sekiz küçük Kraliçe Moryen portresi, tezgahın bize yargılayıcı bir bakışla bakar.

Hancı dönüp masanın arkasındaki çivi tahtasından kalan son anahtarı çıkarır. "Benimle gelin."

Hancının içi çok kalabalık olduğu için aşırı sıcaktır. Gürültülü pub'ı geçip, hancıyı takip ederek yıpranmış merdivenlerden yukarı çıkarız.

Islak elbisem en az on kilo ağırlığında olmalı ve hanın sıcaklığına rağmen, soğuk ağırlığıyla titriyorum.

Üçüncü kata çıkarılırız ve bakmasam da Emmett'in arkamda somurtarak durduğunu hissedebiliyorum.

Kadın kapıyı *tıklatarak* açıyor ve bizi içeri davet ediyor. Kapı arkasında *gürültüyle* kapanıyor ve yalnız kalıyoruz.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Emmett'in omzuna vuruyorum, ceketini o kadar ıslak ki avucumun baskısıyla ıslak ıslak ses çıkarıyor. "Fern?"

"Ivy'ye en yakın isim bu geldi aklıma." "Isolde, Isabelle, Imogen?"

"Sen Fern'e daha çok benziyorsun."

Hırsla nefes alıp, zayıf ateşe bir odun daha atmaya gidiyorum.

Yarışmadan hemen atılacak mıyım? Merak ediyorum. Kız kardeşim gibi herkesin önünde utanç duyacak mıyım, hayatımın geri kalanını karanlık bir odada tek başıma yastığa gözyaşları dökerek geçirecek miyim? Eduart'ın anlattığı isyancılar gibi Traitors' Gate'te asılacak mıyım? Ya da belki kraliçe beni yanında tutar. O, yemeğiyle oynamayı çok sever.

Emmett, ıslak giysileriyle ateşin yanına oturur ve sessiz kalır. Başını ellerinin arasına gömüyor ve tamamen hareketsiz kalıyor.

Bana bakamıyor bile.

Ateşi körüklerken, ateş tıslayıp patlıyor. "Madem buradayız, donarak ölmeyelim bari," diyorum.

Yeşil kadife ceketimi, mahvolmuş ayakkabılarımı, krinolinimi, sırlıklam çoraplarımı çıkarıyorum, sonra duruyorum. Korseyi tek başıma çıkaramayacağım.

Emmett'in ateşin önünde durduğu yere bakıyorum. Sanki bakışlarımın ağırlığını hissedebiliyormuş gibi, başını kaldırıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Duraksıyor. "Ne?"

"Ben..." Ona beni soymasını isteyemem. "Önemli değil."

Ayağa kalkıp odayı geçerek bana doğru geliyor. Yanaklarımın kıpkırmızı olmasına lanet ediyorum. Belki de fırtınanın beni boğmasına izin vermeliydim.

"Korseleri iyi bilirim, Ivy."

Aklımda milyonlarca küçük cevap var ama dilimi tutuyorum. Dikkatli parmaklarıyla belimdeki düğümü çözüyor.

Elleri omurgamdan yukarı doğru kayıyor, ustaca bağcıkları çekiyor. "Titriyorsun," diyor gergin bir saniyenin ardından.

Parmakları hareketsiz, ama sıcak ağırlıkları omurgamın üzerinde duruyor. "Öyleyse acele et," diyorum.

Emmett derin bir nefes alır ve korsenin üzerindeki işine geri döner. "İşte," der, son bir çekişle ve korse ayaklarıma düşer. İçinden çıkarım, şimdi üzerimde sadece sıırsıklam çarşafım ve suyla şeffaflaşan iç çamaşırım var.

"Daha iyi mi?" Sesi sessiz ve gergin. "Evet," diye cevap veriyorum isteksizce.

Emmett, nazıkçe gözlerini başka yöne çevirir. Sıırsıklam giysilerimi alır ve kurutmak için dikkatlice ateşin yanına yerleştirir.

O bana sırtını dönmüşken, iç çamaşırlarımı çıkarıp yatağın ayak ucundaki yorgana sarınıyorum.

Şöminenin önündeki kanatlı koltuğa yerleşiyorum ve sıcaklık vücudumu ürpertiyor, her eklemim çözölmeye başlıyor.

"Beni mahvetmeye mi çalışıyorsun?" diyorum küçük bir gülümsemeyle. Emmett şimdi yanımdaki koltuğa çökmüş, ıslak giysileriyle hala sıırsıklam. Umarım bu şaka onu güldürür, ama sadece kaşlarının arasındaki kırışıklığı derinleştirir. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim.

Ateş çıtır çıtır yanıyor ve ben battaniyenin altından ayak parmaklarımı çıkarıp ateşe daha da yaklaştırıyorum. "Hipotermi nedeniyle öölürsen devamıza bir faydan olmaz," diyorum ona.

Cevap vermez, sadece alevlere bakmaya devam eder, nefesi düzensizdir. Dışarıdaki fırtına bir banshee gibi ulur.

"Emmett..." diye daha sert bir sesle söylüyorum ve o kendine gelir. "Şu anda bana neden kızgın olduğunu anlamıyorum."

Bu, onun dikkatini tamamen çeker. "Kızgın mı? Sana kızgın değilim. Kendime kızgınım."

"Hava durumunu kontrol edemezsin."

"Hayır, o değil. Seni rahat bırakmalıydım, kendi haline bırakmalıydım. Yaptığım en bencilce şey, seni bu işe karıştırmak oldu."

"Bugün kaçmak benim fikrimdi."

"Ama ben olmasaydım bunu yapmak zorunda kalmazdın."

"Sanki fikirleri olan tek kişi sensin gibi davranmayı bırak! Ben de ondan nefret ediyorum. Ben de onu koltuğundan etmek istiyorum!"

"Kendi fikirlerin olmadığını ima etmek istemedim."

"Radikal hırsları olan tek kişi sen değilsin. Bram'ın ilgisini çekmemin tek nedeni senin

yardımın sayesinde. Buna ben de razı oldum, hatırladın mı?"

"Seni manipüle ettim. Faith'i manipüle ettim. Kardeşimi manipüle ettim. Ben korkunç biriyim. Kız kardeşin hakkımda doğru bir yargıya varmıştı. Ben korkunç biriyim."

"Bunun doğru olduğuna inanmıyorum."

"Deniyorum..." Sesi, gözyaşlarını yutuyormuş gibi titriyor. "Doğru şeyi yapmak için çok uğraşıyorum, ama başaramıyorum."

"Biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle. Güzel yüzündeki yıkım apaçık ortada. "Seni elimden geldiğince koruyacağım," diyor Emmett ve bunun parayı kastettiğini biliyorum. İhtiyacım olduğunu bilmesinden nefret ediyorum. Şimdi gözümün önüne geliyor, uzak bir kır evine götürülüp, metres gibi değil, sır gibi saklanacağım. Kraliçe Mor hüküm sürmeye devam edecek ve her şey eskisi gibi olacak. Sadece

Emmett ve ben, olabileceklerin gerçeğini bileceğiz.

Artık bu konuyu konuşmaya dayanamıyorum. "Lütfen o ıslak kıyafetleri değiştir. Seni bu halde görmek bana acı veriyor." Ve gerçekten de öyle. Artık görmezden gelemeyeceğim kadar acı veren bir şekilde.

Emmett gözlerini benden ayırır ve sonunda ıslak botlarını çıkarır. Ben ateşe bakmak için arkanı dönerim ama kıyafetlerinin arka arkaya yere düştüğünü duyarım.

Başka bir battaniyeye sarınarak tekrar ateşin yanına gelir. Dudaklarının rengi çoktan geri dönmüştür ve bunu görmek beni rahatlatır.

Giysilerini benimkilerin yanına kurutmak için yerleştirir ve artık tek yapabileceğimiz beklemektir. Dışarıdaki fırtına dinmeye niyetli değildir ve aşağıda çalmaya başlayan müzik grubuna bakılırsa, alt kattaki parti de öyle. "Baban için üzgünüm," derim ona. Eduart'ın söylediği sözler bütün gün içimi kemirmiştir ve ikimizden başka bir şey hakkında konuşmaya konuşmaya ihtiyacım var.

"Ona kızgın olsaydım daha kolay olurdu, sanırım," diyor Emmett. "Ama ben sadece üzgünüm. Tanımadığın birini sevmek garip bir şey. Onun koridorun sonunda yaşadığını bilmek ise daha da garip. Onunla ilgili... anılarım var. Kucağında kitap okuduğumu ve evimizin arkasındaki gölette taş atmayı öğrettiğini hatırlıyorum."

"Kütüphanedeki gizli mesajların dışında seninle hiç iletişime geçmeye çalıştım mı?"

Emmett başını sallar. "Anlaşmanın şartları bunu yasaklıyor gibi görünüyor. Mektup yok. Başka birini kullanarak bile mesaj iletemez; onların sesi

aniden sesleri kesiliyor. Bu ilk kez olduğunda eski dadım neredeyse kalp krizi geçirecekti. Bu benim en eski anılarımdan biri."

"Hala dadınla yakın mısın?"

Emmett rahatsız bir şekilde kıpırdanır. "Öyleydi. Bir yıl önce vefat etti. Seni severdi bence. Sen de onun gibi güçlüsün."

Kafamı sallıyorum. Ben inatçıyım, bu farklı bir şey ve hiç de takdire şayan değıl. "Ben sert biri olduğumu düşünmüyorum."

Emmett sadece gülümser. "O benim gördüğümü görürdü."

"Onunla tanışmak isterdim," diyorum. Emmett'in sevdiği insanların listesinin kısa olduğunu hissediyorum. Onları göğsüne yakın, saklı tutuyor.

"O, yürüyen bir çelişkiydi. Bana herkesten daha sert davranırdı, ama anne sevgisine en yakın olduğum kişi oydu. Ben yalnız bir çocuktum, tüm zamanımı yerde oyuncak askerlerimle hikayeler uydurarak geçirirdim. O baleyi severdi, ben de baleyi severdim; her fırsatta baloya giderdik. Saraydan çıktığım tek zamanlardı."

Bu oda gerçeklikten uzak, sadece ikimizin olduğu bir balon gibi.

"Aslında Faith ile orada tanıştım," diye devam ediyor Emmett. "Geçen yaz, dadım öldükten sonra, seyirciler arasında tek başıma oturuyordum. Faith bana acıdı."

Göğsümdeki sıcaklık, soğuk ve önemsiz bir şeye dönüşüyor. "Bu tam Faith'e yakışır, çok kutsal. Gerçekten bir azize," diyorum alaycı bir tonla.

"Kıskandın mı?" Emmett kaşlarını kaldırır ve ben onun önceki itirafını, içindeki şefkati düşünürüm. Hiç de şefkatli hissetmiyorum, kontrol edemediğim bu duygu selinden korkuyorum.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Bu çok komik. Komediye daha sık denemelisin."

Sonunda giysilerimiz yeterince kurur ve ben geceliğimi ve iç çamaşırlarımı giyebilirim. İnce pamuklu kumaş pek de mahremiyet sağlamaz, bu yüzden battaniyeyi omuzlarımin üzerine örtüyorum. Emmett yarı ıslak pantolonunu giyer ve bize akşam yemeğı almak için aşağı iner. Güneş çoktan batmıştır, ama fırtına hâlâ şiddetli esmektedir.

Soğuk etler, çıtır çıtır ekmek, serada yetiştirilmiş şeftali ve sulandırılmış bira ile dolu bir tepsiyle geri geldi. "Gizemli yahniyi reddettim," dedi ve tepsiyi pencerenin yanındaki küçük kart masasına koydu.

"Ya gizemli güveç en sevdiğim yemekse?"

"O zaman prenses olmadan önce zevklerini geliştirmemiz gerekecek."

Aç bir sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz ve Emmett boşalan tepsiyi koridora koyuyor. Aşağıdaki parti biraz sakinleşmiş, ama fırtına hala dinmemiş.

"Biraz uyumaya çalışmalıyız," diyor Emmett. "Şafak sökünce yola çıkmak istiyorum. Kampa dönerken bir bahane buluruz."

"Katılıyorum." Panik kaynaklı mide bulantısı büyük ölçüde geçmişti. Hayatım mahvolmuş olabilir, ama bugün o kadar uzun bir gün oldu ki, bunu gerçekten düşünecek kadar yorgunum. Endişemi yarına saklayacağım.

İkimiz de ne yapacağımızı bilmeden garip bir şekilde ayakta duruyoruz. Gözlerimiz odanın ortasında görmezden gelinmesi imkansız olan yatağa kayıyor.

"Yatağı sen al," diyor Emmett. "Ben yerde yatarım." "Odayı sen ödedin, bu hiç adil değil," diye itiraz ediyorum.

"Ben bir beyefendiyim," diye karşılık veriyor Emmett.

"Baştan çıkardığın tüm kızlara böyle mi söylüyorsun?" "Baştan çıkarıldığını mı hissediyorsun?"

"Ben kendimden bahsetmiyordum!"

Sinirlenerek yatağın diğer tarafına geçip yorganın altına giriyorum. Keten çarşaf lar neredeyse yıpranmış ama temiz kokuyor ve yatak içine gömülecek kadar yumuşak.

Diğer yastığı Emmett'e atıyorum ve o da yatağın diğer tarafındaki yere uzanıyor. Fenerin fitilini söndürüyorum ve oda karanlığa gömülüyor, tek ışık şöminedeki titreyen közlerden geliyor.

Rahat edemiyorum. Emmett'in sıcak vücudunun, benden sadece birkaç adım uzakta, yerde olduğunu çok iyi hissediyorum. Battaniyenin hışırtısından, onun da rahat edemediği anlaşılıyor.

Hareketsiz yatıp Emmett'i ve pencerelere vuran yağmurun sesini dinliyorum, ta ki tüm vücudum elektriklenmiş gibi hissedene kadar. Birkaç dakika sonra, artık dayanamıyorum. "Tanrı aşkına, gel yatakta yat. İki kişi için yeterince büyük."

Emmett yatağa çıkıp yanıma uzandığında yatak gıcırıyor. Başını yastığa koyup bana dönüyor, ikimiz de yan yatıyoruz. O kadar yakın ki nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum, koyu kirpiklerinin kenarlarını ve düşük ateş ışığında ela gözlerinin parıldamasını görebiliyorum.

"Eminim şu anda seni baştan çıkarmamı istiyorsundur," diye fısıldadı, ağzında hafif bir gülümsemeyle.

"Eğer baloda bahçeye çıkardığın kızlardan biri olsaydım ne yapardın?"

"Seni balo sırasında bahçeye götürdüm."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Emmett bir anlığına bana bakar ve sonra yavaşça elini uzatır, yüzümün yanına tüy kadar hafifçe koyar, başparmağı çene kemiğimin üzerindedir.

Bir titreme geçiyor içimden. "Ellerin soğuk," diye fısıldıyorum.

"Baştan çıkardığım kızlar genelde bana karşı bu kadar eleştirel olmazlar."

"Ben o kızlardan biri değil miyim?"

Öyle olsaydım, şimdi öpüşürlerdi, değil mi? Eminim ellerini kızların çenelerine koyar, çok nazıkçe başlarını eğip onları daha iyi tatmak için operdi.

Arkadaş olmaktan başka bir şey olsaydık, muhtemelen şimdi öpüşüyor olurduk. "Sen benim kardeşime aitsin."

"Ben kimseye ait değilim."

Derin bir nefes aldı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Sen olsan ne yapardın, Emmett?" diye soruyorum, yapmamam gerektiğini bilsem de. Onu beni açıkça reddetmesi için zorlamak gibi sapkın bir ihtiyacım var, böylece onun varlığında göğsümde alevlenen bu aptalca, dayanılmaz ateşi söndürebilirim.

"Kötü davranıyorsun, Ivy."

Pencerelere yağan yağmur, benim çılgın kalp atışlarımı yansıtıyor. Yanımda duran vücudunun sıcaklığı bile beni ateşe veriyor.

Sırt üstü yuvarlanıyorum, bana öyle bakmaya devam ederse ona eğilip öpeceğimden korkuyorum.

"Hiç birini öptün mü?" Sesi o kadar sessiz ki, fırtınanın sesinden dolayı zar zor duyabiliyorum.

Onun ve Faith'in dudaklarının birbirine değdiği, elinin Faith'in kalçasına düştüğü görüntü zihnimde canlanıyor.

"Evet. Bram," diye cevap veriyorum, kasten

huysuzca. "Ne sorduğumu biliyorsun."

Tereddüt ediyorum.

"Eğer onlara bakamıyorsan, kimse seni öpmek istemez," diyor Emmett.

"Ben sana bakmıyorum, ama sen beni öpmek istiyorsun." Onun bunu inkar etmesini, *yanıldığımı söylemesini* istiyorum.

"Herkesi öpmek istiyorum," diyor ve bu daha da canımı yakıyor.

"Ve herkes seni öpmek istiyor, ne şanslısın." Bunu şaka gibi göstermeye çalışıyorum, ama başaramıyorum, sesim kırılgan çıkıyor.

"Ama sen hariç," diyor sessizce.

"Hayır, ben hariç."

"Sen de onu öptün mü?"

"Evet." *Öptüm mü?*

Öpmeye çalıştım.

"O gece çok güzel görünüyordun," diye ekliyor Emmett, neredeyse suçluluk duyarak. "Seni öptüğüne şaşırmadım. İşini iyi yapıyorsun."

"Övgüye gerek yok," diyorum.

"Gerçekse övgü olmaz."

"O kadar emin değilim. Sanırım donakaldım. Kulüpteki kavgadan sonra beni öpmeye çalışmadı. Belki de istemedi."

"Partilerde bahçeye götürdüğüm kızlardan biri olsaydın ne yapardım diye sordun. Gerçeği duymak ister misin?" diye sordu Emmett. "Hiçbir şey yapmazdım, öpüşmeyi bile bilmiyorsan."

"Şimdi de sen acımasız davranıyorsun."

Bir an sessiz kalır, sanki kafasında düşüncelerini duyabiliyormuşum gibi. Gözleri yüzümün yan tarafına dikilmiş, bakışlarında durmak bilmeyen bir sıcaklık var.

"Sana öğretebilirim," diyor.

Bu bahane çok zayıf. O da benim kadar iyi biliyor ki, yarın kampa döndüğümüzde yarışmadan atılacağım, hatta daha kötüsü olacak. Bram'ı bir daha asla öpmeyeceğim.

Hayır demeliyim. Ama bu Emmett.

Emmett, yani benim kontrolüm dışında.

Ona dönüp baktım, yüzlerimiz birbirine çok yakındı. Ve gözleri, *gözleri*. Ay ışığında altın rengi dans eden tuhaf ela rengi.

Bakışları beni gölge kutusu içindeki bir kelebek gibi sabitliyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum. Her yerim kızarıyor, sanki bana dokunmak üzere olduğunu bilmek, dokunmak kadar iyiymiş gibi.

Kendimi yukarı iterek yatakta bağdaş kurup oturuyorum. Emmett ayağa kalkıyor ve sıcak elini dizime koyuyor.

Eğildi, ama dudaklarının benimkine değeceğini beklediğim anda geri çekildi ve beni peşinden koşturdu.

Bir an için sadece sıcaklık ve baskı var.

Dudaklarımı onun dudaklarına daha sert bastırıyorum, ama sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Emmett bana karşı hareketsiz kalıyor. Geri çekiliyorum ve hayal kırıklığıyla iç çekiyorum.

Emmett gülüyor ve ben onun göğsüne

vuruyorum. "Çok gerginsin," diyor.

"*Biliyorum*. O zaman bana nasıl daha iyi yapacağımı öğret." Bakışları aşağıya kayar.

Başparmağını alt dudağıma bastırır. Otomatik olarak çenem açılır ve dudaklarım açılır. "Rahatla," diye fısıldar ağzıma.

Bu sefer daha yumuşak. Bir elini boynumdaki serbest saçlarımın arasında gezdirirken, diğer elini belimin etrafına doluyor. Sıcaklığı ve ağırlığı her yerde, sanki vücudum bir kıvılcım yağmuruyla kaplıymış gibi.

Ellerim tutunacak bir yer arıyor. Onları saçlarına doluyorum ve biraz fazla sertçe çekiyorum. "Yavaş," diye mırıldanıyor.

Dili dudaklarımın arasına giriyor ve ben donup kalıyorum. "Beni içeri al," diyor. "Al şunu."

Onun dilinin kadifemsi baskısına açılıyorum, ağzı yumuşak ama amansız.

Boynumun arkasındaki saçımı sertçe çeker ve beni yatağa yatırır. Üzerimde durur, uzun boyuyla beni hapseder.

Rahatlamak için çaresizce kıpırdanırım ve o, vücudunun her sert çizgisini hissedene kadar beni kendine doğru çeker. Nefes almaya çaresizce çalışırken, o dilini kulak mememe ulaşana kadar at gibi çarpan nabzımın izini sürer. Dışlerini hassas derimin üzerine kapatır, acıtacak kadar sert değil ama bana karşı kıvrılmamı sağlayacak kadar.

Öpüşme şekli kardeşininkinin tam tersi. Hiç kibar değil, sanki açlıktan ölüyormuş gibi.

Elleri daha da aşağıya iniyor, göğüslerimin üzerinde dolaşıyor, sonra belimin yumuşak kısmını morartacak kadar sertçe kavırıyor. Onu imkansız bir şekilde daha yakın istiyorum. İçimde bir şeyi açığa çıkardı. Öpüşmenin böyle hissettirebileceğini bilmiyordum. *Hiçbir şeyin* böyle hissettirebileceğini bilmiyordum.

Aniden beni itti. Elimi öpücükten şişmiş dudaklarıma götürdüm. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır."

"O zaman neden..."

"Ivy," diyor o kendine özgü, yorgun ses tonuyla. "Ne?" diye fısıldıyorum.

Aniden ayağa kalkar, yataktan uzaklaşır. "Sen gayet iyiydin. Sanırım öpüşme dersi bitti."

Onu benden önce elde eden kızlara, sahtecilik ve inkar perdesinin arkasında değil, gerçek anlamda sahip olan kızlara kıskançlıktan deli oluyorum.

"Mükemmel mi?" Sesimi hafif tutmaya çalışıyorum. Ona uzanıp daha fazlasını istemek için tüm gücümü kullanıyorum. "Prens Emmett De Vere'nin öpüşme okulunda en yüksek notlar mı?"

Yüksekliği Prens Emmett De Vere'nin öpüşme okulunda en yüksek notu mu? Mezuniyet konuşmasını ben mi yapacağım?"

O gülmeden güldü. "Kendini fazla kaptırma."

Ben uzun bir kız listesindeki sıradan biriyim. Kendimi özel sanmak aptallık olur. "Cesaret edemem."

Kollarımı belime doluyorum ve kendimi sıkıca sarıyorum. Bram'ı ve onun rahat gülümsemesini düşünmeye çalışıyorum. O çok sevimli bir çocuk. Emmett ise hiç de sevimli değil. O pervasız ve değişken, ve asla benim olmayacak.

Vücudunu vücuduma değdiğini hissettim. Bu arzuda yalnız olduğumu düşünecek kadar aptal değilim. Emmett bana daha fazlasını verirdi, biliyorum. Tek yapmam gereken biraz daha ısrar etmek, o da beni saniyeler içinde bu yatağa yapıştırırdı.

Ama ben, aşk gibi bir şeyi özleyen, göğüs kafesimdeki bu aptal, zonklayan acıyla yalnızım. Emmett bana bunu veremez ve zaten benim olamaz.

Banyoya girip çok uzun süre orada kalınca, küvette uyuduğundan korkmaya başlıyorum, ama sonunda kapının gıcırdamasını ve yumuşak ayak seslerini duyuyorum. Yanıma uzandığında yatak çöküyor.

Emmett'in düzensiz nefes alışı uzun bir süre sonra yavaşlar ve sanırım uykuya dalmıştır. Bu bana, içimi kemiren bir soruyu sormak için cesaret verir.

"Her zaman mükemmel Mayıs Kraliçesi'ni mi arıyordun?"

Yine ona dönmek için yuvarlanırım, ama o sırt üstü yatmaya devam eder. Pencereden içeri sızan ay ışığında silüeti beliren profiline bakarım.

"Uyuduğunu umuyordum," diye cevaplar.

"Oldukça kötü bir ünün var. Hepsi bir aldatmaca mıydı?"

"Çoğu öyle," diye itiraf eder. "Ama hepsi değil."

Bunu duyduğumda içimi acıtmasından nefret ediyorum.

"Gerçeği bilmek ister misin?" diye sordu. "Her zaman."

"Tremaines'lerin en küçük kızı mutfak hizmetçisiyle buluşuyordu. Ben sadece gözcülük yapıyordum ve sonra iki genç aşık neredeyse yakalanacakken bir bahane uydurdum."

"Peki Christine Cambere?"

"Görünmeden yatak odasına dönmek için bahçe duvarına tırmanmaya çalışırken ayakkabısı çardakta sıkıştı. Ben sadece onu kurtarmaya yardım ediyordum. Partiler

onu sıkıyordu."

"Yani söylentilerin hiçbirisi doğru değil mi?" diye soruyorum.

"En popüler olanların hiçbirisi. Ben aziz değilim, sadece yakalanacak kadar sakar değilim. Aslında randevum Christine'in kız kardeşi Georgia'yla idi, ama bunu gizli tutmakta oldukça başarılıydık. Hizmetçi kızlar, barmenler, sütçü kızlar da payıma düşeni aldım."

Şaka mı yapıyor, yoksa ciddi mi, anlayamıyorum. "Ve Faith," diye ekliyorum.

Emmett sessizleşiyor. "Ve Faith."

"Onu sevmediğini söylemiştin."

Cevap vermeden önce ellerini çarşaflarda ovuşturur. "Faith ve ben birbirimizi incittik çünkü birbirimizin istediği gibi değildik. Ben Faith'e hak ettiği saygıyı gösterecek kadar bencil değildim ve o da beni benim istediğim şekilde sevmiyordu. Becereksizdik ve bazı şeyler bozuldu, ama bu büyük bir aşk hikayesinin mahvolduğu anlamına gelmez. Faith ve ben konuştuk, artık arkadaşız. Seni temin ederim ki o beni sevmiyor, ben de onu sevmiyorum."

Kıskançlık duymayı bekliyordum, ama onun yerine sadece onun için üzülüyorum.

"Babam beni terk ettiğinde sadece sekiz yaşındaydım," diyor. "Sevgiyi o kadar çok istiyordum ki her yerde onu aradım. Günlük olarak ateşimi yakan hizmetçileri değiştirmek zorunda kaldılar, çünkü onlara çok bağlanmaya başladım ve benimle kalmalarını istedim. Geceleri, uyumam gereken saatlerde, ahırlara gizlice girip atlara hikayeler okurdum, sanki onlar benim arkadaşlarıymış gibi, ama seyisler bana onların arkadaşım olmadığını söylerdi. Babamın ayrılmasından sonraki ilk birkaç yılı, geceleri ona mektuplar yazarak geçirdim, o gün yaptığım her şeyi ayrıntılı olarak anlattım. Bir gün yeniden bir araya geleceğimizi ve onun yokluğunda yaptığım her şeyi bilmek isteyeceğini düşünüyordum. Ama bir süre önce buna inanmayı bıraktım."

Ona uzanıp dokunmak, biraz teselli etmek istiyorum, ama yapamıyorum.

"İtirafım şu," diye devam ediyor Emmett. "Ben , sadece bir dadı, bir öğretmen ve bir oyuncak asker taburu eşliğinde, cereyanlı saray odalarında büyüdüm. Hayatım boyunca ellerimin ve dizlerimin üzerinde, sevgi kırıntılarını dilenerek geçirdim. Bir gün bu açlığım sona erecek mi, bilmiyorum."

Emmett'in somurtkanlığı, kalbiyle ilgili pervasızlığı, şimdi her şey netleşiyor.

Ben de ona bir itirafta bulunuyorum. "Bazen çok şımartıldığımdan korkuyorum. Sanırım ailem ve kız kardeşim beni o kadar çok sevdiler ki, beni aynı şekilde sevmeyen bir dünyaya hazır değilim."

"Dünyada beni sevdiğinden emin olduğum tek kişi Bram," diye cevaplar.

Sanki ele geçirilmiş bir kız gibi, ortak yatağımızın genişliğini aşarak uzanır ve soğuk elini elimle kavrarım. O sıkar, ben de sıkarım. *Seni sevebilirdim. Bırak da seni seveyim*, ama yapamam ve o da bunu benim kadar iyi biliyor.

Ya Bram'ın olacağım ya da kimsenin olmayacağım.

Ve şimdi yapabileceğim tek şey bununla yaşamak.

Yirmi Beşinci Bölüm

Benim *Faeries of the British Isles* kitabındaki en sevdiğim hikaye peri kapıları hakkındaysa, Lydia'nınki peri kralı hakkındaydı. Bayan Osbourne'a bu hikayeyi, onun kesme tahtasındaki oluklar kadar yıpranana kadar defalarca anlatmasını sağladık. Hikayeye göre, Kraliçe Mor'dan çok önce, İngiltere vahşi bir yerken, dünyalar arasındaki geçit açıktı. Diğerleri serbestçe geçip, pazarlık yapmak ve kırılğan insanları oyuncakları olarak kullanmak istiyorlardı. Sütçü kızlar gece yarısı ortadan kaybolur, güneş doğduğunda garip bir şekilde boşalmış olarak geri dönerlerdi. Tarlalar bir öğleden sonra küle döner, diğerlerinde yağmurda eriyen saf altın buğdaylar filizlenirdi. Bebekler beşiklerinden kaçırılır, yerine garip kopyaları bırakılırdı.

Zeki insanlar ormanın kenarından uzak durmayı, karanlık çöktükten sonra yabancıları içeri almamayı ve sesini tanımadıkları birinin seslendiğinde asla cevap vermemeyi biliyorlardı. Kendini çok zeki sanan böyle bir kız vardı.

Kızlarının olağanüstü güzelliğinden korkan ailesi, onu bizimkine çok benzeyen bir kır evinde, dış dünyadan ve orada gizlenen tehlikelerden uzak tutmak için kilitli tutuyordu.

Kız, bahçesi, kardeşleri ve kitaplarıyla sakin bir hayat sürmekten memnundu. Ancak on sekizinci doğum gününün akşamı, o kadar güzel bir müzik duydu ki, gözyaşlarını tutamadı. Yanaklarından iri damlalar halinde akan gözyaşlarıyla, müziği takip ederek malikanesinin güvenli duvarlarının ötesine, sınırındaki ormana doğru gitti. Orada, bir söğüt ağacının altında, bir adamın lavta çaldığını gördü. Ama o bir adam değildi. Yaklaştıkça, onda biraz tuhaf bir şey fark etti: çok uzun parmakları, sivri kulakları, onu daha da ağlatacak kadar güzel yüzü... Uyarıldığı Diğerlerinden birine rastladığını anladı.

Adam onu görmeden kaçmak için döndü, ama yeterince hızlı değildi. Adam, onun güzelliğinden hemen etkilendi, elinden tuttu, dizlerinin üzerine çöktü ve ona karısı olması için yalvardı.

Kendini çok zeki sanan kadın, bir yıl bir gün onun karısı olacağını ve sonra istediği gibi yaşamakta özgür olacağını vaat etti. Adam onun şartlarını kabul etti ve onu evlenmek için portaldan kendi ülkesine geri götürdü. Düğünlerinde başına taç takılana kadar, yeni kocasının Öteki Dünya'nın kralı olduğunu ve kandırıldığını fark etmedi. Diğerleri için zaman, insanlar için olduğu gibi geçmez ve Diğer Dünya'da bir yıl bir gün, yeryüzünde bir insanın ömrü kadar uzun olabilir.

Hikayenin bazı versiyonlarında, kız sonunda kocasına aşık olur ve onlar yıllarca birlikte hüküm sürerler; diğer versiyonlarda ise kız ondan kaçır ve adam sonsuza dek ona ve onun çocuklarına intikam almak için uğraşır. Ben her zaman onların aşık olduğu versiyonu daha çok sevmişimdir. Lydia ve ben karahindiba çiçeklerinden taçlar yapar ve peri kralının insan geliniymiş gibi davranırdık.

Rüyamda, peri kralıyla evliyim ve ortak yatak odamızın hapishanesinden kaçmaya çalışıyorum. Elini vücudumun önünden nazikçe geçiriyor, arkamdan beni kucaklıyor. "Yatağa gel, karım." Dili kulak kepçemi okşuyor ve ben titriyorum. Ağzını aşağıya doğru hareket ettiriyor, dilini nabzımın üzerinden geçerek, köprücük kemiğimin ağrıdığı yere kadar iniyor. "Yatağa gel," diyor bir kez daha ve bu sefer onu takip ediyorum.

Elleri sırtımın düzlüğüne bastırırken sıcaktır. Yüzümü nazikçe okşar ve gevşek bir bukleyi kulağımın arkasına yerleştirir. Onun vücuduna karşı kıvranırım, ta ki her yerim onun için ağrıyana kadar. Neden beni beklettiğini anlamıyorum. Üzerime çıkıyor ve kollarını bana doluyor. Dizini bacaklarımın arasına sokuyor ve ben de bacaklarımı onun için açıyorum. "Öp beni," diye fısıldıyorum ağzına. "Al beni. Ben hep senin oldum." Peri kralı netleşiyor. Emmett'in yüzüne sahip.

"Ivy," diyor peri kralı.

"Ivy." Bu sefer sesi daha yüksek.

"Ivy!" Gözlerimi kırpıştırarak uyanıyorum, kafam karışık ve terliyim, her yerim ateş gibi yanıyor. Bulunduğum oda eski ve tanıdık gelmiyor. Gözlerimi tekrar kırpıştırıyorum ve gözlerim şafak vakti loş ışığa alışıyor.

Ah, doğru. Fırtına. Posta arabası hanı. Emmett.

Yüzümü yukarı doğru çeviriyorum ve Emmett'in bana bakarken yüzünde şaşkın bir gülümseme olduğunu görüyorum. Saçları uykudan dağınık, gözleri hafifçe şişmiş. "Seni uyandırmak zor," diyor.

Başım onun sıcak göğsüne yaslanmış, kalp atışları kulaklarımda çınlıyor. Kolunu sırtıma dolamış, eli belimin tam ortasına düşüyor.

Kulaklarımla uçları donuyor, ama vücudumun geri kalanı Emmett'in vücudunun ısıyla sıcak.

"Özür dilerim." Utançtan kızaran yüzümle yataktan kalkıyorum.

"Gece ateş söndü. Üşümüştün," diyor Emmett. "Evet.

Üşümüştüm."

Emmett, yanaklarından kızarıklığı silebilecekmiş gibi elini yüzünde gezdiriyor. "Tekrar yakacağım."

"Böyle iyi bir öğretmen olduğun için şanslısın," diyorum, o da eğilip kibrit kutusunu açarken.

Gece bir ara gömleğini çıkarmış ve şömineyle uğraşmak için kendini bir battaniyeye sarar.

Emmett'in her zaman aşka aç olacağını söylediğinde ne demek istediğini anlıyorum. Ona baktığımda umutsuz bir açlık hissediyorum.

Fırtına sonunda dinmiş, şafak vakti pencerelere baskı yapan soluk mavi bir ışıqla gelmiştir.

Emmett'in sol köprücük kemiğinin derisinin altında doğal olmayan bir şekilde çıkıntı yaptığını ilk kez fark ediyorum. Genellikle yüksek kravatlarıyla gizlenen kemik, şimdi battaniyenin altından çıkıntı yapıyor.

"Ona ne oldu?" diye işaret ediyorum.

Emmett kemiğe dikkatlice dokunur. "On iki yaşındayken atlarken kıldım. Dadımın beni azarlayacağından korktum ve bana bakacak başka kimsem yoktu, bu yüzden sakladım ve yanlış iyileşti. Çok acıdı."

On iki yaşındayken ben hala Greer ile bebeklerle oynuyordum. Emmett o kadar yalnızdı ki, kırık kemiğini anlatacak kadar güvendiği tek bir kişi bile yoktu.

Ateşi karıştırırken sırtı bana dönüktü. "Uykunda konuşuyorsun."

Yorganın altına girip tamamen örtülene kadar sürünüyorum. "Lütfen beni burada bırak da öleyim," diye bağıriyorum.

Emmett gülüyor. "Ne dediğini bilmek istemiyor musun?"

"Hayır. Dışarıdaki su birikintilerinden birinde boğulmak istiyorum." "O kadar da kötü değildi. Bir kral hakkında bir şeydi."

Yorganın altından kafamı çıkarırım ve kızardığımı görmemesini umarım. Kralın yaptıkları hakkında hiçbir şey söylememiş olmayı dilerim. "O kadar da kötü değil."

Emmett dönüp bana şeytani bir gülümseme atıyor. "Ve benim adım." "Ugh," diye bağıriyorum ve tekrar suya dalıyorum. "Hastalandığın zamanki kadar kötü değil. O zaman her türlü şeyi söylemiştin."

Kahverengi saçlar. Alnımda ateşimi düşüren güçlü bir el.

Yine başımı battaniyenin dışına çıkarırım. "O sen miydin? Belki de rüya görmüşümdür diye düşündüm."

Hareketsiz kalır. "Kendimi çok sorumlu hissettim. O lanet nehre atlamam benim hatamdı. Lottie'ye gece seni yatakta ziyaret etmem için gizlice içeri girmesini sağladım."

O sahneyi hayal etmek kalbimi sızlatıyor. Emmett karanlıkta, sert ahşap sandalyede otururken ben bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. "Senin hatan değildi."

Bana bakmıyor. "Tabii ki benim hatamdı."

Omuzlarının çökmüş halinden, sanki dünyanın tüm yükü omuzlarında gibi olduğunu görebiliyorum. "Emmett, beni güvende tutmak senin sorumluluğun değil."

"Bu aptalca bir laf."

Neden bana kızgın gibi davrandığını anlamıyorum.

Aşağıdaki barda Emmett, neredeyse ayık olan bir şoförü uyandırır ve şafak vakti tek atlı iki tekerlekli bir araba olan gig'e bineriz. Emmett, daha hafif olan bu aracın ıslak Hampshire arazisinde daha iyi yol alacağını umar. Şoföre bizi olabildiğince hızlı götürmesi için iki kat ücret öder, ancak bu pek de hızlı olmadığı ortaya çıkar.

Bataklıklar su basmış ve dünkü sert toprak yollar çamur nehirlerine dönüşmüştür.

Yolda garip bir şey olur. Emmett'in yine içine kapandığını görebiliyorum. Gözlerinin arkasındaki yumuşaklık sertleşir ve ilgisizliğin soğuk maskesi bir kez daha yüzüne düşer. Aniden, dün gece hiç olmamış gibi ve ben, onun zaten katılmak istemediği bir baloda görmezden geldiği başka bir kızmışım gibi hissediyorum.

"Emmett?" Dirsekimle onu dürttüm. "İyi misin?" "Kesinlikle iyiyim." Hâlâ bana bakmıyor.

"Onlara ne diyeceğiz?" diye soruyorum.

"Onlara Alton'da içmeye gittiğimi ve senin, iyi kalbinle, benim iyi olup olmadığımı kontrol etmeye geldiğini söyleyeceğim. Fırtına yüzünden hanede mahsur kaldık, ama ayrı yataklarda uyuduk. Şoförü, bunu doğrulaması için rüşvet verdim bile."

"Bu iyi bir hikaye değil," diyorum. Hala benim gizlice kaçmam, Emmett ile refakatçi olmadan, nezaket kurallarının dışında vakit geçirmem var. Hala

yarışmadan elendim, ama bu beni hayatta tutabilir. "Elimden gelenin en iyisi bu."

Zavallı at arabası bir saatten fazla süren zorlu bir yolculuktan sonra nihayet av kampının dışına ulaşırız. Neşeli bayraklar fırtınada uçup gitmiş, ağaç dallarına takılmış ve üzgün bir şekilde sarkmaktadır.

Emmett ve ben arabadan atlıyoruz ve o, sürücüye borcunun en az üç katını ödüyor.

Ve işte buradayız. Çok korktuğum an. İtibarımın yok olacağı an. Kraliçe, söz verdiği gibi ailemin topraklarını ve unvanlarını elinden alacak mı? Öldürülecek miyim? Emmett ve Bram'ın buna izin vermeyeceklerinden eminim, ama belki onlar bile ona karşı güçsüz kalacaklardır.

Dizlerim titriyor, ellerim terli. Tek istediğim her şeyi düzeltmekti, ama bunun yerine onarılamayacak kadar bozdum. Dün gece bir rüya gibiydi, ama şimdi soğuk gerçeklik gözlerimi yakıyor.

Emmett sanki ben burada değilmişim gibi ilk önce içeri giriyor. Ben de bir gölge gibi onun peşinden gidiyorum.

Bir telaş, skandal dolu bağırışlar ve sert bakışlar bekliyorum. Ama bunun yerine... hiçbir şey bulamıyoruz.

Çadırlar, fırtınadan sonra dağınık olsa da, hala platformlarına sabitlenmiş durumda. Zemin çamur çukurundan farksız, ilk geceden kalan masa ve sandalyeler yarı devrilmiş ve kirle kaplı.

"Gittiler mi?" diye soruyorum.

Emmett de benim kadar şaşkın görünüyor.

Tam o sırada, büyük personel çadırından dizlerine kadar çamurla kaplı bir uşak çıkıyor. Bizim varlığımızdan şaşkın bir şekilde Emmett'e selam veriyor. "Majesteleri, parti geri döndü mü?"

"Ben..." Emmett bir cevap bulmaya çalışıyor.

Aniden arkamızdan dizginlerin şingirdaması ve köpeklerin havlaması duyulur. Dönüp baktığımızda, kampın girişinden at arabaları ve faytonların geçit töreni yaptığını görürüz. Onları at sırtında yöneten Bram, her zamanki gibi tertemiz görünmektedir. Aynı şey, saatlerce çamurda yürümüş gibi görünen partinin geri kalanı için söylenemez.

Bram attan iner, bana hızlıca selam verir ve Emmett'e sıcak bir kucaklaşma verir. "En unutulmaz doğum günlerimden biri. Kampta nasıl geçirdin?"

"Oh..." Emmett, ikimiz de az önce olanları sindirirken tökezler. Bram'ın av partisi de fırtına nedeniyle gecikmiş olmalı. Onları birkaç dakika farkla geçtik. Emmett gözlerini kırpar ve omuzlarını dikleştirir. "Biraz ıslandık ama daha kötüsü olmadı."

Dün geceden kalma çamurlu giysilerimizle, avcı grubundan daha iyi görünmüyoruz. İkimiz de fırtına sırasında personeli çadırlarından çağırıp yataklarımızı hazırlatmak istemediğimizi söyleyerek yarı yürekli bahaneler uyduruyoruz.

Emmy, Marion, Greer, Olive ve Faith, sanki bir savaştan çıkmış gibi görünüyorlar. Viscountess Bolingbroke bile dağınık görünüyor, bu da bir köpeğin arka ayakları üzerinde yürüdüğünü izlemek gibi gerçekliğin sınırlarının dışında bir his veriyor.

"Tanrım, ne oldu?" diye soruyorum.

"Korkunçtu," diyor Emmy. "Şiddetli yağmur bizi ormanda mahsur bıraktı." "Bütün gece orada mı kaldınız?"

"Aşçılar öğle yemeği için çadırlar kurmuştu, bu yüzden tamamen hava şartlarına maruz kalmadık, ama çadırlardan biri gece yarısı yırtıldı ve Greer'in üzerine su döküldü," diye açıklıyor Marion. Saçları hala sırtında nemli bukleler halinde duran Greer'e bakıyorum.

"Bram'ın büyüü ateşi sönmemesini sağladı, ama dürüst olmak gerekirse boğulacağımı sandım," diyor Faith.

Bram özür dilercesine gülümser. "Büyü öğrenmek için daha fazla çaba sarf etmediğim için pişmanım."

Diğerlerini takip ederek çadırımıza giriyorum. Hepsi kuru giysiler giyiyor ve omuzlarına örgü şallar sarıyorlar. Sırayla birbirimizin saçlarını örerken, bana gecemle ilgili sorular soruyorlar.

"Çadırımız iyi dayandı," diye yalan söylüyorum. "Biraz soğuktu, ama sizlerden çok daha iyi idare etmişiz gibi görünüyor."

"Sadece sen ve personel mi vardınız?" diye soruyor Greer.

"Korkunç Emmett de buradaydı," diye hatırlatıyor

Olive. "O korkunç değil," diye tersliyor Faith.

"Tanrım, seni baştan çıkarmaya mı çalıştı?" diyor Greer. "Eminim hayatta kalmak için vücut ısısına ihtiyacı olduğunu söylemiştir. Tam bir alçak." Gülüyor ve ben de onunla birlikte gülmek için tüm gücümü kullanıyorum. Faith'in elleri hala saçlarımda ve örgümü bitirirken biraz daha sert çekiyor.

"Bram'ın bunu duymasına izin verme," diye uyarıyor Faith.

Kamp hızla toplanır, herkes ormandan çıkıp sarayın sıcaklığına ve konforuna dönmek için sabırsızlanmaktadır.

Kensington Sarayı'na dönmek on saatten fazla sürüyor, çamurla kaplı yollarda geçirdiğimiz berbat, kemiklerimizi sarsan bir gün. Caledonia Cottage'a ve buharlı su ve kokulu yağlarla dolu bakır küvetlerine dönmek büyük bir rahatlama. Emmett'in ağırlığını yıkayabileceğim gibi, cildimi kızarana ve acıyana kadar ovuyorum, ama sonunda sadece cildim yıpranıyor.

Sonraki birkaç gün, hepimiz gergin bir şekilde kraliçenin bir sonraki dersini bekleyerek geçer. Bunun yerine, gündüzleri Viscountess Bolingbroke'un görgü dersleri ve geceleri sayısız whist oyunları dışında hiçbir şey yapmıyoruz. Kendi sosyal takvimiyle meşgul görünen Bram'ı bile görmüyoruz.

Eduart'ın Emmett'in babası hakkında söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Aceleyle Emmett'e bir not yazıyorum, sadece "Konuşmamız gerek" diyorum ve onu Lottie'ye veriyorum, bugünün diğer postalarıyla birlikte katlanmış olarak.

Cuma günü Hinchbrookların yıllık bahçe partisi var ve hepimiz saraydan çıkmak için sabırsızlanıyoruz.

Saray terzileri hepimize doğum çiçeklerimizle süslenmiş özel gündüz elbiseleri dikti. Ekim ayında doğduğum için, benim elbisenin yakası, etek ucu ve kolları kadife çiçekleriyle işlenmiş, parlak turuncu sarısı renkler o kadar ustaca işlenmiş ki, görünce nefesim kesildi. Elbisenin geri kalanı soluk yeşil moire ipekten yapılmış. Lottie, her iki kulağın hemen üstüne birer tane olmak üzere iki tatlı sarı fiyonklu, elbiseye uyan bir saç bandı hazırladı.

Olive'in soluk mavi elbisesinde larkspur çiçekleri, Marion'unkinde papatyalar, Faith'inkinde ise gelinlikleri andıran paperwhite çiçekleri var.

Parti, Hinchbrook'ların geniş bahçelerinde düzenleniyor. Ağaçlara kristal avizeler asmışlar, pastel renkli petit four'larla süslenmiş zarif masalar kurmuşlar ve saçaklara, balkonlara ve çitlere gökkuşağı renklerinde kurdeleler bağlamışlar.

Orkestra bahçede neşeli melodiler çalarken saatlerce sohbet ediyoruz.

Ağzım kekle dolu, gül bahçesinde dururken, birinin kolumu çekmesi beni irkiltir. Dönüp baktığımda Emmett'i görüyorum, parlak güneşin altında kobalt mavisi, altın şeritli bir ceketle duruyor. Bugün her yönüyle bir prens gibi görünüyor, saçları sonunda düzelmiş ve artık alnına düşmüyor. Felaketle sonuçlanan av partisiyle o günden beri onu ilk kez görüyorum ve yüzünü görünce içimi bir rahatlama kaplıyor. Ama sonra göğsümün ortasında o tanıdık acı hissi belirliyor.

keskin çene hattını, gözlerinin köşelerindeki küçük kırışıklıkları, koyu kirpiklerini, dolgun dudaklarını unutabilseydim daha iyi olurdu. Yüzü taş gibi, sanki bana bakarken hiçbir şey hissetmiyormuş gibi.

"Aşağıdaki salon, beş dakika," diye fısıldadı ve sonra sanki hiç konuşmamışız gibi bahçede dolaşmaya devam etti.

Partide yolumu bulmaya çalışıyorum ve beş dakika sonra, sessiz bir yan koridorda Hinchbrook'ların salonunun kapısını buluyorum.

İçeride perdeler çekilmiş ve mobilyalar beyaz çarşaflarla örtülmüş. Bir iki dakika odada dolaşıyorum, sonra kapı kolu dönüyor ve Emmett içeri giriyor.

"İyi günler, Leydi Ivy," diyor.

"Biz... yaptıktan sonra tekrar formalitelere mi döndük?" *Aynı yatağı paylaştık, karanlıkta birbirimize dokunduk.* Bunu yüksek sesle söyleyemiyorum. Emmett de aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyor ve aramızda gergin bir bakış alışverişi oluyor.

Koridorda ayak sesleri duyunca durduk. Sonra kapı *gürültüyle* açıldı ve Bram içeri daldı. Onun görüş alanından uzaklaşmak için kanepenin arkasına atladım. Arkasında kapıyı kapattı ve kilidi çekti. Emmett şok olmuş ve sessiz kalmıştı.

Bram'ın çenesi sıkılır. "Ben aptal değilim. Artık neler olup bittiğini konuşmanın zamanı geldi."

Yirmi Altıncı Bölüm

"Kardeşim." Emmett ellerini Bram'a doğru uzatır ve tanıdık soğuk ve mesafeli maskesi yüzüne iner.

"Lütfen, bana çocuk muamelesi yapmayı bırak," diye bağırır Bram. Onu hiç böyle görmemiştim. Saçları dağınıktır, bordo kadife paltosu omzundan yarısı sarkmıştır ve genellikle açık ve nazik olan yüzü, sanki ağlamak üzereymiş gibi parçalanmıştır.

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım," der Emmett. "Lady Ivy Benton," diye hırlar Bram. "Az önce ikinizi bahçede birlikte gördüm. Oldukça samimi görünüyordunuz."

"Bir arıyı kovuyordum, kadınların nasıl olduğunu bilirsin," diye cevaplar Emmett.

Bram ellerini havaya kaldırır. "Bu zayıf bahanelere inanmamı mı bekliyorsun? Lütfen zekamı aşağılamama şerefini bana bahşet. Seni kayıkhanede de gördüm."

Emmett'in yüzü soluyor.

"Ben saf değilim," diye devam eder Bram. "Bana gelin olmak için gelen her kızın bana aşık olacağını bilmiyordum, ama kendi kardeşim tarafından ihanete uğrayacağımı beklemiyordum." Sesi çatlar. Bize kızgın olsaydı daha kolay olurdu, ama o sadece çok üzgün görünüyor.

"Düşündüğün gibi değil," diye ısrar eder

Emmett. "Onu seviyor musun?" diye sorar

Bram.

"Hayır, tabii ki sevmiyorum," der Emmett kesin bir şekilde. Bu, olması gerekenden daha fazla acıtır.

"En azından onu sevseydin, anlayabilirdim," diyor Bram. "Ama sadece gizlice dolaşıyorsan..." Her zamanki gibi centilmenlik göstererek, bunu yüksek sesle söylemekten vazgeçiyor. Bunun anlamı yüzümü kızartıyor.

"Gizlice buluşmuyoruz. Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Bir keresinde deli kız kardeşini baştan çıkarmaya çalıştım ve o kadar kötü sonuçlandı ki, başka bir Benton kızını denemek için aptal olmam gerekirdi. En azından bana biraz güven." Emmett elini kardeşinin omzuna koyar, ama Bram onu itip odayı geçer ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atmaya başlar.

"Bram, lütfen dinle," diye yalvarır Emmett. "Neyi dinleyeyim, daha fazla yalan mı?"

"Lütfen bağırma. Partide olay çıkarmak benim uzmanlık alanım, senin değil."

"O gece kampta olmadığını biliyorum," diyor Bram ve Emmett birdenbire donup kalıyor. Midemde bir korku hissediyorum ve boğazımda tatlı çay keki ekşiyor.

"Tabii ki oradaydık..." Emmett dener, ama Bram elini kaldırarak onu susturur

"Bana yalan söylemeyi bırak," diye bağırır. Sonra arkasına saklandığım koltuğa çöker

Sadece ayakkabılarının arkalarını görebiliyorum. "Lütfen bana yalan söyleme," diyor bir kez daha, sesi fısıltı gibi. Emmett'in fae hakkında söylediği şeyi hatırlıyorum, Bram'ın yalan söyleyemediğini. Kalbim onun için parçalanırken, kalbimin ortasında ince bir çatlak belirliyor.

Emmett, Bram'ın bu kadar üzgün olduğunu görünce gözleri yaşlarla dolar. Kendimi çaresiz ve bunalmış hissediyorum, kalbim boğazımda atıyor, sanki Hinchbrook Dükü'nün pahalı halılarına kusacakmışım gibi.

Emmett derin bir nefes alır. "Lady Ivy seni tanımak için benden yardım istedi. O deneyimsiz. Ona acıdım. Ona yardım edersem, Faith Fairchild'ı değil, onu seçeceğini umdum."

"Faith'i seçmemi istemediğini bana söyleyebilirdin."

"Öyle yapmalıydım, şimdi anlıyorum. Aptallık ettim. Oyuncaklarımla oynamanı istemedim."

"O gece neredeydin?" diye sorar Bram. Sesinde öfke yok, sadece üzgün.

"Bir at arabası tutup Alton'daki han'a gittim ve kendimi bira ile boğmak istedim

Ben berbat bir nişancıyım ve senin doğum gününde kendimi rezil etmek istemedim. Gururum için özür dilerim."

"*O kadar da* kötü bir nişancı değilsin."

"Her zamanki gibi çok nazıksın."

"Peki ya Leydi Ivy Benton?" diye sorar Bram.

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen söylediği gibi çadırında hasta yatıyordur. Hizmetçilerden biri onun benimle olduğunu söyleseydi, sadece gereksiz dedikodular çıkarırlardı. Bu skandal olurdu, değil mi?"

Bram derin bir nefes alır. "Yemin eder misin?"

"Yemin ederim," diye cevaplar Emmett hemen. "O benim tipim değil, o utanç verici ailesi tarafından aşırı derecede şımartılıyor." Öfke, safra gibi boğazıma yükselir

Boğazımda öfke yükselir. Bana güvenerek anlattığım şeyi silah olarak kullandığına inanamıyorum.

"O çok sevimli bir kız," dedi Bram beni savunarak.

"Oh, şüphesiz, ve o senin için mükemmel bir gelin olacak, ama ben öyle bir kızla asla mutlu olamam..." Sesi kesilir.

"Nasıl yani?" "O kadar zarif değil."

Güzel Faith Fairchild'ı ve sanki uçuyormuş gibi yürüyüşünü düşünüyorum. Öfke boğazımda yükseliyor. Emmett'in Bram'a "*tabii ki onu istemiyorum*"dan başka bir şey söyleyemeyeceğini biliyorum, ama bu reddedilme kişisel olarak algılanıyor.

"Ben onu olduğu gibi seviyorum," diye cevaplar Bram.

"Daha da iyi. Hadi kardeşim, bir şişe şampanya çalalım ve bu berbat partiden gidelim. Hiç eğlenmiyorum. Burada tek bir güzel kız var ve onu zaten aldım. Sıkıldım." Yine Faith. Her zaman Faith.

Bram ayağa kalkar ve Emmett kanepeye yaklaşır. Bram'ın omzuna kolunu doladığında kumaş hışırdar. Kapı arkalarından kapanır ve beni odada yalnız bırakır, kalbim sanki bir mil koşmuşum gibi atıyor.

Göz yaşlarımı, morartacak kadar sert bir şekilde ellerimin içiyle silerim.

Emmett haklı. Biz birbirimize uygun değiliz.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz, saklandığım yerden fırlarım, etrafın güvenli olduğundan emin olana kadar kulağımı kapıya dayarım ve sonra koridordan koşarak partinin ortasına geri dönerim.

O gece, herkes uyuduktan sonra, kulübeden gizlice çıkıp sarayın tünellerinden geçerek Emmett'in odasına gittim, umarım son kez.

Domuz, gizli kapıda beni karşılıyor, kuyruğunu o kadar şiddetle sallıyor ki tüm vücudu titriyor. Emmett masasında, mum ışığında kitap okuyor. Ben içeri girince irkiliyor.

"Ivy?" Soğuk ve mesafeli maskesini takacak zamanı yok. Sanki bir şey arıyormuş gibi bana bakıyor. Daha önce söylediği sözler kafamda yankılanıyor. *Şımarık. Kaba. Öyle bir kız.*

"Sadece bir soru soracağım, sonra gideceğim. Bir daha asla sormayacağım." Sadece başını sallar, gözlerinin arkasında karanlık bir şey parıldar.

"Bram'a söylediklerinde ciddi miydin? Benim senin isteyebileceğin türden bir kız olmadığımı mı kastettin?"

"Bana cevap verdirtme," diyor Emmett sertçe.

"Lütfen, sadece bunu söylediğini duymam lazım." *Bana bir son ver,*
yalvarmak istiyorum,

belki o zaman karanlıkta ellerinin dokunuşunu hatırlamayı bırakırım.

Emmett karanlık pencereden dışarı bakar. Bu gece yıldızlar yok.
"Kendini gülünç duruma düşürüyorsun Ivy. Bram harika bir koca olacak. Ama sen ve ben?" Derin bir nefes alır, sesi uzaklaşır. "Sen ve ben diye bir şey asla olmayacaktı. Seni başka türlü düşündürdüyse özür dilerim."

Bunun, benim kadar aptalca aşık olan düzinelerce kıza söylediği, çok sık kullandığı bir reddetme konuşması olduğu izlenimini ediniyorum.

Greer Trummer

Annem bana Ivy ile artık konuşamayacağımı ilk söylediğinde, bir hafta boyunca ağladım. Sonra en sevdiğim ikinci atımı sattı ve ağlamamın sezon hazırlıklarına engel olması durumunda diğerini de satacağını söyledi, bu yüzden gözyaşlarım çabucak kurudu. Annemle kazanmak imkansızdı. On sekiz yıl sonra bunu çok iyi biliyordum. On altı yaşına geldiğimde bana vurmayı çoğunlukla bırakmıştı, ama bazen tekrar başlamasını dilerdim. Psikolojik oyunları daha kötüydü çünkü tahmin edilmesi çok daha zordu.

Annem Benton kardeşleri hiç sevmezdi. Onlar tamamen kendileriydiler ve bence bu onu korkutuyordu, çünkü annem benim onun mükemmel küçük askeri olmaktan başka bir şey olmamı istemiyordu. Bentonların yemek masasına oturup onların dedikodu yapmalarını ve sanat ve felsefe gibi konuları tartışmalarını izleyene kadar bir ailenin nasıl olduğunu bilmiyordum. Kimseye sesini alçaltması söylenmiyordu —bu beni en çok şaşırtan şeydi.

Ivy bazen sürekli benim gölgemde yaşadığına dair keskin yorumlar yapardı, ama ben de onu kıskanıyordum. Kıskançlığımız, ilişkimizin dokusuna karışana kadar kendini besledi.

Lydia ailesini mahvettiğinde pek şaşırmadım. Hayatı boyunca mükemmel olduğu söylenen birinin pervasızlığıyla yaşıyordu. Yanlış adımlardan korkmuyordu, çünkü attığı her adım alkışlanıyordu. Bizim hayatımızda başarılıydı. Gösterişli olmayı, sanki bir sahnedeymiş gibi yaşamayı ve tüm bunların büyük bir oyun olduğunu düşünmeyi seviyordu. Küçükken ondan nefret ettiğimi sanıyordum; şimdi ise hissettiğim şeyin başka bir adı olduğunu bilecek kadar kendimi tanıyorum: kıskançlık. Artık bunun bir önemi yok, üzerinde durmanın bir anlamı yok.

Ama Lydia'nın sahneye çıktığı yıl bir şey değişti. Ivy, endişeli bir ifadeyle evime gelip önceki gece olanları anlatırdı. Lydia'ya kimse telefon etmiyordu, teklif almayı bırakın.

Bu durum ve Lydia'nın halka açık bir anlaşması olmaması, utanç vericiydi, ailenin itibarını zedeliyordu ve Ivy'ye acıyordum çünkü

henüz bunun farkında değildi. Kız kardeşi için endişelenmekle o kadar meşguldü ki, kendisi için endişelenmeye vakti yoktu.

Herkes Lydia'nın Percival Chapwick ile evleneceğini düşünüyordu. Lydia onun evlilik teklifini reddettiği gün, Ivy bana geldi ve bütün akşam yatağımda ağladı. "Söz vermişti," diye ağladı. Ağlayan insanlara karşı hiç iyi davranmam.

Benton kardeşler gibi değildim. Benim pazarlığımın ne olacağını hep tam olarak biliyordum. Annem ve ben bunu birlikte karar verdik, ben on yaşıdayken ve burnumun büyümeyeceği belli olduğunda. Saatlerce aynada kendime bakardım, annem omzumun üzerinden izlerdi. Küçük parmağıyla burnumun köprüsünü okşar ve "tam orada" derdi. Bu bana sevgi gibi gelirdi. Bana bakmanın tek yolunu o biliyordu.

Benton kızları bizim pratikliğimizden yoksundu.

Bu yüzden Ivy iyi bir en iyi arkadaş oldu. Her zaman peri kralları hakkında hikayeler anlatırdı ya da ördek yavruları için yapraklardan küçük evler yapmak isterdi. Onunla birlikte onun dünyasında yaşamayı seviyordum. Kimsenin bağırmadığı Benton evinde geçirdiğim akşamların tadını çıkarıyordum. Ailesi birbirlerini gerçekten seviyor gibi görünüyordu; onlarla tanışana kadar bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Bu işimizde arkadaşlar aldatıcıdır.

Onu geride bırakmak acı vericiydi, ama bunu neden yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Onu nakış işini bitirir gibi, beni ona bağlayan iplikleri kestim. Ivy'yi seviyordum, ama onun beni mahvetmesine izin verecek kadar değil.

Annemden, duygularımı artık ulaşamayacağım kadar derine gömmeyi öğrendim. Ivy o karanlık yere çok yakışıyordu.

Hayatımdaki yokluğu birçok yönden bir boşluk bıraktı. Sadece bir sırdaş ve bir arkadaş değil, aynı zamanda zamanımı doldurmanın bir yolunu da kaybetmişim. Genelde Ivy ile geçirdiğim saatler birdenbire boşalmıştı. Sabahları, kıyafet provaları, görgü dersleri veya parkta gezintilerden önce erken saatlerde ahıra gitmeye başladım. Çoğunlukla annemden kaçıyordum, ama atımın boynunu okşamak ve yelesini örmek hoştu.

Joseph ile tekrar konuşmaya başladığım yer de orasıydı.

Küçükken arkadaştık ve Ivy ile ben onu eziyet ederdik. Onu kovalayıp saçlarına kurdeleler bağlardık, ta ki o bizden kaçana kadar. Ama o artık neredeyse bir erkek olmuştu. Hâlâ ailemiz için çalıştığını bile bilmiyordum, belki okula falan gitmiştir diye düşünmüştüm.

Ama işte oradaydı, ahırların benekli sabah ışığında, önlüğü giymiş, elinde nalbant egesi ile.

"Hanımefendi." Sesi o kadar derindi ki, irkildim. "Burada olduğunuzu fark etmemiştim."

Ben irkildim, bu da atı ürküttü, at kişnedi ve sıçradı. Geriye doğru sendeledim ve elbisenin eteğine takılıp düştüm. Joseph beni yakalamamış olsaydı, ahırın taş zeminine uçup giderdim.

Ona baktığımı ve onu daha önce hiç görmediğimi fark ettiğimi hatırlıyorum. "Seni tuttum" dedi ve o anda ona aşık oldum.

O günden sonra her sabah ahıra gittim. Saman balyalarının üzerinde birlikte çay içerdik ve o bana eyerleri nasıl parlatacağımı öğretti. Ivy'den sonra beni gerçekten dinleyen ilk kişi oydu.

Annem tırnaklarımın altındaki siyah cılayı görmesin diye ellerimi kanayana kadar ovuşturdum. Olive'in pazarlığı yüzünden tırnakları kalmamıştı, hepimiz ona güldük ama açıkçası o bizden daha akıllıydı.

Joseph, haftalarca ima etmeme rağmen beni öpmek için fazla kibardı. Sonunda, eğilen ben oldum. Yağmurlu, sisli gri bir sabahı ve ben parmak uçlarımda yükselip ahırın kapısında dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. O kadar şaşırdı ki kıpırdamadı ve ben her şeyi yanlış yorumladığımı düşündüm. Geri çekildim ve o büyük mavi gözleriyle bana baktı, sonra beni kucağına aldı ve hayatı boyunca beni sevdiğini itiraf etti. Bu, benim hep istediğim her şeydi.

Aylarca gizlice buluştuk. Joseph benimle kaçmam için yalvardı, pazarlığını kullanarak bizi İskoçya sınırına götürecek kadar hızlı bir araba bulacağını ya da ailelerimizin varlığımızı unutmasını sağlayarak huzur içinde yaşayabileceğimizi söyledi, ama ben onun kadar cesur değildim. Aynada burnuma baktım ve annemin planına sadık kaldım.

Annem bizi Pakt Geçit Töreni sabahı yakaladı. Bu pervasızcaydı, biliyordum, ama veda etmem gerekiyordu. Bana son bir kez eski yüzümü göstermem için söz verdirmişti. Ona söylemedim, ama her şeyi planlamıştım. Sıkıcı, yaşlı bir dul ile evlenecek ve Joseph'i ahırımızda çalıştırmak için işe alacaktım. Sadece gölgelerde olsa bile, birlikte bir hayat sürebilirdik.

Annem ahıra daldı ve güneş doğarken bizi yakaladı. Yüzündeki öfke, hatlarını o kadar şiddetli bir şekilde bozdu ki, bir an için onu tanıyamadım. Beni saçımdan tutup odama sürükledi ve Joseph onu durdurmamak gerektiğini çok iyi biliyordu. Karnıma vurdu, böylece morluklar

Pact Parade elbisemin içinden görünmesin diye, yumruklarını keskin ve isabetli vuracak şekilde avuç içleriyle vurdu. Babam, geniş göğsünü kollarını kavuşturarak izledi ve hepsinin benim hatam olduğunu, daha akıllı davranmam gerektiğini söyledi.

Sanırım annem beni Bram'ın elini kazanmak için podyuma sürükledi çünkü bana bıçak saplamak, kanımı akıtmak için bir bahane arıyordu. Ama şaka ona döndü. Beni kestiğinde hiçbir şey hissetmedim.

Anlaşmamı yapmak için kraliçenin taht odasına girdiğimde, o kadar uyuşmuştum ki düşünemiyordum, bu yüzden annemle her zaman planladığımız şeyi istedim. Şimdi pişmanım.

Kraliçe Mor başını eğip bana bakarak "En çok korktuğunuz şey nedir, Leydi Trummer?" diye sorduğunda şaşırdım.

Kimse bana bunu sormamıştı, Joseph bile.

"Gerçeği söylemek zorunda olduğum" diye karar kıldım. Aklıma gelen en doğru cevaptı ve belki bir gün bu ironiyi gülerek karşılayabilecektim. Yalanlar üzerine bir hayat kurmuştum; bunu kabul edecek kadar kendime karşı dürüsttüm. Anneme onu sevdiğimi söyledim. Joseph'e sonsuza kadar onunla olacağımı söyledim. Ivy'yi hiç özlemiyormuş gibi davrandım.

Yalan söylemeye devam edeceğim bir hayat planladım; sonunda evleneceğim kocama, anneme, kendime.

Kraliçe, ona anlattığımda sadece güldü ve "Yetenekli yalancılara her zaman hayranlık duymuşumdur" dedi.

O odadan yeni bir yüzle çıktım ve kapıda sağa döndüm, kraliçenin kahkahası hala arkamda yankılanıyordu.

Joseph beni ilk gördüğünde nefesini tuttu.

Pakt Geçit Töreni gecesini, personel odalarındaki dolap büyüklüğündeki odasına gizlice girdim. Onu orada bulduğuma şaşırdım. Annemin onu kovacağından emindim, ama onu yanında tutmanın bana daha fazla zarar vereceğini biliyordu. Fenerinin titrek ışığı yeni yüzümü aydınlattı. "Şimdi daha güzel değil miyim?"

Tereddüt etti ve bu beni o kadar kızdırdı ki midem bulandı. "Şimdi daha güzel olduğumu söyle, Joseph."

"Senin daha önce de mükemmel olduğunu düşünüyordum." Hâlâ üzerinde çalıştığı eyeri parlatmaya devam ediyordu, sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü. "Yanılıyorsun. Sen bir ahır çocuğusun, zarif zevklerden ne anlarsın ki?"

Yüzünden inanmadığını görebiliyordum ama yine de o söyleyene kadar ısrar ettim. "Şimdi daha güzelsin," dedi ama benim kadar iyi bir yalancı değildi. Aslında, bu konuda berbat biriydi.

"Biliyorum," diye cevap verdim.

"Sen bir prenses olacaksın," dedi daha sonra, birlikte yatağında yatarken çıplak omzumu okşarken.

Buna inandığını anlayabiliyordum. Kafamı salladım. "Muhtemelen olmaz. O Marion'u seçecek." Annemin kestiği yerim acıyordu.

"Kim seni istemez ki?" Ama bunu söylerken yüzüme bakmadı, sanki artık bakamıyormuş gibi.

Onu görmek için gizlice kaçmak oldukça kolaydı. Vikontes Bolingbroke derin uykudaydı ve ailemin evi saraydan yürüme mesafesindeydi. Bazen Ivy'nin gölgeli silüetini aynı anda çimleri geçerken görürdüm. Umarım Bram'ı görmeye gitmiştir. Onun için mutlu olurdum.

Şafak vakti sokaklarda gizlice dolaşıp, ahırda Joseph ile buluşuyorum, tam da ilk ışık huzmeleri eyer odasının tozunu delip geçerken. Beni öperken gözlerini kapatıyor ve sanki hiçbir şey değişmemiş gibi.

Bram başka bir kızı seçtiğinde ve ben de bekar kalınca, eve geri döneceğim ve eskisi gibi devam edeceğiz. Kimse gerçeği bilmek zorunda kalmayacak.

Yirmi Yedinci Bölüm

"Neden bu kadar somurtkansın Ivy?" Greer ertesi gün kahvaltıda bana sorar. "Somurtkan değilim."

Greer umursamadan omuz silkiyor. "Dünden beri yüzünde somurtkan bir ifade var. Bir şey mi oldu? Lydia yine hasta mı?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey yok."

Kuru üzümlü çörekten bir ısırık alıp birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Odaklan, Ivy. Şimdi kendine acımaya vaktin yok. "Yine de sorduğun için teşekkürler."

"Seni seviyorum Ivy. Seni şüpheyeye düşürdüyse özür dilerim."

Şüphe mi? O, beni şüpheyeye düşürmekten başka bir şey yapmadı. Beni bahçede yalnız bıraktığı ilk andan itibaren şüpheyeye düştüm. Hayatımın yarısını onun onayını almak için harcadım. En iyi arkadaşlar olmamızın tek nedeni buydu.

Ama sonra bana bir fincan çay doldurdu, iki şeker, azıcık süt, tam da her zaman içtiğim gibi, ve içimdeki bir şey yumuşadı.

"Ben de seni seviyorum, Greer."

Bir uşak, gece mavisini üniformasıyla dik bir şekilde kulübeye girer. Gümüş bir tepside bir parşömen taşıyor. Emmy onu almaya cesaret eden tek kişidir. Parşömeni açar ve okur: "Lady Ivy Benton, Lady Greer Trummer, Lady Emmy Ito, Miss Faith Fairchild, Lady Marion Thorne ve Lady Olive Lisonbee, Majesteleri Kraliçe Moryen ile görüşmeye davetlidirler. Derhal."

Hanımlarımızın hizmetçileri, iyi çalışılmış bir koreografi ile kulübeye akın ediyor. Birkaç dakika içinde şapkalar takılıyor, elbiseler ilikleniyor ve nemli çimlerin üzerinden Kensington Sarayı'na doğru yola çıkıyoruz.

Tıpkı Pakt Geçit Töreninde yaptığımız gibi, kraliçenin rahatsız edici uşaklarından birini takip ederek ana merdivenden yukarı çıkıyoruz. Daha önce fark etmediğime inanmıyorum, ellerindeki damarların ne kadar garip ve benekli olduğunu, gözlerinin etrafındaki çukurluğu. İnsan vücudu sonsuza kadar dayanacak şekilde yaratılmamıştır. Bu kişinin kaç yaşında olduğunu, bundan önce kim olduğunu, hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.

Cam çatıya sürekli yağmur yağıyor ve avlunun ortasındaki ağaç hafifçe sallanıyor.

"Tahminin var mı?" diye Emmy bana fısıldıyor. "Hiç yok," diye dürüstçe cevap veriyorum.

Merdivenlerin tepesinde sola dönerek geniş bir balo salonuna giriyoruz. Aniden durduğumda topuklarım halıda kayıyor. Altımız da aynı anda nefesimizi tutuyoruz.

Balo salonu gül çalıları, tavana kadar uzanan koyu renkli sarmaşıklar ve her köşeye yerleştirilmiş eğrelti otları ile tamamen değişmiştir.

Garip, uyumsuz bir melodi çalan bir orkestra ve uyumsuz, yanardöner porselenlerle kaplı masalar var.

Burada zaten bir grup kadın var ve annemle kız kardeşimi, Greer'in annesi de dahil olmak üzere annemin eski arkadaşlarının çevresinde görüyorum.

Kraliçe bize yaklaşıyor.

Gümüş rengi ipek bir elbise giymiş, o kadar parlak ki sanki erimiş metal onun esnek vücuduna dökülmüş gibi görünüyor. Kollar, arkasında yere kadar uzanan cam boncuklarla kaplı. Siyah gözlerinin çevresinde sürme izleri ve dudaklarında kan kırmızısı bir merhem var. Ama en dikkat çekici olanı, taç olarak taktığı yarım geyik kafatası.

Sanki bizden biri olmadığını hatırlamamızı istiyor gibi. "Bu nedir?" diye soruyor Marion.

"Bir çay partisi," diye cevaplar Kraliçe Mor, iğrenç bir gülümsemeyle.

Kalbim gırtlığımda, annem ve Lydia'ya doğru ilerlerken, onların da bu duruma karışmış olmalarından korkuyorum. Masquerade balosundaki felaket geceden beri Lydia'yı görmedim, annemin mektubundan beri de ondan haber almadım.

"Seni özledim. Seni özledim," diye sertçe söylüyorum ona ulaştığımda.

"Biliyorum." Kardeşlerin anlayabileceği o sözsüz şekilde her şey aramızda geçer. Suçluluk, kızgınlık ve sevgi, kelimelerle ifade edilmesi çok zor bir şekilde birbirine karışır, bu yüzden bir an için tek yapabileceğimiz şey orada oturup bunu hissetmek, bizi saran bu duyguyu kabullenmektir.

Annemin omuzlarına sarılırım ve o nefesini tutarak arkasını döner. "Canım! Sen yokken ev çok sıkıcıydı."

Lydia başını sallar. "Doğru. Artık beni hiç sevmiyor."

İkisinin de gözlerinde tuhaf, camsı bir bakış var. Göz bebekleri çok büyümüş, ciltleri mum gibi.

"İyi misin?" diye soruyorum.

Annem porselen çay fincanından bir yudum alır. "Harika. Duyduğuma göre kazanacaksın. Açıkçası, bunu başarabileceğini düşünmemiştim."

"Anne?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde, ama Greer'in annesi sözümü kesiyor.

"Oh, Ivy kazanmayacak. İki kızın da başarısız. Korkarım bu Greer'e de bulaşmış. Onun hayal kırıklığı yaratan performansına verebileceğim tek açıklama bu. Ama sonunda o kazanacak. Biz Trummerlar her zaman kazanırız."

Cevap veremeden, bir uşak zili çalar.

"Başlayalım mı?" diyor kraliçe. Uşakların arasında oturuyor ve bize de ona katılmamız için işaret ediyor. Odanın uzunluğu boyunca uzanan masa, bir çay partisi için gerekenden fazla yiyeceklerle dolu. Yeşil üzümler, yarılmış narların ve spiral şeklinde kesilmiş jambonların yanında yüksek yığınlar halinde duruyor. Önümde, üç katlı bitter çikolatalı bir pasta var, üzerindeki krema titreyen mumların ışığında yarısı erimiş.

Biri elimi tutar ve başımı kaldırdığımda, Greer dışında herhangi birini görmeyi beklerim. Mavi gözleri korkuyla büyümüş, dümdüz önüne bakmaktadır.

Masaya göz gezdiriyorum. Ailemiz ve arkadaşlarımızla çevriliyiz. Greer bir tarafımda, Lydia ve annem diğer tarafımda. Karşımda Faith, keskin yüzlü büyükannesi ve onunla aynı mavi gözlere sahip bir adam var.

Marion, Faith'in solunda annesi ve küçük kız kardeşi ile oturuyor. Biraz ileride Emmy ve Olive ile anneleri, ayrıca sezonun diğer birkaç debutantes'i, Deidre Rutland, Sara Middlebrook, Fiona Devon, Althea Jones ve refakatçileri var.

Kraliçe masanın başında oturuyor, mum ışığı geyik kafatası tacındaki boş göz çukurlarına yansıyor.

Kemanların inlemesi derimin altında kaşıntıya neden oluyor ve aniden açlık hissediyorum.

"Hoş geldiniz, değerli konuklar." Kraliçe, ziyafetin üzerine kollarını uzatır. "Bugün hepinizin burada olması ne kadar güzel."

"Beni korkutuyorsunuz," diye seslenir Althea Jones. "Gerçekten burada olmak istemiyorum."

Kraliçe ona ölümcül bir bakış attı. "Eh, buradasın ve ben eğlendiğim sürece burada kalacaksın."

Althea için korkarak gerginleşiyorum. O genelde çok utangaç bir kızdır.

"Burada olmaktan onur duyuyorum," diye Faith'in babası olduğunu düşündüğüm adam söze karışır. "Küçük sırrım ortaya çıktıktan sonra bir daha davet edileceğimizi hiç düşünmemiştim." Faith'i işaret eder.

Faith çayını tükürür. "Sır mı? Ben bir insanım."

"O ses tonunu kullanma," diye bağırır büyükannesi. "Şimdi seni kabul ederek sana bir iyilik yaptı. Seni o fahişe annenle birlikte sonsuza kadar çürümeye terk edebilirdi."

"Yeter!" diye bağırır Marion.

"Marion..." Faith, sanki geri kalanımızın onu duymasını istemiyormuş gibi fısıldar

"Sana böyle konuşamazlar," diyor Marion. "Kızım ile istediğim gibi konuşurum."

Kısa sürede masadaki herkes çılgına döner. "Ne oluyor?"

sor

ma Kraliçe sevinçle ellerini çırpır. "Sorduğunuz için çok memnunum, Leydi k.

Ivy." Kalabalık sessizleşir. "Bir sonraki dersime hoş geldiniz. Bram'ın karısı olacak her kadın dedikodu ve söylentilere tahammül etmeyi öğrenmelidir. Bunu test etmenin en iyi yolu, arkadaşlarınızın ve ailenizin sizin hakkınızda ne düşündüklerini size tam olarak söylemelerini sağlamaktır. Sevdikleriniz, nezaket kuralları veya duygularınızı incitmeme kaygısı olmadan, gerçeği söylemek için büyülenmişlerdir. Bu odadan çıktıklarında, bugün olanları unutacaklardır."

Ama biz hatırlayacağız. Bu söylenmemiş kalsın. Bugün öğrendiklerimizle yaşamaya devam edeceğiz.

Geyik kafatası, berbat müzik, yığınla yemek... Artık hepsi daha mantıklı geliyor. Kraliçe bize normal bir parti vermiyor. Bu, eskiden hayal ettiğim peri eğlenceleri gibi. Bizim dışındaki herkes unutacaksa, o da istediği türden bir parti verebilir.

O eğlenmek istiyor, hepsi bu. Eduart'ın söylediklerini hatırlıyorum.

Sonsuzluktan sonra geriye sadece sıkıntı ya da sıkıntı yokluğu kalır.

Sohbet yeniden başlar. Emmy, annesinin söylediği bir şey üzerine gözyaşlarına boğulur ve kapıya koşar. Kapıyı çeker, çeker, ama kilitlidir.

"Bir saat dayanmalısın," diyor kraliçe, gözlerinde bir ışıltıyla izliyor.

Aileme dönüyorum.

"İki yıl önce en sevdiğin şalına mürekkep döken bendim," diyor Lydia.

"Suçu aşçının kedisine attığım için özür dilerim."

"Biliyorum. Ellerin siyah lekelerle kaplıydı ve sen berbat bir yalancısın," diye cevap veriyorum.

En kötü yanımda, ikisinden de aslında cevabını istemediğim şeyler sormayı düşünüyor, mesela hangimizin annemin favorisi olduğu ya da Lydia'nın beni benim onu sevdiğim kadar sevip sevmediği gibi.

Ama gerçekten bilmek istediğim tek bir şey var.

"Bana söyleyebilirsin..." diyorum Lydia'ya. Cümlemin geri kalanını tamamlamama gerek yok. *Kayıp olduğun iki hafta boyunca nerede olduğunu bana söyleyebilirsin.*

Lydia sinirli bir şekilde iç çeker. "Ivy, nerede olduğumu hatırlamıyorum. Her şey büyük bir boşluk gibi."

Doğruyu söylüyor olmalı. Midemde mide bulantısı hissediyorum. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hiçbir şeyi. Ama rüyalar görüyorum." Sesi yumuşak ve uzaklaşır.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum. Daha iyi açıklayamıyorum."

Annem bizi izliyor, gözlerinde o tuhaf donuk bakışla. "Sanırım şimdi gerçeği söyleme sırası sende," diyor Lydia bana.

Mükemmel bir kardeş olmak, ailemizi her ne pahasına olursa olsun yıkımdan kurtarmak için çok uğraştım, bu süreçte öfkemi, kendi isteklerimi bastırdım. Bunu yaptım çünkü ailemi seviyorum ve Lydia'yı kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Ama içimdeki öfke yeniden yükseliyor, durdurmak için kendimi güçsüz hissettiğim o korkunç acı dalgası. *O benim önümde olmadığında onu sevmek çok daha kolay.* "Bir planımız vardı Lydia ve neden onu terk ettiğini anlayamıyorum."

"Ivy..." Adımı bir uyarı gibi söylüyor. Bu, hala dokunulması çok hassas olan tek konu; onun ortadan kaybolması değil, üçüncü ve son ihaneti.

"Bir anlaşma yapmıştık," diyorum. "Her şeyi planlamıştık. Sen Percival Chapwick ile evlenecektin, ben sonsuza kadar seninle yaşayacaktım ve *mutlu* olacaktık. Ben bunların hiçbirinde iyi olamazdım." Elbisemi, toplanmış saçlarımı ve sarayı işaret ediyorum. "Toplum için yaratılmış olan sendin. Sen her zaman mükemmel, tatlı ve iyiydin."

"Buna dayanamadım!" Lydia masadan kalkar ve arkasındaki sandalyeyi devirir. "Mükemmel, tatlı ve iyiydim, ama bir gün bunun *dışında* başka bir şey olamayacağımı fark ettim. Sen, annem ve

baba beni hiç istemediğim bir kaideye çıkardınız. Orada sonsuza kadar yaşayamazdım."

"Birlikte olacaktık!"

"Birlikte olmadığımız için mi kızgınsın, yoksa sonunda büyüme ve sorumluluk almak zorunda kaldığın için mi kızgınsın?"

Sanki bana vurmuş gibi canımı yaktı. "Tüm sorumluluğu üstlendim! Her şeyi bana bıraktın. Bunu kaldıracak kadar güçlü değilim, bu benim oynamam gereken rol değildi."

"Bu bir çocuk hayaliydi, Ivy. Percival Chapwick ile asla evlenmeyecektim. Sana söz verdiğimde sadece bir oyun oynadığımı sanıyordum. Hiçbir zaman gerçek olmadı."

"Benim için gerçektir!" Hayatımın temelini oluşturan şeydi ve altımda parçalandı. Kraliçenin büyüüne kapılmadım, ama gerçeği söylemekten kendimi alamıyorum. Ne önemi var ki? O asla hatırlamayacak.

Şu anda ikimiz de ağlıyoruz, durduramadığımız büyük, çirkin gözyaşları.

"Benden nefret etmeni istemiyorum," diyor Lydia. "Yaptığım anlaşmayı hatırlamadığım için üzgünüm. Tek bildiğim, o taht odasına girdiğimde paniğe kapıldığım. Annemizinki kadar küçük bir hayat düşündüm ve buna dayanamadım. Bana ne oldu bilmiyorum."

Kendimi dayanılmaz derecede suçlu hissediyorum. Ailemi kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmanın ne anlamı var ki, bu dünyada en çok sevdiğim kişi olan kız kardeşimi kendi acımasızlığımdan kurtaramıyorsam.

"Senden nefret etmek *istemiyorum!*" Sesim çatlıyor, mermer salonda yankılanıyor. "Sen her zaman en güzel, en zarif, en sevilenimizdin. Senin gölgede yaşamak nasıl bir şeydi, anlamıyorsun."

Bana doğru bir adım atar, ben de geri çekilirim, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü sertçe silerim. "Sen *mükemmeldin*."

Hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırır. "Ben mükemmelim diye *sen* her şey olabilirdin. Öğretmenlerime karşılık vermek, görgü derslerinde uyuyakalmak ya da annemle nakış yapmak yerine ormanda koşmak istemediğimi mi sanıyorsun? Ben mükemmel olabilirim, ama sen en cesur, en atılgan, en eğlenceliydin. Sen benim olamadığım her şeydin, çünkü ben seni koruyordum."

Artık bunların hiçbir önemi yok. "Ve şimdi beni terk ettin."

Gözyaşları yanaklarından akıyor. "Bu benim suçum değil."

"Ama yine de geleceğimiz bana bağılı," diyorum. "Başka seçeneğim yoktu. Annem ve babam toplumdan sürgün edilmeye dayanacak kadar güçlü değiller. Aksi takdirde evlilik teklifi alma şansım asla olmazdı."

Annem, Faith'in büyükannesiyle sohbete dalmış, bizi duymuyor. Bunu duyduğunda kırılır mı, bilmiyorum bile.

"Bunu kesin olarak bilemezsin. Bazen senin bu fedakarlığından zevk aldığımı düşünüyorum," diye cevaplıyor Lydia.

Bu ailenin sorumluluğunu omuzlarımda taşıyabileceğimi sanmıştım, ama bu beni ezip geçiyor. Sanki nefes alamıyorum.

"Bizi kurtarmak senin sorumluluğun değil," diyor Lydia.

"Tabii ki benim! Başka kimse sorumluluk almıyor! Bu kadar kasıtlı olarak naif olmasaydın, her şey çok daha kolay olurdu. Dünya masal değil, Lydia. Her şey her zaman sihirli bir şekilde en iyi şekilde sonuçlanmaz. Seni kurtarmaya gelecek yakışıklı bir prens yok."

Gözlerini devirip başını geriye atarak gülüyor. "Bu çok komik, şu anda yakışıklı bir prensin seni kurtarmasını umut eden senden!"

"Canın cehenneme, Lydia."

Şu anda tam bir katliam halindeki masaya bakıyorum. Faith, babası ve büyükannesi birbirlerine bağırırken, Marion'la köşede birbirlerine sarılmışlar.

Emmy'nin annesi, onun fiziksel kusurlarını parmaklarıyla tek tek sayıyor.

Marion'un kız kardeşi, Marion'un yokluğunda çaldığı tüm kıyafetleri tek tek yazıyor.

Olive'in annesi, kocasının kardeşiyle yaşadığı ilişkiyi ayrıntılı bir şekilde anlatırken, Olive dehşet içinde onu izliyor.

Ama en ürkütücü olanı, tamamen sessizce oturan Greer'in annesi. Kızına acı sözler söyleme fırsatını hiç kaçırmaz.

Kraliçe masanın etrafında dolaşıyor. Tacındaki boynuzlar, tavandan sarkan sarmaşıklar ve gökkuşağı renkli kurdelelere takılıp duruyor.

Soluk, kemikli elini Greer'in annesinin omzuna koyar. "Paylaşmak istediğiniz bir şey var mı, Leydi Trummer?"

Annesi boğazını temizler. "Aslında, aklımda bir şey var."

"Lütfen paylaşın," diye ısrar eder Kraliçe Mor.

"Anne," diye fısıldar Greer, yüzü bembeyazdır.

Annesi ona döner. "Sevgili Prens Bram, senin pis ahır çocuğunu biliyor mu?"

Greer'in yanaklarından gözyaşları akar. "Anne, lütfen bunu yapma."

"Çünkü baban ve ben, bu yılki Pakt Geçit Töreni sabahı seni oldukça uygunsuz bir durumda yakaladığımızı gerçekten bilmeli."

Kraliçeye döner. "Dünyanın en iyi mürebbiyeleri ve öğretmenleri vardı, ama ne yazık ki o bir hayal kırıklığı oldu. Greer'in namusu asla geri kazanılmayacak."

Greer hıçkırarak ağlar.

"Lütfen, yapma." Dehşet içinde donakalıyorum.

"Greer..." Lydia ona uzanarak diyor ve bu beni trans halimden çıkarır.

Greer masadan gürültüyle kalkar ve kapıya doğru koşar. Kraliçe elini tembelce sallar ve kapı onun için açılır. "Bırakın gitsin," der soğuk bir sesle ve Greer odanın karşısına koşar.

"Greer!" diye bağırarak peşinden koşuyorum, ama o hızını kesmiyor. Arkasına bile bakmıyor. Ona neredeyse yetişmişim, elim uzanmış durumda, ama o kapıdan geçer geçmez kraliçe elini sallıyor ve kapı yüzüme çarpıyor.

Geriye düşerim ve parke zemine sertçe çarparım.

Lydia bana yardım ediyor. "O gitti. Senin suçun değil," diyor. Ama sanki benim suçummuş gibi hissediyorum. *Seni seviyorum, Ivy.* Bana daha önce böyle demişti. Ben de onu seviyorum. Onu bu kadar acı çekmesini izlemeye dayanamayacak kadar çok seviyorum. Emmett, planı işe yararsa kraliçenin zulmünden herkesi kurtaracağımı söylüyor, ama şu anda onları kurtaramayacağımı hissediyorum.

"Oh, bu hiçbir şey. Faith..." Faith'in babası konuşmaya başlar, ama ben onu bitirmesine izin vermem. Masaya tırmanırım, çay fincanları kırılır, ayağım buzlu hindistancevizi kekine batar.

"Welbys'lerin maskeli balosunda Bram'ı öptüm!" diye bağıriyorum. Masa sessizleşiyor. Greer'e yardım edememiş olabilirim, ama Faith'e hala yardım edebilirim.

Herkes bana bakıyor, şoktan sessizliğe bürünmüş durumda, ama benim gözlerim kraliçede. O tamamen hareketsiz duruyor. Muhteşem yüzünde tek bir duygu bile yok.

"Ne?" Olive'in annesi nefesini tuttu.

"Aferin sana," diyor Lydia, ama gülümsemiyor, kremayı yemiş kedi gibi görünen annem gibi değil.

Masadan atlıyorum, halıya ayak izi şeklinde bir kek lekesi bırakarak.

Kendimi kılıcımın üzerine atmak, partiyi yeterince oyaladı ve Faith'in babası, Emmett ile olan aşk ilişkisine geri dönmedi. Bunun yerine, konuşma hangimizin kazanacağına döndü.

"Marion senden çok daha güzel," diyor annem. "Ama sen kaybetsen bile yine de seninle gurur duyacağım."

Saat dolduğunda bir zil çalar ve kraliçe tek kelime etmeden kapıdan çıkar.

Büyünün ne zaman geçeceğini tam olarak bilmiyorum, ama kız kardeşimle baş başa kalıp havayı temizlemek istiyorum. Onunla kavga etmekten nefret ediyorum. Birbirimizi nasıl inciteceğimizi çok iyi biliyoruz.

Anneme, Lydia'yı bir elbise ödünç vermek için kulübeye götürdüğümü, kısa süre sonra ön kapıda buluşacaklarını söylüyorum.

Diğer misafirlerden kaçınmak için sarayın arka girişine doğru uzun yoldan gidiyorum. Ayak sesleri mermer salonda yankılanıyor. Emmett odaya giriyor ve bizi görünce şaşıyor. "Lady Benton ve... Lady Benton."

Emmett gözyaşlarıyla ıslanmış yüzlerimize bakar. Ayaklarını rahatsız bir şekilde birinden diğerine geçirir. "Bölmek istemedim."

"Merhaba," diyorum garip bir şekilde, gözlerimi ondan ayıramadan. Krem rengi keten çift düğmeli bir ceket giymiş, yüzü her zamanki gibi sinir bozucu derecede mükemmel. Son konuşmamız kulaklarımda çınlıyor. *Kendini gülünç duruma düşürüyorsun, Ivy.*

Elini saçlarının arasından geçirir. "Merhaba," diye karşılık verir, garip bir şekilde.

"Gerçekten gitmeliyiz." Lydia'yı dirseğinden tutup kapıya doğru çekiyorum.

O anda Bram heykel salonuna girer ve Emmett'in omuzlarına kolunu atar. Diğer elinde, Emmett'in yanında asılı olanla aynı tenis raketi vardır.

"Hazır mısın kardeşim?" Bram bizi görünce durur, sonra selam verir. "Ah, Benton kardeşler. Her zaman bir zevktir. Çiftler tenisi oynamak ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," diye Lydia keskin bir sesle cevap verir ve beni merdivenlerden aşağı çeker.

Caledonia Cottage'a giden çimin ortasına geldiğimizde nihayet tekrar konuşur. "Ondan hoşlandın." Beni dirsekleriyle dörter.

Ben de karşılık veriyorum. "Bram mı? Tabii ki seviyorum. Onu sevmemek çok zor."

"O değil," diyor Lydia şarkı söyler gibi. "Korkunç Prens Emmett'i birlikte eziyet etme planlarımıza ne oldu?"

"Hâla geçerli."

"Sen çok kötü bir yalancısın."

"nemli değil. Aptalca bir şey. stesinden gelirim." Kaşlarını kaldırır. "Aptalca mı?"

"nemli değil."

Lydia başını sallar. "Dediğim gibi, berbat bir yalancısın."

Kulübenin kapısına vardık ve Lydia beni garip bir şekilde kucakladı. "Burada neler olduğunu bildiğimi iddia etmeyeceğim, ama her ne olursa olsun bunun üstesinden geleceğine eminim. Harika bir prenses olacağını söylediğimde, bunu içtenlikle söyledim. Sadece... kendine iyi bak. Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum, biliyorum."

Dönüp baktığımızda Bram'ın elinde hala tenis raketiyle çimlerin üzerinde koştuğunu görüyoruz. Nefes nefese bize yaklaşıyor.

"Az önce kaba davrandığım için özür dilerim." Güneşten yanmış saçlarını alnından çekiyor. "Eve nasıl gideceğinizi sormalıydım, Leydi Lydia. Lütfen size eşlik etmeme izin verin."

"Oh..." Lydia yere bakar ve kızarır. "Buna gerek yok. Annem bekliyor olacaktır."

"Hayır, ısrar ediyorum. İkinize de eşlik edeceğim. Sizin için olmasa bile, Ivy için."

Bram'ın dünyada en çok sevdiğim kişiye bakmak istemesi içimi ısıttı. Gözleri yere kaydı. "Oh, peki o zaman." Elini kolunun altına aldı.

"Döndüğünde Greer'i sorar mısınız?" Bram'ı drtyorum. "Az önce pek iyi görünmüyordu."

Bram eğildi. "Tabii ki." Onların büyük çimlerin ötesinde birlikte kaybolmalarını izledim.

O gece yatakta oturmuş roman okuyorum, Olive ise aşağıda pasta yapıyor, Faith Fairchild kapımda belirir. "Konuşabilir miyiz?"

şaşkınlıkla başımı sallayıp kitabımı kapatıyorum. Olive'in yatağına, eskiden onun yatağına oturuyor ve derin bir nefes alıyor. "zr dilerim." Bu sözler ondan çıkınca doğal gelmiyor, sanki bunları söylemeye alışık değilmiş gibi. "ğleden sonra yaptıkların için, beni koruduğun için teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin."

Gergin bir akşam geçiriyoruz. Greer hala dönmedi ve ben endişeden hasta oldum. Öğleden sonraki çay partisi beni sinirleri bozuk bir halde bıraktı ve Faith'in beklenmedik özrü beni ağlatmak istiyor.

"Tabii ki yapmam gerekirdi," diyorum.

"Sana haksızlık ettim," diyor Faith. "Özür dilerim. Sadece... Her zaman herkese ve her şeye çok kızgınım."

"Anlıyorum. Sandığından daha fazla. Bugün bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Önemli değil," diyor, ama önemli olduğunu biliyor gibi. Ayağa kalkıyor ve kapı eşiğine yaslanıyor, sanki söylemek istediği başka şeyler varmış gibi.

Marion başını içeri sokar ve çenesini Faith'in kafasına dayar. "İkimiz adına teşekkür mü ediyor?"

"İkinize mi?" diye soruyorum.

"Çok ince, canım." Faith gözlerini devirir ve kapıyı arkasından kapatır.

Ertesi sabah, yataklarımızın ayak ucuna bırakılmış taze gazetelerle uyanıyoruz. Büyük harflerle yazılmış manşet şöyle: LORD TRUMMER'IN TEK KIZI, 18 YAŞINDA ÖLDÜ. CESEDİ BU SABAH ŞAFAK VAKTİNDE THAMES NEHRİ'NDEN ÇIKARILDI.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"Hayır," diye fısıldıyorum. Olive'e dönüyorum, yüzü kağıt gibi bembeyaz, gazeteye bakarken sarsılmış görünüyor. Her gazetenin köşesinde bir numara yazıyor. Benimkinde kalın bir 1 yazıyor, ama neyi kazanmak için yazıldığını anlamıyorum.

Koridorun karşısında biri ağlıyor. Marion ve Faith'in odasına koşuyorum ve Emmy'yi gözyaşları içinde, Marion'u da Faith'i kollarında tutarken buluyorum.

"Onu öldürdü mü?" diye sorar Emmy.

"Hepsi bir ahır çocuğu yüzünden mi?" diye ekliyor Faith.

Greer bunu yapmazdı, bu yüzden kraliçe olmalı, söz verdiği gibi saygısızlığımızı cezalandırıyor.

"Bunun devam etmesine izin veremeyiz..." Boğazım düğümlenerek söylüyorum.

Tek kelime etmeden, çıplak ayakla ve geceliğimle çiğ nemli çimlerin üzerinden koşuyorum.

Emmett'in odasına iki basamak birden çıkarken ciğerlerim yanıyor.

Ama fiziksel acı, kırılan kalbimin acısına kıyasla hiçbir şey.

Duvardaki tablonun içinden geçip onu aynada kravatını bağlarken buluyorum.

Ben içeri daldığımda o sıçrar. "Ivy?"

Bir an için hiçbir şey söylemiyorum. Sadece orada durup nefesimi toparlamaya çalışıyorum, ama sonunda hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Büyük, hıçkırıklarla dolu, bedenimi sarsan hıçkırıklar. Emmett odanın diğer ucuna koşuyor ve dizlerim halıya değmeden beni kollarına alıyor.

"O onu öldürdü..." Nefes nefeseyim. Gözyaşlarım, onun yeni ütülenmiş gömleğinin her yerine lekeler bırakıyor. "O onu öldürdü."

"Ne? Neden bahsediyorsun? Nefes al, lütfen." Beni yatağının kenarına indirir. "Başını bacaklarının arasına koy, bu yardımcı olur." Beni nazıkçe o pozisyona getirir, ama Pig kucağıma tırmanmaya çalışır ve bunu neredeyse imkansız hale getirir. Emmett küçük köpeği bir kolunun altına alır ve boş eliyle yanaklarımdaki gözyaşlarını siler.

"İşte böyle." Derin bir nefes aldı. "Sadece nefes al."

"O..." Kraliçenin dersini demek istiyorum, ama sanki dilim aniden şişmiş ve boğuluyormuşum gibi. Panik içinde, ona doğrudan söyleyemeyeceğimi unutmuşum. Bu konuda akıllı davranmam gerekecek.

Bekle. "Faith'i getir,"

diyorum. "Ne?"

"Sadece yap."

On beş dakika sonra, Emmett tünellerden geri gelir, Faith yanında. Hâlâ sabahlığıyla sarılmış, gözleri etrafındaki kırmızı halkadan dolayı elektrik mavisi rengindedir.

Ona anlamlı bir şekilde bakıyorum. "Dersleri hakkında kimseyle konuşamayacağımızı söyledi, ama birbirimizle konuşmamız hakkında bir şey söylemedi." Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için kızgınım.

"Ne?" Emmett şaşkın bir şekilde mırıldanır.

"Faith," diye başlıyorum. "Kraliçenin bize verdiği özel dersleri Emmett'e anlatmak için can atıyorum."

Anladığında gözleri parladı. "Evet, tabii ki. Çok aptalca davrandık."

Emmett arkamızda sessizce dinlerken, Faith'e Emmett'e anlatmak istediğim her şeyi anlatıyorum. Dersleri tek tek anlatıyorum: labirent, görgü kuralları dersi, çay partisi, sıralamamız ve yaralanmamız. Faith'in kulübeye gelip, işbirliği yapmazsak bizi öldüreceğini söylediği anı hatırladıkça Emmett kusacakmış gibi görünüyor. Faith ara sıra kendi ayrıntılarını ekliyor. Sonunda Greer konusuna geliyoruz. Faith, gazeteyi yanında getirecek kadar akıllıydı. Gazeteyi Emmett'in kucağına bırakıyor.

Manşeti okurken yüzündeki kan çekiliyor. "Onu bunun için mi öldürdü?"

"O olmalı. Greer olmadığına eminim," diye cevap veriyorum. Midemde o kadar çok pişmanlık var ki, her şeyi yere kusmaktan korkuyorum. Daha nazik, daha bağışlayıcı olmalıydım. Joseph'ten bahsettiğinde ona daha fazla soru sormalıydım. Dün onun için daha fazlasını yapabilirdim.

Emmett paltosunu giyer. "O zaman Bram'a söylemeliyim. O bunun devam etmesine izin vermez."

Çimlerin üzerinden geri dönerken Faith uzanıp elimi sıkıyor. "Sana hayatımı borçlu olabilirim."

İçimde bir boşluk hissediyorum, sanki tüm kederim içimi yakıp kül etmiş, geriye sadece bir kabuk kalmış gibi. "Önemli değil," diyorum düz bir sesle.

Viscountess Bolingbroke ve Kraliçe Mor, günün geri kalanında bizi kulübemizde yalnız bırakır. Tahminimce, Greer'in kaybı yüzünden duyduğumuz korku ve ıstırabın içinde kaynamamıza izin veriyor.

Hizmetçi akşam yemeği için çağrı ile geldiğinde, hava çoktan kararmıştı. Hiçbir hizmetçi bizi almaya gelmedi. Üzüntülü bir sessizlik içinde birbirimizi giydirdik ve el ele tutuşarak çimleri geçtik, beşimiz bir sıra halinde.

Kraliçe Mor içeri girip masanın başına oturduğunda, mum ışığıyla aydınlatılmış yemek odası ölümcül bir sessizliğe büründü. Orman yeşili ipek bir elbise giymişti, saçları karmaşık bir örgü deseniyle örülmüştü. Oturmadı.

Ondan şiddetle nefret ediyorum. Masaya atlayıp ona vurmamak için ellerimi masanın altında yumruk yapıyorum.

Artık tüm umudum Emmett'in planına ve yakında onu hak ettiği şekilde cezalandıracak güce sahip olacağıma dair düşünceye bağlı.

"Hepimiz birlikte geçirdiğimiz zamanı aramızda saklamaya karar vermiştik sanıyordum." Sesi odada yankılanıyor, göğüs kafesimdeki titreşimleri hissedebiliyorum. "Bugün oğlum bana gelip derslerimize son vermemi istedi. Oğlum çok yufka yürekli. Benim gibi, burnu havada küçük aristokratların taleplerine tiksinti duymuyor. Bu konuda aynı fikirde olmasak da, bu kadar zahmete değmez. Bir sonraki grupla daha iyi yapacağım. Elli yıl çok çabuk geçiyor." Onun için ne kadar değersiz olduğumuzu hatırlatınca rahatsız bir şekilde yerimizden kıpırdanıyoruz. "Sezonunuz erken sona eriyor. Artık dersler olmadan, onu uzatmak için bir neden görmüyorum. Bram, Cumartesi akşamı Kendall'ların balosunda evlenme teklifinde bulunacak."

Bu, yarından sonraki gün. Bram'ın bana aşık olması için on iki haftam olduğunu sanıyordum. Sadece beş haftamız vardı. İçimde panik yükseliyor. Daha fazla zamanım olduğunu sanıyordum.

Emmy bıçağını daha sıkı kavrar. Faith ve Marion gergin bir bakışlaşır.

"Umarım kendinizle gurur duyuyorsunuzdur. Bunu unutmayacağım," diyor Kraliçe Mor.

Kapıdan çıkıp gider. "Afiyet olsun."

Artık dayanamıyorum. Bir iki dakika bekleyip, onun gittiğinden emin olduktan sonra masadan kalkıp kapıdan çıkıyorum, merdivenlerden aşağı inip alacakaranlığa doğru yürüyorum.

Muhafızların beni durdurmasını bekliyorum, ama kapıdan çıkıp sokağa adım attığımda kimse bir şey söylemiyor. Bunun ona ulaşmayacağını düşünecek kadar naif değilim, sadece artık umursamıyorum.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum. Dönüp nefes nefese kalan Faith'i görüyorum. "Ivy, yavaşla!" Durup gece elbisesinin ağır ipek eteğini yukarı çekiyor, sonra benimle aynı hıza geliyor. "Lanet olsun, çok hızlı yürüyorsun. Nereye gidiyorsun?"

"Greer'in gerçekten öldüğünü görmek için." "Tamam o zaman," diyor Faith.

Bir iki dakika yürüdükten sonra, arkamızdan hızlı adımlarla koşan sesler duyduk. "Bekleyin!" diye bağırdı Olive, kızıl saçları arkasında uçuşuyordu. "Bizi bekleyin!"

Olive, Marion ve Emmy'nin caddede koşarak geldiklerini görünce, ağlama ile kahkaha arasında bir ses çıkıyor ağzımdan.

"Ne yapıyoruz?" diye sorar Emmy.

"Ivy'nin kendini öldürmemesi için onu takip ediyorum," diye cevaplar Faith.

"Ben Faith'i takip ediyorum," diyor Marion.

"Bensiz maceraya atılmana izin vermeyeceğim," diyor Olive.

Emmy kendini işaret ediyor. "Tipik ortanca çocuk, dışlanmaya dayanamıyor. Hepimizi öldüremez, onunla evlenecek biri kalmalı."

Şimdi gerçekten ağlıyorum, hem Greer için üzüntüden hem de bu kızlara duyduğum sevginin yoğunluğundan.

Yürümeye devam ediyorum, kendimi eskisinden daha cesur ve daha az boş hissediyorum. "Hadi gidelim o zaman."

Belgravia'ya varmamız yaklaşık yarım saat sürüyor ve endişeyle arkamıza bakıp duruyoruz ama kimse bizi takip etmiyor. Londra'da sakin bir gece, sadece birkaç araba mavi bahar akşamında yanımızdan geçip gidiyor.

Trummers'ların büyük kireçtaşı konağının kapısını çalmakla uğraşmıyoruz. Aradığımız kimse içeride olmayacak.

Kızlar beni takip ederek atların tutulduğu ahırlara doğru giderler. Ahırın yan tarafına vururum, ama kapı zaten açıktır. "Merhaba?" diye fısıldarım. "Kimse var mı?"

On beş yaşından büyük olmayan bir ahır çocuğu, şaşkınlıkla bir bölmeden atlar.

Kirli ellerini önlüğüne siler. "Hanımefendiler." Bize şaşkın bir şekilde hafifçe selam verir.

"Joseph'i arıyoruz," diyorum.

Çocuk şapkasını çıkarır ve onunla oynar. "Yardımcı olamadığım için üzgünüm. Bu sabah işe gelmedi. Başı dertte mi?"

"Bir şey bıraktı mı?" diye sorarım.

Çocuk şaşkın görünüyor. "Sadece birkaç aleti." "Ama hepsini değil mi?"

Kafasını sallar. "Sanmıyorum, hayır."

"Teşekkürler. Hepsi bu kadar."

Saraya geri dönerken Faith, "Onun ailesiyle konuşacağını sanıyordum," diyor.

Kafamı sallıyorum. Trummerlar bana söyleyecek hiçbir şeyleri yok. Onlar hakkında bildiğim tek şey, muhtemelen içeride Greer'in değil, sosyal statülerini kaybetmelerinin yasını tutuyor olmaları.

Yüzümde zayıf bir gülümseme belirir. "Ya kaçmışlarsa? Ya birlikteyseler?"

"Ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da
ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da
da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da ya da

Bu da bir olasılık, benim de düşündüğüm bir olasılık. "Ama şimdi umudumuz var.

Daha önce umudumuz yoktu."

Yüzümü yıldızlara doğru kaldırıp, nerede olursa olsun, arkadaşşıma, onu seven bir çocuğun kollarında güvende ve sağ salim olması için bir dilek tutuyorum. Onu şu anda Gretna Green'e giden yolun yarısında, bir arabanın arkasında, aşık ve özgür olarak hayal ediyorum. Onu böyle hatırlamayı seçeceğim.

Muhafızlar, bizi saray bahçesine tekrar kabul etmek için kapıları açarken hiç hoşnutsuzluk belirtisi göstermiyorlar. Diğer kızlar kulübeye geri dönüyorlar, ama ben onlara el sallıyorum, ateşin önünde oturmak için çok huzursuzum.

Çakıl yol, geniş yeşil çimleri sadece titrek bir şekilde aydınlatan meşalelerle aydınlatılıyor.

"Ivy?" diye bir ses karanlıkta
fısıldıyor. "Bram?"

Yolu büyük adımlarla yürürken, içinden ışık saçan, yürek parçalayan
Bram gülümsemesiyle gülümsüyor.

"Korkunç bir gün," diyor. "Kesinlikle en kötüsü."

Kollarını açar ve ben kendimi kollarına atarım, başımı göğsüne gömerim. Uzun bir süre beni sadece kucaklar. Bir kez olsun, onu bana aşık etmek hakkında düşünmüyorum, sadece çok ihtiyacım olduğunda kendimi kucaklamasına izin veriyorum.

Geri çekilir ve omzumun üzerine düşen gevşek bir bukleyi alır. "Senin için her şeyi yaparım, Ivy."

Yanaklarımın kızarmasına engel olamıyorum.

Çakıl yolu üzerinde, ışığın bize ulaşmayacağı kadar meşalelerden uzak, göletin kenarındaki ağaçlık alana doğru yürüyoruz.

O eğildiğinde, o anda aklıma gelen tek şey Emmett'ti. O geceyi düşünmemeye çabaladım ama başaramadım. Anılarım birdenbire geri geldi. Saçlarımı okşayan elleri, dudaklarının açgözlü baskısı, vücuduma yaslanan sağlam kasları.

Bram'ın dudakları benimkine değiyor ve Emmett'le ilgili tüm düşüncelerimi kafamdan silip atıyorum. Bram iyi ve nazik ve beni *istiyor*.

Bram'ı kendime doğru çekiyorum, omuzlarını kavırıyorum. Öpücük daha acil hale geliyor ve dilini dişlerimin arkasına kaydırıyor.

Beni içtenlikle öpüyor. Damarlarım onun arzusunu hissederek titriyor. Bram bir prens olabilir, insan bile olmayabilir, ama burada tüm güç bende.

Geri çekilip ona bakıyorum. İkimiz de nefes nefeseyiz ve o ay ışığında neredeyse dayanılmaz derecede güzel. Elimizi uzatıp mükemmel kaşlarının çizgisini, keskin çenesini, elmacık kemiklerinin çukurlarını izliyorum. Hafifçe sivrilmiş ucunu yakından görmek için bir tutam saçını kulağının arkasına koyuyorum.

"Bu bir başlangıç," diyorum.

Gülümsüyor ve ben de onun gamzesine dokunmadan edemiyorum. Yüzünü elime bastırıyor. "İyi. Çünkü bunun son olmasını istemiyorum."

"Emmett nerede? Bu gece onu görmedim," diye soruyorum Lottie'ye, o da saçımı toplarken.

Parmakları tereddüt eder. "Gitti. Av gezisine falan çıktı."

Avlanmaya hiç tahammülü olmadığını söylemişti. *Gitti*. Neden veda etmedi?

"Ne zaman dönecek?"

"Bir süre dönmeyecek sanırım. Bir iki ay yetecek kadar giysi aldı. Uşağı bütün öğleden sonra bunun hakkında şikayet ediyordu."

"Kardeşi nişanlanmak üzereyken mi? Bu tuhaf görünüyor."

Lottie sadece omuz silkiyor. "Klasik Emmett. Kendini kurtaramayacağı önemli bir olay bulamadı hiç. Sana söylememesine şaşırdım," diyor Lottie. "Faith'e bir not yazdı. Bu sabah ben teslim ettim. Belki o daha fazla ayrıntı bilir."

Aynada kendime kaşlarımı çattım. "Belki."

"Oh!" diye bağırır Lottie. "De Veres'lerden bahsetmişken." Önlüğünün ön cebinden Emmett'in babasına yazdığım notu çıkarır.

"Prens Consort Edgar da yok, görünüşe göre haftalardır yok."

"Neden?"

Lottie kaşlarını çatıyor. "Biliyor musun, bu çok garip, kimse bilmiyor. Ondan hiç haber yok."

Çatlak pencereden serin bir esinti geliyor, ama aniden üşümemin sebebi bu değil. Mevsim neredeyse bitti ve ben tamamen kendi başıma kaldım.

Faith Fairchild

Annemin bana yalan söylediğini ilk kez fark ettiğimde dört yaşındaydım. Beni yatağıma yatırdı, alnımı öptü ve her zamanki gibi kulağıma fısıldadı.

"İyi geceler, tatlı kızım. Dualarını et, cennetteki baban seni korusun."

Bir süredir ailemin diğer çocukların ailelerinden farklı olduğunu fark etmiştim. Annem ve ben, sadece ikimiz, bir pansiyonun en üst katında yaşıyorduk. Diğer çocukların kardeşleri, babaları ve koşup oynayabilecekleri büyük yeşil çimleri vardı, ama benim sadece annem ve yarattığımız küçük dünyamız vardı.

Ama o gün farklıydı. İlk fark ettiğim şey, dairemizde bir adamın olduğu idi. Daha önce hiç bir adamın orada olduğunu sanmıyorum. Evde her zaman pansiyonerler vardı. Bana aşağıdaki ortak salonda satranç oynamayı öğrettiler ya da bahçede çamaşır asmalarına yardım etmeme izin verdiler, ama tavan aramızda her zaman sadece annem ve ben vardık.

Adam uzun boylu ve geniş omuzluydu, alaycı bir yüzü ve kalın, blok gibi kaşları vardı.

İkinci fark ettiğim şey, adamın annemi ağlattığıydı ağlatıyordu.

On dört yıl sonra, bu anı artık bulanık. Sanırım uyanmış olmalıyım. Ama annemin kucağına tırmanıp gözyaşlarını silerken adamın söylediği şeyi hatırlıyorum. "Sadece kızımı görmek istedim."

"Onu istediğin zaman görebilirsin," diye cevapladı annem.

Oda için fazla büyük olan odada bir ileri bir geri yürüyordu. Bebeklerimin uyuduğu tahta beşiği devireceğinden endişelendim. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun," dedi.

Bu garip adamın babam olduğunu, annemin hayatım boyunca bana yalan söylediğini hemen anladım. Bana babamın denizci olduğunu ve

ve denizde öldüğünü söylemişti. Her gece onun için dua ediyordum, ama babam tam önümde duruyordu.

O gün değerli bir ders aldım: kimseye güvenilmez, herkes her an yalan söyleyebilir, en çok sevdiğiniz insanlar bile.

On yaşına gelene kadar annemle bu konuyu konuşacak cesaretim yoktu. Annem bir kart evi gibi çöktü ve bana her şeyi anlattı, babamın yakındaki bir malikanenin sahibi olduğunu söyledi. Annem onun evinde hizmetçi olarak çalışırken, aralarında bir ilişki başlamış. Annem "*ilişki*" kelimesini kullanmadı, ama ben onun ne demek istediğini anlayacak kadar büyümüştüm. Babam beni kabul etmek istemedi ve annem hamile olduğunu söylediği anda onu hiç tereddüt etmeden kovdu.

Bunca yıl sonra hala kalbi kırık olan annem, babamdan bahsederken ağladı. O anda ona karşı hissettiğim küçümseme yüzünden kendimi suçlu hissediyorum. Bir erkek gibi önemsiz bir şey için asla o kadar acınası bir duruma düşmeyeceğime yemin ettim. Sonra aklıma onun malikanesini yakıp kül etmek geldi. Annemle ben pek benzemiyorduk.

Birkaç yıl sonra evden ayrıldım ve on dört yaşında tek başıma Londra'ya taşındım, Royal Ballet School'da tam zamanlı eğitim almaya başladım.

Dans, hızla akan düşüncelerimi sakinleştiriyordu. Hayatımdaki pek çok şeyi kontrol edemiyordum, ama bedenimi kontrol edebiliyordum. Bale kurallarını, ne kadar somut olduklarını seviyordum. Bale öğretmeni, mükemmel tendu, frappé veya plié yapabilene kadar cetvelle ayak bileklerimin arkasını vururdu ve o anların tadını nasıl çıkardığımı kimseye açıklayamazdım.

Kaslarım yanana ve terden sıırıslıklam olana kadar saatlerce aynanın önünde çalıştım, ama sahnede uçuyormuşum gibi hissettiğim o birkaç dakika için tüm bunlara değdi.

Günler uzun ve yalnız geçiyordu. Annemi özlüyordum, birbirimize çok bağımlıydık ve bunun sağlıksız olduğunu bilsem de onu özlüyordum.

Ben on altı yaşındayken annem hastalandı. Okuldan altı ay izin alıp Brighton'a döndüm ve bizim tavan arasında ona baktım. Ama ne kadar sevgi ya da sıcak çorba versem de akciğerlerini iyileştiremedim. Kaburgaları kırılacak kadar şiddetli öksürdüğünde, pıhtı pıhtı öksürdüğünde onu sakinleştirirdim. Son nefesini verirken onu kucakladım, sonra Londra'ya döndüm ve ayaklarım kanayana ve hiçbir şey hissetmeyene kadar dans ettim.

Ertesi yaz Emmett ile tanıştım. Ön sırada oturmuş, o büyük, yaralı geyik gözleriyle beni izliyordu.

Onu sahne arkasında, kolunda iki düzine kırmızı gül ile soyunma odamda beklerken buldum. Ona adımı söylemeden onu öptüm. Güller yere düşüp unutulana kadar onu öpmeye devam ettim.

Emmett gösterilere gelmeye ve sonrasında soyunma odamda benimle buluşmaya devam etti. Beni tiyatroya götürmesine ya da pahalı hediyeler almasına izin vermem için yalvardı, ama ben ondan böyle şeyler istemiyordum. Her şeyden çok, ikimizin de inatçı kederimizi paylaşacak birine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Annemi ne kadar özlediğimi ağlarken o elimi tuttu, ben de onun gözyaşlı gözlerinden saçlarını çekip, bana dadısı ve konuşmadığı babasından bahsederken onu dinledim.

Bu aşk değildi, ikimiz de bu konuda kendimizi kandırmıyorduk, ama ikimizin de umutsuzca tutunacak bir şeye ihtiyacı olduğunda bir can simidi gibiydi.

Bazen dudaklarımız morarana ve hiçbir şey hissetmeyene kadar öpüşürdük. Ama çoğu zaman birbirimize hiç dokunmazdık. Odanın iki ucuna oturur ve diğeri konuşurken dinlerdik. Emmett'in binlerce metre yüksekliğinde duvarları vardı ve ben pek tırmanıcı biri değildim, ama birbirimiz için oradaydık.

Babamın dans kariyerimi nasıl öğrendiğini hala bilmiyorum, ama Emmett ve benim hakkında dolaşan söylentilerle bir ilgisi olduğunu sanıyorum.

Tanışalı altı ay olmuştu ve artık adım şehirdeki kulüplerde ve salonlarda düzenli olarak fısıldanıyordu. Prens Emmett ve *o balerin*, diye alay ediyorlardı.

Erkekler, gurur meselesi olarak beni prensden çalmak umuduyla soyunma odama çiçek gönderirlerdi, ama ben hiçbirinin kapısını açmadım.

Sonra bir gece babam kapıyı çalmadan çevirdi. Onu on dört yıldır görmemiştim, neredeyse o kadar zamandır onu düşünmemiştim.

Onu tanımam biraz zaman aldı, ama o alaycı ifadeyi hemen tanıdım. Bazen kendimden en çok nefret ettiğim anlarda kendi yüzümde de aynı ifadeyi görürdüm.

"Bunu hemen keseceksin," diye bağırdı. "Ailemizi yeterince rezil ettin."

Gerçekten ne demek istediğini anlamamıştım ve boş bakışlarım onu daha da öfkeliendirdi. "Hiçbir kızım *dansçı* ve *metres* olarak geçimini sağlamayacak." Bu sözleri lanet gibi tükürdü.

"Dansçı kısmı doğru, ama *metres* derken neyi kastettiğini bilmiyorum," dedim soğukkanlılıkla, aynadan arkamdaki babamı izleyerek.

"Sen ve Prens Emmett De Vere hakkındaki söylentilerin asılsız olduğunu mu söylüyorsun?"

"Onun metresi olamam, o evli değil."

Şakamı pek komik bulmadı. "Bu aileye utanç getiriyorsun."

"Benim ailenizin bir üyesi olmadığımı açıkça belirttiniz. Annemin mezar taşının parasını bile ödemediniz." Bir gece ağlarken onu dinleyen Emmett, arkamdan parasını ödemeseydi, annemin mezar taşı hiç olmazdı.

"Küstahlığınla beni aşağılamaya kalkma." "Aşağılanan benim."

Tam o sırada kapı çalındı ve yüksek yakalı mavi bir elbise giymiş, kızarmış yüzlü bir kadın başını içeri soktu. Eteğinin arkasından sekiz ve on yaşından büyük olmayan iki küçük kız görünüyordu.

Babamın yüzüne bir maske düştü ve ceketini düzeltti. "Sana dışarıda beni beklemeni söylediğimi sanıyordum, tatlım," dedi kadına.

"Denedim, ama onların başka fikirleri vardı," diye gülümseyerek cevapladı kadın. İki küçük kız kıkırdayarak onu itip geçtiler ve giyinme odama daldılar. Saçları, benimkiyle aynı kahverengi tonundaydı ve kurdelelerle arkaya bağlanmıştı. Gözleri de benimkine benziyordu; bu benzerlik nefesimi kesti. Sanki küçük bir kız halimi izliyordum.

"Ondan imza alabilir miyiz, baba, lütfen?" diye sızlanarak, bir ayağından diğerine atladılar.

Şaşkınlıktan konuşamayan ben, bir dolma kalem aldım ve programlarına adımı yazdım.

"Orada tam bir prenses gibi görünüyordun," diye fısıldadı küçük olanı bana.

fısıldadı.

Cevap veremedim. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve ağzımı açarsam ağzımı açarsam, ağlamaya başlayacağımdan korkuyordum.

"Lobide buluşuruz," dedi kadın babama ve iki küçük kızı arkasından sürükleyerek çıktı.

"Kız kardeşlerin," dedi babam, onlar gittikten sonra.

"Anladım." Sesim çatladı. "Karın, benimle burada ne yaptığını düşünüyor?"

"Karımdan sır saklamam. Senin kim olduğunu biliyor, kasabanın yarısı da öyle, galiba." Bunu duyduğuma şaşırdım. Söylentilerden sadece belli belirsiz haberdardım. "Prens Emmett'in en sevdiği kişi olman insanların konuşmasına neden oldu ve beceriksiz ilişkin yüzünden kasabanın her yerinde senin soyun hakkında dedikodular dolaşıyor. Senin bencil skandalından önce huzur içinde yaşıyorduk."

"Bu benim suçum değil."

"Hayır, ama bu senin sorunun."

"Ne yapmamı bekliyorsun?"

"Baleyi bırakacaksın, Prens Emmett'i görmeyi bırakacaksın ve saygın bir sosyete kızı olarak sezona gireceksin ve uygun bir eş bulacaksın."

Ciğerlerimden hava boşaldı. Dans etmeyi bırakamazdım. Bu fikir bana ölüm gibi geliyordu. "Bana bunu yaptıramazsın."

"Aslında yapabilirim. Karşıda Kraliyet Balesi'nin en yeni patronu duruyor. İşvereniniz olarak, sözleşmenizin feshedildiğini üzülerek bildiririm. Annem, bu bahar toplum hayatına girişinizde vaftiz anneniz ve sponsorunuz olacak. Üzgünüm. Bunu yapmak bana hiç zevk vermiyor."

Bu noktada gözyaşlarım akmaya başlamıştı ve kendimden nefret ettim. Ona asla zayıflığımı göstermeyeceğime yemin ettim. Yine on yaşında gibi hissettim, onun lüks evini yakıp kül etmek istedim. Salonda benimle aynı yüze sahip, benim asla sahip olamadığım şekilde çocukluklarını yaşayan o tatlı kızlara karşı bencil bir acı hissettim.

"Beni katılmaya zorlayamazsınız. Akşam yemeğinde bardakları kırarım. Balolarda duvar çiçeği olurum."

"Bu senin seçimin, ama işbirliği yapmazsan o kızları bir daha asla göremeyeceğini bil. Kız kardeşlerin seninle ilişki kurmak isteyecek, Faith."

Annem öldüğünden beri ailem yoktu.

"Düşüneceğim," dedim.

"Sizinle iletişime geçeceğim." Her zamanki gibi, beni paramparça bırakarak giyinme odamdan çıktı.

Bir araba ile doğrudan Kensington Sarayı'na gittim ve Emmett'i görmeme izin verene kadar muhafızlara bağırdım.

Babamın söylediği her şeyi ona anlatırken, o uzun bacaklarıyla büyük sekizler çizerek volta atıyordu, Pig de onun peşinden koşuyordu.

"Çok üzgünüm, Faith," dedi.

Ayağa kalktım ve odanın diğer ucuna, ona doğru yürüdüm. "Benimle evlen."

Emmett'in şok olduğunu görmek biraz tatmin ediciydi. Aniden durdu ve bana döndü. "Ne?"

"Lütfen benimle evlen,
Emmett." "Neden?"

"Çünkü seni tanıyorum. Senden hoşlanıyorum. Lütfen beni o korkunç erkeklerin eline bırakma. Yarı ölü bir dükün ikinci eşi olup, yeni kocamın Londra'daki metreslerini elinde tutabilmesi için bir kır evine gönderilme düşüncesine dayanamıyorum. Lütfen Emmett, buna dayanamam."

Ağlayarak neredeyse kollarına yığılıyordum, ama onurumu korudum. "Yapamam."

"Neden?" diye bağırdım.

O, acıma dolu bir bakışla cevap verdi: "Çünkü birbirimizi sevmiyoruz."

Bunu inkar edemezdim. Onu sevmiyordum ve onun da beni sevmediğini biliyordum. "Ama birbirimizden hoşlanıyoruz. Bu, çoğu insanın elde edemediği bir şey."

"Bana dürüst ol, Faith. Beni sevebileceğini düşünüyor musun?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Birbirimize bunu yapmazdık. Emmett'te hayran olduğum pek çok şey vardı. Cömert, eğlenceli ve düşünceliydi. Ama aylardır, beni asla gerçekten kalbine almayacağı belliydi. Beni bu kadar uzak tutan birini sevemezdim. Birbirimize uygun değildik. "Sanmıyorum, hayır."

Üzüntüyle başını salladı. "O zaman seninle evlenemem."

O, sadece erkeklerin yapabileceği şekilde romantikti. O anda, onu bunun için nefret ettim. Yatağının yanındaki masadan kristal bir kadeh aldım ve ona fırlattım. O eğildi ve kadeh duvara çarparak parçalandı.

Kapının eşiğinde durdum. "Bunun için senden sonsuza kadar nefret edeceğim."

Emmett'in gözleri, sanki üzölmeye hakkı varmış gibi, yaşlarla doldu. "Umarım bu doğru değildir."

Tek kelime etmeden kapıyı çarptım ve o beni takip etmedi. Onu bunun için de nefret ettim. Bir parçam hala nefret ediyor.

Üç gün sonra, beklenmedik bir teklifle babamın evinde beni görmek için aradı. "Bram bu sezon bir gelin alacak. O kişi sen olmalısın."

"Ben mi?"

"Bram iyi biridir. İyi bir koca olacaktır."

Emmett ile geçirdiğim zamanlardan Bram'ı biraz tanıyordum. Bazen bahçede yürüyüşlere veya kroket oyunlarına bizimle birlikte gelirdi. İyi huylu ve arkadaş canlısı biriydi. Bana her zaman saygılı davranırdı. Onu kocam olarak almaktan daha kötüsü de olabilirdi. Beni gelini olarak seçmese bile, babam benim uygun bir sezon geçirmek için çaba göstermediğimi söyleyemezdi. Bu benim en sevdiğim türden bir hamleydi, her halükarda kazanacağım türden.

"Benim yardımımıla, o seni seçecek."

Eski dostlar gibi el sıkıştık ve ilk kez içimde umut yeşerdi. Keşke zaman içinde geriye gidip o küçük çatı odasındaki anneme, tek kızının prenses olacağını söyleyebilseydim.

Sezon öncesinde bir ay boyunca Emmett ile görüştüm ve Bram'ın sevdiği ve sevmediği şeyleri öğrendim, sohbet etmeyi ve dans etmeyi çalıştım. Emmett'in maypole'a garip bir takıntısı vardı, ama kendime güvendiğim bir şey varsa, o da dansımdı, bu yüzden fazla endişelenmedim.

Pact Parade için giyindim, kazananın ben olacağına emindim. Emmett'in bana söylediği gibi, son saniyeye kadar bekleyerek, kendime güvenimi zırh gibi giydim. *O, seni hak ettiğini hissetmek isteyecek. Bram bu konuda asildir.* Emmett'in yanı sıra, vaftiz annem rolünü üstlenen büyükannem de bana toplum kuralları konusunda bir dizi ders verdi. Yeni bir gelinlik ve saçlarım için elmaslar aldım.

Günlerimin iki parlak noktası, hayatımın karanlık köşelerini aydınlatan kız kardeşlerim Hattie ve Bea idi. Babamı tüm kalbimle nefret ediyordum, ama kız kardeşlerimle ilişki kurma sözünü tutmuştu.

Mayıs Kraliçesi yarışmasında elimden gelenin en iyisini yaptım, ama ikinci olmaktan memnun kaldım. Emmett kazanmamda ısrarcıydı, ama Bram'ın mükemmel kızı olmaya hazırlandığım için sonuçta bunun ne önemi vardı ki?

O günün ilerleyen saatlerinde, pazarlık yapmak için kraliçenin taht odasına girdiğimde, kendimi gerçekten çok zeki hissettim.

"İnsanların bana yalan söylediğini bilmek istiyorum," dedim ona. Küçük bir kız olduğum zamanları ve annemin babam hakkında bana söylediği yalanları düşündüm. Her şeyden çok dürüstlüğü severdim.

Kraliçe, bilgili bir gülümsemeyle gülümsedi. Keskin yüzünde bu gülümseme doğal görünmüyordu. "Karşılığında, bir daha asla yalan söylemeyeceksin."

"Anlaştık," dedim. Ben ikiyüzlü biri değildim. Bu, bir parmağımı feda edip bir daha düzgün dans edememekten daha kolay bir pazarlık gibi görünüyordu.

"Korktuğun şey bu mu, dürüst olmamak mı?" diye sordu anlaşıma yapılıp yapılmaz. Garip sorusunu bir an düşündüm.

"Her türlü şeyden korkuyorum. Özgürlüğümü kaybetmekten, vücudumun iflas edip dans etmeyi bırakmak zorunda kalmaktan, birini tekrar sevip annemi kaybettiğim gibi onu da kaybetmekten."

"Vay canına, ne kadar dürüstsün," diye cevapladı kraliçe.

Anlaşmamın tam olarak nasıl bir şekil alacağını bilmiyordum, ama kısa sürede öğrendim.

Emmett o gece büyükannemin evinin bahçesinde bana geldi. "Sen olamazsın. Üzgünüm. Fikrimi değiştirdim." Elleri cebinde duruyordu ve bana üzgünmüş gibi davranma cüretini gösteriyordu.

Kafamda bir ses çınladı. "Yalan söylüyorsun."

"Üzgünüm." Daha fazla tartışmadan karanlıkta kayboldu. Emmett her zaman kaypak, yakalaması zor biriydi, ama sanırım o da böyle olmayı seviyordu.

Sezonun geri kalanı için Caledonia Cottage'a taşındık ve ilk gün, Bram'ın tüm talipleri masanın etrafında toplanarak pazarlıklarını paylaştılar. Marion Thorne, baş ağrılarını gidermek için çiçek koklama yeteneğinden vazgeçtiğine dair yarı yürekli bir yalan uydurdu. Kafamda yine bir ses çınladı ve onun yalan söylediğinden emin oldum. *Ama neden?*

Sonra Emmett, gece gizlice dışarı çıkmakta sandığı kadar iyi olmayan Ivy Benton'ın etrafında dolanmaya başladı.

Beni görmezden gelmek istiyorsa? Peki. Beni değiştirmek istemesi affedilemezdi.

Haftalarca, bunu fark eden ve umursayan tek kişi Marion gibiydi. Ona neden üzgün olduğum konusunda yalan söyleyemezdim, bu yüzden ona gerçeği söyledim.

"O bir aptal," dedi.

"Haklısın." Bu hiçbir şeyi değiştirmede, ama artık yalnız olmamak daha iyi hissettiriyordu.

İlk başta küçük şeylerdi, elini dizime koyması ya da başını omzuma yaslaması gibi. Daha önce hiç böyle heyecanlanmamıştım. Diğerleri bunu anlatırken abartıyorlar sanıyordum, ama Marion yanımda olunca birden anladım.

Marion, Caledonia Cottage'ın bahçesinde, büyük ağlayan söğüt ağacının altında beni ilk kez öptü ve dudakları benimkilere değene kadar, Emmett'le birlikteyken hep eksik olan o duyguyu *hissetmedim*.

"Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum," diye fısıldadı kulağıma ve kraliçenin pazarlığı olmadan da onun doğruyu söylediğini anladım.

"Keşke daha önce yapsaydın." O andan itibaren, biz ayrılmaz bir çift olduk.

Emmett'ten Kont Doncaster'ın balosunda beni öpmesini istemekle aptallık ettim. Marion'a o kadar deli oluyordum ki, belki de sezonun baskısı gerçeklik algımı bozmuştu ve ona olan duygularımın gücünü hayal ediyordum. Emmett'i bir salon odasına çekip beni öpmesini rica ettim.

"Neden?" diye sordu, gözleri yumuşaktı. O her zaman olağanüstü güzeldi. "Bunu başka bir şeyle karşılaştırmam lazım."

Her zamanki gibi her şeyi fazla düşünerek, yavaşça ve isteksizce eğildi. Emmett ve ben öpüşmede iyiyiz, bol bol pratik yaptık, ama Doncaster'ların salonundaki o öpücük boşluktan başka bir şey hissettirmedi.

Gülümseyerek geri çekildim. "Hiçbir şey hissetmedim." O da gülümsedi.

"Kırılmam gerekirdi." "Ama kırılmadın."

"Senin adına mutluyum, umarım bunu biliyorsundur. İkiniz için elimden geleni yapacağım."

"Peki ya Ivy?" diye sordum. "Ne yapacaksın?"

"Neden bahsettiğini anlamadım." Sesi uzaklaştı.

Kapıya doğru yürüdüm. "Bunu yapmayız. Şimdi bana yalan söylemeye başlama."

"Ivy Benton ile benim aramda asla bir şey olmayacak." Ve kraliçenin bana verdiği yetenek, onun doğruyu söylediğini düşündüğünü gösterdi. Kıskançlık hissetmedim. Sadece onun için üzıldüm.

O gece geç saatlerde, Marion'a Emmett ile olan aptalca öpücüğümü ve bunun bana doğruladığı her şeyi anlattım. Parmağını bacağımın üzerinde gezdirdi ve ben sonunda cesaretimi toplayıp, onu Pact Parade'de ilk gördüğümünden beri sormak istediğim soruyu sordum.

"Hiç tanışmadığımızı iddia etmenin bir nedeni var mı?" diye sordum.

Parmağı durdu. Bana baktı, kahverengi gözleri şokla büyümüşü. "Ne?"

"Sezonun ilk günü, sanki hiç tanışmamışız gibi kendini tanıttın."

"Tanışmamıştık." Marion, hafızasını tararken kaşlarını çatı. "Hatırlardım, eminim."

Yalan söylemediğini biliyordum; yalan söyleseydi anlardım. Hatırlamamasına üzüldüm.

Babam soyunma odama gelip her şeyi mahvetmeden birkaç ay önceydi. Marion, annesi ve kız kardeşi, *La Sylphide* gösterisini izlemek için özel balkon locasındaydılar. Baleye destek veren annesi, gösteriden sonra kızlarını sahne arkasına getirerek birkaç dansçıyla tanıştırdı.

Marion çok kendinden emin görünüyordu, onun hakkında ilk fark ettiğim şey buydu. Önemli bir kişi olduğunu bilen biri gibi başını dik tutuyordu. Ailesiyle tanışırken reverans yaptım ve annesi sıcak bir gülümsemeyle "Oh, buna gerek yok" dedi.

Marion'un kız kardeşi konuşkandı, ama Marion neredeyse hiç konuşmadı, sadece o zeki gözleriyle bana baktı.

"Sizinle tanışmak güzeldi," dedi, ses tonu beklediğimden daha yumuşaktı.

"Ben de, Lady Thorne." Ve sonra gitti. Pact Parade'de kendini tanıtana kadar onu bir daha görmedim. Benim için ne kadar önemli olursa olsun, onun bu karşılaşmayı hatırlayacağını düşünmem aptalcaydı.

"Seninle tanıştığımı hatırlardım," diyor Marion bir kez daha.

"Hatırladın, annen ve kız kardeşinle balede."

"Çocukluğumdan beri baleye gitmedim."

"Bu doğru değil, geçen sonbahar *La Sylphide*'ye geldin. Ben bir cadı rolünde oynadım."

Marion oturur ve başını ellerinin arasına alır. "Başka ne oldu?"

"Sen tamamen sessiz bir şekilde bana bakarken, ben ailenle nazikçe sohbet ettim."

Marion utançtan inler.

"Hayır, ben bunu oldukça çekici buldum," diyorum gülerek. "Senin kolyeni övdüm, sen de onu çıkarıp bana vermek istedin. Ben kibarca reddettim, ama ertesi gün kolyen, bir fiyonkla sarılmış olarak soyunma odamdaydı. Pact Parade gününde onu taktım, ama sen beni hatırlamadın bile, bu yüzden onu bir daha takmaya utanç duydum. O kolye yukarıda duruyor."

Marion bana bakar, gözleri yaşlarla dolar. "Benden ne aldığını biliyorum."

Yanına oturup başımı omzuna yasladım. "Ne?" "Kraliçe Mor, *benim pazarlığım*. Yazma yeteneğimi karşılığında en mutlu anımı feda ettim. yazma yeteneği karşılığında takas ettim. Faith, *seninle* tanışmak benim en mutlu anım olmalı."

Doğruyu söylüyordu.

Anıyı silip, Caledonia Cottage'ın alt katındaki salona geri dönüyorum. Ivy Benton yanımda oturuyor, dudakları öpülmüş gibi morarmış.

Ivy her zaman yalan söylüyor; eminim bu Emmett'in işi. Bu yüzden onunla birlikte o odadan taşınmak ve Marion'un yanına taşınmak zorunda kaldım. Marion beni deli etse de, bütün gece uyanık kalıp sonsuz defterlerine bir şeyler karalasa da, şu anda bu kararımın hiç pişman değilim.

Ivy, Emmett'e olan duyguları yüzünden onu sevmediğimi düşündüğü için biraz suçluluk duyuyorum. Aslında onun ve Emmett'in birbirlerine çok yakıştıklarını düşünüyorum. Birlikte olmalarının imkansız olması ne yazık.

Sadece kararlı anti-romantik Ivy Benton, kanayan kalpli Emmett'in bin fit yüksekliğindeki duvarlarını aşacak kadar güçlüydü. Onun ona ne kadar bağlı olduğunu henüz fark etmiş mi bilmiyorum. Bana hiç ona baktığı gibi bakmadı, yakınından bile geçmedi.

Bu, Emmett ve benim sorunumuzun bir parçasıydı. O benim için asla yeterince pratik değildi. Marion ise tamamen pratik biridir. Yatağının altında, Londra'dan dünyanın dört bir yanındaki limanlara giden gemilerin sefer saatleri listesi var. Geceleri, bu listeyi inceleyip birlikte gidebileceğimiz yerleri hayal ediyoruz. Sefer saatleri listesinin yanında, yarı bitmiş el yazmaları, yayıncıların listesi ve bitirdiklerinde kelime başına ödeyecekleri ücretler var.

İngiltere'den ayrılmak oldukça kolay. Kraliçe Mor, tebaasına bizim onun tutsakları olmadığımızı söylemekten gurur duyuyor. Ancak geri dönmek zor olacak. Bir kez ayrıldığımızda, limanlar yasal yollarla sonsuza kadar bize kapatılacak.

Kraliçenin kazananı açıklamasından önceki son gün, ufukta bir fırtına kopmadan önceki sessizlik gibi. Hiçbirimiz birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz. Emmy ve Olive şakalar yaparken biz valizlerimizi topluyoruz; yarının sonuçları ne olursa olsun, hepimiz bu kulübeden taşınıyoruz.

Dün gece oturma odasındaki şöminenin etrafında toplanarak hesaplamaları yaptık. Ivy Benton 3,3 puanla kıl payı önde. Marion ve

Emmy 3,6 puanla eşit, Olive ve ben ise 4 puanla eşitiz. Kraliçe, puanlarımızın kazananı belirleyeceğini açıkça söylemedi, bu yüzden herkes kazanabilir.

Marion ya da ben kazanırsak, kaçacağız.

Olive ve Bram'ın iyiliği için Olive'in kazanmasını umuyorum. Koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürüyüp, puanların hiçbir anlamı olmadığını, kaybetmesinin önemli olmadığını söyleyip duruyor.

Bütün gün bekledik, ama bizi almaya hiçbir uşak gelmedi. Olive mutfaktan tepsi tepsi tart, çörek ve puding getirmesine rağmen, kimse yemek yiyebilecek durumda değildi. Tam bittiğini düşündüğümüz anda, bir tepsi daha getiriyordu.

Yatağa yattığımda, bir uşak beni uyandırıyor. "Benimle gelin, hanımefendi."

Büyük final. Orkestranın son kreşendoya ulaştığını duyabiliyorum. Neredeyse sahneye çıkma vaktim geldi. Ben tecrübeli bir sanatçıdan başka bir şey değilim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Gece yarısını çoktan geçmişken, bir uşak tarafından birdenbire uyandırıldım. Omzumu sertçe sallıyordu. Bir an için, Mayıs ayındaki ateşli rüyalarım geri döndüğümü sandım, ama onun fenerinin ani ışığına gözlerimi kırpıştırarak uyandığımı fark ettim.

"Benimle gelin, hanımefendi," diye emrediyor. Giyinmem için zaman tanımıyor, ben de çıplak ayakla, geceliğimle, ahşap zeminlerde onu takip ediyorum.

Oda karanlıktı, sadece fenerinin sallanan ışığıyla görebiliyordum, ama Olive'in yatağının boş olduğu belliydi.

Koridorun karşısındaki Faith ve Marion'un odasına bakıyorum. Onların yatakları da boş, battaniyeler aceleyle çekilmiş gibi yere saçılmış.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sesimin titrememesine çalışıyorum. Cevap vermiyor.

Çimlerdeki çiğ, ayak tabanlarımı soğutuyor. Rüzgâr, bağlanmamış saçlarımı yüzüme savuruyor, ama saçlarımı bağlayacak kurdelem yok.

Kensington Sarayı uykuya dalmış, ama uşak beni ana merdivenlerden taht odasına götürüyor, orada Kraliçe Mor beni bekliyor. Annemle birlikte aynı merdivenleri çıktığımız Pakt Geçit Törenini hatırlıyorum. O zaman da korkmuştum. Ama şimdi çok daha cesurum.

"Lady Ivy." Kraliçe Mor beni sakın bir gülümsemeyle selamlıyor. "Birlikte geçireceğimiz zamanı her zaman iple çekiyorum." Her zamanki gibi mükemmel giyinmiş, mürekkep siyahı dantel bir elbise giymiş, boynunda inci kolyeler var.

Korkduğumu bilmesini istemiyorum. "Ben de öyle, hanımefendi."

"Keşke daha mutlu koşullar altında buluşsaydık. Seni buraya, kaybettiğin haberi vermek için çağırdım."

"Affedersiniz..." diye kekeliyorum.

"Kaybettin. Bram'ın gelini olarak seçilmedin. Her şey bitti."

"Ama ben kazanıyorum." Bunu bir soru gibi söylüyorum. Kazanmıyor muydum? Puan sistemi bunun için değil miydi?

"Kararım kesindir."

"Ailem unvanlarını ve topraklarını kaybedecek mi?"

"Şu anda böyle bir planım yok. Ama fikrimi değiştirme hakkımı her zaman saklı tutuyorum." Tamamen rahatlatıcı bir cevap değil, ama yine de bir şey.

Bir kez daha reverans yapıyorum, başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. "O halde zaman ayırdığınız ve misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, Majesteleri. Lütfen benim adıma Galler Prensi'ni nişanından dolayı tebrik edin."

Uykuda gibi taht odasından çıkıyorum. Kimin kazandığını sormayı bile düşünmüyorum. Muhtemelen Olive. Kim bilir. Önemli değil.

Başarısız oldum ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Uşak beni merdivenlerden aşağı, sarayın girişine kadar eşlik eder. Kapıları açık, parlak siyah bir araba beklemektedir. "Eşyalarınız paketlenmiştir," der.

"Kusacağım," diye cevap veriyorum. Uşak ağzını açıp kapatıyor, sanki kraliyet protokolü ona böyle bir duruma nasıl cevap vereceğini öğretmemiş gibi.

Karnımı tutuyorum. "Lütfen izin verin." Çalılara kusacakmışım gibi binanın yan tarafına koşuyorum, ama son anda köşeyi dönüp portakal bahçesine giden tepeye çıkıyorum.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum, ama ben hızlıyım ve hava çok karanlık, iyi göremiyorum. Portakal bahçesinin kapıları arkamda kapanıyor ve meyve ağaçlarının sıcak nemi beni sarıyor.

Tünellerden aceleyle geçip, nefes nefese ve ter içinde sahte panelden Emmett'in odasına giriyorum. Odası karanlık ve sessiz, sadece şöminede sönmek üzere olan közler ve Pig ile Emmett'in birlikte hafifçe nefes alıp verişleri var. Ben içeri girdiğim anda uyanır ve oturur.

"Ivy?" diye soruyor uykulu bir sesle, uykuyla dağınık saçlarını eliyle düzeltiyor.

"Gittiğini sanmıştım. Gittiğini duydum." Boğazım yutkunarak gözyaşlarıyla doluyor. Onun burada olacağını düşünmemiştim. Birlikte yaktığımız bu ateşin önünde oturup, her şeyi geride bırakmadan önce onu son bir kez hissedebileceğimi düşünmüştüm. Şanslıysam Pig'i de görebilirdim. Yapmam gereken şeyi yapmadan önce nefes almaya ihtiyacım vardı.

Emmett hiçbir şeyi kolaylaştırmadı.

Gözlerindeki uykuyu siler. Üstü çıplaktır, kırık köprücük kemiği görünür. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum, ama bunun yalan olup olmadığını bilmiyorum. "Hayalet gibi görünüyorsun," diyor.

"Neden gittin?" *Ben.* O kısmı atlıyorum. *Neden beni terk ettin?*

İnler ve kendini daha dik oturtur. "Çünkü burada kalıp senin kazanmanı izleyecek kadar güçlü olduğumu sanmıyorum."

"Neden geri döndün?"

"Çünkü uzak durmaya yetecek kadar güçlü değildim." "Benden hoşlanmadığını sanıyordum," diye nefes nefese söylüyorum.

Bana doğrudan gözlerimin içine bakacak kadar geri çekildi. "Senden hoşlanmak mı? Ivy Benton, ben sana takıntılıyım. Bu beni öldürecek."

Yatağının kenarına oturdum, ona dokunamayacak kadar uzaktaydım ama onun sıcaklığını hissedebilecek kadar yakındım.

"Beni kararlı biriyle karıştırıyorsun," dedi. "Emmett, lütfen." Ben yapamıyorum sarsamıyorum masochistic masochistic arzudan duygusundan duymak

bir şey hissetme arzusu, acı olsa bile.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Onun eğilip beni kendine çekmesini, beni mahvedebileceğini biliyor gibi bana bakmaktan başka bir şey yapmasını istiyorum.

Elini yanmış gibi geri çekiyor. "Sana dokunamam."

Yüzüm utançtan kızarır. "Çünkü ben Bram'ın kızıyım? Çünkü biz arkadaşız? Çünkü o gece hanın anlamlı olduğunu düşünecek kadar aptal olan tek kişi ben miyim?"

Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallar ve eğilir. "Çünkü sana dokunmaya başlarsam, durduramayacağımı düşünüyorum."

Kaşları çatılır ve sonunda benim şeffaf beyaz geceliğime bakar.

"Gece beni yataktan kaldırdılar," diye açıklıyorum. "Kraliçeyle birlikteydim. Kaybettim."

"Ne?"

"Bizim..." Ama cümlemi bitiremeden, *Bram'ı bulmak* gibi, parmaklarını bileğime doladı, beni kendine doğru çekti ve tek bir akıcı hareketle dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Sonrasında olacakları değil, öncesinde olanları düşünüyorum. Ve ona karşılık öpüyorum.

Dilini dudaklarımin arasına soktu ve ben de ona açıldım, vermek istediği her şeyi kabul ettim. Elleri ensemdaki saçları kavradı ve beni yeterince yakınında tutamıyormuş gibi çekti.

"Seninle aynı çatı altında kalacak kadar güçlü değilim," diyor Emmett ağzıma karşı itiraf ediyor. "Sana sahip olamayacağımı bilmek beni hasta ediyor."

İç çekiyorum. "Artık ben seninim."

Yuvarlanarak beni kollarıyla kuşatır ve geceliğimin kurdelelerini çeker.

İki elimi de tutar ve göğsüne, tam göğüs kemiğine, kalbinin attığını hissedebileceğim yere sıkıca bastırır. "Birlikte olabiliriz, Ivy."

"Plan bu değil," diyorum zayıf bir sesle. Pes etmek çok kolay olurdu. "Asla evlenemem."

"Bu benim için önemli değil. Kaçacağız. Dinleyen herkese senin benim olduğunu söyleyeceğim. Dünyanın dört bir yanındaki çatıların üstünden haykıracağım."

Bir an için, bir geminin güvertesinde, saçlarımızda deniz suyu sıçrayan, İngiltere'den uzak bir yere giden halimizi hayal ediyorum.

"Sen bir prenssin."

Elini çene hattımın kenarına koyar. "Bunu ben istemedim.

Ama seni istiyorum."

Yüzüne dikkatle bakıyorum. O gözler var, ateşli rüyamdaki gözler. Onu asla unutamayacağımı düşünüyorum. "İstemene gerek yok. Ben zaten seninim."

Şakağımı, ağzımın köşesini, ağrıyan köprücük kemiklerimi, kaburgalarımın yanını öper. Geceliğimi yukarı çekerek bacaklarımı ortaya çıkarır. Ayak bileğimin kemikli eklemine, dizimi, kalça kemiğimin çıkıntısını öper. Yukarı, yukarı, daha yukarı, onun için acı çektiğim yere.

"Ivy," diye fısıldadı cildime.

Parmaklarımla onun koyu renkli saçlarını okşuyorum. "Emmett."

Onu kendime doğru çekiyorum, sürtünme hissetmeye, onu hissetmeye ihtiyacım var.

Hiç böyle bir arzu duymamıştım. Artık gerçek çaresizliğin ne olduğunu, birini kendinden bir parçayı feda etmeye iten şeyin ne olduğunu anlıyorum. Emmett şu anda benden ne isterse isteyebilir, ben de tereddüt etmeden veririm.

Elleri, beyaz sıcaklıkla, çıplak omurgamın uzunluğu boyunca, parmaklarının altındaki her bir omuru tarıyor. Dişlerini, boynum ve omzum arasındaki yumuşak noktaya acı verecek kadar sertçe batırıyor, sonra dilinin nazik yalamalarıyla yarayı yatıştırıyor. Ağzı boynumun sütununu takip ederek kulak kepçeme kadar çıkıyor.

"Durmak ister misin?" diye soruyor, saçlarımla arasında.

"Hayır. Seni istiyorum."

Bana bakmak için geri çekildi. İkimiz de ağır ağır nefes alıyoruz ve aramızda kelimelerle ifade edilemeyen bir şey geçiyor.

"Seni istediğim kadar hiçbir şeyi istememiştim." Diye iç geçirir.

Yuvarlanarak onun üstüne çıkarım. Onu böyle görmek istiyorum, arzuyla parlayan gözleri, yastığın üzerine dağılmış saçları. Kendimi onun üzerine indiririm, tamamen birleşene kadar batırım. Gözleri mutlulukla kapanır ve ben başımı geriye atarım, kendimi buna alıştıtırırım. "Ivy," diye fısıldar. Yüksek sesle konuştuğunun farkında mıdır, bilmiyorum. Ona karşı, acı verici derecede yavaş bir şekilde sallanıyorum, ama bu acıyı dindirmiyor, sadece ikimizi de bu çılgınlığa daha da sürüklüyor.

Emmett tek bir hareketle geceliğimi çıkarır ve ellerini göğüslerime koyarak onları tamamen kaplar. "Ivy, Ivy."

Sadece yakıcı bir ihtiyaç ve her yerde Emmett var. Ellerimi göğsünde gezdiriyorum, saçlarını okşuyorum, onu alıyorum ve bu zonklayan, özlem dolu duyguyu tekrar tekrar yaşıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, sonra birlikte bir ritim bulana kadar aşağı iniyorum. Elleri açgözlü, her yere dokunuyor ve ben ona doğru eğiliyorum. Hiç bu kadar açıkta kalmamıştım, ama bu sarayın duvarları içinde kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

O bunu daha önce yapmış, ben yapmamış olsam da, bunun beni rahatsız etmesi gerektiği konusunda belirsiz bir his var içimde. Ama bunu birbirimizle hiç yapmadık, bu yüzden yine de yeni bir şey. Her nefes alışta ve dokunuşta bir keşif var.

Nefesini kesiyor ve beni altına alıyor. Bana doğru hareket ediyor, içime giriyor, kalplerimiz çılgınca aynı ritimde atıyor. Sonunda titriyor ve ikimiz de tamamen ve tamamen parçalanıyoruz. Bu his beni yakıp kül edene kadar beni tüketiyor, onunla birlikte yanıyorum.

Bir an için, tek yapabildiğimiz birbirimize bakmak, nefes nefese ve hayranlıkla.

Onu seviyorum. Nefesimi toplayınca ona söyleyeceğim.

Beni terli göğsüne çekiyor ve saçlarımı gözlerimden çekiyor. "İyi misin? Ben..."

"Harikayım."

Emmett bana gülümsüyor, kalp durduran bir yakışıklılıkla. "Öylesin."

Emmett beni bir süre kucaklar, ama fazla vaktim yok; uşaklar beni arıyor olacaklar ve burada bulmalarına izin veremem.

Emmett'e bakıyorum ve onun olabileceğim bir hayat hayal ediyorum. Ama bu, kendimi içinde bulduğum hayat değil.

Zamanı geldi. Zamanı gelmiş olmalı.

Onun sıcak yatağından kayıyorum ve onun kazaklarından birini çalmak istiyorum, ama yapamam. Bram burada olduğumu bilmemeli. Bu gece olanları asla bilmemeli.

Emmett, odanın diğer ucuna gidip yere düşen geceliğimi almamı izliyor. "Ivy?"

"Kalamam," diye fısıldıyorum. Beni bırakmasını diliyorum. Bir kez daha bana bakarsa, yıkılırım.

"*Bram.*" Bu kelimeyi sanki ona acı veriyormuş gibi söylüyor.

"Bram," diyorum. "Onun yanına gitmeliyim, biz fark edilmeden önce." İşte bu. B planı. Beni kaçacak kadar önemseydiğini ummalıyım. Benim için her şeyi yapacağını söylemişti.

Korku ve suçluluk duygusu midemde birikiyor ve aniden kendimi çok hasta hissediyorum. Bram bundan daha iyisini hak ediyor. O nazik bir çocuk, bana güvenen ve her zaman bana saygılı davranan biri.

"O iyi bir koca olacak," diyor Emmett düz bir sesle. "Ben ona layık değilim."

Emmett'in itiraz etmesini bekliyorum, ama o "Kim?" diye cevap veriyor. Ağlamamak için gülüyorum.

"Ama Bram'ı seveceksin, biliyorum," diyor Emmett. "O sabırlı ve nazik, herkes gibi sen de onu seveceksin. Yemin ederim, sana kızmayacağım, ama bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Seni sevecektim. Seni çok sevecektim."

"Biliyorum. Biliyorum." Bunu iki kez duyması gerekiyor.

Ona doğru yürüdüm ve sıcak elini elimde tuttum. Her şey plana göre giderse, bu ona dokunduğum son sefer olacak.

Emmett bana bakar. "Seni onun kolunda gördüğümde, onu yatağında hayal ettiğimde cehennemde olacağım, ama izleyeceğim ve seni elde etmenin tek yolu buysa, hayatımın geri kalanında yanacağım," der.

"Sen de birini bulacaksın." Onun yanında beyaz bir elbise giymiş, yüzü görünmeyen kızıdan şimdiden nefret ediyorum. Umarım güzel ve zeki olur ve bana hiç benzemez.

O başını sallar. "Benim için her zaman sen olacaktın." "Öyle deme," diye mırıldanırım. "Beni asla görmezdin. Ben baloda sıradan bir duvar çiçeği olurdum."

Kafasını sallarken burnunu biraz kırıstırıyor. "Seni göürdüm."

Göğsüm sıkışır. Ağlayamam. Henüz değil.

"Gitmemesi için seni ikna etmemi ister misin?" diye sorar Emmett.

"Çünkü yaparım. Dizlerimin üzerine çökerim."

"Hayır." diye cevap veriyorum. "Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Ve biliyorum ki, aslında onun istediği bu değil, içten içe.

Emmett son bir kez daha beni nazikçe öper. "Koridorun sonunda. Sağdaki üçüncü kapı. İyi şanslar."

Beni kapıya kadar geçirir.

"Gitmeliyim," diye fısıldarım, ama o hala elimi tutuyor.

"Biliyorum, biliyorum."

Parmakları benimkilerden kayıyor ve her şey bitiyor.

Otuzuncu Bölüm

Bram uyuyor, yumuşak nefesler alıyor, kuş tüyü yatağının ortasında kıvrılmış. Onun odasına ilk kez giriyorum ve bir an etrafa bakınıyorum. Emmett'in gelişigüzel yerleştirilmiş kitapları ve kalabalık masasının aksine, Bram'ın odasındaki her şey titizlikle yerleştirilmiş: kitapları, pencerenin kenarındaki kristaller, makyaj masasının üzerinde dizili yüzükleri.

Başımı kanopinin altına sokup elimi omzuna koyuyorum. "Bram." Onu hafifçe sallıyorum. "Bram."

Nefes nefese uyanır ve birkaç kez gözlerini kırpar. "Ivy? Burada ne yapıyorsun?"

Gözyaşlarını tutmak zor değil; barajı yıkar yıkmaz gözyaşlarım yanaklarımdan serbestçe akmaya başlar. "Az önce kraliçeyle konuştum," diye ağlarım. "Kaybettiğimi söyledi."

Bram öfkeyle oturur. "Bu onun vereceği bir karar değil."

"Beni saraydan çıkarmaya çalıştılar, ama ben onlardan kaçtım," diye nefes nefese söylüyorum. "Seni görmem gerekiyordu."

Gerisini ona bırakacağım. Bram burada kurtarıcı olmak isteyecektir. Ona bunu çok kolay veremem.

"Ama ben *seni* istiyorum," diyor acil bir şekilde. "Seni seçecektim." Onun bunu söylemesi kalbimi kırıyor. "Ne yapacağız?"

Bram yataktan kalkar ve odada volta atmaya başlar. "Bunu yapmasına izin veremem. Bu benim hayatım."

"Bu adil değil," diyorum.

Odayı geçer ve eliyle yanağımı okşar. "Onun benim adıma seçim yapmasına izin vermeyeceğim. Ben seçimimi yaptım bile. Seni seçtim."

Kırık kalbim hafifçe çarptı. "Dün benim için her şeyi yapacağını söylemiştin."

Aklına bir fikir geldiği anı görebiliyorum. Gri gözleri parlıyor. "Kaçabiliriz, başka bir yerde evlenebiliriz. O zaman seni kabul etmek zorunda kalır."

Tereddüt ediyormuş gibi yapıyorum. "Korkuyorum."

"Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Beni kollarına alıyor ve tutkuyla öpüyor. Emmett'in hayaleti her yerimde hissediyorum, ama ona karşı yumuşak ve uysal davranıyorum. Bu, şimdiye kadar yaptığım en kötü şey.

İlk geri çekilen o olur. "Git, şimdi, güneş doğmadan, bir çanta hazırla. Şafakta seni almaya geleceğim."

"Seni seviyorum," diyorum. Tamamen yalan sayılmaz. Onu sevmek istiyorum, gerçekten istiyorum. "Ben de seni seviyorum." O yalan söyleyemez. Bu gece ikinci kez kalbim paramparça oluyor.

Sersemlemiş bir halde, geceliğimle Londra'nın uyuyan sokaklarından Belgrave Meydanı'na doğru yürüyorum. Yürüdüğüm süre boyunca paranoyaklaşıyorum, takip edilmediğimden emin olmak için sürekli başımı çevirip duruyorum.

Aylar önce Lydia'yı aramaya çıktığım geceyi hatırlıyorum.

Ailemin evinin arka kapısı, her zamanki gibi . Bu eve ayak basmayalı aylar oldu ve hiçbir şey değişmemiş olsa da, bu noktada son durduğum zamanki kızıdan çok farklı hissediyorum.

Odama çıkan merdivenleri koşarak çıkıyorum ve yatağımın üzerine bir valiz atıp yolculuk için giysilerimi dolduruyorum.

En sade seyahat elbisemi giyiyorum, saçlarımı örüyorum, sonra gardırop kapaklarını açıp birkaç günlük elbisemi valize atıyorum. Gardırobun altında, Mayıs Kraliçesi seçildiğim gün çamurla kaplı olan güvenilir botlarım duruyor. Kensington Sarayı'na taşındığımda annem onları bırakmamı istedi.

Onları kapının yanına koyarım, zamanı geldiğinde koşmaya hazır olmak için.

Parmak uçlarımda yükselerek en üst rafa uzanır ve yazlık hasır şapkamı alırım. Kurdeleler bir şeyin altına sıkışmıştır, bir kez, iki kez çekerim, sonra geriye doğru devrilirim. Aniden, düzinelerce kağıt parçası üzerime yağar, beyaz kar taneleri gibi sessizce yere düşerler.

En yakındaki kağıdı alıyorum ve Bram'ın yüzünün bana baktığını görüyorum.

Balmumu pastel boyalarla çizilmiş, ama benzerliği yadsınamaz. Kare çene, güneşten açılmış saçlar, gülen gri gözler.

Bir tane daha alıyorum, Bram'ın bir ağacın altında oturduğu kömürle çizilmiş bir eskiz. Bir tane daha: Bram'ın dörtlüye giden bir ata bindiği kurşun kalemle çizilmiş bir eskiz.

Bir tane daha: ellerinin acı verici detaylarıyla çizilmiş bir eskiz.

Profili.

Gözleri.

Ağzı.

Burada onun yüzlerce resmi olmalı.

Kapım açılır ve Lydia belirir, beyaz geceliği loş ay ışığında koyu maviye dönmüştür.

Dizlerimin üzerinde donup kalırım, etrafım çizimlerle çevrilidir.

Gözleri loş ışığa alışır ve etrafımdaki kağıt yığınına görür. "Olamaz." Aceleyle ellerinin ve dizlerinin üzerine çöker ve kağıtları göğsüne toplar.

"Fayda yok. Onları çoktan gördüm." Sesim çok uzak geliyor. Kulaklarımda çınlayan kalbimin sesinden başka hiçbir şey duyamıyorum.

"Düşündüğün gibi değil," diyor yumuşak bir sesle. "Ne düşüneceğimi hiç bilmiyorum."

Çizimlerin ortasına çöküyor. Yorgun elleri, sanki kar melekleri yapan bir çocuk gibi, kağıtları itiyor. "Döndüğümünden beri bu rüyaları görüyorum."

"Rüyalar mı?"

Çizimlerden birini dikkatlice alır, Bram'ın yüzünün yakın çekimini, ve işaret parmağını onun sivri kulağının çizgisi boyunca gezdirir. Parmak ucunun baskısıyla kağıt buruşur. "Yüzü hatırladığım tek şey."

"Rüyalar olduğunu söyledin. Bu, anı ile aynı şey değil." Belki de gerçekten aklını kaçırmıştır — onu bir arada tutan kırılgan şey sonunda kopmuştur.

Gözlerini indirir, bana bakmaya utanır. "Biliyorum."

Ay ışığında kız kardeşime bakıyorum, yüzü benimkine çok benziyor. "Eminim onlar sadece rüyadır," diyorum. Bram'ın yüzü bu şehrin her yerinde gazetelerde, heykellerde ve kamu binalarında.

"Neden evdeyim?" diye soruyor, sanki burada olmamın tuhaflığı ona yeni fark edilmiş gibi.

"Bram'la kaçıyoruz. Gizlice evleniyoruz." "Oh," dedi zayıf bir sesle. "Mutlu musun?"

"Olacağım," diye umutla cevap veriyorum.

Açık valizime bakar ve bana yardım etmeye başlar, geceliklerimi, eski pelerinimi, Pakt Geçit Töreninde giydiğim incileri valize atar.

"Güvende misin?" diye sordu endişeyle.

"Muhtemelen değil," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama bu benim tek seçeneğim." Beni sıkıca kucaklıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Biliyorsun, değil mi?" "Bu, bildiğim tek şey."

Şafak vakti pencerelerden sızmaya başlayan ilk ışıklar, odamı soluk inci grisi bir tonla boyuyor.

Ön kapının çalınması ikimizi de ürküttü. Yataktan valizimi kapıp, olabildiğince çabuk kilitledim. Sonra botlarımı giydim. "Anneme ve babama yakında haber vereceğimi söyle. Merak etme, her şey yoluna girecek."

Merdivenlerden aşığı koşarak ön kapıyı açtım, Bram'ı görmeyi bekliyordum ama onun yerine Kensington Sarayı'nın mavi üniformasını giymiş bir uşakla karşılaştım.

"Majesteleri görüşmek istiyor."

Kanım donar. Yakalanmış olmalıyız. Bunun için beni öldürecek, Greer'i öldürdüğü gibi.

"Hayır." Kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama uşak, cilalı botunun burnuyla kapıyı engelliyor.

"Ivy?" Lydia merdivenlerin üstünden seslenir, ama yeterince hızlı değildir. "Lydia!" diye bağırırım. "Emmett'e söyle..."

Uşak beni mengene gibi kollarının arasına alır, kaldırır ve arabaya taşır.

Lydia bizi ön kapıdan kovalar, ama biz uzaklaşırken o arabanın tozunu solumaya devam eder.

"Lütfen," diye yalvarırım uşaklara saraya kadar. "Ne isterseniz yaparım." Bana bakmıyor bile.

Beni arabadan indirip saraya taşımak için ikisi birden gerekiyor. Her adımda direniyorum. Uşaklar, ben tırnaklarımı ön kollarının etine geçirirken sessiz ve stoik kalıyorlar. Solumdaki uşakın yanağına elimi geçiriyorum ve uzun, kanlı bir çizik bırakıyorum. Sonra dizlerinin arkasını tekmeliyorum ve o yere düşüyor. Eğer beni öldrecekse, savaşımadan pes etmeyeceğim.

Ama sonsuz bir sel gibi, daha fazlası geliyor. Sonunda, beni büyük merdivenden yukarı taşımak için dört tanesi, her bir koluma ve bacağıma birer tane, beni tutuyor.

"Bram!" diye bağıriyorum. "Emmett!"

Ama sesim cam tavandan yankılanıyor. Kimse beni kurtarmaya gelmiyor.

Uşaklar beni taht odasına atar ve arkamdaki kapıları çarparak kapatır. Dizlerimin zerine sertçe düşerim, karışık saçlarımın arasından yukarı bakarken, hayal kırıklığı ve gözyaşları içindeyim.

gözyaşlarımla arasından yukarıya bakıyorum.

Yüksek pencerelerden altın rengi sabah ışığı içeri giriyor ve kraliçenin tacındaki elmaslardan gökkuşağı yansıyor.

Kraliçe Mor'un etekleri etrafında dalgalanıyor ve tahtının kenarında oturmuş, sanki beni sabırsızlıkla bekliyormuş gibi öne eğilmiş.

Gülümsüyor. Keskin köpek dişleri tamamen görünür durumda. Oğlu gibi gamzesi var. Bu, benim görebileceğim kadar geniş gülümsediği ilk sefer.

"Lady Ivy Benton!" diye neşeyle haykırıyor. "Tebrikler!"

Otuz Birinci Bölüm

Yere çökmüş, dizlerim halıdan yanmış ve kanamış haldeyken kendimi yerden kaldırıyorum. "Affedersiniz?"

Tahtından iner ve halı kaplı zemini geçerek bana garip bir şekilde sarılır. Sanki daha önce kimseye sarılmamış gibidir. Çok sıkıdır. Çok keskindir. Günler önce solmuş zambak kokar.

Geri çekilir, iki elini omuzlarıma koyar ve iç çeker. "Bram'a söyleme, ama ben hep bir kızım olsun istemişimdir."

"Affedersiniz Majesteleri, kafam karıştı."

"Bram çok sevinecek. Sen her zaman onun favorisiydin." Kalbim hızla çarpmaya başladı ve zeminde dengemi kaybettim. "Ama ben kaybettim."

Kafasını sallar. "Bu benim son küçük eğlencemdi. Sen başarıyla geçtin. Diğerlerini görmeliydin. Olive yalvardı. Emmy sadece orada durdu. Faith ağlamaya çalıştı ama zar zor bir damla gözyaşı döktü. Marion güldü, bu beni çok rahatsız etti. Ne tuhaf bir kız olduğu ortaya çıktı." Bir süre durur. "Ama sen. Sen asalet timsaliydin. Tam bir prenses gibiydin."

Hareketsizce duruyorum, sanki bedenimden çıkıp başka bir yerde süzülüyor gibiyim. O kadar hızlı konuşuyor ki, zar zor yetişebiliyorum.

"Bram bu gece Kendall'ların balosunda evlenme teklifinde bulunacak. İkiniz kasabanın gündemine oturacaksınız. Düğünümüz elbette gündönümünde burada olacak. Bir kız kardeşin var, değil mi? İstersen onu nedime yapabiliriz, ama geri kalanını ben seçeceğim."

"Ben... kazandım mı?" Hâlâ söylediklerini tam olarak anlayamıyorum.

"Lütfen yetiş."

Sezonun ilk gecesini düşünüyorum, Emmett beni baloda o odaya çekip, "*Eğer sana yardım etmeme izin verirsen, Ivy Benton, kraliçe olabilirsin,*" dediği geceyi.

"Halletmemiz gereken tek bir konu kaldı," diyor. "Anlaşmanızla ilgili konu."

"Ben bir anlaşma yapmadım, hanımefendi."

Dilini şaklatıyor. "Sorun da bu zaten. Uzun bir hayat yaşadım ve hatalarımdan ders almaya çalışıyorum. En son kocamla, onun bir anlaşma yapmadan evlendim. O anlaşmayı başka bir kadının çocuğunun yararına kullandı ve evliliğimizin geri kalanında her gün bana bunun için kızdı. Bram'a da aynı şeyin olmasını istemem. Bir anlaşma yapmalısın, sonra devam edebiliriz." Beni dikkatle süzdü ve başını eğdi. "Saçını düzeltebilir miyim? Seni kroket ustası yapabilir miyim? Küçük bir şey yapabiliriz, bu konuyu kapatabiliriz."

"Oh..." diye kekeledim.

Yüzünde bir fırtına bulutu geçer ve bir anda bana o kadar zehirli bir bakış atar ki, sanki odadaki ışıklar kararır.

"Başka bir şey istemiyorsan?" Sesi, çürümüş meyve gibi mide bulandırıcı bir tatlılıkta.

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Sana bunu sadece bir kez soracağım, Leydi Ivy, sonra bu konuyu sonsuza kadar kapatacağız."

"Tamam." Sesim titriyor.

"Prens Emmett De Vere'yi mi tercih ederdin?"

Donup kalıyorum, kanım damarlarımdan akıyor. "Anlamadım?"

"Sarayımın duvarları içinde neler olup bittiğinden habersiz değilim. İkinizin arasında bir... sevgi olduğunu fark ettim. Onu mu tercih edersin? Bram, kendisine tamamen sadık bir eş hak ediyor. Oğlumun kocaman bir kalbi var. En çok sevdiği insanlar tarafından bu kalbin kırılmasına izin veremeyiz."

Tahtın en yakınındaki yan kapı çalınır. Kraliçe Mor ve ben duraksarız. Prens Consort Edgar kapı çerçevesine yaslanmış. Burnunda tel çerçeveli gözlükler, elinde bir kitap vardır. "Kahvaltı hazır olduğunu haber vermek istedim, hayatım. Sizi rahatsız etmek istemedim." Geri dönmesi bir tesadüf mü?

"Hemen geliyorum," diye cevaplar ve Emmett'in babasının kapıdan geri dönmesini izlerim ve ne yapmam gerektiğini hemen anlarım.

"Hayır," diyorum kararlı bir şekilde. Zihnimi bedenimden ayırıyorum. Duvar resimli tavanın üzerinde bir yerde süzülüyorum, böylece kalbimdeki çatlakları, sanki kaburgalarım kırılıyormuş gibi hissetmiyorum.

"Emmett ve ben sadece arkadaşız. O sadece Bram'ı tanımama yardım ediyordu."

Kraliçe beni baştan aşağı süzer. Bana inandığından emin değilim.

"Anlaşma konusuna gelince," diye devam ediyorum. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Bir saat zaman verebilir misiniz?"

"Sanırım çay hazır, bu da bana çay içmek için zaman kazandırır." Başını sallar. "Bir saat sonra görüşürüz, Leydi Ivy."

Bir kitapta okumuştum, köpekbalıkları hareket etmeyi bırakırsa öölürlermiş. Şu anda ööyle hissediyorum, yürümekten vazgeçip az önce yaptıklarımı düşünürsem kalbim dururmuş gibi.

Merdivenlerden aşağı inip kapıdan çıkıyorum ve beni buraya getiren aynı arabaya biniyorum. "Savile Row," diye şoföre talimat veriyorum.

Uşak, arabadan inmeme yardım eder, yüzü hala benim çizdiğim kanlıdır, ama hiçbir duygu göstermez. Şoföre beklemesi talimatını veririm. "Uzun sürmez."

Terzinin keskin makası gri tüvit kumaşın üzerinden kayıyor. Dükkân, dikiş makinesi yağı ve sıcak yün kokuyor. Ben içeri girdiğimde işini bırakıyor. "Lady Ivy, memnun oldum. Siparişiniz hazır. İncelemek ister misiniz, yoksa paketleyeyim mi?"

"Paketleyin lütfen. Teşekkür ederim."

Haftalar önce, Viscountess Bolingbroke'un dersleri arasındaki tembel bir günde, önceden öngörölü davranıp palto siparişı verdiğim için minnettarım. O zamanlar, Emmett'e şaka olarak, sezonun sonunu kutlamak için bir hediye olarak vermeyi düşünmüştüm.

Paketi elimde, arabaya atlayıp saraya geri dönüyorum. Bir saat uzun bir süre değil ve söyleyecek çok şeyim var.

Caledonia Cottage, biz altı kişi olmadan hayaletli bir ev gibi geliyor. Oturma odasına giriyorum ve bizi, hayaletler gibi, ateşin etrafında otururken görebiliyorum.

Ama şimdi yalnızım ve güçlü olmalıyım.

Pencerenin yanındaki küçük yazı masasında bir dolma kalem ve parşömen var. Sert ahşap sandalyeye oturuyorum, metal kalem ucunu koyu mürekkebe batırıyorum ve sayfada gezdiriyorum.

Daha iyisini yapamıyorum. Sadece onun anlamasını umuyorum.

Gözyaşları yüzümden ve boynumdan akıp elbisenin yakasına damlıyor ama onları silmek için durmuyorum. Zamanım yok.

Bitirdiğimde mektubu katlayıp terziden aldığım kutunun kurdelesinin altına sıkıştırıyorum.

Sadece birkaç dakika kalmışken, ana sarayın karşısına koşarak gidiyorum, kutuyu bir uşakla paylaşıyorum ve Emmett'e teslim edilmesini istiyorum.

Koşuyorum, ağır ayaklarımla beceriksizce kaçıyorum. Ama bu kansız bir veda olacak. Hikayemizin başka bir sonu olamazdı. Bunu

. Taht odasına geri koşarak giriyorum, kamburum çıkmış, ellerim dizlerimin üzerine koyup nefes nefese kalıyorum.

"Peki," diye soruyor kraliçe. "Neye karar verdin?"

Alnımdaki terli saç tutamını çekip, alabildiğince derin bir nefes aldım.

"Prens Emmett'i unutmamı istiyorum."

Prens Emmett De Vere

Kapı çalınıyor, ama yataktan kalkmaya zahmet etmiyorum. Şöminenin üzerindeki altın saat saatin dokuzu geçtiğini gösteriyor, ama Ivy şafak vakti ayrıldığından beri kıpırdamadım.

Kafamda sürekli aynı görüntü dönüp duruyor, karanlıkta solgun teni, altımda uzanmış, savunmasız hali. O gece hanın odasında olduğu gibi, ona dokunmama izin verdi. Dürüst olmak gerekirse, ondan da önce.

Uykusunda inleyip kollarıyla ve bacaklarıyla bana sarılırken, onu yutmamak için ellerimi yumruk yapıp yanımda tutmak zorunda kaldım. O zaman bunun işkence olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi acı hakkında hiçbir şey bilmediğimi, ya da benim için ne kadar kötü olacağını bilmediğimi anlıyorum.

Eğer Bram gibi daha iyi bir adam olsaydım, dün gece yaptıklarımızdan dolayı suçluluk ya da utanç duyardım, ama ben iyi bir adam değilim ve utanmıyorum.

Keşke dün geceyi sonsuza kadar yaşayabilseydim, başka bir şey değil, sadece Ivy'yi sonsuz bir döngüde. Birkaç yıl önce böyle bir şey için pazarlık yapan bir adam vardı. Sonunda delirdi ve kendini Thames Nehri'ne attı.

Bram her zamanki gibi içeri girdi. Onu görünce mideme bir yumruk yedim. O ve Ivy şimdiye kadar yola çıkmış olmalıydılar.

Beni selamlıyor. "Her zamanki gibi üretken görünüyorsun."

"Yarın nişanlanmayacak mıydın?" diye soruyorum, olabildiğince rahat bir şekilde. Sesim kısık. Ivy'nin geceliğinden kopmuş bir kurdele yanımda duruyor. O görmeden önce aceleyle yorganın altına itiyorum.

Bram perdelerimi açar ve odayı ışıkla doldurur. Gözlerimi kısar ve inlerim.

"Buraya bunu konuşmak için geldim. Oldukça yoğun bir sabah geçirdim." Masama oturur ve botlarını kağıtların üzerine atar.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum," diyorum.

"Şafak sökmeden önce Ivy Benton beni ziyaret etti."

"Öyle mi?" Şaşırmış gibi yapıyorum ama kusmak istiyorum. Yüzü zihnimde canlanıyor, üzerimde nasıl görüldüğü, karanlıkta porselen gibi teni.

Onu seviyorum. Ona bunu söylemeliydim.

Bram hafifçe gülümser. "Annem ona kaybettiğini söylemiş. Klasik annem, her zaman güç oyunları oynar."

"Ne dedin?" Daha fazla bilgi almak için çaresizim. Ivy nerede? Güvende mi?

"Ona benimle kaçmasını teklif ettim. Başka kiminle evlenecektim ki? Olive, benimle konuşmak için her seferinde bayılmak üzere olan, bana takıntılı olan kız mı? Marion Thorne, onunla tam bir sohbet kurmaya çalıştığım tek seferde uyuyakalan kız mı? Emmy uygun biriydi, ama Ivy'nin özel bir yanı var, sen aynı fikirde olmasan da."

"Ama işte buradasın, kaçmadın."

"O kısma geliyorum. Eşyalarımı toplayıp gitmeye hazırlanıyordum ki, annem odama geldi, ki bu hiç ona göre bir davranış değildi, ve "Lady Ivy Benton olacak, bu uygun mu?" dedi. Ben de elbette evet dedim.

Korku beni sardı. "Sence kaçmayı planladığını biliyor muydu?"

Bram omuz silkiyor, umursamıyor. "Eğer biliyorsa da, hiçbir şey belli etmedi. Sanırım son bir oyun oynamak istedi, nasıl olduğunu bilirsin."

"Biliyorum." Lanet olası periler ve oyunlara olan sevgileri. Bram'la birlikte, bitmek bilmeyen bilardo oyunları oynuyoruz. Bazen kendini neredeyse çılgına çeviriyor ve sabaha kadar oynuyoruz. Kraliçenin zevkleri daha kanlı.

Mutlu olmam gerekirdi. İstedğim her şeye sahibim. Birkaç hafta içinde, eğer haklıysam, onun hükümdarlığı sona erecek ve mantıklı kardeşim kral olacak.

Bram ayağa kalkar. "Her neyse, en sevdiğin kardeşinin nişanlandığını bilmek istersin diye düşündüm. Seni uyandırmayayım. Berbat görünüyorsun. Akşamdan kalma mısın?"

"Evet." Öyle hissediyorum. Mahvolmuş durumdayım.

Bram kapıya ulaşır, eğilir ve büyük beyaz bir kutuyu yatağıma atar. "Bu kapının önündeydi."

"Teşekkürler," diyorum ve kapı arkasından kapanıyor.

Kapağı kaldırdım ve düzgünce katlanmış ve kağıt mendile sarılmış siyah bir yün palto buldum. Üstünde, kurdelenin altına sıkıştırılmış, tek bir kıvrımı olan ve üzerinde adım yazılı bir mektup vardı.

Mektubu açıp okumaya başlıyorum.

Emmett,

Seni seviyorum. Hayır, böyle başlamamalıydım. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Umarım bir gün beni anlarsın. Anlamazsan, umarım benden nefret edersin. Benden nefret etsen daha kolay olur. Lütfen benden nefret et.

Bu sabah Bram ile evleneceğim söylendi.

Görünüşe göre, kaybettiğimi söylemek Mor'un başka bir numarasıymış. Yarın evlenme teklif edecek ve ben evet diyeceğim.

Lütfen, taht odasından çılgılık atarak kaçmak istediğime inan. Seninle kaçmak istediğime inan. Bunu hiç bir şeyden daha çok istedim.

Ama bu ikimizden daha büyük bir mesele. Kaçarsak, Kraliçe Mor'u tahttan indirmek için tek şansımızı yok etmiş olabiliriz. Bunu Greer için yapıyorum. Kız kardeşim için. Eduart için. Ama en çok da senin ve baban için yapıyorum.

Bram onu seven bir eş hak ediyor, ama seninle rekabet ederse onu asla sevemeyeceğimi biliyorum. Sonunda ne tür bir anlaşma yapacağımı biliyorum. Bu mektubu yazdıktan sonra, Kraliçe Mor'dan kafamdan seninle ilgili tüm anıları silmesini isteyeceğim. Bu, hepimizin barış için sahip olduğu tek şans. Benim dışımda başka biriyle mutluluğu bulacağını biliyorum. Bram'ın hak ettiği eş olabilmeyi diliyorum.

Zaman ve mekanın ötesinde, bir yerlerde, benim bir versiyonum ve senin bir versiyonun var, birbirine uyan yüzükler takmış, şöminenin önünde birbirine sarılmış, birlikte. Bunun doğru olduğuna inanmak zorundayım.

Başka bir hayatta, biz olabilirdik, ama bu hayatta değil.

Seni hak ettiğin şekilde sahip olamam.

Seni ne kadar çaresizce sevdiğimi bil.

Ne kadar üzgün olduğumu bil.

Ve elimden gelenin en iyisini yaptığımı bil.

Ivy

Not: Sana bir palto borçluydum.

Anlamak için mektubu iki kez daha okudum. Mektubu bıraktığımda, kenarlarını yırttığımı fark ettim, o kadar sıkı tutmuştum.

Kafamda sadece gürültü var. Orman yangını gibi beyaz sıcak bir korku alevlendi ve kaçmak için hayvan içgüdüsünden başka bir şey yok.

Neredeyse kapıyı menteşelerinden söküp odamdan fırlayarak mermer merdivenlerden aşağı koşuyordum. Onu durdurmam lazım, keşke açıklayabilsem...

İkinci katın sahanlığında duruyorum. Taht odasına mı yoksa kulübeye mi gitmeliyim?

Ana salondan sesler geliyor, bir araba yanaşırken nal sesleri duyuluyor.

Korkuluğa tutunarak merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum.

Ivy ve Kraliçe Mor, yüksek tavanlı fuayenin ortasında duruyorlar. Ivy'nin sarı saçları iki örgü şeklinde. Sade gri bir elbise giymiş ve merdivenlerden yukarı doğru uzanan ağacın yapraklarından süzülen ışıkla soluk teni kaplanmış.

Nefes nefese orada dururken, ikisi de bana dönüyor.

Ivy'nin yumuşak kahverengi gözlerinde şaşkın bir bakış var. Dişlerini dolgun alt dudağının derisine geçirip başını eğiyor. O kadar güzel ki, neredeyse nefesim kesiliyor.

Aceleyle bana reverans yapıp, "Majesteleri, nihayet tanıştığımıza sevindim," diyor. Dişlerinde tuhaf bir şey var. Daha yakından bakınca, dişlerinin arasına kan bulaştığını fark ediyorum. Benim fark ettiğim anda o da fark etmiş gibi, utangaç bir şekilde dudaklarını birbirine bastırıyor.

Gözlerime bakamadan, kulaklarının arkasına kaçan altın rengi buklelerini düzeltir. "Bram sizden çok övgüyle bahsediyor. Arkadaş olabileceğimizi umuyordum."

Vurulmuş gibi hissediyorum. Kendi göğsüme bakıyorum ve kaburgalarımın sağlam olduğunu görünce şaşıyorum. Tüfek mermileri delmez. Her şeyi parçalara ayırıp kanlı bir karmaşaya dönüştürür. İşte böyle hissediyorum.

"Arkadaş mı?"

Mor'un bakışları benimkilere çevrilir ve hafifçe başını sallar. Onu iyi tanıımıyorsam, benim için üzüldüğünü düşünebilirdim.

"Ivy..." Fısıltıyla söylüyorum. Kendimi tutamıyorum. Her hücrem kızıma uzanmak, onu kollarıma almak, hatırlayana kadar öpmek için yalvarıyor. Bağırsaklarım arkamdaki duvardaki fresklerin üzerine sıçramış ve kanadığımı bilen tek kişi Mor.

Ivy'nin gözleri yere kayıyor. "İzninizle..." Tekrar reverans yapıyor ve uşak elini tutup merdivenlerden aşağı inip arabaya binmesine yardım ediyor. Beni lobide donmuş halde bırakarak.

Mor bana döner. "En iyisi bu," der.

"Karşılığında ne aldın?" diye soruyorum, kanlı dişlerini düşünerek.

Küçük bir kahkaha atar. "Sadece bir azı diş. Anlaşma kendisi yeterince ceza gibiydi. Ama sen haftanın başka bir kızını bulursun ve Bram mutlu olur. Bana kalırsa bu bir kazan-kazan durumu."

"Senin için söylemesi kolay. Sen her zaman kazanırsın."

Saraya geri döner ve ben de onu merdivenlerden yukarı, odalarımıza kadar takip ederim. Merdivenlerin başında durur ve o tuhaf gözleriyle beni kurnazca süzer. "Ona seninle evlenme seçeneği sundum."

Periler yalan söyleyemez. Eskiden bu özelliklerini severdim, ama onun doğruyu söylediğini bilmek nefret ediyorum.

Pervasız, özverili Ivy. Bu onu daha da çok sevmeme neden oluyor.

Sonraki yirmi dört saat boyunca uyumadım.

Uyanık olduğum her dakikayı kütüphanede geçiriyorum, raflardan kitapları tek tek çıkarıp, yeni bir ipucu, babamdan bir mesaj bulmayı umuyorum.

Onun benimle aynı çatı altında olduğunu ve konuşamadığımızı bilmek, enfekte olmuş bir yara gibi acı verici. Anlaşmalar bozulduğunda ne yapacağız? Babamın bildiğini ummaktan başka çarem yok, çünkü ben bilmiyorum.

Daha önce hiç bu kadar pervasız olmamıştım. Genelde kraliçe bizi fark etmesin diye hiçbir iz bırakmamaya özen gösteririm, ama artık umurumda değil. Raflar neredeyse boş ve ben kütüphaneye dağılmış yarı açık kitapların arasında duruyorum.

Sonunda, bir ortaçağ şiir kitabında, her birinin altında yeni bir harf olan bir dizi soluk kurşun kalem çizgisi buluyorum. *YAKINDA*.

Aşkı sadece şifreler ve yarım kalmış sözlerle tanıdım. Ivy her zaman tam olarak düşündüğünü söyler. Kendimi bağladığım ipleri sürekli çiğnemek yerine, onun gibi olabilmeyi dilerdim.

YAKINDA.

Yakında olmalı, yoksa onu sonsuza kadar kaybedeceğim ve bunu kaldıracak kadar güçlü değilim.

Aynı sarayın içinde bir yerlerde olan babamı düşünüyorum, ama o hiç olmadığı kadar uzak geliyor. Onu, görevi, tüm İngiltere'yi hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Ivy sadece bir amaç için bir araç olmalıydı, göze alamayacağım bir zayıflık değil. Ama şimdi biliyorum ki, aşkın özelliği, çok geç olana kadar içinde olduğunu fark edememen.

Ertesi gün, Kendall'larda yapılacak baloya hazırlanırken Bram odama dalar. Gitmemem gerektiğini biliyorum. Her zamanki bahanelerimi

her zamanki bahaneleri uydurmalı ve East End'deki boktan bir barda kendi adımı bile hatırlayamayacak hale gelene kadar içmeliydim. Kardeşim içeri girerken uşağımı kovdum.

Bram karşımdaki sandalyeye çöktü, yüzünde babacan bir endişe vardı. "Neden uşağını banka hesap özetlerini toplaması için çağırdığını bana söyleyecek misin?"

"Dedikodu yaptığı için onu kovmalıyım." "Bu dedikodu değil, geçerli bir endişe."

"Sen her zaman daha sorumlu olmam için beni teşvik ediyorsun."

Bram içini çeker. "Lütfen bana bunu kumarda harcayacağını söyleme."

"Para kazanmak için para harcamak gerekir," diye cevap veririm, onu çileden çıkaracağını bildiğim bir gülümsemeyle.

"Sandığın kadar komik değilsin." "Gülüyorum."

Bram bana bankadan aldığı kağıt yığını uzatır. Hesap özetlerine hızlıca göz attığımda, şüphelendiğim şey doğrulanır. Kraliyet'ten aldığım maaşım neredeyse sıfırdır, ama annemin ailesinden miras kalan parayla Ivy'yi dünyanın herhangi bir yerine götürüp ona hak ettiği hayatı yaşatabilir, sonra da geri kalanını ailesine bırakabilirim.

Hesap özetlerini bir hafta önce istemiştim, ama çok geç kalmıştım. Şimdi sanırım yalnız başıma bir yere gideceğim, Bram'ın yanında Ivy'yi her gün görmek zorunda kalmayacağım bir yere.

"Lütfen aptalca bir şey yapmayı düşündüğünü söyleme," diye homurdanıyor Bram.

"Hayatım boyunca hiç aptalca bir şey yapmadım." Acıtsa da gülümsüyorum.

Bram ceketinin cebinden küçük yeşil bir deri kutu çıkarır ve açar. İçinde dar bir altın yüzük üzerine yerleştirilmiş gül kesim bir elmas vardır.

Midem ağrıyor. "Çok güzel, değil mi?"

"O buna bayılacak," diyorum içtenlikle.

Bram yüzük kutusunu cebine koyar. "Kötü bir ruh halindeydin. Yine Faith Fairchild mı? Eğer istiyorsan, o tamamen senin. Onun cazibesini anlamıyorum. Çok acımasız. Bir keresinde onu öpmeye çalıştığımda beni ısırды, ama zevklerimizin farklı olduğunu biliyorum."

Aynadan ona bakıp zorla gülümserim. Gözlerimin altındaki koyu halkalar ve çok uzun saçlarım yüzünden gülümsemem doğal görünmüyor.

"Bu gece yine geleceksin, değil mi?" diye soruyor.

Kendimi korumak için aklı başında olsaydım gelmezdim, ama kendimi uzak tutamıyorum. Babam bana, kendi duygularımı incitmede ustayım derdi. *Kimse sana senin kendine yaptığın kadar acı ektirmez, evlat,* derdi, dizlerimi sargılarken. O zamanlar ne demek istediğini anlamamıştım, ama şimdi anlıyorum. Hala kanadığından emin olmak için kurcalamadığım bir yara hiç olmadı.

"Tabii ki geliyorum. En sevdiğim kardeşimin nişan partisini kaçırmayı hayal bile edemem."

Kendall malikanesi mumlar ve taze güllerle kaplı. O kadar geç geldik ki, kalabalığın arasından sıyrılıp kaybolabileceğim bir köşe bulmak benim için çok kolay oldu.

Bando çalmayı bırakır ve Bram, Ivy'nin elini tutarak salonun ortasına doğru ilerlerken kalabalık ikiye ayrılır.

Ivy soluk pembe bir elbise giymiş, saçlarına inciler takmış. Ateşin ışığı ona yansıyor ve sanki cennetten gelmiş gibi görünüyor. Ama elbisesinin kenarında, boynunun omzuyla birleştiğı yerde, iyileşmekte olan morluğun sarı lekeleri var. O gece bıraktığım lekeler.

Ona bir daha asla dokunmayacağım. Bu farkındalık bana bir darbe gibi çarptı.

Bram diz öküyor. Ona öyle bir sevgiyle bakıyor ki, bu sevgi odanın her yerine yayılıyor. Ivy kızarıyor, gülümsüyor, ellerini göğsüne bastırıyor. Mutlular. Bu yeterli olmalı, ama ben hiç bencil olmayan bir insan olmadım. O ben olmalıydım. Tek düşünceye odaklanan beynimden başka bir şey çıkıyor. *O ben olmalıydım. O ben olmalıydım. O ben olmalıydım.*

Buna dayanamıyorum. Sonunda, bakacak kadar güçlü değilim.

Alkışlar başlarken ve beyaz gül yaprakları tavandan yağmur gibi yağarken kalabalığın arasından geçiyorum. Herkes çok meşgul, benim yan kapıdan dışarı çıkıp geceye karıştığımı fark etmiyorlar. Yüzümü gökyüzüne çevirip nefes almaya çalışıyorum. Yağmur yağıyor. Bu lanet ülkede hep yağmur yağıyor.

Kendall'ların gül alılarına saf şampanya kusuyorum. şeytan çıkıyormuş gibi yakıyor, gözlerimi yaşartıyor, ya da belki de zaten ağlıyordum. Tam olarak anlayamıyorum.

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve başımı kaldırıp utanç verici halime kim tanık oluyor diye bakıyorum.

Faith Fairchild, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle duruyor. Faith'i gece yarısı ve sabahın ortasında uyurken, bir düzine farklı odada gördüm. O kadar sinirliydi ki kafama bir bardak fırlattı. Onu her durumda gördüğümü sanıyordum, ama hiç böyle görmemiştim.

"Emmett." Sesinde derin bir acıma var. "Sonu hep böyle olacaktı."

Ama Ivy zaten kafamın içinde benim olmuştu.

"Sırılsıklam oluyorsun," diye cevap verdim. Yağmur yüzünden aşağı akıyordu.

Saçları çoktan mahvolmuştu.

"Umurumda değil," diyor nazikçe. "Sen umurumdasın."

Beni ısırp ısırmayacağı belli olmayan vahşi bir hayvanmışım gibi bana yaklaşıyor ve eldivenli elini omzuma koyuyor. "Onu seviyorsun, değil mi?"

"Artık önemi yok," diyorum.

"Tabii ki önemi var."

Vücudumu sarsan hıçkırıkları durduramadan omzuna yığıldım. Babam beni terk ettiğinden beri böyle ağlamamıştım. Bundan nefret ediyorum. Kusmayı tercih ederim.

O, sırtımı dairesel hareketlerle okşamıyor ya da kulağıma "*sessiz ol*" diye fısıldamıyor. Bunun yerine, beni sıkıca kucaklıyor ve titremem durana kadar beni tutuyor.

İkimiz de sırılsıklam olmuşuz, ama bunun bir önemi yok. Partiye geri dönmeyeceğim.

Faith, Marion'u almak için bir dakikalığına içeri giriyor ve üçümüz birlikte bir arabaya atlayıp Kensington Sarayı'na dönüyoruz.

"Ivy'nin en kötü özelliklerini sıralayayım mı?" diye soruyor Faith. "Bu yardımcı olur mu? Uyurken çok gürültülü nefes alıyor. Onu boğmak istiyorum."

"Bence yardımcı olmuyorsun, canım," diye fısıldıyor Marion.

Faith beni yalnız bırakmayı reddediyor. Ona ve Marion'a yatağına veriyorum ve şöminenin yanındaki koltukta uyuyorum. Bütün gece ona bakıyorum, her kıvılcım yağmurunda Ivy'yi düşünüyorum.

Bram ertesi sabah ve sonraki hafta boyunca mutluluktan parıldıyor. Gitmeliyim. Hayatımda zor bir dönem yaşadığım her seferinde yaptığım gibi, bir lordun av köşkünde içki içip kendimi sarhoş etmeliyim. Ama bunu yapamıyorum. *Ya bana ihtiyacı olursa?*

kafamdan geçen düşünce bu.

Kardeşim bana korktuğum soruyu sorduğunda yeni takım elbise provası yapıyoruz. Sonunda cevap kolay geliyor. "Tabii ki sağdıcın olacağım."

Otuz İkinci Bölüm

Düğün günü yağmur yağmıyor, bu başlı başına bir mucize.

Annem, Lydia ve ben sabahın ortasında saray arabasıyla alınarak düğün için giyineceğimiz Caledonia Cottage'a götürüldük. "Yağmur şans getirmez mi?" diye sordum, kadife koltuğa yaslanarak.

"Daha ne kadar şanslı olabilirsin ki?" diye cevaplar Lydia.

Sol üst azı dişimin olduğu yerde diş etimde kalan pürüzsüz boşluğu dilimle okşuyorum. Annem bunu da görmezden gelmemi söylüyor ama ben endişe taşı gibi onu okşamaktan kendimi alamıyorum.

Son iki haftadır Lydia'nın odasında yatıyorum. Ailelerimiz, aynı çatı altında geçirdiğimiz son günleri en iyi şekilde değerlendirmemizi çok tatlı buluyorlar, ama aslında ben sadece onun da gece yarısı uyanık olmasını seviyorum.

Durumumuzun ironisi gözümünden kaçmıyor. Onun hatırlayamadığı pazarlık yüzünden ona öfkelenerek geçirdiğim onca zaman, şimdi ben de aynı şeyi yaptım.

Lydia benim anlaşmamla alay etmedi. O her zaman benden daha iyi bir insan olmuştur.

Sadece "Görünüşe göre ikimiz de aynı derecede aptalız" dedi, bu da beni neredeyse güldürdü.

Bugün yaz gündönümü, yılın en uzun günü. Uzun ve mutlu bir evliliğin hayırlı başlangıcı. Londra'daki tüm gazetelerin manşetlerinde benimle ilgili haberler var. Manşetler artık THE SIX değil, THE ONE.

Yüzümü çay havlularına işlediler, artık geri dönüş yok

Bram ve ben birbirimizi neredeyse hiç görmedik. Uyanık olduğumuz her an elbiselerin provaları, masa düzenlemeleri veya çiçeklerle ilgili randevularla dolu.

Kalabalıklar evimizden saraya kadar uzanan caddeleri dolduruyor. Biz geçerken iyi dileklerini haykırıyor ve mendillerini sallıyorlar.

Annem dirseğiyle kaburgalarıma vuruyor. "El salla" diyor.

Başımı pencereden dışarı uzatıyorum ve kalabalık çılgına dönüyorum. Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Vardığımızda Marion, Faith, Olive ve Emmy, birbiriyle uyumlu krem rengi ipek nedime elbiseleriyle karşılıyorlar bizi. Hepsini çok özlemişim, Faith'i bile.

Olive buklelerimi düzelterip, onları özenle toplanmış bir topuz haline getirir. Sürekli endişeli görünür, sanki bir şey hakkında dilini ısıtıyormuş gibi bana bakar.

"Gergin olduğunda dudaklarını ısıırıyorsun," diyorum, o da kulaklarımın yanındaki saçları sıcak maşayla sarıyor.

"Neden gergin olayım ki? Bu senin düğün günün." Gülümsüyor. Onlara baktığımda hala kurtulamadığım o tuhaf his var içimde. Bütün sezon boyunca birlikte yaşadık, ama neden bir şeyi unutmuşum gibi hissediyorum? Anlaşmam diğer kızları da kapsıyor olabilir mi? Bu pek olası görünmüyor.

"Bana söylemen gereken bir şey mi var?" Nişan yüzüğümü gergin bir şekilde çeviriyorum. Bram'ın, onu sevebileceğimi ilk düşündüğüm gün bana verdiği inci yüzüğün yanında duruyor. Onu hiç çıkarmadım.

"Sadece, senin şimdiye kadar gördüğümüz en muhteşem gelin olduğunu," diyor Marion diyor.

Kraliçe kimsenin unvanını elinden almadı. Görünüşe göre, tehdidin üzerimizde asılı kalmasına izin vermekten memnun yeterince mutlu ya da düğün hazırlıklarıyla o kadar meşgul ki bunu hatırlamıyor. Her ne olursa olsun, yakında prenses olacağım ve konumumu diğer kızları elimden geldiğince korumak için kullanacağım. Bram'ın bana yardım edeceğinden eminim.

Bu sezon şimdiden bir rüya gibi geliyor, sanki başkasının başına gelmiş gibi. Balolara ve sosyal etkinliklere katıldığımı bile zar zor hatırlıyorum. Gerçekten net olarak hatırladığım tek anlar, kraliçenin dersleri ve diğer kızlarla geçirdiğim anlar.

Lydia beyaz gelinliğimi ilikliyor. Omuzlarımdan sarkan geniş V yakalı, gövde ve eteğinde kat kat ince işlenmiş dantellerle süslenmiş, tül gibi bir gelinlik.

Bu, vücuduma giydiğim en güzel şey, ama yine de endişeyle aynaya bakıyorum. Atölye bu silueti seçtiğinde çok gergindim. Yakası, boynumda garip, diş izi gibi bir morluk olan kısmı gösteriyor. İyileşmesi haftalar sürdü, ama sonunda kaybolmuş gibi görünüyor. Çok garip, nasıl oluştuğunu hatırlamıyorum.

Elbisemi giydikten sonra, bir uşak kraliyet mücevherlerinin bulunduğu kadife bir kutu ile içeri girer. Kutuyu açtığımda bir çift elmas damla küpe ve ona uyan bir kolye bulurum. Bram, geleneklere uygun olarak, mihrapta başıma bir taç takacak.

Mücevher kutusuna Bram'ın zarif el yazısıyla yazılmış bir not iliştirilmişti. *Senin kocan olmak için sabırsızlanıyorum. —Bram.*

Kalbim küt küt atıyor.

Bram'ı sevmiyorum. Bunu kabul edecek kadar kendime karşı dürüstüm. Ama onu seveceğim. Zamanla.

Bunu çok net bir şekilde hayal edebiliyorum, sanki aşk daha önce hissettiğim ve nasıl yapılacağını hatırlamam gereken bir şeymiş gibi. Ulaşamadığım bir hayalet gibi, köşelerde peşinden koşuyorum.

Annem gelinlik takımımın son parçasını takıyor, duvak değil, boğazıma bir kurdeleyle tutturulmuş, başımın üstünde dalgalanan bir başlığı olan narin bir dantel pelerin. Buketim küçük, zambaklardan oluşan zevkli bir aranjman, ama terli ellerimin titremesini önlemek için onu sıkıca tutuyorum.

Annem aynada omzumun üzerinden görünür ve bana sarılır. "O İngiltere'nin en şanslı adamı," der.

Ama o bir erkek değil, tam olarak değil. O başka bir şey. Ama onu düzeltmiyorum.

Pakt Geçit Töreni gününde hissettiğim aynı tuhaf duyguyu hissediyorum, sanki gelecekte bir dürbünle kendime bakıyormuşum gibi. Yol çoktan çizildi, artık durdurmak mümkün değil.

Lydia diğer nedimelerle birlikte durmaya gider, annem kalabalığın arasına oturmak için ayrılır ve sonra sadece babam ve ben kulübenin yan kapısında bekliyoruz.

Prens Emmett, mürekkep siyahı frakıyla uzun boylu ve geniş omuzlu bir şekilde kapıda belirir. Zayıf bir gülümsemeyle, "Tören yakında başlayacak," der. Babamın yakasına bakar. "Yaka çiçeğini unutmuşsun."

Babam göğsünü tutar, sonra "Oh!" diye mırıldanır ve diğer odadan onu almak için aceleyle çıkar, Prens Emmett ve beni yalnız bırakır.

Gözlerini eteğimden yüzüme çevirir ve garip, kısa bir nefes alır. Onu yüzündeki ifadeyi anlayacak kadar iyi tanımıyorum, ama bu ifade bir şekilde göğsümü sıkıştırıyor.

"Birbirimizi daha iyi tanıma fırsatı bulamadığımız için üzgünüm," diyorum, çünkü bu kibar bir söz gibi geliyor.

"Artık benim baldızım olacağın için, dünyadaki tüm zaman bizim olacak."

"Doğru," diye cevap veriyorum, ama prensin Kensington Sarayı'nda kalmaya niyeti olduğunu sanmıyorum, hele de bütün sezon boyunca ortalarda görünmemişken.

"Onu seviyor musun?" diye soruyor bana. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Özür dilerim, kabalık ettim."

"Hiç aşık oldun mu?" diye soruyorum karşılığında. Neden böyle bir şey söylediğimi bilmiyorum.

Acı çekiyormuş gibi yavaşça başını sallar.

"Sadece bir kez." "Nasıl bir duyguydu?"

Bir an düşünür, gözleri benimkilere sabitlenir. "Bir araba tarafından ezilmek gibi."

"Hmm." Gözlerinin gücüne dayanamayıp buketime bakıyorum. "O hissi bilemem."

Emmett gülerek nefes verir ama gülümsemez. "Hayır, sanırım bilemezsin."

Babam, yaka çiçeği eğri dururken odaya geri girer. Prens Emmett çiçeği düzeltirken, babam boynuna bağlı olmasa kafasını da unutacağını mırıldanır.

Gömme bahçedeki uzun, dikdörtgen havuzun etrafına yüzlerce sandalye dizilmiş. Koridor, su üzerindeki bir platform üzerine inşa edilmiş. Uzakta, rengarenk çiçeklerle süslenmiş bir sunak var.

Yılın en uzun gününde burada mükemmel bir akşam ve güneş hepimize bir gösteri sunuyor. Altın ve pembe ışıklar parıldıyor, Londra'nın yüksek sosyetesinin boyunlarındaki mücevherler ve ipek elbiseler üzerinde gökkuşakları oluşturuyor. Bu yüzyılın olayı ve ben yıldızım.

Gökyüzü mora dönüp orkestranın müziği yükseldiğinde, babam elimi sıkıyor. "Hala kaçmak için zaman var," diye şaka yapıyor. Ama yok. Gerçekten yok.

Diş etimin üzerinde, eskiden azı dişimin olduğu pürüzsüz boşluğu dilimle okşuyorum ve koridora çıkıyorum.

Geleneklere uygun olarak, nedimelerim uzun eteğimi taşıyarak arkamdan geliyorlar, ama keşke yüzlerini görebilseydim. Kız kardeşimin güven verici bir gülümsemesi bana cesaret verebilir.

Altın ışıqla yıkanmış mihrapta Bram duruyor. Yeşil kadife bir ceket giymiş, saçında narin bir altın taç var.

Kulaklarının sivri uçları, dağınık dalgalı saçlarının arasından çıkıyor ve hiç bu kadar insanlık dışı görünmemiştir.

Ama yüzü ışıltı ışıltı. Beni seviyormuş gibi bana bakıyor. Kendime sürekli hatırlatıyorum, buna sahip olduğum için, *ona* sahip olduğum için şanslıyım.

O halde neden gözlerim sürekli onun kardeşine takılıyor?

Prens Emmett onun yanında duruyor, çenesi sıkılmış, elleri yanlarında yumruk halinde. Tamamen siyah takım elbisesi onu cenazeye giyinmiş gibi gösteriyor. Gözlerinde adını koyamadığım bir duygu var. Acı çekmek, aklıma gelen en yakın kelime, ama bu hiç mantıklı gelmiyor.

Beni tanımadığı halde nasıl benden nefret edebilir? Tüm bu durum midemi bulandırıyor.

Ama yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. Prenses olmak üzereyim. Beni seven, beni mutlu etmek isteyen bir adam var. Bu, hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Annem, babam ve Lydia, benim statüm sayesinde güvende olacaklar ve ben yoksulluk korkusu yaşamadan yaşayacağım. Çocuklarım ve onların çocukları kraliyet ailesinin üyeleri olacaklar. Sadece ailemi ve kız kardeşimi kurtarmakla kalmadım, ailemizin nesiller boyu güvende olmasını sağladım. Kraliçe Mor ölümsüzdür ve torunlarımın çocuklarını saraya kabul ederken beni hatırlayacaktır.

Altara ulaştık ve müzik sona erdi.

Bram pelerinin başlığını indirir, sonra iki elimi de ellerine alır. Gri gözleriyle bana bakar ve her zamanki gibi onun derin güzelliği beni etkiler. "Bunun için teşekkür ederim," der, ama ne demek istediğini tam olarak anlamam.

Rahibe aşk, bağlılık ve görev hakkında bir şeyler söylüyor, ama sözleri kulaklarımda sadece sıkıcı bir uğultu olarak kalıyor.

Emmett'e bakmaktan kendimi alamıyorum. O ise ikimize de bakmadan dümdüz önüne bakıyor. Bu bakışı çok iyi tanıyorum, çünkü benim yüzümde de sık sık görülen bir bakış, burada olmak yerine başka bir yerde olmak isteyen birinin bakışı.

"Yüzükleri lütfen," diyor rahibe monoton bir sesle. Emmett kıpırdamıyor.

Rahibe boğazını temizliyor. "Yüzükler?"

"Oh." Emmett sıçrar ve cebine uzanır. İki adet Galler altını çıkarır ve rahibenin avucuna koyar. Elleri titriyor.

Güneş ufukta batıyor, yılın en uzun gününün muhteşem finali. Bram elimi tutarken akşam alacakaranlığa bürünüyor.

Yüzüğü nazikçe parmağıma takar ve gözlerinde o kadar büyük bir sevinç vardır ki, ben de ona gülümsemeden edemem. "Benim olan her şey, sahip olduğum her şey senindir," diye söz verir Bram.

Ben de sırayla onunkini takıyorum. Yaptım. Bitti.

Bram, sunaktaki kadife yastığın üzerinde duran Mayıs Kraliçesi tacımı alır ve başıma takarken gözleri yaşlarla dolar.

"Ebedi Majesteleri Kraliçe Moryen'in bana verdiği yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum," diyor rahibe.

Bram kolunu belime doluyor ve beni öpüyor. Böyle halka açık bir tören için çok tutkulu bir öpücük ve geri çekildiğinde gülüyor.

Aniden kalabalıktan çığlıklar yükselir. Panik ve kargaşa dolu bağırışlar. İnsanlar ayağa kalkar, sandalyeler devrilir.

Ortalık kaos içinde. Başım dönüyor, midem bulanıyor ve ağzım keskin ve metalik bir tatla doluyor. Ağzımdaki kanı tükürüyorum ve kan, sunak üzerine sıçrıyor.

Emmett'in gözlerine bakıyorum ve her şey bir anda aklımda canlanıyor. Arabadaki ilk gece, han, mum ışıklı balo salonlarında gizli bakışlar, sırtımdaki elleri, boynumdaki dudakları. Ona olan aşkımın gücüyle neredeyse geriye düşüyorum.

Panik içinde Bram'a dönüyorum, ama o hala orada duruyor ve sanki bu dünyadaki en komik şeymiş gibi gülüyor.

Ön sırada Kraliçe Mor ayakta, sandalyesi arkasında devrilmiş. "Hayır!" diye bağırıyor. "Bram, ne yaptın sen?"

Bram, sanki bu onun anlamadığı bir şaka gibi başını sallıyor. "Onu yakalayın."

Lydia Benton

Nereye bakacağımı bilmiyorum. Herkes bağıyor, ağlıyor, kulaklarımı çınlatacak kadar yüksek sesle çığlık atıyor. Lord Bexham bana takılıp düşerken, saçları aniden geri gelmiş ve çalıların içine kusarken, gökyüzünde bir şimşek çakıyor.

Ivy, Emmett'in kollarında çökmüş halde sunakta duruyor. Kafamı uzatıp ailemi arıyorum, ama dönünce Bram'ın yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Gülümsüyor ve yüzünde tembel bir gülümseme yayılıyor, ta ki tek bir gamze belirene kadar. "Merhaba, sevgilim. Seni özledim."

Kaçmaya çalışıyorum ama topuklarım çimlere batıyor ve tökezlediğimde Bram'ın eli bileğimi kavırıyor ve beni geri çekiyor. "Seni bir daha kaybetmeyeceğim."

"Lütfen..." Sesim titriyor. "Ona söylemeyeceğim."

Beni çukur bahçeyi çevreleyen çitlerin arkasına sürükler ve ellerini belime dolayarak beni hareket edemeyecek kadar sıkı sarar. "Hayır, öyle deme." Saçlarıma doğru iç çeker. "Sen de beni özlediğini söyle."

Onu bunun için nefret ediyorum, ama kendimi daha çok nefret ediyorum. Son beş aydır gördüğüm rüyaları hatırlıyorum, uyandığımda yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmış, sanki çok önemli bir şeyi unutuyormuşum gibi hissettiğim rüyaları. Onu özlediğimi bilmediğim halde bile onu özlüyordum.

Beni kendime getirecek kadar sert bir şekilde öper. Omuzlarından itiyorum ama o benden çok daha iri. Bu onu daha da kızdırıyor. Beni saçımdan tutup daha sert öpmek için yakalıyor, ben de kasıklarına tekme atıyorum. Birkaç adım geriye sendeliyor, güzel yüzü öfkeyle buruşuyor. "Böyle olmasını istemedim, Lydia."

"Az önce kız kardeşimle evlendin." Ivy. Olamaz.

Hayatım boyunca, evden çıkmadan önce annem başımı öper ve aynı şeyi söylerdi: *Kız kardeşine iyi bak.*

Hayatımda sahip olduğum tek gerçek işte başarısız olamam.

Kaosun içinde bir yerlerde Ivy'nin beyaz gelinliği parıldıyor. Emmett onun yanında, kalabalığı tarıyor, herkesten bir baş yüksekte.

Dikkatini çekmek için başımın üstünde kollarımı sallıyorum, ama Bram arkamdan bana sıkıca sarılıyor ve kollarımı yanıma sabitliyor.

"Artık gitmeliyiz, aşkım," diye fısıldıyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum ve topuklarımı yumuşak toprağa gömüyorum. "Ama herkes seni görmek için çok heyecanlı."

Ona karşı direniyorum, onun kollarında olmaktan minnettar olan içimdeki küçük parçayı lanetliyorum. "Önce onunla konuşmama izin ver."

Güzel yüzü buruşur. "Beni sevdiğini sanıyordum."

"Seviyorum." En kötüsü de bu.

Çok üzgün görünüyor, saçındaki altın taç son güneş ışınlarını yansıtıyor. "Beni seviyorsan bana itaat edersin sanıyordum."

Söyleyebileceğim hiçbir şey yok, sadece saf bir hayvan mücadelesi var, onu kaburgalarına dirsek atıyorum.

"Hiçbir şeyi kolaylaştırmıyorsun." Yanındaki kınından kılıcını çıkarır ve mücevherlerle süslü kabzayı şakaklarıma sertçe indirir.

Kulaklarımda çınlama var ve ağzımda metal tadı var. *Hy.*

Kollarım ona uzanıyor ama çok uzaktayım.

Ve sonra kendimden geçiyorum.

Uyandığımdayken nerede olduğumu bilmek için gözlerimi açmama gerek yok. Burası her zaman ezilmiş gül yaprakları gibi kokardı. Saraya ilk geldiğimde en sevdiğim şeylerden biriydi, ama şimdi bu koku boğazımın arkasına yapışıyor, yapışkan ve tatlı, ve ben yere kusuyorum.

Yatak odam, sanki o gece ayrıldığımdan beri kimseyi içeri almamış gibi kalın bir toz tabakasıyla kaplı. Parmaklarımı, bıraktığım gibi duran eşyalarımı kaplayan kiri temizlemek için komodinin üzerinde gezdiriyorum. Gümüş tarak, mavi saç kurdelesı, asla solmaması için büyüdüğü çiçek vazosu. Resim malzemelerim bile hala burada; şövale, elmas desenli pencerenin yanında duruyor, yarı bitmiş bir manzara resmiyle birlikte.

Bram'ın düğünde beni tuttuğu yerde bileğimde parmak izi şeklinde morluklar var.

Acıdan başım dönüyor, ama kendimi zorlayarak dört direkli yataktan kalkıyorum.

Geri dönüp onu uyarmalıyım.

Yatak odasının kapısı kilitli, demek ki Bram en azından bir ders almış. Kapıyı sallayacak kadar sertçe kolu çekiyorum ve dışarıdan bir kilit, sonra bir tane daha açılıyor, ardından tüm kapı çerçevesi parıldayarak büyü bozuluyor.

Eloree içeri girer. Eski hizmetçim, ayrıldığım günkü gibi görünür, hafif pembe tenli, yere kadar uzanan altın sarısı saçları ve göletteki gün batımı gibi parıldayan kumaştan yapılmış bir elbise giymiş.

Beni görünce gözyaşlarına boğulur. "Hanımefendi, sizi bir daha göremeyeceğimden korkmuştum." Kafamda hızlıca hesap yaparım. İlk seferinde, insan dünyasında iki hafta kalmıştım, ama burada dört ay gibi gelmişti.

"Ne kadar süre yoktum?"

Beni kollarına alır. "Çok uzun değil." Yüzünde şaşkın bir ifadeyle, ürkütücü derecede uzun parmaklarıyla sayar. "Belki iki yıl?"

"O nerede?" diye soruyorum.

"Majesteleri gitti, ama sizi güvende tutmamı istedi." Beni kilitli tutmamı kastetti.

"Ne zaman dönecek?"

"Bu günlerde kimse emin olamaz."

Koridordan bir tepsi getirir, üzerinde mumsu renkli meyveler, yarı erimiş şekerlemeyle kaplı hamur işleri ve bir bardak köpüklü şarap vardır. Ağzım sulanır, ama dokunmaya cesaret edemem. Aylardır Öteki Dünya'nın yemeklerini özlemiş, adını koyamadığım bir şeyi arzulamıştım. Gecenin ortasında mutfağa gizlice girip gördüğüm her şeyi yiyip, avuç avuç ham şekeri ağzıma tıkıyordum. Hiçbir şey beni doyurmazdı. Şimdi nedenini biliyorum.

"Kalmamı ister misin?" diye soruyor

Eloree. "Hayır, dinlenmem lazım."

O da başını sallar. "Ziyafet için giyinmen için daha sonra gelirim."

Kapı arkasından kilitlenir ve bir kez daha parlar. Kilidi denemeye zahmet etmiyorum, ama pencereye koşuyorum ve onun da sıkıştığını görüyorum.

Bulabildiğim en ağır nesneyi, ateş çubuğunu bulurum ve sırtımdan ter akıp nefesim kesilene kadar camı tekrar tekrar vururum.

O da bunu büyülüyor.

Yere yığılıp, kule duvarına kafamı vurarak kendime lanetler yağdırıyorum.

Peri masalları aslında hep aynı dersi verir: karanlıkta arama yapma. Ama ben kız kardeşim kadar dikkatle dinlememiştim.

Anlaşma yapma zamanı geldiğinde paniğe kapıldım. Yaşıtıml birçok kızın ayak parmaklarını veya anılarını kaybettiğini gördüm, hepsi de sevmedikleri bir kocayı tuzağa düşürmek için.

Percival Chapwick ile evleneceğim kesin bir sonuçtu ve annem bunu bana hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçırmazdı.

Uzun bir süre sorun yoktu, gerçekten yoktu. Ama birdenbire bu uzak bir ihtimal olmaktan çıktı. Neredeyse on sekiz yaşındaydım ve bu gerçekten gerçekleşecekti. Hayatım boyunca tanıdığım evimi, ailemi terk edip, neredeyse hiç tanımadığım bir çocukla aynı evde yaşamak zorunda kalacaktım.

O yolun aşağısında yaşıyordu. Anlaşmamı yapmam gereken tarihten bir ay önce, bahçedeki çardaktan onun odasına tırmandım. Penceresinden içeri girerken beni görünce şaşırdı ve sanki her şey yolundaymış gibi beni öpmeye çalıştı. Onu ittim, o da bir beyefendi gibi karşıladı. "Konuşmak istiyorum," dedim.

"Ne hakkında?" diye sordu
şaşkın bir şekilde. "Her şey
hakkında."

Bunu başaramadı. Konuşma yapmacık ve garipti, birkaç dakikadan fazla dayanamadım ve pencereden tekrar dışarı çıktım.

Konuşamadığım bir adamla bir evde kapalı kalarak yaşayacağımı düşündüğümde, ölecekmişim gibi hissettim.

Pakt Geçit Töreni günü, ne demek istediğimi bile bilmeden ağzımdan kelimeler dökülüyordu. Kraliçe Mor'dan bana tamamen yeni bir deneyim yaşatması için yalvardım. Hayatımın zihin uyuşturan varlığı beni ezip geçecekti.

Kraliçe Mor güldü. Bana istediğimi vereceğini, ama bunu asla kimseye anlatamayacağımı söyledi. Bunun, hatırlamayacağım anlamına geldiğini fark etmemiştim. Beni kandırmıştı. Ivy gibi zeki olsaydım, bunu önceden anlayabilirdim.

Diğerleri kanunları uygulamak zorundadır, ama anlaşmanın ruhunu uygulamak zorunda değildir. Bu onlar için eğlencenin bir parçasıdır. Artık bunu biliyorum.

Kraliçe benimle kesinlikle eğlendi. İki yıl boyunca, hatırlayamadığım kötü bir anlaşma yaptığının utancını taşıdım. Ailemin parlayan umudu, hızla yaklaşan yoksulluktan kurtuluşumuz olmam gerekiyordu, ama sonunda gidip ailemle aynı hataları yaptım. Her zaman böyle olmaz mı?

İçgüdüsel olarak hiçbir evlilik teklifini kabul etmemem gerektiğini, başka bir şeyin beni beklediğini hissediyordum. Bu kış olana kadar Kraliçe Mor anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmedi.

Gece yarısı, göğüs kafesime bir kurdele bağlanmış ve diğer ucunda biri çekiyormuş gibi garip bir hisle uyandım.

ucunda çekiyormuş gibi. Bu hissi takip ederek dışarı çıktım ve caddeye indim. Ayaklarım beni sanki rüyadaymışım gibi Kensington Park'a kadar taşıdı. Orada düşen bir yıldız gibi parıldayan tuhaf bir ağaç buldum. Ellerimi üzerine koydum ve birdenbire başka bir yerdeydim.

Orada gündüzdü, ilk fark ettiğim şey buydu. Çimler İngiltere'dekinden daha yumuşaktı ve rengi biraz farklıydı. Ağaçların yaprakları yıldız şeklindeydi, çiçekler pişmiş ekmek kokuyordu ve tepenin üzerinde bir kale vardı. Evimde gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu, çok yüksek, çok keskin, güneş ışığında parıldayan opal gibi bir malzemeden yapılmıştı. Bir süre dolaştım, sonra iki saray muhafızı beni buldu. O kadar yorgun ve açtım ki, atlarının ağızlarındaki keskin dişlerin çift sıralarını hayal ettiğimi sandım.

Beni kaleye götürdüler ve orada çılgın bir eğlence buldum. Garip yiyeceklerden oluşan kuleler vardı. Dışarıda güneş parlıyordu, ama içeride biri tavanı siyah mürekkep gibi görünen Samanyolu'na benzeyecek şekilde büyülüydü.

Yüzlerce Öteki, örümcek ipeği gibi dalgalanan elbiselerle dönüyor, mücevherlerle süslü kemanlar çalıyor, balo salonunun duvarlarına yaslanarak çılgınca öpüşüyorlardı.

Minnettarlığımdan neredeyse dizlerimle mermer zemine vuracaktım. O anda, kraliçenin sonunda anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdiğini anladım. Çocukluğumdan beri ilk kez *heyecanlanıyordum*. Ivy'nin de benimle birlikte olmasını diledim. Bu, hayal ettiğimiz her şeydi.

Ve tüm bunların ortasında Bram vardı.

Yükseltilmiş bir platformda muhteşem altın tahtında oturmuş, tüm partiyi izliyordu. Siyah ceketinin yarısı açıktı, tavandaki yıldızlarla aynı desenle işlenmişti. Tacı, bir ağacın dalları gibi bükülmüş gümüşten yapılmıştı ve omzuna kadar uzanan tek küpesiyle uyumluydu. Bir bacağını diğerinin üzerine atmış, sıkılmış gibi başını eline dayamıştı. "*Kim buradan sıkılabilir ki?*" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

Muhafızlar beni ona götürdüğünde kalabalık ikiye ayrıldı.

Sadece Bram'ın gülümseyebileceği şekilde, tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle, "Lütfen korkma. Burada çok hoş karşılanıyorsun" dedi.

Ona eve gitmek istediğimi söylemeliydim, bu sorumlu bir davranış olurdu, ama kalmak istedim. Ayaklarım kanayana kadar dans ettim, mermer zemini kaygan bıraktım. Elimi uzattım ve

kadehim dolduruldu. Dans etmekten yorulduğumda, ziyafet masasına yığıldım ve önümde, tarif edemeyeceğim kadar çok şekerlenmiş meyve ve tatlılarla dolu bir tabak belirdi. Bu, hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi. Evimi bir kez bile düşünmedim.

Bram, kalede benim için en sevdiğim renklerle dekore edilmiş bir oda hazırlatmıştı. Çalışanları bana saray modasına uygun bir gelinlik takımı getirdi ve saçlarıma çiçek örgüler yaptı.

Melankoli beni birkaç hafta sonra vurdu. Her şey kız kardeşimle ilgili rüyalarla başladı. Öteki Dünya'da kaldıkça, Londra'daki hayatım daha da bulanıklaşıyor, sanki başka birine aitmiş gibi geliyordu. Bram'ı tanımalıyım, ailemin yasını tutmalıyım, ama anılar her ulaşılabilir gibi görüldüğünde, yine elimden kayıp gidiyorlardı.

Birlikte daha fazla zaman geçirdikçe, Bram benim belirsiz, yerini koyamadığım hüznümü fark etti. İlk başta, basit öğleden sonra etkinlikleri sırasında oldu. Saray bahçesinde ata bindik ve meyve bahçelerinden meyve topladık.

Bram'ın tek bir kuralı vardı. O ilk geceden sonra, bir daha asla saraydaki eğlencelere katılmama izin verilmedi. Bunların benim için güvenli olmadığını ısrarla söylüyordu. Ama ben dans etmenin keyfini özlüyordum ve yalnızdım. Bram bazen günlerce ortadan kaybolurdu ve ben onun aşağıda, bensiz eğlendiğini düşünürdüm.

"Burada mutlu olmanı istiyorum. İstersen burası senin evin olabilir," derdi, yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken. Her gün odama, Bay Froborg'un doğum günü pastası tarifiyle aynı tada sahip pastalar geliyordu. Evimdeki odamdaki aynı gümüş fırça seti, makyaj masamda belirliyordu. Bana boyalar, karakalemler ve pastel boyalar getirdi. Aşağıdaki eğlencelerden müzik sesleri yükselirken, ben gece boyuna resim yapıyordum. Şafak vakti, Bram yanıma yatıp ağırlarken saçlarımı okşardı.

O, benim hayal ettiğim gibi sevmiyordu. Beni tüketmek istercesine sarılıyordu. O zamanlar bunun daha da iyi olduğunu düşünüyordum.

Bana evlenme teklif ettiğinde şaşırmadım. Bir gece, Öteki Dünya'nın garip çift ayının altında, üçüncü parmağıma bir ayaşlı yüzük taktı ve benimle evlenmek istediğini söyledi. Kendimi kollarına attım ve onu o kadar sert öptüm ki, ertesi sabah dudaklarım morarmıştı. Gülümsayarak geri çekildi. "Evet demeyi unuttun."

Ziyafetler düzenledik, pikniklere gittik ve hatta taht odasına benim için bir sandalye getirtti, böylece o resmi işlerini yaparken ben de onun yanında oturabilirdim. Bir gün bahçede öğle yemeği yerken,

başına papatya taç taktı ve bana Öteki Dünya'nın kraliçesi olduğumu söyledi. Onun güzelliğinden etkilenerek ona baktım. "Daha resmi bir şey gerekmez mi?"

"Ben kralım, bundan daha resmi ne olabilir ki?"

Ama bu benim için yeterli değildi. Düğün törenimize kadar yıkıcı bir üzüntü ve dayanılmaz bir yapışkanlık içindeydim. Yatakta ona sarılıp beni terk etmemesi için yalvarırdım. Benden sıkıldığını hissedebiliyordum ve bunu nasıl düzeltereğimi bilmiyordum. Saray atölyelerine bana daha ilginç elbiseler yapmalarını emrettim, ona resimler çizdim, bir gül bahçesi diktim, ama hiçbir şey onun ilgisini çekmedi. Her gece bensiz eğlenmeye giderdi.

Düğünümüzün sabahı, Öteki Dünya'daki belki de tek gerçek arkadaşım olan Elore, beni düzinelerce kat ince örümcek ipeğinden yapılmış bir gelinlikle giydirdi. Gelinlik, sanki deniz köpüğünden çıkıyormuşum gibi dalgalar halinde düşüyordu. Taktığım duvak yüzümü örtüyordu, bunun için minnettardım. Sarsılmaz bir yalnızlık hissi ile sarsılmıştım, uzun koridoru yürürken boyunca ağladım.

Bram'ın tüm saray halkı ve çevredeki Seelie bölgelerinden temsilciler törene katılmıştı. Saray çiçeklerle donatılmıştı ve müzikle doluydu. Yeni yağmış yağmur kokan bir gül buketi tutarak koridorda tek başıma yürüdüm. Kız kardeşimin trenimi tutmasını dilerdim, ama Bram dönüp bana gülümsediğinde boşlukta kalan hüznümü unuttum.

Yeminlerimizi ettik ve o, bir zamanlar annesine ait olduğunu söylediği ağır altın bir tacı başıma taktı. Annesi kimdi? Tanıyor olmalıyım diye düşündüm, ama bu düşünce aklımdan geçer geçmez kayboldu.

Onun parmağına bir yüzük taktım ve o, benimle evlenmeye söz verdiğim gün olduğu gibi, beni sertçe öptü. Geri çekildiğinde gülümsedi ve tuhaf bir şey söyledi. "Hemen döneceğim."

Çiçek yapraklarıyla kaplı koridordan koşarak kapıdan dışarı çıktı.

"Bram?" diye bağırdım, eteğimi kaldırıp koşmaya çalıştım.

Ama birden gözlerimi açtım ve odamda olduğumu fark ettim.

Hala gelinliğimle yataktan kalktım ve kapıyı açtım. Kapı kilitli değildi ve koridorda beni bekleyen bir gardiyan yoktu. Çıplak ayakla soğuk taş zeminlerde sessizce yürüdüm ve benim olmadan düğün ziyafeti devam eden şatonun ana salonuna geri döndüm.

Bram, kaçtığı yerden geri dönmüş, yüzünde kötü bir ifadeyle köşede duruyordu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. En sevmediğim danışmanı, acımasız ağzı ve yere kadar uzanan siyah saçları olan adamla derin bir

en sevmediğim danışmanlarından biri olan, acımasız ağzı ve yere kadar uzanan siyah saçları olan adamla derin bir sohbete dalmıştı.

"Aynı şey." Bram öfkeyle konuşuyordu, ellerini vurgulamak için sallarken parmaklarındaki yüzükler tıkırdadı. "O, onun tebaasından biri. İki kez taç giydi. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

Danışman düşündü. "O zaman İngiliz topraklarında olmalı."

Bram küfretti ve kadehinde kalan her ne varsa bir dikişte içti. Sonunda dirseğinin yanında beni fark edince irkildi.

"Ne yapıyorsun burada?" Sesinde hiç hoşuma gitmeyen acımasız bir ton vardı.

"Bu bizim düğün ziyafetimiz," diye cevapladım, kafam karışmış bir şekilde.

Bram kolunu uzattı ve bardağı bir kez daha dolduruldu. Onu da içti. "Tabii, peki."

O uzaklaştı. Ben de içki almaktan başka ne yapacağımı bilemedim. Gözlerim yanıyordu ve parmağımdaki yeni alyansımı çevirmekten başka bir şey yapmak için ellerimle bir şeyler yapmak istiyordum.

Peri şarabı sertti ve bunu bilmeliydim. Bir, belki iki kadeh içtim ve dans pistinde, saraylıların kalabalığı içinde dönüp dururken kendime geldim.

Ama bu, burada geçirdiğim ilk geceden hatırladığım eğlenceye hiç benzemiyordu. Bozulmuş süt gibi kokuyordu. Müzik garip bir minör tondaydı, insanların gülen yüzleri birden çakal gibi görünmeye başladı ve dans pisti kanla lekelenmişti.

Birinin yaralandığını ve yardımına ihtiyacı olduğunu düşünerek kaynağını aradım ve o zaman onları gördüm. Neredeyse bir yıldır gördüğüm ilk insanlar. Onlarca insan vardı, hepsi zayıflamış, paçavralar giymişti. Yüzleri ifadesizdi, gözleri donuktu, sanki ayaklarını kanatana kadar dans ettiklerini fark etmemişlerdi. Onları köşede durup işkencelerine gülerek bakan periler büyülemişti. Ve orada, tahtında, onlarla birlikte gülen Bram vardı.

Odanın dışına koştum, yatak odama geri döndüm, ama kapıyı arkamdan kilitlemedim.

Uyuyamadan, güneş doğana kadar bekledim. Gelinliğimi yırttım, geldiğimden beri giymediğim elbiseyi giydim ve alyansımı makyaj masasının üzerinde bıraktım. Artık duvarlarını iyi bildiğim kalede sessizce dolaştım ve spiral merdivenleri dönüp durarak nemli ve karanlık zindanlara ulaştım.

Partideki insanlar, pislikle kaplı küçük taş hücrelere kilitlenmişti. O kadar zayıflamışlardı ki, kollarını parmaklıkların arasından geçirebiliyorlardı ve kirle kaplı tırnaklarıyla bana uzanıyorlardı.

Garip aksanlarla, bazılarını zar zor anlayabildiğim bir dilde benden yardım istediler. "Ne zamandır buradasınız?" diye sordum. Hatırlayamıyorlardı bile. Ama hepsi 1400'lü yıllarda doğmuştu. Düşünebiliyor musunuz? Dört yüz yıldan fazla bir süredir o bodrumda mı? "Ne zaman?" diye sordular. Onlara şimdi 1848 olduğunu söylemeye gönlüm el vermedi. Yoksa öyle miydi? Orada zaman çok kaygan bir şey gibi görünüyordu.

Onlar, bu tür varlıkların sıkça görüldüğü bir İngiltere'den gelmişlerdi. Ebeveynler çocuklarına ormanda uzun boylu yabancılardan uzak durmalarını ve hiçbir yerden geliyormuş gibi görünen müziği asla takip etmemelerini söylerdi. Onlar bu uyarıları dikkate almadılar ve bedelini ödediler. Şimdi, şenlikler sırasında, peri şarabından başka bir şey olmayan bir şey olarak kullanılmak üzere yetiştiriliyorlardı.

Onları kurtarmam için bana yalvardılar. Ben, dört yüzyıldır gördükleri ilk insandım. Peki ben ne yapabilirdim?

Hücrelerinin anahtarı, sanki onları daha fazla işkence etmek için göz hizasına asılmış gibi, tam orada bir kancada asılı duruyordu. Anahtarı parmaklıkların arasından uzattım, ama anahtarı açarken çıkardıkları gürültüden gardiyan uyandı. Bana saldırdı, ama diğer insanlardan biri hapisane kapısını o kadar sert bir şekilde salladı ki gardiyan geriye doğru sendeledi ve ben kaçabildim.

Bacaklarım yanana ve nefes alamayana kadar, elimden geldiğince hızlı koştum, saraydan çıkıp ilk geldiğim ormana geri döndüm. Ellerim kanayana ve yaralanana kadar her ağaca vurdum, sonunda *bir şey* açıldı ve Londra'nın ortasına geri döndüm, hafızam silinmişti. Onu sevmiştim. *Onu sevmiştim*. Ama kalamazdım.

O zaman bilmediğim, ama şimdi bildiğim iki gerçek var.

Birincisi: bir periyi kandırmaktan daha büyük bir hakaret yoktur.

İkincisi: bir kez seni sevdiler mi, seni bırakmazlar.

Ateş çubuğu yere düşer ve ben odayı geçip makyaj masama doğru yürürüm, yenilgiye uğramış değil, bunun farklı bir mücadele olacağını bilerek. Alyansım bıraktığım yerde duruyor. Sönmekte olan gün ışığında parıldıyor, nedense diğer her şey gibi tozla kaplı değil. Bir başka metal parıltısı daha var ve uzanıp makyaj masasının aynasının sivri ucuna asılı bir kolye buluyorum. Kolye ellerime düştüğünde nefesim kesiliyor, cildime serin bir his veriyor. Onu ışığa tutuyorum ve boğuk bir çığlık

dudaklarımdan bir çığlık kopar. Altın zincirli bir kolye ve inci tanelerinden yapılmış küçük bir / harfi. Tam ortasında, küçük altın bir krater gibi bir taş eksik.

Ellerim titriyor, onu gsmn önüne, kalbimin üzerine koyuyorum, sonra evlilik yüzüğümü parmağıma takıp bekliyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

Emmett'e dönüyorum, neredeyse kollarında bayılmak üzereyim. Tekrar baktığımda Bram ortalarda yok.

Annem ön sırada oturuyor, tamamen hareketsiz, eline bakıyor, hayatım boyunca eksik olan küçük parmağı birdenbire geri gelmiş.

Soluma, nedimelerimin durduğu yere dönüyorum ve Olive'in tırnaklarına baktığını görüyorum. Dilimle dişlerimi yokluyorum ve azı dişimin geri geldiğini fark ediyorum, bu da ağızımdaki kanı açıklıyor.

Bir uşak bana uzanıyor, ama elleri mesafeyi kapatamıyor. Elleri toza dönüşüyor ve uşak yere yığılıyor, yerde buruşuk bir üniforma dışında hiçbir şey bırakmıyor.

Bir düzine uşak rüzgarda uçarken histerik çığlıklar yükselir. Aniden, bahçenin her tarafından Kraliçe Muhafızları silahlarını hazır halde içeri girerler.

Silahları hazır. Kraliçe Mor'u çevreleyip onu koruyacaklarını sanıyorum, ama hiçbir uyarı olmadan saldırıyorlar.

Kraliçe Mor onlara karşı mücadele eder, büyüğü parlar ve beşini birden yere düşürür. Emmett'in babası kendini onun üzerine atar. Onu yere sermeye mi çalışıyor, yoksa korumaya mı çalışıyor, anlayamıyorum. Boğuk bir çığlık atar ve geri çekilir, beyaz gömleği aniden ıslak kanla kırmızıya boyanır. Kan hızla yayılır ve o solgunlaşır. Aşağıya bakar ve altın saplı bir bıçağın karnına saplandığını görür.

Kraliçe Mor parmaklarını şıklatır ve iki muhafız toza dönüşür, ama arkasında duranları görmez. Elllerinde kalın zincirler vardır ve metal derisine değdiği anda, sanki havası inmiş gibi, tüm büyüğü aniden söner. Zincirler derisini yakıyormuş gibi tıslar ve hızla yere indirilir. Muhafızlar kıvranan bedenini bahçeden geçip patikadan aşağı, gözden kaybolana kadar sürüklerler.

Kalabalık o kadar kargaşalıdır ki, konukların yarısı bile kraliçelerinin götürüldüğünü görmemiştir.

Emmett, Edgar'ın yanına koşar. "Baba!" diye bağırır, Prens Consort Edgar'ın omzuna yaslanarak. "Baba?" Emmett geri çekilir, elleri kanla

kan damlar.

Edgar ıslak bir nefesle hırıltılı bir ses çıkarır.

"Yardım edin!" Emmett kaosun ortasında çığlık atıyor. "Biri bana yardım etsin!" Emmett elleriyle kanamayı durdurmaya çalışıyor, ama nafile.

"Hayır

—lütfen." Ağlar. "Seni daha yeni geri kazanmıştım."

Edgar elini uzatıp oğlunun yüzünü okşar. "Çok iyi iş çıkardın." Son bir kez hırıltılı bir nefes alır ve sonra hayata veda eder.

Etrafta çığlıklar yükselir, tam bir kaos hakimdir. "Emmett

—" Onu ayağa kaldırırım. "Lütfen, gitmeliyiz, burası güvenli değil."

Marion ve Faith'in sessiz ve dehşete kapılmış bir şekilde durdukları sunağa bakıyorum. Olive ve Emmy kalabalığın içinde kaybolmuşlar. "Lydia nerede?" diye sesleniyorum. Ama kimse cevap vermiyor. Kalabalığı tarıyorum ve ailemi görüyorum. "Lydia'yı gördünüz mü?" diye soruyorum.

"Seninle olduğunu sandık," diye cevaplar babam.

"Eve gidin," diye ısrar ediyorum. "Hemen gidin. Kapıları kilitleyin ve benden, Emmett'ten veya Lydia'dan başka kimseye açmayın."

Annem iki yanağımı da öper. "Seni bırakmak istemiyorum."

"Lydia'yı bulur bulmaz peşinden geleceğim." Yalan.

Emmett yanımda, kanlar içinde ve şoktan sessiz. Elini çekiştiriyorum.

Edgar'ın yasını tutmak, bununla nasıl mücadele edeceğimizi bulmak için zaman olacak, ama şu anda tanıştığımız geceye geri döndük. "Kız kardeşim kayıp."

Kanla ıslanmış gelinliğimin eteğini kaldırıp kaçıyorum.

Portakal bahçesini çevreleyen ağaçların nispeten تنها olduğu bir yere doğru koşuyorum, ama bahçenin ötesinden çeliğin çeliğe çarpmasıyla oluşan korkunç metalik sesler geliyor. Vatandaşlar çoktan kapılara ulaşmış ve her dakika daha fazlası gelecek.

Lydia.

Kafamdaki karışık düşünceleri arıyorum. Onu son gördüğümde, koridorda yürüyorduk. Bram nerede? Güvende mi? İstedığımızı elde ettik, ama neden her şey bu kadar ters gidiyor?

Dışarıdaki çığlıkların ardından portakal bahçesinin sessizliği tedirgin edici. Yaprakların hafif hışırtısından başka bir ses yok, ama sonra aniden tanıdık, alçak bir ses duyuyorum.

Köşeyi döndüğümüzde, başında altın taç bulunan Bram'ı Kraliçe'nin Muhafızları tarafından çevrili halde buluyoruz. İlk başta bizi görmüyor, emir yağdırmakla meşgul.

emir yağdırmakla meşgul.

"Kule, her zaman en az altı muhafız bulunduğundan emin olun. Gerekirse daha fazla demir getirebilirim, ama elinizde yeterince olmalı. Batı kapısını güvenli hale getirin ve emin olun ki..." Bizi fark edince durur.

"Oh, Emmett, Ivy, ne güzel bir sürpriz." Kraliçe'nin Muhafızlarını eliyle uzaklaştırır — artık Kral'ın Muhafızları, sanırım. "Bizi yalnız bırakın."

"Ne oluyor?" diye soruyorum.

"İstedğini aldın."

Emmett şaşkınlıkla tereddüt eder.

Bram sadece sırtıttı. "Küçük planlarınızı ve entrikalarınızı bilmediğimi mi sandınız? İnsanlarda sevdiğim şey bu. Kendinizi çok zeki sanıyorsunuz, izlemek gerçekten çok eğlenceli."

"Biliyor muydun?" diye sorar Emmett.

"Oh, yıllardır biliyorum. Baban her zaman kütüphanesinde gürültü yapar. İkinizi izlemek çok hoştu."

"Neden bana söylemedin?"

Bram bir an düşünür. "Çünkü yapacak başka çok işim vardı. Hem kral hem de prens olmak kolay değil. Çoklu görevler! Dürüst kalmak için söylenen yalanlar! İşlerime bir şey daha eklemeye gerek görmedim. Zaten benim için bu işi sen yapıyordun."

"Kral mı?" diye soruyorum.

"Ayak uydur." Bram ellerini çırpar. "Öteki Dünya'nın kapısı... Sana her şeyi anlattım, annemin sadece benim için açılmak üzere büyü yaptığını? Orada tacımı hiç bırakmadım. Bizim için dünyalarımız arasındaki kapıları yeniden açmak için buradaydım."

Titriyorum, dehşete kapılmış ve kafam karışmış durumdayım. "Babanın kral olduğunu sanıyordum." "O yaşlı sıkıcı adam mı? Onu öldürdüm, saymak gerekirse" — parmaklarıyla sayar — "Yüz yıl önce mi?"

"Senin yalan söyleyemeyeceğini sanıyordum," diyor Emmett.

Bram yine gülüyor, yüzlerce kez duyduğum o aynı muhteşem kahkaha, ama şimdi çok farklı. "Bu annemin fikriydi, muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en iyi fikir. Uzun zaman önce bizim türümüz hakkında yaydığı bir söylenti. İnsanların senin her zaman doğruyu söylediğini düşünmesi çok işine yarıyor."

Oda sallanıyor, dizlerim titriyor. Emmett hayalet gibi solgun.

Yatak odamın zeminine dağılmış Bram'ın fotoğraflarını düşünüyorum.

"Kız kardeşim nerede?" diye soruyorum.

Bram gülümsüyor. "Güvende. Onu çok seviyorum, biliyorsun."

Kendimi ona atıyorum, gözlerini oyup çıkarmaya hazırım, ama Emmett tekmliyor ve bağıriyorum, beni geri çekiyor. "Nerede olduğunu söyle, seni piç! Ona zarar verdiysen, seni öldürürüm! Seni öldürürüm!"

Bram'ın kakhahası duvarlardan yankılanıyor. "O iyi! Yemin ederim." Bir adım geri atıyor ve Emmett ile benim aramda dururken yüzü düşüyor. "Ancak ikinizin çözmesi gereken bir mesele var."

"Sana söyledim, ben..."

"Bana yalan söyleme!" Bram, Emmett'e bağırir. "Sana onun hakkında yalan söyleme demiştim."

"Önemli değil. Seni seviyorum," yalan söylüyorum. "Seni seviyorum, lütfen içeri girelim, tamam mı?" Ona doğru bir adım atıyorum, ama Emmett kolumu tutuyor ve tereddüt ediyorum.

"O gece ikinizi duydum," diyor Bram. Yüzümden kan çekiliyor.

Emmett önüme geçer. "Benim hatamdı. Ivy'yi suçlama."

Bram yine güldü. "İkinizden birini öldürmeyi düşündüm, ama o zaman evli değildik, bu yüzden vazgeçmeye karar verdim."

"Bu tek seferlik bir hataydı. Sana sadık kalacağım, lütfen ona zarar verme," diye yalvarırım.

"Tabii ki incitmem." Bram Kralın Muhafızlarına geri döner ve içimi bir rahatlama kaplar. Emmett ve ben koşmaya başlarız, ama Bram parmaklarını şıklatır.

"O kadar hızlı değil. İngiltere kraliçesinin namusu böyle lekelenemez. Kendi sarayımın çatısı altında yaşanan bir ilişkiyi görmezden gelemem. Ne kadar utanç verici. Kimsenin beni ciddiye almasını nasıl bekleyebiliriz? İkinizden birini ortadan kaldırmam gerek."

"Hayır!" diye bağıriyorum, ama Bram yine parlıyor ve birden sesim kesiliyor. "Bırak da bitireyim," diyor Bram soğukkanlılıkla. "Ivy cazip, eşler yüksek

ama onların da amaçları var. Ama sen, Emmett, benim için zaten çok iş yaptın. Senin itibarınla, kimse senin bir kır evine gidip kendinden geçene kadar içtiğini sorgulamayacaktır." Muhafızlarına başını sallır. "Onu yakalayın."

Dizlerim yere çöküyor ve sessizce ağlıyorum. Emmett, onu çevreleyen dört muhafızla mücadele ediyor, kollarına ve bacaklarına ağır kelepçeler takıyorlar.

Onu kapının dışına sürüklerken Bram tekrar bağırir ve dururlar. "Üzgünüm, Emmett. Tek çocuk sendromu diyelim. Paylaşmayı sevmem.

paylaşmayı sevmiyorum."

Emmett topuklarını yere vurarak muhafızlara karşı direnir. Bram'a değil, bana bakar. "Dikkatli ol. Ne derse yap. Üzgünüm. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum." Kapı arkalarından çarparak kapanır ve Bram ile beni yalnız bırakır.

Cep saatine bakar. "Bir darbe yapmam gerek, ama sonra görüşürüz, tamam mı?"

Elini salladı ve konuşma yeteneğim geri geldi. Gözyaşları ve söylenmemiş sözlerle boğulurken nefes nefese kaldım. Elini uzattı ve beni ayağa kaldırdı. Bu kadar yakınken, gri gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu, göz bebekleri sanki sarhoşmuş gibi büyümüştü.

"Her şey için üzgünüm," diyor Bram belirsiz bir şekilde, sonra yanağıma bir öpücük konduruyor.

O tünellerden çıkar, ama ben ana kapıdan koşarak dışarı çıkarım, muhafızların Emmett'i nereye sürüklediklerini görmek umuduyla, ama onu hiçbir yerde göremem.

Marion, Emmy, Faith ve Olive'i bir meşe ağacının altında korkmuş bir şekilde toplanmış olarak görüyorum.

"Ivy!" diye seslenirler ve ben onlara doğru koşarım. Birlikte Caledonia Cottage'a gideriz. Kapıların önüne mobilyaları iteriz ve pencereleri kilitleriz.

Onlara her şeyi anlatıyorum, Mayıs Kraliçesi komplosunu, Emmett'i ve beni, Bram'ın itirafını ve Emmett'in hapsedilmesini.

Bram'ın Kensington Sarayı'nda normal bir on dokuz yaşında genç gibi davranıp, sonra da portaldan geçerek acımasız bir sarayı ölümsüz bir kral olarak yönettiğini düşünmek başımı döndürüyor.

"Şimdi ne yapacağız?" Olive, ateşin yanında battaniyeye sarılmış halde sorar.

"Sen burada kal, güvende ol. Ama ben Emmett'i bulacağım."

Otuz Dördüncü Bölüm

Pencerelerden görebildiğimiz kadarıyla, saray kapılarının dışında bir isyan başlamış. Meşaleler yanıyor ve yüzlerce kişi kraliçeyle görüşmek için yalvarıyor, birbirlerinin sesini bastırmaya çalışıyorlar, bu yüzden ortalık öfkeli seslerin gürültüsüyle dolmuş.

"Seni yalnız gönderemem," diyor Faith. Marion, Faith'in omzuna elini koyuyor ve başını sallıyor. "Sen gidiyorsan, biz de gidiyoruz."

"Unutma, dışarıda bırakılmaya kesinlikle tahammül edemem," diyor Emmy.

Olive gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. "Tamam, gidelim."

"Güvenliğinizi garanti edemem," diyorum, duygularımla boğulmuş halde. Faith pelerinini giyiyor. "Konuşma yapmanın sırası değil. Anladık. Hadi gidelim."

Kensington Park'tan geçen bir patikadan dolaşarak, kapılardaki kargaşadan uzak, ay ışığının aydınlattığı sakin bir sokağa çıkarız.

"Kule hakkında bir şey söyledi," diye açıklıyorum. İçeri girdiğimizde onun konuşmalarını duymuştuk.

Londra Kulesi şehrin diğer ucunda. Oraya yürümek saatler sürer ve bizim o kadar vaktimiz yok, bu yüzden bir fayton çağırmayı göze alıyoruz. Ben hala gelinliğimle, diğer kızlar da nedime elbiseleriyle, pek göze çarpmayan bir grup değiliz, ama başka seçeneğimiz yok.

Marion, pencereden şoföre kalın bir deste banknot uzatır. "Kule'ye gidiyoruz, bu yolculuğu aramızda kalırsa biraz ekstra para veririm."

Şoför şapkasını kaldırarak selam verdi.

Londra sokakları bu gece sessiz, sanki sarayın kapılarında isyan çıkarmayan herkes evlerine barikat kurmuş gibi. Araba o kadar kalabalık ki Olive kucağıma oturmak zorunda kalıyor.

Taksi şoförü bizi Londra Kulesi'nin gölgesindeki karanlık parke taşlı sokaklarda indiriyor. Bu gece Thames Nehri'nin kokusu yoğun ve baş döndürücü.

Olive elimi tutuyor. "Gidelim."

Kapıda, elinde süngü olan bir muhafız duruyor. "Bu gece kimse girip çıkamaz," diye bağıyor, bize bakmadan.

Boyumu uzatıp, ondan 15 santim aşağıda durarak elimden geldiğince ona dik dik bakıyorum. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Muhafızın bakışları bana kayıyor.

"Ben Kraliçe Ivy, Kral Bram'ın karısı. Lütfen bu tiyatroyla zamanımı boşa harcamayın."

Muhafız duraksar ve ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Bizi bütün gece bekletecek misin? Kocam bunu duyacak."

Bir süre sonra muhafız kalın metal anahtarlarına uzanır, kapıları açar ve bizi içeri davet eder.

Kule karanlık ve sessizdir. Tek ses, Traitors' Gate'e çarpan Thames nehrinin dalgalarının sesi ve saçaklardan bizi izleyen kargaların cıvıltılarıdır.

Sanki kuleyi gizlice gezerken hayaletler tarafından izleniyormuşuz gibi.

İki gruba ayrıldık, Marion ve Faith bir ucunu, Olive, Emmy ve ben diğer ucunu aradık. Tower Green'in ortasında tekrar buluştuk.

O, bodrum hücrelerinde, kraliçenin dairesinde veya surlar boyunca uzanan kulelerde tutulmuyor. Arayacak tek bir yer kaldı.

"Emmett?" diye fısıldıyorum. Tek cevap, eski kulede tünemiş bir kuzgunun *karg kargası*.

Wakefield Kulesi'ne çıkan dik spiral merdivenler, tek bir titreyen meşaleyle aydınlatılıyor.

"Bu umut verici," diyor Emmy.

"Evet, umut doluyum." Şaka yapmaya çalışıyorum, ama sözlerim hissettiğim kadar korkmuş çıkıyor.

"Özür dilerim," diyorum Faith'e tırmanmaya başlarken. Merdivenlerde duruyor. "Sana gerçeği söylemediğim için, Emmett'i sana karşı daha açık olmaya zorlamadığım için, seni desteklemem gerekirken rakip olarak gördüğüm için özür dilerim." Doğru zaman değil, ama bunu söylemeliyim.

Faith hüzünle gülümsüyor. "Hepsi affedildi. Hadi gidip oğlunu alalım, olur mu?"

Kapıda iki güvenlik görevlisi var, ama onlara merdivenlerin altında beklemelerini emrediyorum.

Kulenin tepesindeki küçük oda, dar okçu penceresinden içeri sızan ay ışığıyla aydınlatılıyor.

Hücrenin parmaklıkları yeni gibi görünüyor, sanki kısa süre önce takılmışlar ve onların arkasında, hareketsizce oturan Emmett değil. Kraliçe Mor.

Mükemmelliği rahatsız edici, burada bile hiç bozulmamış görünüyor. Süslü giysileri ve mücevherleri olmadan ne kadar genç görüldüğüne şaşıyorum. Uzun siyah saçları keskin omuzlarına şeritler halinde dökülüyor ve elleri kurumuş kanla kaplı. Edgar'ın kanı.

Hücrene yaklaşırken iç çekiyor. "Yine sizler mi?"

Soğuk zemine, parmaklıklara olabildiğince yakın bir yere oturuyorum ve diğerleri de yanıma çöküyorlar. "Emmett nerede?"

Yüzünde bir esinti gibi bir hüznün geçiyor. "Emmett'i o mu kaçırdı?"

"Burada değil mi?" diye soruyorum.

"Bu gece burada tek mahkum benim."

Umudum söner. "Yalan söyleyebileceğini biliyorum," derim, ama nedense, onun yalan söylediğini sanmıyorum.

Bu onun dikkatini çeker. "O zaman Bram'la konuştun?" "Hikayeyi senden duymak istiyorum," diyorum.

"En iyisini yaptığımı sanıyordum," diyor. "Onun neye dönüştüğünü bilmiyordum. Anlamalısın, o tamamen kötü biri değil."

"Emmett onu sevdi ve ihanete uğradı."

Mor bana acıyarak bakar. "Bu Emmett'in en büyük kusuruydu. Sevgiye o kadar açtı ki, ona sevgi sunan kişinin kusurlarını göremiyordu. Babası, ikinizin de onun ateşli davası uğruna hayatınızı tehlikeye atmasına çok istekliydin."

"Biliyor muydun?" diye soruyorum.

"Onun babası gibi insanlar, benim hüküm sürdüğüm sürece hep var oldular."

İsyan yeni bir şey değil."

"O zaman neden Edgar ile evlendin?" diye soruyorum.

"Çünkü o benim kocam olana kadar onun gerçek niyetini anlamamıştım. O zamana kadar ona oldukça bağlanmıştım. Onu öldürmek büyük bir sıkıntı gibi görünüyordu."

"Ama sonra yine de onu öldürdün."

Cevap vermez, ama bir anlığına, soğukkanlı maskesinin ardındaki keder ortaya çıkar.

"Neden bizi durdurmadın?" diye soruyorum.

"Sen aslında bir tehdit değildin."

"Ama öyleydik, değil mi? Mayıs Kraliçesi davasının, anlaşmanın şartlarını ihlal etmenin anahtarı olduğunu anladık."

Kraliçe bize çocukmuşuz gibi gülüyor. Ve onun için biz öyleyiz. "Eğer herhangi bir risk olsaydı, o davanın görülmesine izin verir miydin sanıyorsun? Hayır. Risk benim kendi oğlumdan geliyordu. O hala Öteki Dünya'nın kralıydı, ama ben bunu bilmiyordum. Birkaç yıl önce, babasının onu tahttan indirdiğini söyleyerek bana geldiğinde, onun doğruyu söylediğini düşündüm. Onu çok sevdiğim için yalanlarını göremedim. Evlendiğinde, gelininin hem İngiltere prensesi hem de Öteki Dünya'nın kraliçesi olacağını bilmiyordum. Hangi kızı seçtiği önemli değildi. Sonuç her zaman böyle olacaktı. Şimdi neden evlenmeye bu kadar hevesli olduğunu anlıyorum."

Öteki Dünya'nın kraliçesi. Bu sözler içime işliyor ve içimdeki kötü bir yan gülmek istiyor. Çocukluğumdan beri hep istediğim şeyi elde ettim, ama şimdi bunu geri almak için her şeyi yapardım.

"Bu her zaman onun planı mıydı?" diye soruyorum.

Kraliçe Mor, hücrenin arka duvarına yaslanıp bacaklarını önüne uzatır. "Sen, ailen ya da büyükannen ve büyükbaban hatırlamadan önce, dünyalarımız arasındaki geçit açıktı. İnsanlar istedikleri gibi geçip gidiyorlardı. Ve oh, ne de hoşlarına gidiyordu. Ama Öteki Dünya'nın sarayında oraya İngiltere demiyorlardı. Orayı *Avlanma Alanı* olarak adlandırıyorlardı. Benim türüm kolayca sıkılır ve uzun zamandır insanları oyuncak olarak kullanır. Oyunlar kanlıydı ve insanlar her zaman kaybedenlerdi. Durum o kadar kötüleşti ki, halk bir iç savaş çıkardı ve eğlence için ağaçlara oturup savaşları izledi. Dans pistinin kanla kaplı olduğu şenliklerde dans edemedim, kayıp düştüm. Başka bir saray mensubu eğlencem için büyümlü bir insan getirdiğinde tahtımdan gülümsemeye dayanamadım. Artık eğlenceli değildi. İğrençti. Halkım, insan duygularıyla sarhoş olmuş, her zaman yarı deli durumdaydı. Bu tamamen onursuz bir durumdu. Sarayıma, dünyamız ile Avlanma Alanları arasındaki geçidin kapanacağını duyurdum.

"Ancak bunu hoş karşılamayanlar da çoktu. Oğlum da onlardan biriydi. O zamanlar gençti ve aynı fikirde olan bir grup saray mensubu ile birlikte bir darbe düzenledi. Bu darbe, o zamanki kocamın tahta çıkmasını sağladı, ama bu her zaman onun planının bir parçasıydı. Bram uzun vadeli bir oyun oynadı. Ben bunu öngöremedim. Bu geceyi de öngöremedim. Sanırım bu benim en büyük kusurum. Ona her zaman en iyisini düşüneceğim.

O gece hainler sarayı ele geçirdiğinde, kaçmak için yeterince vaktim vardı ve bunun kasıtlı olduğunu her zaman düşüneceğim. Ormana doğru koştum. Kraliçe olarak orada yaptığım son şey, bizim dünyamızla sizin dünyanız arasındaki geçidi korumaktı. Sadece ailemden olanların geçebilmesi için geçidi büyülü bir kalkanla korudum. Bram'ın bana gelip tekrar bir aile olabileceğimiz umudunu her zaman besledim. O kadar hırsının altında iyi bir kalbi var.

"Portaldan son kez geçtiğimde, Kral Edward'ın savaş alanına çıktım. Beni bunun için suçlayabilirsiniz, ama kraliçe olmaya alışmıştım. Ormanda bir cadı olmak istemiyordum. Bir kale istiyordum. Bu yüzden insanlarla ilk anlaşmamı yaptım. Pişman değilim.

"Bram dört yıl önce portaldan geçtiğinde, diz çökerek bana geldi. Darbe için üzgün olduğunu, babası tarafından manipüle edildiğini, pişman olduğunu ve beni özlediğini söyledi. O da rakip bir aile tarafından bir darbeye tahttan indirildiğini, bu tür şeylerin Öteki Dünya'da oldukça yaygın olduğunu söyledi ve benden sığınak istedi. Bu, dört yüz yalnız yıl boyunca hayalini kurduğum her şeydi. Onu kollarımı açarak karşıladım."

"Neden yalan söyleyip onun çok genç olduğunu söyledin?" diye soruyorum.

"İnsanlar kendi ölümlülüklerini hatırlatılmaktan hoşlanmazlar." Mor devam ediyor: "Bram'ı sizden biri olarak görmenizin en iyisi olacağını düşündük. Böylece insanlar ondan korkmadan Londra toplumuna ve saray hayatına entegre olabilecekti."

Midem düğüm düğüm oldu. "Kaç yaşında?"

Kraliçe elini belirsiz bir şekilde salladı. "Bin yaşından sonra saymayı bırakıyoruz."

Yanımdaki Olive yüzünü buruşturur.

"Diğer Dünya'da hala kral olduğunu söyledi. Orada buraya gidip geliyor," diyorum.

"Bunu şimdi biliyorum," diyor Kraliçe Mor. "Onu çok sevdiğim için ondan şüphelenemedim."

"Orada hüküm sürerken burada bu kadar çok zaman geçirebilir mi?"

"Orada zaman farklı işliyor," diye açıklıyor Kraliçe Mor. "Burada sadece birkaç saat olan şey, orada günler sürebilir."

"Artık Bram kral olduğuna göre, pazarlık sistemini ortadan kaldırıabiliriz," diyor Olive umutla. "Hâlâ adil ve eşitlikçi bir hükümdar olabilir. Tıpkı senin istediğin gibi, demokrasi ve eşitliğin hakim olduğu yeni bir çağ başlatabiliriz, Ivy."

Diğer kızlar hala onun iyi bir insan olduğuna inanıyor mu acaba? O, her birimize tam olarak doğru şeyi söyleme konusunda çok yetenekliydi.

Kraliçe bir kez daha gülüyor. "Yumuşak kalbin senin sonun olacak, Olive Lisonbee. Bram yeni bir çağ başlatmak için burada değil. Evindeki saray görevlilerinin emirlerini yerine getiriyor. Buraya portalı yeniden açmak için geldi. Tek bir amaca odaklanmış durumda."

Hüzün değil ama ona yakın bir duygu gözlerinde parıltıyor. "Gelecek olanlara kendini hazırla." Bana dönüyor. "Ve sen, Ivy Benton. Sandığından daha güçlüsün. Sen her zaman benim favorim oldun."

"Onu şimdi öldürüp intikamımızı alabiliriz," diyor Faith.

"Bana ihtiyacın olacak," diyor kraliçe soğuk bir sesle.

Beşimiz, taş hücrede oturan kraliçenin üzerinde dikiliriz. "Öyleyse özür dile," der Marion. "Bize yaptıkların için özür dile."

Kraliçe'nin çelik gibi bakışları tek tek üzerimizde dolaşır. "Hiç pişman değilim

"

"Neden?" diye sorar Emmy.

Kraliçe Mor neredeyse gülümsüyor. "Sizi ne kadar güçlü yaptığımı görün."

"Peki ya Greer?" diye sorar Olive boğuk bir sesle. "Arkadaşımıza yaptıklarına ne demeli?"

?

Kraliçe eliyle onu uzaklaştırır. "Uzun bir geceydi ve yorgunum."

Taş merdivenlerde ağır ayak sesleri duyulur. Emmy kapıya koşar ve tüm ağırlığıyla kapıya yaslanır, ama muhafızlar içeri girmeye çalışmaktadır.

"Gitmeden önce son bir sorum var," diyorum. "Lydia neredeydi?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun."

Emmett ile ilk tanıştığım gece, kaybolmuş, üşümüş ve yalnız, Öteki Dünya'ya açılan bir kapı ararken kendimi düşünüyorum. Başından beri haklıydım. "Onu neden oraya gönderdiniz?"

Kraliçe gözlerini kapatarak bizi kovar. "Sıkılmıştım."

Sonsuzluktan sonra, sadece sıkıntı ya da sıkıntı yokluğu vardır.

Ama onun açıklamasında bir şeyler boş geliyor. Bu gece ilk kez, ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum.

Otuz Beşinci Bölüm

Kralın muhafızları odaya dalar, kılıçlarını çeker ve beşimizi de kuleden çıkarıp Kensington Sarayı'na geri götürür.

"Majestelerinin emri," diye bağırır içlerinden biri. "Kensington'dan bir daha ayrılmayacaksınız. Hiçbiriniz."

"Emmett!" diye bağırırım, beni kuleden dışarı sürüklerken. Ama nehrin şırıltısı ve rüzgârda yükselen bir kuzgunun çığlığı dışında cevap yok. Emmett neredeyse, burada değil.

Kapılarda daha fazla muhafız var, çoğalan kalabalığı uzaklaştırıyorlar. Şiddetli insan seli, kalabalığın içinden geçerken arabamızı sallıyor, ellerinde camda umutsuz, terli izler bırakıyorlar.

"Lütfen, Majesteleri!" Beni içeride gördüklerinde bağırıyorlar. "Lütfen!"

Biri bir taş atıyor ve camlardan biri kırılıyor, Faith ve Olive'in üzerine cam parçaları yağmur gibi yağıyor.

Kapılar gıcırdayarak açıldığında, arabamızın devrileceğinden korkuyorum, ancak kalabalığın geri itilmesiyle geçebileceğimiz kadar açılıyor.

Muhafızlar bize inmemize yardım ediyor ve beni Caledonia Cottage'da kilitleyeceklerini sanıyorum, ama onlar sadece dağılıyor ve bizi bırakıyorlar.

Çimlerin ötesinden bir patlama sesi duyulur. Panik içinde birbirimize bakarız ve çimlerin üzerinden koşarak savaş alanı değil, coşkulu bir parti buluruz. Sarayın üzerinde rengarenk havai fişekler patlar ve arkalarında bir kıvılcım yağmuru bırakır.

"Kaçmak istiyorsanız, bunu bu gece yapmanızı öneririm," diyorum dört kıza. "Kalacak mısınız?" diye soruyor Marion.

Yüzümdeki ifade yeterli bir cevap olmalı. Lydia ve Emmett gerçekten de korktuğum gibi Öteki Dünya'da tutsaksa, onları geri getirmek için tek çarem Bram'ın iyiliği.

"O zaman kalıyoruz," diyor Marion kararlı bir şekilde.

Kalabalığın arasından geçerek ailemi arıyorum. Bana şampanya ikram ediyorlar ve her birkaç adımda bir durup içten tebrikler alıyorum. Pazarlıkların maskesini takmayan bu insanlar tuhaf bir manzara oluşturuyor. Erkekler daha kısa, kadınların yüzleri daha geniş ve daha az zarif. Bazıları, pazarlıklar bozulduktan sonra panik içinde

ama çoğu kaygısız bir şekilde partide kalıyor.

Kendi ailemi, bir grup arkadaşlarıyla birlikte şenlik ateşinin etrafında, tamamen sarhoş halde buluyorum. "Ivy, parmağım!" Annem gururla küçük parmağını bana doğru sallıyor. "Kız kardeşini gördün mü?" diye soruyor.

"Neden gitmedin? Sana eve dönmeni söylemiştim."

Annem sadece gülüyor. "Ama çok eğleniyoruz!" Partide tuhaf bir hava var, bir şeyler ters gidiyor. Bana verilen şampanyayı çimlere döküyorum ve yere değdiğinde hafifçe cızırdamaya başlıyor.

Şafak söküp kutlama sona erdiğinde, odalarımıza çekilip günün getireceklerini beklemekten başka seçeneğimiz yok.

Diğer kızlar ebeveynlerini bulurlar ama emirlere itaatsizlik ederek güvenliklerini riske atmak istemedikleri için Caledonia Cottage'a dönüp uyumaya karar verirler.

Bir uşak beni Bram'ın da kaldığı dairedaki yeni odama götürür. Oda ürkütücü bir sessizlik içindedir, Bram hâlâ ortada yoktur. Bu bir hayal olabilir, ama belki de Öteki Dünya'ya dönüp bizi rahat bırakmaya karar vermiştir.

Sarayın boş koridorlarından Emmett'in boş odasına gizlice giriyorum, onu görünce kalbim parçalanıyor. Pig, havai fişeklerin sesinden korkarak battaniyesinin altına gömülmüş. Onu kucağıma aldığım da titriyor. "Buraya gel. Babana birlikte bekleyeceğiz, tamam mı?" diye fısıldıyorum.

Pig'i odama götürüyorum ve o benim yanımda yatağa yerleşiyor, minik sıcak vücudu benim tek tesellim.

Sonunda yorgunluğum galip gelir ve kısa sürede bayılırım. Pencerelerden içeri giren parlak güneş ışığıyla uyanırım. Öğleden sonra geç saatlerdir.

Dün geceki olayları hatırladığım da korkunç bir an yaşıyorum. Üçüncü parmağımı saran altın alyansı görüyorum ve onu ateşe atma dürtüsüne direniyorum. Şimdi cesur olmanın zamanı.

Pencereden dışarı baktığım da, tamamen sakin bir yaz günü görüyorum. Bahçe sessiz ve sakin. Kapıdaki kalabalık gitmiş.

Bir sabahlık giyip çıplak ayakla merdivenlerden aşağı iniyorum.

Resepsiyon salonundan tuhaf bir müzik geliyor, kraliçenin çay partisinde çalan aynı keman melodisi.

Merdivenlerin üstünden, yaldızlı odayı gözlerimle tarıyorum. Oda, pastel renklerdeki gökkuşağı renklerine bürünmüş düzinelerce Öteki ile dolu. Kadınların elbiselerinin çan kolları o kadar uzun ki yere değiyor ve erkekler, Bram'inkiyle aynı, canlı renklerde işlemeli paltolar giyiyorlar. Bazıları

garip nesnelerden yapılmış eşarplar takıyor, altın iplikle işlenmiş çatallar, balık ağları ve un çuvalları.

Sanki büyük bir kutlama yapıyormuş gibi gülüyor ve dans ediyorlar. Ne kadar insanlık dışı göründüklerine şaşıyorum. Onları bir grup olarak gördüğümde, aşırı uzun uzuvlarını, ürkütücü derecede mükemmel yüzlerini, sivri kulaklarını daha kolay fark edebiliyorum. Bram'ın bizden biri gibi görünebileceğini düşündüğüme inanamıyorum.

Ve sonra anlıyorum. İş tamam. O, dünyalarımız arasındaki kapıyı açmış.

Yerde, sanki biri bir kova dolusu kan dökmüş gibi kan var, ama kaynağını tespit edemiyorum.

Bram odanın ön tarafında duruyor, elinde altın bir kadeh, etrafında dalkavuk saraylılar. Başında zümrüt sarmaşıklarından yapılmış bir taç ve bir kulağında da ona uyan bir küpe var.

Beni fark ettiğinde yüzünde geniş bir gülümseme yayılıyor. Kadehini bana doğru kaldırıyor. "Gelinim!"

Peri saray mensupları keskin, açgözlü gülümsemelerle kadehlerini kaldırıyorlar.

Bram merdivenleri koşarak çıkıyor ve koluma giriyor. "Gel, karıcığım. Tanıman gereken çok sayıda yeni arkadaşım var. Başlayalım."

Teşekkür

Bu kitabı elinizde tuttuğunuz için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam, çünkü uzun bir süre bu kitabın var olacağından şüphe ettim. *The Rose Bargain*, hayatımın özellikle karanlık bir döneminde doğdu. 2023 sonbaharında, üzüntüden neredeyse katatonik bir hale gelmiştim. En kötü anlarımda, bir daha asla yazamayacağımı düşündüm. Beni o derin, karanlık çukurdan çıkaran ellere teşekkür ederim.

Bana dinlenmeme izin veren ama asla pes etmeyen Hillary Jacobson'a teşekkür ederim. Yaptığım işe değil, onu yapma yeteneğime olan sarsılmaz inancın için teşekkür ederim. Neredeyse on yıldır ortak çalışıyoruz ve senden başka kimseyle çalışmayı hayal edemiyorum.

İkiz sütunlarım, editörlerim, HarperCollins'ten Erica Sussman ve Electric Monkey'den Sarah Levison'a. Coşkunuz ve derin nezaketiniz bu kitabı yazmayı mutlak bir zevk haline getirdi ve parlak zihinleriniz onu benim tek başıma yapabileceğimden çok daha iyi hale getirdi. Erica, bu kitabı editör değişikliği, yeni bir bebek ve terfi sürecinden geçirdin, ama bir kez bile önceliğim olmadığını hissettirmedin. Sana hayranım ve ifade edebileceğimden çok daha fazla minnettarım. Sarah, umarım Thames Nehri'nde birlikte daha birçok şampanya öğle yemeği yeriz. Sen tam bir ışık gibisin ve senin yazarlarından biri olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Bu kitabı başından beri anlayan ve destekleyen Alice Jerman'a teşekkür ederim.

Aleena Hasan'a, keskin notlarıyla beni bir kitabı düzenlerken hiç bu kadar güldürmemiştii. Her şeyi yolunda tutan Clare Vaughn'a, seninle çalışmak çok eğlenceliydi. Ne zaman uyuduğunu bilmiyorum.

Beni sıcak bir şekilde karşılayan ve bu kitabı tutkuyla destekleyen HarperCollins'teki herkese teşekkür ederim. Maxine Bartow, Erika West, Gweneth Morton, Audrey Diestelkamp, Molly Fehr, Joel Tippie, Amy Ryan, Anna Ravenelle, Melissa Cicchitelli ve Danielle McClelland'a teşekkür ederim.

Electric Monkey ekibine, Lindsey Heaven, Lucy Courtenay ve Olivia Adams, Emily Sommerfeld ve Sophie Porteous, Hannah Penny, Ingrid Gilmore ve Leah Woods'a Atlantik'in ötesinden bana verdikleri büyük destek ve rehberlik için teşekkür ederim (ve birlikte çalışmaya başladığımızda bana içirdikleri onca çay için de). İngiliz argosunu çok kötü anladığım için gerçekten üzgünüm.

CAA'nın inanılmaz ekibine, Josie Freeman, Berni Barta, Sarah Mitchell ve Lauren Denney'e, bu hikayeyi dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara ulaştırmak için yorulmadan çalışanlara teşekkür ederim.

Sadece nazik, güzel ve eğlenceli değil, aynı zamanda çok zeki olan arkadaşlarıma. Emma Benshoff, Susan Lee, Jenna Voris, Serena Kaylor, Diya Mishra, Celine Reese, Sabrina McClain, Emily Sonneland, Hannah Carter, Mary Dombrowski, Kris Kam ve Jordan Gray'e sabah 3:00'teki mesajları, mantıklı tavsiyeleri, kabin hafta sonları ve hikayemin sorunlarını çözmek için muhteşem beyinlerini ödünç verdikleri için teşekkür ederim.

saat 3:00'teki mesajlarınız, sağduyulu tavsiyeleriniz, kulübede geçirdiğimiz hafta sonları ve hikayemin sorunlarını çözmek için muhteşem beyinlerinizi ödünç verdiğiniz için teşekkür ederim.

En iyi arkadaşım Casey McQuiston'a, yazmanın eğlenceli olması gerektiğini hatırlattığı, tüm kendimi yok eden döngülerime son verdiği ve her zaman masaya mozzarella çubukları sipariş etmek istediği için teşekkür ederim. Seni burada yazabileceğimden çok daha fazla seviyorum.

Emilie Sowers'a, yazdığım her kitapta ne kadar çok yerin olduğunu sadece sen ve ben biliyoruz. Yarım ömür önce oda arkadaşım olmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim.

Kardeşlerim Thomas, Hannah ve Leah'a, onlar için gece yarısı bir arabanın altında kalma riskini göze alırım.

Bana kitapları sevmeyi örnekleriyle öğreten ve benim tüm çılgın hayallerime inanan anne ve babama.

Charles'a, sana olan sevgimi yazarak asla ifade edemeyeceğim, ama hayatım boyunca bunu deneyeceğim.

Ve son olarak, okuyuculara teşekkür ederim; gerçek hayattaki mesleğim olarak kitap yazabilmek, hayatımın en büyük hediyesi. Bunun için size nasıl teşekkür edebilirim ki? Yazmaya ilk başladığımda, bunu sık sık "boşluğa bağırarak" olarak tanımlardım. Bana karşılık bağırdığınız için sizi seviyorum.

Yazar Hakkında

Fotoğraf: Ashley Teresa Photo

SASHA PEYTON SMITH, *The Witch Haven* ve *The Rose Bargain* gibi genç yetişkinlere yönelik fantastik romanların yazarı ve *New York Times*'ın en çok satan yazarlarından biridir. Eserleri dünya çapında bir düzineden fazla dile çevrilmiştir. Kocasını ve (iddia edildiğine göre) iki hayaletle birlikte Utah dağlarındaki yüz yıllık bir evde yaşamaktadır, ancak hayaletleri henüz görmemiştir.

Onun web sitesini ziyaret edin: sashapsmith.com.

hc.com adresinde harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını keşfedin.

[Geri Dön](#)

KEŞFEDİN

[bir sonraki favori kitabınızı](#)

TAN

[yeni yazarlarla tanışın](#)

KAZAN

[ücretsiz kitaplar](#)

PAYLAŞ

[infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlasını](#)

İZLE

[en son videoları](#)

www.epicreads.com

The Rose Bargain için ek övgüler

"Lezzetli bir şekilde karanlık ve romantik bir fantezi. Zekice sürprizler, çarpık sırlar ve kötü kararlarla dolu. Sayfalarında yer alan tehlikeli peri pazarlıkları gibi, *The Rose Bargain* da kalp atışlarını hızlandıran ve beklenmedik şekillerde vaatlerini yerine getiriyor. Bu kitabı adeta yalayıp yuttum!"
—Stephanie Garber, *New York Times*'in 1 numaralı çok satan kitabı *Once Upon a Broken Heart*'ın yazarı

"Zengin ve tehlikeli, zehirli çiçek yaprakları gibi. Çarpıcı olaylar, sırlar ve çalınan öpücüklerle her sayfaya kendimi kaptırdım—*The Rose Bargain*, romantik fantezi türünün ustaca ve büyüleyici bir örneğidir.
—Ava Reid, *New York Times* en çok satan kitapları listesinde 1 numara olan *A Study in Drowning* kitabının yazarı

"Sasha Peyton Smith, zengin detayları ve masalların aldatıcı güzelliğini, zengin bir dünya kurgusu, nefes kesici bir romantizm ve eğlenceli ama şaşırtıcı bir olay örgüsüyle ustaca İngiltere'nin kraliyet dönemine dokumaktadır. *The Rose Bargain*'ı okumak, mükemmel bir peri meyvesini ısırmak gibi hissettiriyor — karanlık ve lezzetli bir tatlılık. Anında bir klasik."
—Shelby Mahurin, *New York Times* en çok satan yazarı, *The Scarlet Veil* ve *Serpent & Dove* serisinin yazarı

"*Bridgerton* ve *The Cruel Prince*'in aşk çocuğunu düşünün, işte bu kitap o. *The Rose Bargain*, okuyucuları çılgına çevirecek yeni bir serinin fantastik, eğlenceli ve bağımlılık yaratan başlangıcı. Keskin üslubu ve karşı konulmaz hikayesiyle bu kitabı şeker gibi yalayıp yuttum. Bir sonraki genç yetişkin kitabı sansasyonunu arıyorsanız, işte burada."
—Adalyn Grace, *Belladonna* serisinin *New York Times* en çok satan yazarı

"Büyüyle bezeli alternatif tarihin en güzel örneği. *The Rose Bargain*, muhteşem, ışıltılı bir dünyanın parıltısı altında gelişen en büyüleyici drama

—ve ateşli sonuna kadar elinizden bırakamayacağınız bir kitap.”
—Chloe Gong, *These Violent Delights* serisinin *New York Times* en çok satan
1 numaralı yazarı

“Kanlı ve büyüleyici, hem büyüleyici hem de tehlikeli sihirle dolu bu hikaye,
kalbimi ağzıma getirdi ve sayfaları baş döndürücü bir hızla çevirmemi sağladı.
Dönüşler, yasak bir aşk ve karmaşık bir kardeşlik bağıyla bu büyüleyici
hikaye beni kendimden geçirdi.”
—Isabel Ibañez, *New York Times* en çok satan yazar

“Yılın en sevdiğim romantik fantastik romanlarından biri! Büyüleyici
karakterler, karanlık ve aldatıcı peri oyunları ve tüm fantastik romantizm
arzularınızı karşılayan ateşli bir aşk hikayesi ile *The Rose Bargain*, kesinlikle
bir sonraki büyük hit olacak. Şüphesiz, peri kraliçesi ile yapacağım anlaşma,
hemen devam romanını okumak olurdu.”
—Kerri Maniscalco, *New York Times*'in en çok satan kitapları listesinde 1
numara olan *Kingdom of the Wicked* serisinin yazarı

“*The Rose Bargain*, tarihi fantezi hayranları ve *The Bachelor*'ın rekabetçi
dramasından keyif alan herkes için tam bir şekerleme. Acımasız güzelliği ve
bereketli şiddeti ile sizi büyüleyecek; ben her dakikasından keyif aldım.”
—Allison Saft, *New York Times* en çok satan yazarı, *A Fragile Enchantment*

“Sasha Peyton Smith, baştan sona muhteşem bir şekilde kaleme alınmış ve
tamamen büyüleyici bir roman yazmış. *The Rose Bargain*, tehlikeli derecede
yüksek riskler, gerçekten acımasız pazarlıklar ve kalbimi defalarca çarptıran
romantizmle dolu bir hikaye. Klasik fanteziyi seven okuyucular, Ivy'nin
acımasızca sert kalbi ve Smith'in tuhaf üslubundan büyülenecekler.”
—Ayana Gray, *New York Times* en çok satan yazar

“Bir sonraki takıntınızla tanışmaya hazır olun. *The Rose Bargain*, okunması
zorlayıcı ve çok eğlenceli bir kitap, sayfaları yeterince hızlı çeviremedim.
Sonu okuyucuları nefes nefese bırakacak ve bir sonraki bölüm için kendileri
de pazarlık yapmak isteyecekler
. Kitabı çok beğendim.”

—Rachel Griffin, *New York Times*'in en çok satan kitabı *Bring Me Your
Midnight*'in yazarı

Telif hakkı

THE ROSE BARGAIN. Telif hakkı © 2025 Sasha Peyton Smith. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma hakkını içeren, münhasır olmayan, devredilemez bir hak elde etmiş bulunuyorsunuz. Bu metnin hiçbir kısmı, HarperCollins Publishers'ın açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya depolanamaz.

www.epicreads.com

Kapak resmi © 2025 Tran Nguyen

Kapak tasarımı Molly Fehr

Dijital Baskı ŞUBAT 2025 ISBN: 9780063372542

Basılı Baskı ISBN: 9780063372528

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloglama Verileri

İsimler: Smith, Sasha Peyton, yazar.

Başlık: Gül pazarlığı / Sasha Peyton Smith.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Harper, 2025. | Hedef kitle: 13 yaş ve üzeri | Hedef kitle: 10-12. sınıflar |

Özet: "Ivy Benton, kız kardeşini İngiltere'nin acımasız peri kraliçesi ile daha önce yapılan bir anlaşmadan kurtarmak için bir peri prensi ile evlilik yarışmasına girmek zorundadır" — Yayınevi tarafından sağlanmıştır.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024016120 | ISBN 9780063372528 (ciltli)

Konular: CYAC: Fantastik. | Periler—Kurgu. | Mahkemeler ve Saraylılar—Kurgu. | Kız Kardeşler—Kurgu.

| Londra (İngiltere)—Tarih—19. yüzyıl—Kurgu. | LCGFT: Fantastik kurgu. | Alternatif tarihler (Kurgu) | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.1.S6555 Ro 2025 | DDC [Fic]—dc23 LC

kaydı <https://lcn.loc.gov/2024016120> adresinde mevcuttur.

İLK BASKI

Yayınıcı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41st Floor
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins
Hindistan A 75,
Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda
Birimi D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street Londra
SE1 9GF, Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

